

ПИРАТЫ И ПЛАМЕННАТА БОГАТА НАСЛЕДСТВО!

ЛИНА ЛАУТЪН

ПИРАТЪТ ЛОРД

ВЪАНУВАЩИЯТ
ИМ ЛЮБОВЕН
РОМАН ТЕ ПРАВЯ
ИЗВАННИЦА.

ЛИНА ЛАУТЪН ПИРАТЪТ ЛОРД

Превод: Весела Маркова

chitanka.info

Райън Диверъл е съблазнявал жените с такава лекота, както плякосва и корабите в открито море. За тях е комплимент, че са прелъстени, обичани и отхвърлени от него. Той среща Джениел Петерсън — прелестна, жизнерадостна южна красавица. Но Райън разбира, че тя няма да бъде лесно завоевание. Той няма да намери покой, докато тя напълно не капитулира пред него...

ПРОЛОГ

Шумящ пергамент, хвърлен гневно от носовата палуба на „Уейвърли“ полетя стремително надолу и неговите грижливо изписани с наклонен почерк думи се изкривиха и размазаха, когато той докосна сребристите вълни и бавно се плъзна по тях. Самотна пристанищна чайка се изви над него, спусна се ниско, надипли сбръчканото, изплакнато от морето съобщение и плавно се устреми към небето, напускайки водната шир. За миг чайката се извиси и осъзнавайки необикновената си грешка, тя остави документа отново да падне. Години ни делят от носещото се в морето послание и капитана, наблюдаващ с мрачен поглед изчезващите в морската шир думи.

Райън Диверъл държеше здраво с мургавите си жилести пръсти парапета на горната палуба на фрегатата „Уейвърли“ и слушаше ритмичното поскърцване на котвата, която сякаш протестираше против приковаването ѝ към земята. Мрачният му поглед се рееше между каменистия залив и линията, където небето и морето се докосваха. Плаването от Лондон донесе добра печалба. За известно време морето щеше да го очаква. Неизбежно.

ЧАСТ ПЪРВА

ЧЕЛИ

ГЛАВА 1

— Спокойно, мила — прошепна той.

Гласът му звучеше приглушено и дрезгаво в настъпващия сумрак. Деликатните му, тръпнеци от плам пръсти бяха склучени здраво около шията ѝ. Стройната му фигура се очертаваше неясно над нея: един обезумял силует на фона на оскъдната светлина, проникваща през обвития с лоза прозорец.

Разсъмваше ли? Не, не бе възможно денят да настъпи така скоро. Джениел се бореше с мощните пипала на съня. Сърцето ѝ туптеше с див, неистов ритъм и прогонваше дрямката. Как ли бе разбрал той, че тя е тук? Натезалите ѝ крайници полагаха всички усилия да се съпротивляват срещу него, но силните му ръце я бяха приковали към леглото.

Мъжественният, див морски аромат, излъчващ се от него, се смесваше с мириса на силно и скъпо бренди. Близостта на широките му рамене и инкрустираните златни копчета на сюртука му, притиснати към нея, я подлудяваха. Тъмната му къдрава коса леко докосваше раменете ѝ, когато той се наведе към нея, а устните му бяха на сантиметри от нейните.

— Бих желал да чуя името ти, мила, както и обяснение за присъствието ти тук — каза той, изговаряйки с насмешка думите.

Какво трябваше да му каже? Истината? Че се бе забавила да напусне „Чели“ само за да успее да го зърне? Суетно и глупаво решение, поощрено от пленителните истории, разказвани шепнешком за него в гостните на аристократите от Чарлстън. Или че тя бе компаньонка на майка му през последните няколко седмици преди смъртта ѝ? Че бе дъщеря на Джон Петерсън и всеки по протежението на река Сейнти и сред обществените кръгове на Чарлстън благоговееше пред репутацията на семейството ѝ?

Тя обаче не желаше да внушава респект. И ако бе повярвала на възбудените сплетни за разпуснатия незаконороден наследник от „Чели“ и за звъна на златните монети, попаднали у него след

пиратските нападения в открито море — нищо друго, освен желанието на женското ѝ тяло не бе причина за интереса ѝ към него.

Неочаквано тя бе обхваната от нарастващ гняв. Тръсна неистово главата си и я освободи от широките му длани. Бавно, докосвайки слабите му, загорели от слънцето пръсти, тя се изви около стройните му рамене. Обърна се и усети напрежението във втренчения му поглед. Очите му бяха насочени към нея — леденосини дълбини на фона на зимния, чист пастел в загара на лицето му.

— Причинихте ми болка, сър! — изхитри се Джениел.

Стоманената хватка на пръстите му моментално се отпусна. Джениел улови дъха му и разбърканите мисли в главата му, търсеци изход от ситуацията.

Тя нямаше да му каже нищо. Нека мисли каквото си ще. Оставаха само няколко часа до разсъмване и тя щеше да поспи в необитаемите стаи за прислугата в сутерена, или да намери Майки. Той щеше да докара полския фургон и да я отведе до имението „Петерсън Ууд“.

Току-що отминалото неловко положение бе доста угнетяващо. Господи, та скандал като този можеше да разруши преуспяващата кариера на баща ѝ, а нея самата да обрече на моминство! Тя деликатно трябваше да овладее положението.

Дебелата лой цвърчеше от пламъка на сухия фитил — ридание, разпространявано със златистия отънък на меката светлина. Джениел заслони очите си от внезапните искри и за първи път успя за миг да огледа отгоре до долу високия мъж до себе си. Тя затаи дъх, не смеейки да помръдне. Всичко бе истина!

Райън Диверъл почувства спазъм, който се разпростря до стомаха му. Безмълвната светлина на свещта танцуваше над нейната платиненоруса коса, разпиляна като ветрило от нежна сребриста тъкан върху възглавницата. Нежната ѝ светла кожа улавяше златистата светлина от пламъка на свещта. Твърдите ѝ изящно изваяни гърди дръзко напиреха от дълбокото деколте на роклята. Огромните ѝ теменужени очи, изпъстрени с мастиленосини точки, го поглъщаха. Деликатните ѝ изтънчени пръсти бяха заровени и неспокойно мачкаха атлазената кувертюра на леглото.

Внезапно силуетите на безброй много жени закръжиха в съзнанието му и постепенно избледняваха от нахлуването на студените спомени. Ала тази тук, която и да бе тя, той пожела да запомни завинаги.

Изправи се бавно и въпреки че се бе успокоил, леденостудените му очи не я изпусаха.

— Е, хайде, мила — каза спокойно той.

А сега какво? Джениел трескаво мислеше и в нея нахлу нова вълна от паника. Каза си: „Ще приключа обяснението с дръзка забележка и той ще си тръгне!“. Преди това обаче тя трябваше да промени уязвимата си позиция. Джениел решително се изправи и седна на ръба на леглото, оправил отпуснатия си корсаж и пригладил кичурите платиненоруса коса край лицето си.

— Имаш ли име? — Гласът му бе язвителен.

„Помни решителността си, Джениел!“ — застана нащрек тя и изрече на глас:

— Аз... ммм... трябваше да напусна преди вашето пристигане, тъй като приготовленията след погребението не бяха големи.

Тя говореше нежно. Защо ли все пак думите ѝ бяха глухи и неясни?

— Живяла си в „Чели“?

— Да, сър — излъга тя и това почти ѝ достави удоволствие.

Райън я изучаваше внимателно, загледан в очите ѝ — искрящи мастиленосини изворчета, потрепващи на светлината на свещта. Господи, тя бе красива — слугиня или не. Умът му не можеше да побере какво я бе довело и накарало да остане с полудялата му майка в това западнало имение. Още повече, че тя като че ли знаеше кой бе той.

Нощта внезапно бе отминала. Продължителната езда покрай река Сейнти, преминаването през буйните, стремителни води на Денсър Крийк върху мокрия гръб на петнистия кон, неизменното мрачно гостоприемство на Джордж Сайлс — дългогодишния прислужник в „Чели“, с обичайното му: „Не ви очаквахме, сър“, разрушиха у Райън усещането за триумф от дългоочакваното завръщане в „Чели“. Угощението със студено месо от речна лещарка и твърд оризов хляб бе

заседнало в стомаха му. Ала евтиното наливно италианско бренди, което намери, дотолкова уталожил гнева му, че той реши да се настани и прекара мрачната нощ в имението.

Обиколката на познатите места в бащиното му имение „Чели“, накара зарасналите рани на широкия му гръб отново да се отворят. Неговата плът отново трепереше от страх, следвайки ритъма от свистенето на камшика на Чарлз Диверъл. Една отдавна отминала, но незабравима и неизлечима болка.

Той бродеше из запустялото имение. Намери парадната гостна затворена. Въздухът там бе тежък и застоял, а останките от мебели бяха покрити с мръсни калъфи. Слънчевата стълбищна площадка, успоредна на верандата, не бе отдавна боядисвана. Една изпотрошена плетена маса се люлееше тромаво на трите си крака. Той дръпна резето на зловещата инкрустирана френска врата. Високите му ботуши стъпкаха шумолящите листа около входа, оставяйки прашни следи и осъзнавайки преходността в живота.

Библиотеката бе в малко по-добро състояние. Оголените лавици надменно блестяха. Един-единствен том — храна за мишките — все още бе останал там: „Кормчия в Атлантика“ от Уилям де Брахам.

Исусе, какво наследство! Стигаше му и това. Достатъчно бе да преживее през следващите няколко дни до идването на Морис Чепмън от Чарлстън, който щеше да донесе последните документи, засягащи имуществото. Райън възнамеряваше да продаде „Чели“ и да използва парите за закупуване на търговски кораб, който да съпровожда фрегатата му „Уейвърли“.

Какво го бе повлякло по гладките, виещи се стъпала на предверието към нишата зад книжните рафтове? Вечното гълчене на майка му, че предверието е опасно и че му е забранено да играе там? Ала той все пак го правеше.

Вечерта, когато се качваше по изпотрошените дървени стъпала, завършващи при стенния гардероб в будоара на майка му, той бе неочаквано възнаграден. Осени го странната мисъл, че прислужницата, трябва да е живяла там.

Големите теменужени очи на Джениел тревожно проблеснаха към него — кос поглед, който той долови, преди тя да успее да го скрие. Неочаквано той се приведе, повдигна я за мишниците,

повличайки бродираната атлазена кувертюра. Джениел се чувстваше лека и мъничка в ръцете му.

— К-къде ме отнасяте?

— Тук е прохладно, а диванът е тесен и твърде къс за дългите ми крака — спокойно говореше Райън, галейки русата ѝ коса.

Джениел се изви и успя да се измъкне наполовина от ръцете му, чувствайки пристъп на ужас.

ГЛАВА 2

Речната мъгла стелеше млечнобелите си пипала край Райън, когато той стигна до входната алея на имението. Алените следи на изгрева разкъсваха тънките пластове и осветяваха като ореол краищата на най-ниските части на равнината, простираща се отвъд алеята.

Райън бързо провери дали е заредено оръжието му, щраквайки затвора на кремъчния си драгунски револвер. Той крачеше по застланата с мъгла пътека през гъсталака от млади каучукови и дъбови дървета, уверен, че натрапникът, каквито и да бяха неговите намерения, се бе отправил по посока на имението. Наближавайки храсталака на овощната градина, Райън забави крачка и сетивата му застанаха нащрек за всеки шум от настъпващия ден.

Скоро той долови глух тропот на копита, насочен бавно към овощната градина. Изчака, докато очертанията на коня се открият в слоестата мъгла, и тогава неочаквано излезе напред и улови поводите. Животното изплашено се отклони надясно и започна да се върти в кръг на пътеката.

Райън успя да успокои дорестия кон. Животното бе чисто, оседлано с английско седло и със сигурност не бе използвано за работа на полето, но пък от сбруята му личеше, че не бе и собственост на англичанин. Той прокара ръка по хълбоците му и напипа вдлъбнатините от шпори. Белезите не бяха оставени от британски шпори.

Внезапен шум зад него го накара да се обърне и да се прицели с драгунското си оръжие. Огромен негър пресичаше пътеката и пожълтелите ириси на очите му лудо проблясваха на тъмното му лице. Той се хвърли в краката на Райън, изпускайки стария си мускет и връзката диви зайци, която носеше.

Райън се приближи до него с насочено към главата му оръжие. Грубо сграбчи яката на ризата му. На абаносовата шия на мъжа имаше малко кръгло клеймо — отличителен знак за робите от „Чели“.

— Защо използва оръжие? — попита Райън, вземайки в ръце все още топлия барабан на мускета.

Устата на негъра висеше отворена. Той бавно преглътна изговаряйки приглушено думите:

— Аз... аз донесох дивеч за закуска.

Райън спокойно огледа мъжа, коленичил в нозете му. Робът излъчваше чувство на уморено смирение, срещано така често в очите на подобните му. Това чувство винаги бе обърквало Райън. Така стана и този път.

— Изправи се — отсечено заповяда той.

Робът тромаво запълзя в краката му, мачкайки изцапаната си червена шапка в огромната си длан.

— Как те наричат? — заразитва го Райън.

— Викат ми Майки, сър.

— Роб от „Чели“ — леко объркан каза Райън, мислейки си, че навярно имаше и други по полетата. — Живеят ли и други роби с теб тук?

— Да, сър. Жена ми и два от мой племе.

— А конят... и той ли е от „Чели“?

— Не, сър. Жребецът е лично на господар Брендън.

Райън моментално направи връзка с името от списъка, даден му от Морис Чепмън. Брендън Орд бе надзирателят от „Чели“.

— Ти защо не бе продаден с другите роби? — попита Райън.

Майки бе приковал печалните си очи в него.

— Господар Чарлз ми дал документ преди умре, но „Чели“ моя земя.

Райън неопределено повдигна рамене. Малко или много, представата за нарушаване на лоялността сред робите се покриваше с представата за предателство. Бледите слънчеви лъчи проблясваха над храсталака, обгаряйки и прогонвайки надалече стелещата се ниска мъгла.

В началото на гладките гранитни стълби Райън се поспря и се обърна към роба, който го следваше.

— Ще направя списък с хранителни запаси, а ти ще вземеш дилижанса до Пайн Блъф и ще донесеш каквото е необходимо. Кажу да приготвят храна и да подгреят вода за банята. Уведоми надзирателя да дойде при мен след два часа... искам да обходя на кон полетата.

Райън изчака, давайки възможност на чернокожия да възприеме нарежданията му. Майки кимна с разбиране, а пълните му устни се

сбогуваха със слаба усмивка.

— Радва, че господар у дома, сър — каза той, мачкайки в ръка червената си шапка. — Силно радва!

Райън бе стиснал изтънялото парче от калъпа домашен сапун, движейки го по широките си мургави, космати гърди. Въпреки тясното пространство в медната вана, която го принуждаваше да опре колена в брадата си, той се отпусна от топлата вода. Райън се усмихна, припомняйки си препълнената с вода мраморна вана в публичния дом на Мари Сесил в Ню Орлеан. Пространството бе достатъчно голямо да побере дългото му тяло и това на любимата му гатера^[1] Тереса. През някои нощи той я изпробваше и с една от кварталонките от Ню Орлеан, предизвиквайки леко недоволство у Мари Сесил.

— Ах... monsieur е такъв мъж! Две жени в една нощ за Пиратът лорд. Една не ви ли устройва? — дразнеше го Мари Сесил, докато той се обличаше.

— Заслужен подарък от твоите фаворитки мила, а аз не мога да устоя на такова изкушение — отговаряше през смях Райън и протягаше ръка да погали червенокосата ѝ плитка.

— О, недейте, monsieur Диверъл. На вас би ви подхождала някоя по-млада. Винаги по-млада.

При завръщането си в Лайндън, Райън неизменно оставаше разочарован от глупавите номера на младата си любовница. След посещенията си в Чарлстън, той често мислеше да освободи Кери от задълженията ѝ, но така или иначе мисълта за това, че тя го очаква в къщичката си и че държи на него го възпираше. Влечението му към нея не бе голямо, но нейната невинност и обезкуражаващото ѝ преклонение пред него, въпреки скитанията му, по някакъв необясним начин винаги го връщаха.

Успокоен от ваната, Райън се загърна с фланеления си халат. Почувства се пречистен от ужасното зловоние на плесен, което здраво бе обгърнало имението. Дори оскъдната закуска от накиснати къпинови листа, минаващи за чай, задушения заек и добавената свинска плешка със сос, му се сториха вкусни този ден, въпреки че винаги отказваше да опитва храната на робите.

Той пристегна светлобежовите си панталони около мършавите си бедра и посегна към тъмната ленена риза, достигаща до ботушите му. Подстриганата му неотдавна коса свободно падаше над лицето му, докато нахлузваше удобните си, високи над коляното ботуши. Той се усмихна и огледа тухлените стени на стаята, в която се намираше. Французите наричаха такава стая *salle de bains*^[2], но тук, в „Чели“ тя изпълняваше роля на готварница.

Имаше какво още да се очаква от този ден. Предвкусвайки новите изпитания, които му предстояха, Райън излезе решително от стаята. Прислужницата в господарското легло на горния етаж сигурно го очакваше да я освободи. Може би, сега щеше да е много по-смирена и дори да се зарадва, че го вижда. Той изгаряше от желание да разбере това.

Джениел се опитваше да се освободи от възела, направен от шнур за перде, обнадеждена от известната еластичност на копринените окови. Сълзите на злоба и разочарование отдавна бяха засъхнали по страните ѝ, а кипящата ѝ омраза към арогантния наследник на „Чели“, който я бе изоставил с такова пренебрежение, заплашваше да я смаже. Нито порицанието, нито затворът, нито черната примка на ексекутора можеха да възмездят това оскърбление. Тя тържествуваше при мисълта за наказанието му.

Солени, горещи сълзи замъгляваха очите ѝ, докато миговете се точеха. Какво ли би станало, ако той се върнеше в Чарлстън, без да я освободи? Тя щеше да агонизира дни наред, преди да я открият — ако това въобще станеше някога. Безсмислено бе да вика. Ирен стоеше в кухненската барака, разположена встрани от сградата на имението. Джордж Сайлъс рядко се осмеляваше да се качи на горните етажи, а след заболяването на Лорена, кракът на Брендън Орд не бе стъпвал в имението. А и никой от тях не знаеше, че Джениел не се бе върнала у дома.

Панически ужас пропълзя в нея. Как бе могла да направи такава глупост? Нямахше причина за нея да се върне в „Чели“ след погребението на Лорена Диверъл и само разяждащото любопитство да види най-противоречивия мъж в Чарлстън, я подтикна да го стори. Тя успя, но резултатът от това бе ужасяващ.

Джениел бавно се отмести към ръба на леглото и притисна пламналото си лице в меката прохлада на атлазените завивки. Колко време бе изтекло... час, или може би — два? Крайно изтощена тя затвори подутите си от плач очи.

Райън бавно премина през затворения с капаци вход за господарските покои. Бе взел отново ключа и сега той тежеше в тесния джоб на брича му. Все още не бе отключил средната врата. Нека я учуди.

В стаята бе тихо. За момент той почувства тревога. Ами ако тя... Забързан, той хвърли поглед към леглото, преглъщайки заседналата в гърлото му буца. В процеждащите се през прозореца слънчеви лъчи дребното ѝ тяло лежеше свито в единия край на леглото и бе окъпано в благоговееен блясък, платиненорусата ѝ коса сякаш кипеше от играта на слънчевата светлина.

Заляха го непонятни чувства и вълнения, усети нежно привличане. Той се захласна в нея, объркан от реакциите си. Това бе така необичайно за характерния му стил на поведение, подтикнал го да задържи слугинята до момента, когато щеше да се възползва от нея.

Оставяйки настрана непознатото чувство, което за момент го бе завладяло, Райън прекоси стаята и се наведе над нея, освобождавайки китките ѝ от широкия възел. По-малките възли бяха отстранени с лекота. Той сръчно махна копринената примка от главата ѝ, оправяйки заплетената ѝ в шнура коса.

От докосването му Джениел се раздвижи и устреми към него големите си теменужени очи — от тях се излъчваше пълно спокойствие. Но високомерното превъзходство на красивото му лице ѝ напомни, че тя го мрази.

Той се наклони към нея и я изправи. Джениел се олюля пред него, стараейки се да запази равновесие.

— Сърдиш ли се, мила? — с упрек попита той.

Разгневена, Джениел профуча край него, насочвайки се към вратата. Ръката му моментално се протегна и я спря.

Джениел се обърна.

— Вие сте отблъскващо нахален! — гневно каза тя.

Райън саркастично ѝ се усмихна.

— Изумен съм от изискаността на прислугата в „Чели“!

— Аз не съм... — поде ядосано Джениел.

— Какво не си, мила?

— Добра репутация сте си извоювали: пират, негодник-лорд! — успя да изрече на един дъх тя, освобождавайки по чудо ръката си от хватката му.

Ръката му я шибна през лицето и я просна на леглото. Наведе се над нея, опитвайки се да я обуздае със силното си тяло. Равните му, бели зъби проблясваха в насмешлива усмивка.

— Ти не ме пощади с думите си. Сега и аз няма да съм снизходителен!

Джениел яростно го удари, когато устните му се наклониха към нейните, притиснаха ги и ги пресушиха. Тя бе заклещена в окупиращите я ръце, които разкъсаха роклята и отпуснаха корсажа ѝ. Устните на Райън намериха гърдите ѝ, привлечени от нежните розови връхчета. Джениел чувстваше парещото докосване на устните му, които вкусваха тялото ѝ. Ръцете ѝ се вкопчиха в разрошената му коса и отклониха главата му встрани, но това като че ли усили желанието му. Ръката му се плъзна надолу, търсеца, изучаваща, изящна в това си изследване.

Джениел изгаряше. Развилнелият се ураган от неудържима страст я помете, заглушавайки разума ѝ, и тя се отпусна, насърчавайки все по-дръзките, търсеци ръце.

Внезапно той спря, успокоен. Джениел изстена и отвори очи. Дъхът пресекна в гърлото ѝ. Неясната му фигура се очерта над нея. Леденосините му очи страстно я съзерцаваха и я пронизваха.

— А сега, кучко, кажи, че не го желаеш! — каза дрезгаво Райън.

Джениел се вкопчи в него разтреперана.

— Не, умолявам ви... аз...

Райън се изсмя гърлено и суровите черти на лицето му се смекчиха.

— Много подходящо име за хубавата слугиня — насмешливо каза той, премествайки се към нея: — Кучка!

— Моето... моето име е Джениел — промълви тя и се отдръпна от широкото му рамо.

Ръцете, които само преди миг бяха гневни, полудели и нападателни, станаха неочаквано нежни — галеха бавно и внимателно

проследяваха чувствените, топли и нежни очертания на тялото ѝ. Устните му спокойно се движеха по скулите на лицето ѝ, целуваха извивката на шията ѝ, усилвайки и приглушавайки нежния плам, който я бе обгърнал. Пръстите му непрестанно се движеха, подготвяйки и него самия. В момента, когато той се изправи над нея, тя разбра и се предаде.

Райън дръзко и силно се притисна към нея, усещайки естественото препятствие пред себе си. Острият вик, раздрал гърлото ѝ, бе заглушен от устните му.

Той отново решително продължи, като безжалостно я притискаше и разбиваше с отчайваща нежност и топлина. Отпускайки цялата си тежест върху нея, той се вълнуваше в глъбините ѝ. Бавна, изнурителна тръпка премина през Райън и накрая той блажено се успокои.

За миг остана над нея и след това внимателно се отдръпна. Джениел лежеше зашеметена. Сълзи на отчаяние се стичаха по страните ѝ и падаха върху рамото на Райън. Краят бе някак си болезнен. Болезнена загуба, която тя не можеше напълно да проумее.

Той рязко се отдръпна и седна на ръба на леглото и прокара ръка през тъмната си коса. Със замъглени очи Джениел гледаше широката извивка на мускулестия му гръб, недоумявайки за произхода на неясните белези от рани, които го покриваха. Пиратът лорд бе опитал някъде ударите на камшик.

Райън успокои затрудненото си дишане, все още разлюлян от интензивността на кулминацията си — отработена рутинност, понякога удължавана, но винаги контролирана. Той не се почувства нито доволен, нито тържествуващ, а само вбесен.

Стана, взе брича си и се изтегли встрани от полезрението ѝ, за да се облече. Усещайки погледа насочен към него, той се обърна, изпитвайки непреодолимото желание да избяга.

— Защо не ми каза, че си девствена? — настойчиво попита той.

— Вие не ме попитахте — тихо отвърна Джениел.

Устните на Райън образуваха сурова, упорита линия, а прозрачните му ледени очи бяха непроницаеми.

— Можеш да останеш в „Чели“ да ми служиш, докато замина за Чарлстън и ще получиш заплатата си, когато решиш да напуснеш.

Днешното ти пробуждане, без съмнение, изисква доста повече от това, което ти дадох.

Той замълча, без да обръща внимание на изумителната болка в големите ѝ теменужени очи.

Най-после Джениел си възвърна способността да говори и промълви, насичайки думите:

— Вие... вие ме изнасилихте — задъхваше се тя.

— При това с големи усилия — насмешливо каза Райън, закачвайки палеца на колана си. Лека, неопределена усмивка премина по лицето му, докато я съзерцаваше.

— Предлагам да не бързаш да ставаш от леглото. След такова нещо девойките често припадат!

Джениел видя как той самоуверено се отправи към вратата, отвори я небрежно и излезе като я остави широко отворена.

---

[1] Проститутка (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Баня (фр.). — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 3

Морис Чепмън се бе отпуснал зад бюрото си и бе протегнал дългите си крака. После бавно стана, опирайки ръце върху масивното дъбово писалище. Погледът му се луташе навън, бродейки над гъмжация кей на Бей Стрийт, където непрестанният поток от товари и кораби постоянно се боричкаше за място. Слухът за съединяването чрез канал на реките Сейнти, Уотъри, Броуд и Салуда Ривърс, бе плъзнал сред жителите на Чарлстън и рояци от спекуланти и търговци се понесоха към долните провинции. Един колониален адвокат можеше добре да заработи в тези благополучни времена, въпреки отегчението и умората от обзора на поземлената система на Южна Каролина и представителството на търговската олигархия на Чарлстън. Работата изискваше той да прекарва по-голямата част от времето си в облицованата с дървена ламперия канцелария, намираща се над Дирекцията на Крайбрежните търговци. Посещенията в елегантния му дом в Макклийлънвил сега бяха редки, тъй като работата му го извиняваше за отсъствията от изтощителните обществени ангажименти на жена му.

Морис въздъхна, загледан в ромолящия дъжд, който бе вече утихнал.

„С божията воля — мислеше тъжно той — денят, в който бе погребана Лорена Диверъл, бе слънчев!“ Господи, как му липсваше тя! Съвместните им мигове бяха преминали хаотично, разпокъсани от разговорите за „Чели“ или Райън. Но той нито веднъж не бе пожелал да обсъжда Чарлз Диверъл или втората ѝ женитба с лорд Филип Козуел.

Морис сви рамене, мислейки с отвращение за безпътния лорд Филип, който се бе оженил за Лорена само за да се сдобие с богатството на „Чели“. Морис бе направил запитване до роялистките кръгове в Уилмингтън, които му бяха загатнали, че титлата лорд, гарантирана от Брайтън-Чайчистър, бе съмнителна, и Филип Козуел бе приет в британските кръгове на обществото главно заради влиянието на братовчед му — граф от Уелингбороу. Женитбата му с Лорена ѝ донесе само печал, тъй като приятелите на Чарлз Диверъл я отбягваха

заради антибританските им чувства. Лорд Филип незабавно доказва подбудите си за женитбата, проигравайки част от парите на Диверъл и пропилявайки остатъка от тях в компанията на любовниците си от Чарлстън. Морис бе до голяма степен облекчен, когато лорд Филип избяга от страната, подгонен от войната. Но Лорена бе станала отшелница в „Чели“, отказвайки да види когото и да било.

Морис не можеше да не си припомни времето, когато все още не бе влюбен в Лорена Диверъл. Първият път, когато я зърна преди толкова много години да слиза по стълбите в „Чели“, в бяла рокля с разпръснати по свободно падащите ѝ плохи тъмни рози, отново оживя в тревожните му мисли. Тя се бе омъжила за Чарлз Диверъл, за да спечели имението „Чели“, а той самият се бе венчал за богатата Едита Томпсън, за да обезпечи образованието си на адвокат. Те бяха постигнали егоистичните си амбиции, но се бяха изгубили един друг.

Морис се отправи бавно назад, към писалището си, и небрежно разгърна подготвения от него проект за определянето на един управител и тринайсет църковни настоятели, които трябваше да съблюдават за реда сред завръщащите се патриоти. Посещението в Камарата на града щеше да почака, докато се уредяха работите в „Чели“. Той и Едита прекараха Деня на благодарността в имението „Петерсън Ууд“ и той планираше едно пътуване до „Чели“, за да види Райън и подготви документите за продажба.

Видението на Едита се мержелееше в съзнанието му, докато стоеше наведен над петицията. Едита! Дори името ѝ пораждаше напоследък чувство на отвращение. Никаква следа от вина не остана у него след дългите години, прекарани с жена, която никога не бе обичал. Точното изпълнение на съпружеските ѝ задължения, острият ѝ език и непрестанните ѝ оплаквания в леглото, го правеха отпуснат и неспособен и само мисълта за Лорена Диверъл можеше да предизвика неговата мъжественост. През последните няколко години той бе проявявал търпимост към натежалата вече фигура на Едита, но сега дори мисълта за ласки се изпаряваше пред грамадните ѝ като виме гърди. Неприятното усещане в чувствителния му стомах бе започнало отново да го измъчва, а образът на Едита, идваща от портала с нейната поклащаща се походка и с огромния корсаж на роклята ѝ, покрит с яркочервени ягоди, предизвика у него гадене. Единственото време, през което се бе почувствал способен да я обича, бе, когато кърмеше

Джонатан и Морис съзерцаваше сина си — красивия резултат от бездушното му правене на любов.

Морис отстъпи назад при мисълта за нощта, когато се бе отзовал на отчаяното писмо на Лорена, призоваващо го да отиде в „Чели“. Когато той бе пристигнал, младият Райън Диверъл го очакваше, застанал на гранитните стъпала, а малката му ръчичка здраво стискаше една обемиста пътна чанта. Звуци от разбито стъкло и несвързани ругатни отекваха в имението, а прислугата на „Чели“ се бе скупчила до колоните на верандата и лицата им изразяваха различни степени на объркване и ужас.

Лорена Диверъл бе изтичала от къщата, ридаейки истерично. Корсажът на роклята ѝ бе разкъсан, а разрошената коса падаше над разкъравената ѝ уста. Тя се завтече към Морис и залепи лицето си на рамото му.

— Скъпи, Морис — задъхваше се тя, — моля те, отведи Райън далеч от „Чели“, преди Чарлз да го е убил! Аз му казах, когато той се нахвърли да ме бие. О, боже! Той знае, Морис, той знае!

— Ела с нас! — помоли я Морис.

— Не. Аз обещах да остана с него, ако той пощади Райън. Но той ме накара да обещаая, че никога не ще позволя на Райън да се завърне в „Чели“. Той се отрече от него! — задушаваше се Лорена. — Чарлз е ужасно пиян. Моля те, върви бързо, Морис! — умоляваше го тя.

Морис бе заминал, вземайки Райън със себе си. Те бяха прекарали нощта в бараката край залива Денсър Крийк, където Морис се бе погрижил за момчето, доколкото му позволяваха силите, борейки се с чувството на отвращение при вида на дълбоките кървави рани от камшика. Той бе записал Райън в училището „Броксбърг“ в Чарлстън и момчето показва забележителни качества. Оценките му по математика и четене бяха изключителни и Морис бе подтикнал Доналд Харкинс — пълномощен служител на „Морски търговци“ да вземе Райън за чирак. По чудо Райън бе успял да спечели благоразположението на сърдития и проницателен стар търговец. Понякога Морис бе вземал момчето в дома си, в Макклийлънвил и Райън и Джонатан се бяха сприятелили. След дълги усилия, Едита бе убедена да позволи на Джонатан да посещава училището „Броксбърг“ с Райън.

Когато Морис имаше работа в Чарлстън, той вземаше момчетата, отвеждаше ги при доковете и ги оставяше да бродят и се запознаят с

всичко, което възбужда интереса им. Когато Едита научеше за такива начинания в края на седмицата — тя ги осуетяваше.

— Ти така си се заинтересувал от тоя Диверъл, та забравяш за задълженията към собствения си син! Не можеш да очакваш, че ще възпиташ джентълмен, разрешавайки му да се събира с хулиганите от пристанището. Аз няма да търпя това, Морис! — пискливо казваше Едита.

Когато момчетата пораснаха и станаха мъже, техните интереси се понесоха в различни посоки. Райън отстояваше твърдото си решение да преуспее като търговец, а Джонатан се записа на курсове за адвокат в Оксфорд. И двамата бяха доста напреднали в поетите начинания.

Морис облиза пресъхналите си устни и с мъка се завърна към настоящето. Той посегна към горното чекмедже на писалището си и извади пожълтяла изрезка от вестник, която бе чел много пъти. Остарялата обява от „Чарлстън Газет“ сбито известяваше, че Чарлз Диверъл от „Чели“, член на „Морски търговци“, е починал след падане от коня си и в изпълнение на волята му ще бъде погребан в гробницата на плантацията „Чели“. Статията добавяше, че Чарлз Диверъл е умрял, без да остави наследници.

Морис отново сгъна изрезката и я постави обратно в чекмеджето. За известно време той бе повярвал, че е възможно той и Лорена отново да възпламенят любовта, която вече бяха изпитали един към друг. Но Лорена бе започнала да се държи глупаво след смъртта на Чарлз.

Рязко почукване на вратата прекъсна спомените му. Помощникът му, Бенджамин, енергично нахълта, възбуден, както винаги, когато трябваше да предаде някакво съобщение.

— Мистър Чепмън, Джонатан помоли да ви предам, че ще ви придружи до Сейнт Пойнт. Той също така желае, да посети приятеля си Райън Диверъл, в „Чели“. Той каза, че семейство Петерсън са ви очаквали за Деня на благодарността.

Бенджамин гордо се усмихна, доволен, че бе довършил докрай мисията си.

— Много добре, Бенджамин. Мога да си представя как младият ми наперен син изгаря от желание да види бъдещата си невеста. Подай ми досието с документите на Диверъл! — уморено каза Морис.

Бенджамин прекоси стаята, за да помогне на Морис да облече балтона си. След това му подаде кожената чанта с документи, отвори вратата и я задържа така, докато Морис излезе.

— Днес времето е студено и мъгливо и пътуването с шлепа навярно ще е доста прохладно — предположи Бенджамин.

— Знам това! — раздразнено отвърна Морис.

— Днес видях любовницата на Райън Диверъл — боязливо подхвърли Бенджамин.

— Това не те засяга! — сгълча го Морис.

— Тя е красива жена и е облечена с финес... — започна Бенджамин.

— Ще се върна след седмица — прекъсна го Морис, обръщайки се към изхода.

Той мушна чантата под мишница и бавно заслиза по скърцащите дървени стъпала, които водеха към пристана. Мислеше си за мълвата относно новата любовница на Райън Диверъл и му се искаше Райън да бе малко по-дискретен. Безразсъдните му истории с жени тревожеха Морис. Сега Райън бе някъде около трийсетте.

„Питам се, дали той...“ — Морис отхвърли тази мисъл и продължи през мокрото пристанище.

ГЛАВА 4

Имението „Петерсън Ууд“ се издигаше величествено над отвесната скала, издадена над северозападната извивка на река Сейнти. Гръцкият му покрив и проблясващите, изваяни от мрамор йонийски колони, внушително доминираха над червеникавожълтите води на реката. Индианците от племето йемаси бяха направили на това място колония с процъфтяваща разменна търговия, посещавана от френски и английски трапери, които разменяха еленови кожи и кожени облекла. Предприемчивите йемаси бяха построили внушителна, повдигната върху насип пътека, спускаща се по отвесната скала и достигаща до площадката на пристана.

Опияняващият аромат на яркочервените лоницерии^[1] и уханието на жасминовите храсти от подножието на пътеката се смесваха и атакуваха сетивата. Гъсто засадените палми се разделяха на върха на повдигнатата пътека и разбулваха потъналия в зеленина път към имението. Огромна магнолия грандифлорис растеше край пътя и моравите конуси на цветовете ѝ и висящите ѝ филизи лениво кимаха, поклащани от лекия ветрец.

От ъгловия прозорец на стаята си Джениел съзерцаваше натежалите дъждовни облаци кротнали се над реката, задрямали в стихналия здрач. Светлината придаваше бледолилав оттенък на проблясъците на спокойните води. Слънцето се оттегляше нагоре по реката, привличайки след себе си отразената светлина от надиплените речни води.

Джениел се настани върху тапицираната с кадифе скамейка и се взря в тъмносивите локви встрани от нея, които пречупваха светлината. Халатът ѝ бе отметнат и разкриваше изящните ѝ гърди — най-чувствителната част от тялото ѝ, която Райън бе опознал, милвал, вкушал. Слабите мургави пръсти бяха...

Не! Джениел вътрешно се задъхваше, борейки се с бликналата топлина, която я завладя. През целия ден, след като Райън се бе отдалечил от нея, изоставяйки нейната топлина и нежност, тя се

бореше с яростните чувства в себе си, припомняйки си всеки миг с него, неговите думи, нежността и жестокостта му.

Колко глупава е била да се остави да бъде водена от момичешкото си любопитство! Тя се бе скрила в стаята с фронтоната, надявайки се да го наблюдава от разстояние и след това, като срамежлива ученичка, да избяга и да се скрие на безопасно място къщи. Тя разбра, че той бе просто мъж, отдал се на прелъстяването на прислужницата, която бе открил в къщата. Той бе успял. Той бе спечелил, а тя бе изгубила всичко.

Бързайки надолу по стълбите, след като той напусна стаята, с разрошена коса и измачкана рокля, тя се сблъска с Джордж Сайлс — възрастния домашен прислужник на „Чели“. Абаносовото му лице изрази само лека изненада и той повдигна очи към нея.

— Добър ден, мис Джениел — безучастно каза той и оправи униформата си.

Джениел с усилие успокои дишането си. Роб от „Чели“. Неговите мисли все още бяха в градините с рози и едва ли би си спомнил някога, че тя не се бе върнала в „Петерсън Ууд“, както възнамеряваше.

— Мистър Орд дошъл да каже свое съчувствие и той, и господар излезли към полята. Върнат около час — изрече сдържано Джордж Сайлс и тежкия му поглед се прикова в нея.

Джениел се помъчи да се успокои.

— Кажете на Майки да докара фургона и да свали куфара ми от горния етаж. Нещата, които мисис Лорена ми подари изискват специално подреждане, а аз нямам време сега. И побързай — нямам търпение да се прибера у дома!

Джордж Сайлс покорно кимна и се затътри към вратата на библиотеката. На прага той се поспря и хвърли жалостив поглед към Джениел.

— Мисис Лорена никога вече няма тук? — тихо каза той.

Джениел тежко преглътна.

— Да, Джордж, няма я.

Фургонът скърцаше към величествените фенери, отбелязващи границите на „Чели“. Ролан Диверо бе построил впечатляващия вход на имението. Говореше се, че съществува голяма прилика с къщата му близо до Немур. Най-възрастният Диверо бе пристигнал в английските колонии след потулен скандал — причината той да напусне любимата

си Франция. Дъхът на позора, свързан с неговото име, бе изчезнал след присъединяването му към семейство Пикни. Дълго време Ролан Диверо бе останал ерген и времето му бе посветено на изграждането на имението „Чели“. Носеха се слухове, че е ексцентричен човек, предпочитащ компанията на робите и на френската си крепостна робиня — Адел, пред посещенията на останалите плантатори по поречието на Сейнти. „Чели“ продължи да поддържа славата на мистично място, дори и след като Ролан Диверо се ожени за Елис Хокинс — дъщеря на кожар от Чарлстън. Елис умря при раждане, оставяйки само един наследник — Чарлз Ролан Диверо. Чарлз отиде да живее при семейство Пикни, след като Ролан Диверо внезапно взе решение да се завърне във Франция. „Чели“ бе оставено в ръцете на един надзирател — един млад посредник от Чарлстън, наречен Морис Чепмън.

Джениел добре помнеше коментарите на баща си за това колко щастлив бил Чарлз Диверо (който бе променил фамилията си на Диверъл), вземайки Лорена Саймънс за съпруга. Лорена била невероятно красива и амбициозна жена, която донесла топлота и очарование в „Чели“. Тя обичала да бъде изрядна във всичко. И за известно време било така.

След няколко години черните железни порти при входа на „Чели“ били заключени, а Чарлз Диверъл започнал да прекарва времето си в чарлстънския Плантаторски клуб или в управлението на „Морски търговци“. Лорена не го придружавала. Родил им се син, но неговото местонахождение оставало в тайна. Райън! Този син бил Райън, ала Чарлз Диверъл не му бил баща.

Тръпки побиха Джениел и тя метна шал върху нежните си рамене. Фургонът се клатушкаше по пътя край Денсър Крийк. Безличното заливче бе издълбано от водите на река Сейнти и лежеше встрани от коритото ѝ, а повърхността му бе набраздена от леки вълни. Легендата за заливчето винаги бе интригувала Джениел. Детските представи за Андре Данзие — френски трапер, който бе умрял в подвижните дълбини на залива, защитавайки се от двама индианци от племето чероки, хвърлили око на еленовите кожи, които носел — винаги възбуждаха въображението ѝ. Данзие бе паднал върху острия си ловджийски нож, а вдървеният му показалец сочел към водите на река Сейнти. Робите на Петерсън го бяха намерили в това нелепо

положение и дядо ѝ нарече това място „Залив на Данзие“. В британската илюстрирана карта на земите в този район от 1748 година мястото бе очертано и отбелязано под името „Залив на Денсър“ и то бе останало под това име.

Майки обърна към нея черните си очи.

— Вие изглежда ужасно нервна тая сутрин — тихо каза той.

Джениел го стрелна със замаян поглед.

— Изморена съм — това е всичко! — отвърна сопнато.

Шумът от трополенето на колелата по напуканата скала, накара Мина да излезе пред входната врата на имението на Петерсън. Дебелите ѝ крака енергично се тресяха, докато слизаше по широките вити стъпала към входа. Една нарастваща усмивка озари черното ѝ лице и тя сграбчи и започна да усуква дългата си колосана бяла престилка. Джениел с отегчение наблюдаваше как Мина бе завладяна от любимия си навик.

— Стои вкъщи, мис Джениел, за сигурно — викаше Мина и препускаше, останала без дъх, покрай фургона. — Новини, новини! Хора идва утре. Мистър Джонатан с цяло семейство. Семейство Мейлън от Макклийлънвил, даже мис Кейли довежда.

Джениел слезе от фургона.

— И всички те идват утре? — уморено попита тя.

— Вие изглежда отслабнала — каза загрижено Мина и се заизкачва тежко по стълбите след Джениел.

Ако денят не бе така съкрушителен, сега тя нямаше да изпитва страх да се срещне лице в лице с Джонатан и изтърпи изнурителната компания на Кейли. Джениел се упъти към комфорта на собствената си стая.

Тъмнината се бе спуснала над речните брегове. Намаляващите дни носеха усещането за безмълвен покой в плантацията.

Джениел равнодушно отиде към гардероба и разсеяно разбута роклите си. Накрая избра една бежова атлазена рокля, украсена с преливаща кафява дантела. Това бе любимата ѝ рокля и тя трябваше да повдигне малко духа ѝ довечера. Баща ѝ си сипваше вече второ шотландско уиски, загрижен за това как ще протече обявената официална вечеря. Той щеше да я отрупа с безкрайни въпроси около дългия ѝ престой в „Чели“ в компанията на Лорена Диверъл. А тя щеше да му даде добре обмислените отговори, които той очакваше: как

се е грижила за Лорена, как ѝ чела, докато заспи и т.н. Те щяха още да обсъдят положението на полетата в „Чели“ и възможността той да закупи земята. Джон Петерсън щеше да ѝ разкаже за консултативната сесия и своите планове за бъдещето на Южна Каролина.

В „Петерсън Ууд“ отново щеше да започне живот без опасности и грижи. Джонатан щеше да я притеснява с настойчивостта си за обявяване на бъдещата им женитба. Тя щеше да присъства на зимните соарета в Чарлстън и да посети семейство Мейлън около Коледните празници. Дните щяха да се ният монотонно и скучно, както бе и през изминалата година. А преживяното в „Чели“ щеше да остане в живота ѝ като антракт между две действия.

Неочаквано по страните ѝ се търкулнаха сълзи. Насмешливите сиво-сини очи проблеснаха пред нея. Тя отново почувства топлината, близостта на силното му тяло, докосването на ръцете му. Тя го бе пожелала и той бе разбрал това.

Джениел изтри сълзите си, когато Мина влетя в стаята.

— Ваш баща притеснява за официална вечеря! „Доведи Джениел, казва. Връщай бързо! Гости идват“, казва. Божичко, дете, а ти седнало тук и мечтае за оня красив мистър Джонатан.

Мина бърникаше с черната си ръка в дървената кутия за фуркети.

— Ваша коса дава вид, като слънце живее в нея. Вие ще иде без ваше боне.

— Мразя шапките без периферии! — погледна се в огледалото Джениел и събра платиненорусата си коса на върха на главата си. Тя нави около пръстите си две случайно избрани кичурчета и ги остави да паднат на вълни около ушите ѝ.

— Вие само кожа и кости! — сгълча я Мина, забождайки фуркет в косата ѝ. — Мъже харесва, когато жена има някакво месо на свои кости.

Джениел леко се усмихна, но причина за усмивката ѝ не бе Райън Диверъл. Тя стрелна Мина:

— Откъде би могла да знаеш това?

— Защото аз знае какво мъже харесва — отвърна навъсено Мина. — И аз знае какво значи да липсва мъж. Както на вас липсва мистър Джонатан.

Джениел стана от стола пред тоалетката и се насочи към вратата.

— Предполагам, че е така — замислено каза тя и излезе от стаята.

---

[1] Орлови нокти (бот.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Семейство Мейлър пристигнаха в „Петерсън Ууд“ за Деня на благодарността, перчейки се и излагайки на показ всичко, с което бяха прочути. Два идеално допълвайки се по цвят дорести коня предизвикателно пристъпваха пред червената карета с проблясващ отстрани на стъпалото фамилен герб. Херлсън Мейлър носеше високата си дворянска шапка и държеше в ръка бастун с огромна заоблена сребърна дръжка — двете допълнения към облеклото му, които неизменно удостоверяваха неговата самоличност.

Каретата приближи и спря пред ширналото се имение, което бе запазило красотата си и сега весело приветстваше гостите. Еурора Мейлър веднага слезе и се огледа за съпруга си. По-голямата част от високите и уважавани кръгове, в които тя се движеше, я смяташе за непостоянна и суетна жена, която неуморно внушаваше на всеки важността на кръвното си родство с генерал Бенджамин Линкълн. Повтарящите се разкази за семейната история, рядко променяха съдържанието си.

— Какъв мрачен ден! — щеше да се оплаче тя. — Също както тогава, когато бедният ми вуйчо Бенджамин бил принуден, напълно принуден да подчини любимата ни земя на страховития Клинтън. Защото бедният ми вуйчо бил напълно изтощен от битката в знойните майски дни и тогава скъпата му съпруга...

Финалната сцена караше напарфюмираната ѝ дантелена кърпа да докосне крайчеца на окото ѝ. Независимо от всичко Еурора Мейлър бе една изключително гостоприемна дама и нейните гости, обикновено с охота, наблюдаваха семейното представление.

Джон Петерсън излезе от величественото си имение и се понесе надолу по блестящите мраморни стъпала възрадван, че официалните гости са пристигнали. Напоследък бе завладян от мисълта и постоянното желание да дава угощения, а след завръщането на Джениел от „Чели“ поканите щяха да нараснат.

— Здравейте и добре дошли в „Петерсън“! — извика Джон Петерсън, пресичайки входната алея.

Той приближи каретата и протегна ръка, за да помогне на Кейли да слезе.

— Ах, Кейли — каза той, — ти все още си най-красивата зеленоока принцеса в цяла Южна Каролина! Ще трябва да ти намерим подходящ принц.

Той тихо се засмя, когато се наклони и докосна бузата ѝ с бащинска целувка.

— Татенце Петерсън, ти казваш толкова приятни неща! — свенливо отвърна Кейли и изчака приближаването на Джениел, чувствайки скритата ѝ неприязън към себе си.

Кейли протегна ръка, без да сваля ръкавицата си.

— Скъпа Джениел — нежно каза тя, — как си? Ние все ви каним в Макклийлънвил и, Бог ми е свидетел, вие винаги отказвате да ни посетите!

„Напротив!“ — помисли си Джениел. После като изчака да чуе хапливия поздрав на Кейли, се насили да се усмихне.

— Аз бях необходима в „Чели“ през последните няколко месеца. Роклята ти е скроена по френски модел, нали?

След многобройните години практика тя се бе научила да кръстосва шпага в словесните двубои с Кейли. Виждайки изражението на лицето ѝ, Джениел разбра, че е успяла да отвлече вниманието ѝ в създалата се ситуация.

— Мисис Бенкс я завърши едва вчера, но в бързината не направи добре ръкавите — обясни Кейли.

Тя продължи да се оглежда наоколо, за да разбере чие пристигане бе предшествовало нейното.

Джон Петерсън поведе всички навътре, тъй като слънцето се бе скрило зад тежките тъмни облаци и студеният речен вятър бе вдигнал яростна вихрушка. Вътре, по изключение, мъжете се оттеглиха в библиотеката, за да опитат новото малцово уиски на Джон Петерсън. Джениел копнееше да се присъедини към тях, дори ако трябваше да изслуша описанието на битката при Ютей Спрингс, за изхода, от която всеки мъж претендираше, че е резултат на неговия собствен героизъм. Обсъждането на спиртоварницата на Тим О'Фелън щеше да бъде последвано от тържествената реч на Херлсън Мейлън за новата му корабостроителница и всичко това щеше да трае до започването на тържествената вечеря.

Джениел внимателно поведе сдържан разговор с Еурора и Кейли Мейлън, показвайки им новите двойни столове от розово палисандрово дърво и табуретките, тапицирани със зелен брокат, които за момента бяха определяни като един много „търсен комплект“. Върху намиращата се близо до прозореца кръгла маса, бяха инкрустирани мраморни птици, чиито очи бяха от пламтящи рубини. Еурора Мейлън нададе възхитен вик, когато ги видя. Кейли изучаваше изображението си в огледалото, украсено с рамка от златни листа, което висеше над мраморната египетска камина. Тя видя Джениел да минава със сребърен поднос, пълен със сладкиши за чай, ореховки и сухари.

— Длъжна съм да отбележа, Джениел — каза Еурора Мейлън, като облизваше пръстите си, — че тези ореховки са много вкусни. Рецептата на майка ти ли е?

— Да, Еурора. Готвачката ни Берта все още ги прави — уморено отвърна Джениел, страхувайки се, че насила воденият разговор може да прекъсне още в самото начало.

Кейли с отегчение наблюдаваше как тя се настани на стола до прозореца.

В един часа след обяд Морис и Джонатан пристигнаха по индианската пътека, изпреварвайки бурята, която заплашително се носеше от вътрешността на равнината. Щом чу входния звънец, Джениел се измъкна, извинявайки се от наблюдателната компания на жените от семейство Мейлън. Метна вълнен шал върху раменете си и се втурна по пътеката да види кои бяха посетителите.

Джонатан Чепмън направи две големи крачки и я пое в обятията си. Силното му тяло нежно я притисна и той склони русата си глава да я целуне. Джениел почувства студената влага на балтона му до тялото си. Ароматът на речния вятър бе просмукан в него. Топлият му дъх докосна лицето ѝ. Тя бе неизмеримо щастлива да го види.

Морис Чепмън тържествуваше при вида на високия си, силен и красив син, приведен над Джениел. Те бяха поразителна двойка и той чувстваше неизмерима гордост от избора на съпруга, направен от сина му. Джениел се откъсна от Джонатан, за да се ръкува с Морис.

— Добре дошъл отново в „Петерсън“! — прошепна тя, доближавайки се до лицето му.

Морис Чепмън се усмихна, притискайки обветрения плащ към себе си.

— Джениел, ти си красива както винаги. Може би постъпвам несериозно и говоря много прямо, но би ли ми казала дали тъгуваше за Джонатан? — шеговито каза той.

Без да я изпуска от прегръдката си, Джонатан леко я отдалечи от себе си и погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Нека се оженим днес! Аз съм нетърпелив човек — меко каза той. — Желая те сега!

Тримата тръгнаха по входната алея. Мъжете пазеха Джениел от мразовития вихър, който се носеше откъм реката.

Докато вървеше между Джонатан и баща му, потискащото чувство, което бе усещала, постепенно изчезваше. Почти...

Райън Диверъл и Брендън Орд яздеха в лек галоп по пътя, водещ към имението „Петерсън Ууд“, препускайки по следите, оставени преди това от каретата на Мейльнови. Брендън хвърли поглед към профила на компаньона си, чувствайки почти кръвно родство с него. Длъжността на надзирател обикновено бе давана на човек от простолудието, но с Брендън Орд това не бе така.

Той бе роден на брега на река Сейнти и бе син на богат англичанин, който поради безразсъдни капиталовложения и невъзможност да плати разносните по съдебните дела, бе загубил всичко, което имаше. След кратък престой в Ню Орлеан, родителите на Брендън бяха повалени от жълта треска, оставяйки него и сестра му сами и без пукнат грош. С разбито от скръб сърце, Фелисия се бе върнала в Ливърпул, умолявайки Брендън да я придружи. Той бе отказал и се бе върнал в родния си край, в долината на Сейнти. Измежду бащините му приятели Джон Петерсън бе най-почитан и това бе накарало Брендън да потърси помощта му при намирането на подходяща работа.

Джон Петерсън бе убедил Лорена Диверъл в необходимостта от надзирател за „Чели“ и че Брендън е най-подходящ за тази работа. За кратко време Брендън се бе сдобил със собствено жилище, настанявайки се в малката надзирателска къщичка в имението „Чели“, горящ от нетърпение и решен да докаже, че заслужава доверието, което му бе оказано.

По време на боледуването на Лорена, Брендън бе силно разтревожен, разбирайки, че ако тя умре, Райън Диверъл ще се завърне в „Чели“, а той самият ще бъде принуден да напусне имението. Повърхностната информация, която бе получил от носещите се слухове за непрокопсания наследник, гласеше, че Райън е бил прогонен от плантацията по време на семейна кавга, когато е бил на около десет години. Един от полските работници бе разказвал на Брендън, че Райън е бил обучаван и възпитаван в училището „Броксбърг“ в Чарлстън, след това чиракувал при Доналд Харкинс от „Морски търговци“ в Чарлстън и понастоящем притежавал собствен търговски плавателен съд — „Уейвърли“. Когато мислеше за успехите на Райън Диверъл, Брендън все още чувстваше остра болка на завист, тъй като за известно време той си се бе представял за господар на „Чели“.

Опасенията изчезнаха при срещата с мистериозния нов господар, който още от първия разговор доказа, че е силен мъж. През последните два дни те заедно обиколиха на кон земите на имението и първоначалното впечатление на Брендън бе потвърдено.

Денят, когато бе дошъл пратеникът от „Петерсън Ууд“, те бяха в кабинета от ранни зори. Джордж Сайлъс връчи адресирания до Райън плик, запечатан с червен восък и носещ инициалите „Дж. П.“. Райън се намръщи, показвайки неудоволствието си от натрапването на Петерсън. След като го прочете внимателно, Райън подаде писмото на Брендън.

— Какво е това, Орд? Каква е тая официална покана от Джон Петерсън? — Нежеланието му да я приеме, бе явно.

— Изглежда, че напоследък сър Джон Петерсън включва по-голямата част от плантаторите в поканите си. Той бе един тъжен и нещастен човек след смъртта на мисис Петерсън и на по-голямата си дъщеря по време на епидемията и сега често дава щедри угощения. Аз неведнъж съм приемал гостоприемството му. Баща ми говореше с голямо уважение за него, а моето присъствие тук се дължи на неговата любезност.

Брендън протегна дългите си крака и посегна към лулата си.

Райън съсредоточено изслуша обясненията относно поканата и след това каза:

— Надявам се, че Джон Петерсън е приятел на адвоката ми — Морис Чепмън. Аз посещавах „Броксбърг“ с неговия син. — Джонатан и те често споменаваха в разговорите си семейство Петерсън. Чепмън трябваше да бъде в „Чели“ днес, но предполагам, че ветровете по реката са го забавили. Чух, че сега Джонатан има свой търговски офис в Сейвена и че е взел решение да стане член на „Морски търговци“.

Брендън се отказа от по-нататъшни приказки и те отново се заеха с натрупаните върху масата документи и земемерни скици.

Рано сутринта, в деня след обиколката на земите в „Чели“, Райън гръмогласно се заканваше и викаше на връщане към къщата, а сърдитият надзирател решително го следваше по петите.

— Всемогъщи Боже! — ревеше Райън. — Нищо ли не е направено тук през изминалите години? Полята са в плачевно състояние. Угарите е трябвало да бъдат засадени. Две години ли казваш е продължило това?

Той погледна свирепо Брендън.

— Как, за бога, не е заработена поне една монета от тази плантация? Цялата южна страна от равнината трябваше да е засадена с тютюн. Даже неопитен плантатор като мен може да види това!

Райън замълча, излязъл извън себе си от гняв.

— Желанието на майка ви бе да... — поде Брендън.

Райън прекоси дългата стая и неочаквано отново се нахвърли върху него.

— Робите на Петерсън са работили тук. По чие решение ставаше това? Не желая да имам дългове към Джон Петерсън. Може би тазвечерната покана е, за да си уредим сметките?!

— Не мисля, сър — каза Брендън.

— Тогава толкова ли е щедър той, че да изпраща робите си да работят при злочестните?

— Мистър Петерсън изпитваше състрадание към нещастията на вашата майка — бавно каза Брендън, наблюдавайки суровото изражение върху лицето на Райън.

— Състояние в резултат на собствения ѝ избор — стрелна го с очи Райън и се наведе към писалището си.

Той издърпа дълъг лист от пергамент пред себе си и се пресегна за перото.

— Искам от теб да направиш списък на взетите на заем роби и периода от време, за който те са работили на земята на „Чели“. Не приемам милостиня от когото и да било! Намерението ми бе да продам „Чели“, но очаквам по-добър обрат на нещата. След огледа на полетата, изглежда, че продажбата няма да се състои. Много време ще ни отнеме да ги направим плодородни. Имението също така ужасно се нуждае от ремонт и основно почистване — заключи Райън.

Брендън кимаше, успокоен, че позициите му нямаше да бъдат застрашени. Остатъкът от деня бе прекаран в изучаване на остарелите земемерни планове и в пресмятане на разноските, свързани с разсада на тютюна и памука.

Райън бе убеден, че трябва да бъде прекаран напоителен канал от пролетната къща при заливчето, до храсталака на овощната градина, който непрекъснато да подава влага към изсъхналите корени на дърветата, за да могат те отново да се съвземат.

— В чужбина плодовете на земята са ценна стока — обясняваше Райън. — Дори стиснатите британци плачат за нея.

Той се обърна към Брендън.

— Ти си човек, който добре познава земята на „Чели“. Какво ще кажеш за плановете ми?

— Те са ваши планове, господарю Диверъл — отвърна Брендън.

Райън се изправи и се облегна на полицата над камината. Очите му разсеяно разглеждаха избелялата картина с маслени бои, която висеше закачена накриво над него. С течение на времето боите се бяха напукали.

— Откъде е дошло това чудовищно нещо? — раздразнено попита той.

— Дар за нейно благородие от лорд Филип — спокойно отвърна Брендън.

Райън неочаквано посегна към нея, дръпна я от пирона, за който бе закачена, и я метна в огъня.

— Подходящ край за подаръците на лорд Филип!

Брендън гледаше безучастно, необезпокояван от действията на новия господар на „Чели“. Райън Диверъл бе самостоятелен мъж — това трябваше да бъде ясно още отначало.

След последвалото неловко мълчание Брендън се приготви да излезе.

— Искаш ли да присъстваш на вечерята в „Петерсън Ууд“? — запита Райън, когато Брендън наближи до вратата.

— „Петерсън Ууд“ се слави с това, че е обществено средище за района на Сейнти — отвърна Брендън.

Райън едва доловимо се усмихна.

— Имаш предвид, че трябва да хвърля един поглед на обществения живот?

— Джон Петерсън ще се засегне, ако не приемете — каза Брендън.

Райън кимна и се обърна към камината.

— Тогава уведоми приносителя на съобщението, че ще отидем — каза Райън и погледна нагоре към часовника над камината, който гръмогласно удари три часа.

ГЛАВА 6

Мънички диамантени призми танцуваха по блещукащите кристални столчета на чашите, гордо изложени на показ върху снежнобялата покривка за тържествената вечеря. Огромен свещник осветяваше едрите цветове на току-що набраните рози и карамфили. Мраморни вази, напълнени със стръччета кипърска лоза и цъфнал жасмин, създаваха атмосфера, която успокояваше сетивата. Късното пристигане на двамата професионални музиканти, наети от плантацията „Тъндър Оукс“, сложи край на разточителните приготовления и от столовата се понесе нежна мелодия на прекрасно акордираните цигулки.

Джон Петерсън, облечен в гълъбовосиво кадифено сако с червена жилетка от брокат и меки бели панталони, непрекъснато оправяше шалчето на врата си, заслушан в обсъжданията на мъжете относно мълвата, че столицата от Чарлстън ще бъде преместена в новоопределеното място, наречено Колумбия.

— По дяволите! Двете колонистки движение в Пиемонд породиха всички разправии. Чарлстън винаги е бил и ще продължи да бъде водещ град в Южна Каролина! — горещеше се Херлсън Мейлън.

— Може би — сухо отбеляза Морис Чепмън. — Но шотландско-ирландските движения в новосъздадената държава спечелиха поддръжка и настояват властта да бъде по-равномерно разпределена.

— Чарлстън винаги е бил, и е, икономическата основа на държавата и няма спор за културното му и интелектуално превъзходство. Сега участието на Джон в Конституционния конгрес би могло да сложи край на тази безсмислица — преповтаряше мисълта си Херлсън Мейлън.

Джон Петерсън бе поласкан да види, че новата му реколта от уиски се консумираше с одобрение от гостите. Той погледна към групата от великолепно облечени млади мъже край Диверъл и усети бащинска гордост от подбора на гостите си. Брендън Орд, надзирателят от „Чели“, бе облечен във виненочервено сако и подобаваща бяла риза. „Джениел ще бъде очарована да види Джонатан

— размишляваше той, — облечен в златисто кадифено сако, чийто цвят подхожда на слънчевите жички в русата му коса“. Морис Чепмън продължаваше да се облича в тъмни цветове — може би под влиянието на Едита.

Петерсън се намръщи, като видя Морис да пълни отново чашата си. Обтегнатите отношения между Морис и Едита все още го учудваха. С пощата, пристигнала рано тази заран, дойде писмо от Едита, с което тя заявяваше намерението си да остане в Макклийлънвил със сестра си. А Морис му се стори доста облекчен от това съобщение. Само Мейлънови изглеждаха разочаровани. Погледът на Петерсън се спря на Херлсън Мейлън, чийто бастун почукваше на интервали, подчертаващи акцентите в изказването му.

Погледът на Петерсън се придвижи към прозореца, където най-високият сред гостите му стоеше, загледал в черната ветровита ноц навън. Райън Диверъл напълно го изненада. В началото съществуваше някаква отчужденост към него, но приятелската му усмивка и очарователните му маниери го направиха добре дошъл в групата. Умът му бе остър, а хуморът — бърз и неподправен. Петерсън сърдечно приветства младия Диверъл в дома си. Синьо-сивото кадифено сако, което Диверъл бе облякъл, прилепваше към широките му рамене, без обаче да сковáva движенията му. Бялата риза с волани очертаваше слабите китки на ръцете му.

Това сега е най-новата кройка ръкави — възхитено помисли Джон Петерсън. — Трябва да го попитам при кого си шие. Докато го наблюдаваше, леденосините очи на Райън Диверъл срещнаха неговите и той се усмихна.

Бърборенето, идващо от коридора, показваше, че дамите са тръгнали към долния етаж. „Най-послед!“ — помисли Джон Петерсън, успокоен, че вечерята ще бъде сервирана по-навреме. Той поведе гостите по широките стълби, изгарящ от нетърпение да извърши официалното им представяне.

Кейли Мейлън гордо се носеше по стълбите. Всички глави се обърнаха към нея. Винаги я наричаха „красивата Кейли“ заради проблясващата ѝ тъмна коса, дълбоките зелени очи и светлата ѝ кожа. Роклята ѝ бе червена и жизнерадостна, а на раменете си носеше кожа от боа. Въздействието бе магнетично. Джон Петерсън взе ръката ѝ и я заведе до Райън Диверъл.

— Това е Кейли Мейлън, мистър Диверъл. Внимавайте да не разбие сърцето ви — доволно се смееше Джон Петерсън, докато я представяше.

— Разчитам на това, сър. Ще я наблюдавам през цялото време — спокойно отвърна Райън и повдигна нежната ръка на Кейли към устните си.

Джонатан Чепмън се изкачи по стълбите, за да помогне на спрялата по средата Джениел, която оправяше дългите гънки на атлазената си рокля с цвят на лавандула. Тя бе блестяща на меката светлина на свещта, а когато се обръщаше платиненорусата ѝ коса улавяше и отразяваше тази светлина. Корсажът ѝ бе предизвикателно скроен и ефектно подчертаваше красиво оформените ѝ гърди. Когато се приближи до нея, Джонатан почувства, че краката му изтръпват. „Господи, аз я желая!“ — мислеше той и се наведе да поеме ръката ѝ.

Те бавно заслизаха по извитите широки стъпала. Джениел се сети да каже на Джонатан колко много ѝ харесва самото му и очите ѝ разсеяно се плъзнаха над чакащите долу гости. Внезапно тя се вцепени — широките рамене, стърчащи над другите, тъмната коса, високомерната поза... не, това не бе възможно. Какво, за бога, прави той тук? Тя се бореше с непреодолимото желание да изтича обратно нагоре по стълбите.

Късно. Баща ѝ я поведе през гостната към Кейли Мейлън и Райън Диверъл.

— Джениел, скъпа — извинявайки се започна той, — това е Райън Диверъл. Забравих да те уведомя, че днес изпратих покана в „Чели“. — Обръщайки се към Райън, той тържествено каза: — Това е красивата ми дъщеря Джениел!

Райън пусна ръката на Кейли и изящно пристъпи напред.

— За мен е чест, мис Петерсън.

Той повдигна изстиналата ѝ ръка към устните си и насмешливо погледна огромните ѝ теменужени очи. Погледът му задържа за миг нейния и след това се обърна към Джон Петерсън.

— Мис Петерсън и аз се срещнахме не за дълго при моето пристигане в „Чели“. — Гласът на Райън бе приглушен, сдържан и нежен. — Мога да ви уверя, сър, че срещата ни бе повече от кратка.

Джениел стоеше притихнала и втречено гледаше студените сини очи на Райън. Тя се страхуваше да проговори. Усетил

напрежението, Джонатан бързо отиде при нея и нежно постави ръката си на кръста ѝ. Джон Петерсън привърши представянето и поведе гостите си към столовата.

Джениел имаше смътна представа за функциите и задълженията на идеалната домакиня. Първата стъпка в това отношение бе изпълнението на рецептата за прочутата супа от костенурки на Юлейла Петерсън. Приготвяше се с телешки джолан, който сгъстяваше супата, защото трябваше да къкри, заедно с месото от костенурките. Подправяше се с карамфил, много лют червен пипер и сушена кора от индийско орехче. Последният щрих се поставяше от половин литър мадейра. Всеки гост, който ги посещаваше не за пръв път, очакваше супата от костенурки на зимната вечерна трапеза у семейство Петерсън.

Джениел пое подадената ѝ от Ашли чиния и постави в нея порция пиле в сос тартар и малко оризов хляб. Тя бе показала с жест, че ще се храни, но всъщност само остави храната в чинията си. Леденостудените ѝ ръце трепереха, докато държеше вилицата. Стаята ѝ се струваше неуютна и задушна, въпреки вилнеещия вятър навън и тя даде знак на камериера да задейства голямото ветрило над масата.

Райън Диверъл седна точно срещу нея, а Кейли се настани до него. Докато слушаше остроумните забележки на Кейли, Райън дръзко се взираше в Джениел. Мъжете обсъждаха предложената система за река Сейнти, докато Еурора Мейлън бе ангажирала вниманието на Брендън Орд с разказа си за капитулацията на вуйчо ѝ Бенджамин пред генерал Клинтън.

Брендън слушаше с внимание и разбиране, сподавяйки смеха си, когато Еурора Мейлън посегна към дантелената си кърпичка, показвайки с това, че представлението ѝ бе завършило.

Джениел отмести с лакът подадената ѝ керамична чиния със сирене. Тя почука с лъжица върху чашата си за вино, молейки да ѝ налят още бордо. Долови почудата върху лицето на баща си, когато изпи на един дъх тъмночервеното вино.

„Не ме интересува, че той не одобрява — мислеше дръзко тя. — Аз искам тази вечер по-скоро да свърши!“

Тя стрелкаше с убийствени погледи Райън Диверъл, щом погледите им се срещнеха.

„Какво ли ще стане ако той каже на Джонатан? — мислеше обезумяла от ужас тя. — Или на баща ми... какво би станало, ако баща ми узнае? Ех, ако можех да изчезна...“. Звънливият смях на Кейли плуваше към нея, докато тя се терзаше. „Може и да е забравил за случилото се“ — опитваше се да се самоуспокоява, но само един бегъл поглед към настойчивите му очи я убеди, че това съвсем не е така.

Джонатан замислено наблюдаваше седящата до него Джениел. Красивите ѝ гърди напиреха изпод корсажа на роклята и сякаш по-често от обикновено се вълнуваха тази вечер. Колието от перли и диаманти, което ѝ бе подарил следобед, великолепно искреше около гладката ѝ стройна шия. Когато ѝ каза за предстоящото си пътуване до Лондон през идната седмица, тя му се видя доста разстроена. Той дори бе решил да ѝ обещае, че ще се върне за Коледа. Бе ѝ обяснил, че е наложително да замине. Новите сметки трябваше да бъдат обезпечени, а баща му не се доверяваше на никой друг. Джонатан бе взел Джениел в обятията си и я бе помолил:

— Определи датата на сватбата ни, Джениел?! В началото на пролетта или лятото... както ти желаеш! Аз ще разделям времето си между Сейвена и тук, но съм твърдо решен да продължа бизнеса си. Не знам дали ще бъда добър плантатор, но съм добър търговец. — Очите му я изучаваха. — Аз те желая, Джениел! Искам да бъда единственият, който те притежава. Желая ти да родиш моите деца. Обичам те, Джениел!

Теменужените очи на Джениел бяха плувнали в сълзи и Джонатан им изпрати въздушна целувка. Гласът ѝ бе приглушен:

— Когато си далеч, ти също много ми липсваш, Джонатан! Само че имам нужда да остана тук за известно време. Грижете около Лорена през последните няколко месеца в „Чели“ напълно изчерпаха силите ми.

Ръцете на Джонатан бяха погалили нежно гладката като коприна кожа на гърдите ѝ. Русата му глава се бе наклонила към нейната.

— Не, Джонатан, моля те! — задъха се Джениел. — Скоро ще се оженим и тогава...

Чаровният смях на Кейли внезапно изтръгна Джонатан от мислите му и го върна към действителността. Зелените ѝ очи му се усмихваха.

„Боже, тя е предизвикателство за всеки мъж!“ — мислеше Джонатан, наблюдавайки я през масата. Кейли изглеждаше лудо влюбена в Райън Диверъл и не криеше това, но от друга страна пък — с Кейли никога и нищо не бе сигурно.

Джон Петерсън се разпореди да бъде поднесено последното блюдо: бадемов сладолед, желиран крем с подправки и торта Шарлот Рус^[1]. Поднесените кристални чаши със сребърни столчета, предизвикаха възхищението на гостите. Само няколко ястия по поречието на Сейнти, можеха да се сравняват с тези, поднасяни в имението „Петерсън Ууд“.

Джениел облекчено въздъхна, разбирайки, че изобилната вечеря е към края си. Виното оказа своето въздействие и отпусна напрежението, сковаващо я по време на вечерята. Тя хвърли един продължителен поглед към Райън Диверъл, който се бе наклонил към Кейли. Джениел усети силно раздражение от вниманието, с което Райън слушаше бърборенето ѝ.

Кейли очевидно бе в плен на наследника от „Чели“ и прилагаше всичките си хитрини да задържи вниманието му върху себе си.

Когато пицната вечеря приключи, Джон Петерсън стана от стола си.

— Сега, джентълмени, следва игра на карти в библиотеката и ако желаете — по едно ободрително питие след вечеря. Мили дами, благодарим за щедрот очарование, с което ни дарихте тази вечер. Пожелаваме ви „лека нощ“! Току-що ме уведомиха, че времето се е влошило. Излязла е вихрушка, както сами може да се убедите. Надявам се, че всички вие ще останете и ще бъдете мои гости през цялата нощ, или поне докато времето се подобри.

Джон Петерсън се поклони на гостите си и ги поведе от столовата.

---

[1] Плодова торта от бишкоти, слепени с разбита сметана. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Давайки израз на гнева си срещу меката крайбрежна земя, зимната вихрушка ревеше към вътрешността. Черни облаци се трупаха, гърчеха и изливаха товара си от леденостуден проливен дъжд. Виещият вятър се боричкаше с чудесния тухлен противник, издавайки болезнен стон при преминаването си покрай сградите в имението „Петерсън Ууд“.

Джениел се размърда в неспокойния си сън и се събуди от трополенето на долния етаж под ъгловата стая, което ту спираше, ту започваше наново. Тя бе привикнала към обичайните промени в посоката на речния вятър, който тракаше на прозореца ѝ. Обърна се на една страна, затвори спокойно очи и зачака шумът да се възобнови. И тъй като не чу нищо, тя отново се приготви да заспи, но бе сепната от внезапния трясък, който проехтя долу. Отметна атлазения юрган и стана, намятайки пухкавия сив халат, който много подхождаше на цвета на чехлите ѝ. Помисли си, че навярно разклатеният капак на прозореца на библиотеката бе виновникът за шума. Пантата му бе разядена от ръжда и от месеци насам се откачаше дори при лек полъх на вятъра.

Излизайки от стаята, тя хвърли тревожен поглед по мрачния и пуст коридор, за да разбере дали шумът бе разбудил Мейълнови. Тяхната врата, както и вратата на Кейли в дъното на коридора, останаха затворени.

Джениел тръгна през мрачния интериор на обширното имение. В тъмните стаи на долния етаж се носеше тежкият аромат на рози. В съзнанието ѝ изникнаха моменти от неприятната вечер — злорадството върху лицето на Райън, когато ѝ бе представен, преструвките и интимниченето на Кейли, мечтаещият през цялата вечер за дом и челяд Джонатан.

Задоволството и несъмненото щастие на баща ѝ по време на угощението бяха единственото нещо, което правеше вечерта поносима. Изпълнените с печал години след загубата на съпругата и по-голямата му дъщеря по време на епидемията бяха приключили за Джон

Петерсън след избирането му в Конституционния конгрес, което пък до голяма степен бе резултат от влиянието на Морис Чепмън в долните провинции. Сега имението „Петерсън Ууд“ постепенно придобиваше значението на средище на обществения живот в обширния район, обхващащ крайбрежието на Сейнти.

Когато Джениел наближи затворената двойна врата на библиотеката, шумът се усили. Помещението бе потънало в мрак и само незагасналата жар в камината хвърляше червеникавосивите си отблясъци. Зъзнейки от студ, тя се насочи към прозореца, като се ориентираше по очертанията на масата и столовете. Тя закрепил ръждивата панта на провисналия капак на прозореца, усещайки влажния хлад на стъклото, до което леко се бе докоснала. Бутна капака встрани и го долепи до стената.

Потискайки една прозявка, тя се обърна и пипнешком тръгна обратно през библиотеката. „Трябваше да взема свещника“ — помисли си тя, продължавайки внимателното си придвижване в тъмнината. Неочаквано мекият ѝ чехъл се сблъска с нещо топло и го настъпи. Джениел се препъна и изплашена до смърт, политна назад. Започна пипнешком да търси около камината огниво, движейки бавно ръката си. Там нямаше нищо.

Отблясъците от мъждукащите в камината въглени рисуваха призрачните очертания на страничната облегалка на канапето с безжизнено провиснала от нея ръка със слаби, леко извити към килима пръсти. Една фигура с широк гол гръб бе просната по корем върху канапето и бе заровила глава под голямата кадифена възглавница.

Джениел пристъпи бързо напред. Ударите на сърцето ѝ отекваха силно в ушите ѝ.

Неочаквано дългата ръка се протегна напред, сграбчи я през кръста и я повали на канапето. Тя присви очи към нападателя. Дъхът ѝ секна. Бе притисната към широките му твърди гърди.

Силните ръце отпуснаха хватката си.

— Къде ме търсеше, Джениел? — Тихият подигравателен смях на Райън Диверъл иззвъня в ушите ѝ.

— О, Райън, така се изплаших!

Смехът на Райън бе приглушен от косата ѝ. Той отдръпна глава и я погали.

— Защо спиш тук? — пренебрежително попита Джениел.

— Напоследък нямам желание да спя сам — насмешливо се изповяда той. — Постлах удобен сламеник край камината, за да облекча самотата си.

— Но тук е студено и много мрачно — каза зъзнейки Джениел.

— Не за дълго — отвърна Райън и нави кичур от платиненорусата ѝ коса около пръста си. Дъхът му изгаряше лицето ѝ. — През цялата вечер ти се бе втренчила в мен, Джениел. Аз наистина бях поласкан, че дъщерята на един известен и многоуважаван държавник ме дари с такова внимание! — усмихна се Райън.

— Сър, вие бяхте този, който непрестанно ме гледаше! — възрази разпалено Джениел, припомняйки си неудобството от разкъсващия поглед на сините му очи.

— Изглежда, че ролята на камериерка от „Чели“ по-добре би ти подходила — каза Райън с неочаквано язвителен тон.

Джениел се дръпна и почти успя да стъпи на пода, преди ръката на Райън отново да я улови. Докато се боричкаха, възглавницата под тях се раздра. Райън усети, че е на ръба на канапето. Той бързо загреба с шепи от перушината и я разпиля над Джениел, наблюдавайки как перата бавно се стелят по косата и лицето ѝ. Тя отчаяно се бранеше, но Райън загребваше нова шепа и я изсипваше върху нея.

Изведнъж им стана смешно. Чу се тих кикот. После продължиха веселото забавление, докато останаха без дъх и изтощени се проснаха на канапето.

— Боя се, че моята красива бяла гълъбица разпиля всичките си пера. Може би завинаги — флегматично каза Райън.

Доволни от себе си, те отново избухнаха в смях.

— Една разсъблечена гълъбица броди наоколо във ветровитата зимна вечер — закачливо добави Джениел и се отпусна уморено на рамото му.

Неочаквано капакът на прозореца се откъсна от ръждивата си панта и се сгромоляса на земята. Едновременно с това, едно мощно избухване на вятъра блъсна и отвори прозореца. Джениел уплашено скочи на крака и се втурна натам, а Райън праметна дългите си крака над канапето и започна да мърмори.

— Тук е студено като в гроб — оплака се той. — Господи, а вятърът бучи като морските вълни.

Джениел наблюдаваше широкия му гръб и бързите, изящни движения на ръцете му, които поставяха отсечени дънери в камината. Припомни си утрото в „Чели“, когато с върха на пръстите си бе докоснала белезите от рани по гръба му, опитвайки се да гадае за произхода им. Райън прекоси тъмната стая, затвори вратата на библиотеката, пусна резето и постави висящата над него верига.

Отблясъците от огъня в камината постепенно осветиха стаята и Райън улови уплашения ѝ поглед, преди тя да успее да го прикрие. Джениел нервно потрепери и сви колене близо до гърдите си, като предпазливо придърпа халата си около тях. Платиненорусата ѝ коса се разпиля по раменете и ръцете ѝ, докато скланяше глава на коленете си, за да си почине.

Райън се облегна на полицата над камината и с престорено спокойствие погледна към Джениел. Значи тя бе по-малката дъщеря на Джон Петерсън. Той бе прикрил приятната си изненада от тая новина, придавайки си пренебрежително изражение, когато я видя да слиза по стълбите под ръка с Джонатан Чепмън. Несъзнателно бе почувствал остра болка на ревност, когато баща ѝ я доведе до него, за да ги запознае. Въпреки всичко, той не се разкайваше за случилото се в „Чели“. Много преди това бе открил, че когато жените сами проявяваха интерес към него той не изпитваше никакви угризения.

Джениел открито трепереше и Райън не можеше да определи дали студа или необичайната ситуация бяха причината за това. Той бързо се приближи до нея, уви ръце около тънката ѝ талия, и я повдигна в обятията си.

— Малката гълъбичка е премръзнала без перата, които по-рано я сгряха — прошепна той и погали косата ѝ.

Джениел каза глухо:

— Райън, аз съм сгодена за Джонатан.

— Знам това. А защо си тук с мен?

Не последва никакъв отговор и устните на Райън се устремиха към нейните, търсеци и настойчиви. Широките му длани галеха стегнатия ѝ гръб и посегнаха към талията. Дългите му пръсти се мушнаха под халата и се плъзнаха по ребрата ѝ. Устните му обгаряха гърлото и очите ѝ. Пламенната му мъжественост я изучаваше, преди да я притисне в обятията си. Той я положи да легне на канапето и я покри с дългото си мускулесто тяло.

Пръстите му сърчно се движеха и откопчаха малките седефени копчета на нощницата, изваждайки едновременно с това гърдите ѝ, и жадно докосна малките розовеещи връхчета, които напиреха напред и го примамваха. Той вкуси тяхната сладост и долови нежните стонове на възторг, изтръгнати от устните ѝ. Отново целуна устните ѝ и усети вкуса на солените ѝ сълзи.

— Ще ми причиниш болка, както преди — задъхано каза Джениел.

— Не, моя любов. Обещавам, че тази нощ ти ще изпиташ само удоволствие.

Треперещите пръсти на Райън внимателно се движеха, лутайки се, търсейки. Сега желанието не се поддаваше на контрол, достигайки връхната си точка. Тя усети в нея да нахлува устремна топлина, която разделяше, обединяваше и търсеше своя път. Зад притворените ѝ клепачи лумнаха белите отблясъци на избухналата светлина и тя се вгълби в пулсиращата вътре в нея енергия. Приливите и отливите на тяхната страст се колебаеха, усилваха и след това бавно утихваха. Нежните ръце на Джениел се бяха увили около него, сякаш не желаейки да приключи съвършенството на момента.

Райън погледна към нея и топло се усмихна към големите ѝ, блажено отворени очи. Той ѝ бе подарил вкуса на съвършенството, осъзнаването на женската ѝ същност. Легна до нея, оставяйки я да се сгуши до гърдите му успокоена.

Протегна ръка и повдигна лицето ѝ към своето.

— Надявах се да те заваря в „Чели“, когато се върнах от огледа на полетата! Жените ми обикновено чакат — нежно я упрекна той.

Джениел сънено кимна. Той изчака известно време тя да заспи, след което внимателно се отдалечи и започна да се облича. Бледите зари на утрото бяха изпълнили небето, когато той отключи вратата на библиотеката.

След това се отправи обратно към канапето и погледна към нея. Когато спеше, тя изглеждаше така млада и крехка. Той ѝ облече нощницата и халата, посегна към плетеното одеяло, седна и внимателно я загърна в него. После я взе на ръце и погледна към прозореца, осветен от настъпващата зора. Когато излезе в коридора, всичко бе спокойно. Все пак, като че долови следи от тиха суетня в кухненското крило. Полагайки всички усилия да заглуши шума от

стъпките си, той бавно се заизкачва по застланите с пътека стълби. На върха спря за миг да определи коя от стаите бе нейната. Вратите нагоре и надолу по коридора бяха затворени. Той спокойно се отправи към другия край, забелязвайки една леко открената врата. Бутна я с рамо и я отвори. Тогава позна вечерната рокля на Джениел, разстлана върху един стол с кадифена тапицерия.

Внимателно я положи да легне върху балдахиненото ѝ легло и я покри с атлазения юрган. Усмихнат въздъхна, когато се изправи над нея. Докато се навеждаше, за да я целуне леко по челото, у него се появи мимолетното желание отново да я вземе в обятията си.

— Почини си добре, Джениел! — нежно прошепна той.

Широко усмихнат, бързо напусна стаята ѝ и тръгна към собствения си дом.

ГЛАВА 8

Орда нашественици пъплеше към сградите на „Чели“, образувайки мрачна процесия чак до тъжния интериор на запуснатото имение. Товарът бе оставен край входната алея, и конете, впрегнати в празните фургони, размахваха неспокойно опашките си в пропития с влага следобеден въздух и наостряха от време на време уши към звуците от започващата оживена дейност в имението.

Рязък дрезгав глас, идващ от долната част на сградата, даваше отсечени заповеди, предшествващи страховития трясък от сгромолясването на стена на горния етаж. Впряговете неспокойно се преместиха от мястото си, докато облакът от праха на мазилката се сипеше на земята.

— Кого, по дяволите, мислите да наемете? Кой би се заел с такава трудна задача? — отекна в предверието ядосаният глас на Брендън Орд.

— Платено ти е да ръководиш работата в полетата на „Чели“, за което, както разбирам, ти не си заслужил парите си! — прогърмя гласът на Райън.

— Първо полетата и овощната градина, а след това имението! — кресна Брендън.

— За бога! Нямам намерение да живея в запустяла кочина! Аз съм господарят тук и заявявам, че ще променя всичко това.

Стъпките от ботушите на Брендън Орд тежко прокъртяха в пустия коридор и той стремително излезе от имението. Хвана юздите на дорестия си кон, вързан на стълба до оградата, възседна го ядосано и се отпрати в галоп към северното пасище.

— Упорит кучи син! — промърмори Райън и разгърна поставените пред него скици.

— Господар Райън, аз довел жените да чисти, както вие казал ми — колебливо изрече Майки.

— Упълномощавам те да поемеш задължението по разчистването, Майки. Остани обаче в долните стаи. Стените на горния етаж могат да се раздвижат — каза троснато Райън.

Сложният и объркан оригинален проект на „Чели“ бе подложил на изпитание познанията на Райън по проектиране и строителство. Ролан Алексис Диверо, претендиращ да е дядо на Райън, бе проектирал решетъчните орнаменти и изящните като дантела железни балкони след напускането на натруфения си дом в Париж, забравяйки за факта, че влажният климат по долното течение на реката може да предизвика ерозия в изящната метална изработка. Повечето от украшенията бяха отдавна разрушени от ръждата, а някои от закрепващите ги към стената метални части, се нуждаеха от нова фасада, към която да се закрепят рушащите се решетки.

Райън се намръщи при мисълта за величината на проекта. Той и Брендън бяха спорили след вечерта в „Петерсън Ууд“, когато Райън, жегнат от завист към великолепието на имението на Петерсън, бе решил импулсивно да реставрира „Чели“. Днешната разправия, предизвикана от един сприхав дребен мъж дошъл от Чарлстън, който претендираше, че е имал честта да реставрира опустошената семейна плантация на Томас Пикни, допълнително предизвика неодобрението на Брендън.

— Как, за бога, как можете да пилеете парите си по такъв начин?! — бе попитал с горчивина Брендън.

— Финансите ми са в добро състояние и могат да покрият разноските. Ще има предостатъчно и за новия посев и за покупката на допълнителна работна ръка, която да ползваш на полетата — отвърна Райън.

— Още ли е в сила намерението ви да приключите тая лудост преди Коледа? — скептично попита Брендън.

— Точно така! — настоя Райън.

Все пак собствените му съмнения натежаха.

Сега звукът на викащ с пълно гърло глас се понесе от приемната в предната част на сградата.

— Ще разрушиш този стол, преди да си го почистил! — вайкаше се Даниел Лизо.

Райън се изсмя. Лизо и Майки цял ден се караха покрай почистването на няколко овехтели части от колекцията мебели на Ролан Алексис Диверо, които бяха останали в „Чели“. Единствено Райън бе в състояние да разреши споровете между темпераментния

французин и верния чернокож роб. Райън им бе представил един смайващ списък със задълженията за всеки от тях.

— Невъзможно! Напълно невъзможно! — роптаеше Лизо, докато четеше списъка и препусна напред, за да види края на неприятните задачи. Единствено идеята за пълното преустройство на господарското крило на къщата, бе прието с одобрение от Лизо. Ремонтът обхващаше и вградената в пода мраморна вана, която щеше да бъде изсечена от каменоделец в Чарлстън и поставена в стаята, намираща се в съседство с господарския апартамент.

— Това, господарю Диверъл — обясняваше възбудено Лизо, — ще бъде едно предизвикателство към артистичните ми дарби!

Райън откри, че смазващите изисквания към него нарастват, тъй като работата в имението „Чели“ щеше да продължи почти до пълната му реставрация. Той бе навсякъде, както и надзирателят му — Брендън Орд. Забравяйки за началните разногласия между тях, те си поделиха храната по пладне в кухнята на имението, обменяха идеи и обсъждаха стабилността на финансовите си проекти относно „Чели“.

— Ще наводня източния участък и ще го засадя с ориз — убедително каза Брендън и запали лулата си.

— Не тази година — твърдо отвърна Райън. — Само памук засега. Пазарът в Европа е голям и стабилен, а аз мога да превозвам балите с кораба „Уейвърли“.

Брендън кимна одобрително.

— Речният шлеп докара ковача от Сейнти Пойнт. Той поправи решетките — отбеляза Брендън, отпивайки от студения чай, който Ирен им бе сервирала.

— Корабчето донесе също и пощата от шотландския ми капитан Уайлър Макгий — усмихна се Райън. После взе писмото и зачете на глас:

„До: Райън Пол Диверъл, Плантация «Чели»

Магарето аз пораснах и станах много досаден човек в чакане на твое пристигане. Товар е на кораба и мен усеща

болки за морето под него. За Бога и заради мени, човече, какво ще бъде годинъ престой?

Капитан Уайлър Макгий
«Уейвърли», пристанище Чарлстън“

Брендън ревеше от смях, докато Райън сгъваше писмото. Райън веднага написа отговор, нареждайки на Уайлър да отплава за Ливърпул. Той вярваше в пресметливостта на шотландския морски капитан и в способността му да извлече почтена печалба от всяко плаване на „Уейвърли“.

Шумът от чукове и триони, отекващ от край до край в имението, предизвика усещане за бодрост и веселие у Райън, който се изкачваше по витата стълба. Гардеробът стоеше в коридора, обграден от грамада току-що нарязан дървен материал. Той ритна встрани навития на руло турски килим, отвори гардероба и издърпа най-долното му чекмедже. Събличайки изцапаната риза от гърба си, той избра друга, току-що изпрана, ухаеща на домашен сапун. След това заслиза бавно надолу, мъчейки се да оправи набралата се върху широките му рамене риза. Когато успя да покрие наполовина загорелите си от слънцето гърди, спря за миг и погледна надолу към отворения централен вход.

Кейли Мейдън бе застанала сред купчината дървени стърготини — красиво видение в смарагдовозелени дрехи за езда. Тя очарователно се усмихваше и наблюдаваше как Райън Диверъл слиза по стълбите, борейки се с тясната тъмна риза, навита около кръста му, в опита си да я натика в тесния си брич.

Учуденото изражение върху лицето на Райън бе прикрито от топлатата му безгрижна усмивка.

— Мис Кейли, за мен е удоволствие! — поклони се учтиво той. — Вие сте първият ми гост в „Чели“ след започване на реконструкцията. Както сама виждате — ние сме доста далеч от завършването.

— „Чели“ е основна тема на разговор в Сейнти — ласкаво се усмихна Кейли, а зелените ѝ блестящи очи се обърнаха към Райън. — Всичко, което чух, е само мътва. Видях Брендън на разклона и той ме насочи насам. Надявам се, че ще мога да огледам наоколо.

Лек полъх на бриза вдигна и понесе във въздуха слегналия по коридора ситен прах. Райън взе ръката на Кейли и я поведе към верандата. Джордж Сайлъс стоеше окаян на гранитните стъпала и се мъчеше да изтупа праха от тъмното си сако.

— Кажи на Ирен да донесе нещо за пиене — нареди Райън и се зае да оправя възглавниците върху овехтялото плетено канапе.

Речен гълъб нежно загука в гъстите клони на една магнолия грандифлора, които бяха обгърнали цялата веранда. Кейли се настани удобно на ниското плетено канапе, покривайки коленете си с широката кадифена пола за езда.

Райън повдигна очи към небето и се намръщи срещу лъчите на следобедното слънце.

— Стори ми се, че чух крясък на чайка тази сутрин — обясни той и погледът му се плъзна към Кейли. — Породи у мен безпокойство и желание да се върна отново в морето.

— Те рядко идват толкова далеч по течението на реката — каза Кейли, — но може някоя от тях да ви е последвала до „Чели“.

Райън тихо се засмя и подаде на Кейли чаша изстудена лимонада, която Ирен безцеремонно им бе сервирала. Слугите все още не можеха да свикнат с идването на посетители в „Чели“.

Кейли отпи изискано от чашата си и устреми зелените си очи към внушителната гледка на земите на „Чели“.

— Красиво е тук, Райън.

— Красива си ти, Кейли!

Изумруденозелените ѝ очи леко трепнаха.

— Има някои преимущества в това да си красива — свенливо отвърна тя.

— Особено отгук, където съм седнал — съгласи се Райън.

Леденостудените му очи я погледнаха критично. Помисли си за първата представа, която се пораждаше в съзнанието му при споменаване на името ѝ. Морис Чепмън го бе предупреждавал за опасностите свързани с млади и богати момичета от Каролина, излагайки му с чисто адвокатски маниер примера на Ивън Рийд, който бе ухажвал една богата зеленоока наследница. Ивън Рийд бе корабен лекар, назначен на британски военен съд от пристанището на Довър, и бе напуснал службата си. Бе купил част от речното крайбрежие близо до Пайн Блъф в очакване на женитбата си с богатата наследница, която

бе ухажвал в продължение на една година. Кейли Мейлън набързо се бе отвърнала и прекъснала взаимоотношенията между тях. Райън си спомни, че неотдавна, някъде около обяд, бе видял Ивън Рийд на пристанището в Чарлстън — невчесан, размъкнат и видимо пиан.

По-късно той бе споменал пред Морис Чепмън за срещата им. Той го изслуша, кимайки със съжаление.

— Ивън Рийд бе добър лекар-хирург и преди да постъпи във военния флот, обслужваше дори кралския министър. А сега, когато е в града, рядко мога да го намеря трезвен. Сумата, която плати при закупуване на земята си, бе уговорена чрез моята кантора. Както изглежда, той няма да построи нищо повече от недовършената груба барака, която понастоящем споделя с един стар индианец от племето йемаси, наричан от него Ай Ту^[1]. Бедният момък наистина обичаше дъщерята на Мейлън, ала тя повече от всичко обичаше себе си. Истинско погубване! — сухо бе заключил Морис.

Сякаш четейки мислите му, Кейли го стрелна с насмешлив поглед.

— Какво те накара да дойдеш в „Чели“, Кейли? — спокойно запита Райън.

Кейли му се усмихна с великолепната си усмивка.

— Никога, никога не разпитвай жените за техните прищевки, Райън! Както и да е, щом питате — имението „Петерсън Ууд“ стана невероятно мрачно и досадно, след като всички си заминаха. Джонатан отпътува преди три дни, а татко Петерсън е в Конгреса. Май ще трябва да се върна с родителите си в Чарлстън. Джениел е така увлечена в управлението на плантацията! Не можеш да си представиш колко ми е скучно.

— Трябва да разсеем скуката ти — реши да я подразни Райън. — Знаеш ли нещо за употребата на чука или може би на триона?

Кейли с отвращение сбръчка нос.

— Брендън Орд ме попита дали държа да видя естествения водопад в местността Денсър Крийк — нацупи се Кейли. — Мислиш ли, че си заслужава да отида с него?

Райън трепна, разбирайки, че намеренията на Брендън са обречени на неуспех.

— Посещението на водопада наистина е паметно събитие — сдържано отбеляза той.

— Предполагам, че си много зает с „реставрацията“ и не можеш да ходиш където и да било — каза саркастично Кейли.

Райън внимателно претегли явното ѝ предизвикателство и потисна желанието си да даде на Кейли заслужен урок от мъж, който имаше изключително богат опит с жените.

„Тя жестоко предизвиква мъжете“ — помисли Райън и сведе поглед към изящните ѝ гърди.

— В момента съм зает единствено с твоята красота, която спира дъха ми — галантно каза той, прикривайки истинските си мисли.

Кейли го погледна изпитателно.

— До една седмица аз ще замина. Обещах на мама да присъствам на соарето ѝ в чест на Едита Чепмън и нейната сестра.

— И дойде тук, за да разсееш... аа... скуката си преди заминаването. — Очите на Райън внезапно помръкнаха.

Кейли се сви под острия му втренчен поглед. Не бе уверена как трябва да постъпи с безмерната коравосърдечност на мъжа пред нея. Репутацията му сред жените бе обект на слухове в Чарлстън, а съмнителният му произход допълваше ореола около безпътния живот, който водеше. Райън Диверъл разиграваше множество джентълменски игри сред жените.

— Трябва да вървя, Райън — каза притеснено Кейли и се надигна от мястото си.

Той тихо се засмя на неудобството ѝ, наслаждавайки се на силата си.

— Трябва да отида до бараката край залива, за да взема някои неща — каза той. — Би ли ми оказала внимание да пояздиш с мен?

Кейли неуверено повдигна очи към него.

— Ще разгледам „Чели“, след като ремонтът приключи — отстъпчиво каза тя и го последва към входната алея.

Бараката край залива, построена от Алексис Диверо за наблюдение по време на тежкия дъждовен сезон, контролираше едно обширно пространство от поречието на Сейнти. Едно място, намиращо се под водата, щеше да определи дали ще им се наложи да укрепват дигите. Дългото стъбло на пръта използван като уред за измерване височината на прилива, все още пазеше избелелите червени маркировки, които най-старият Диверо бе направил.

Запустялата барака се бе стаила в един мъчно проходим гъсталак от букови и брезови дървета и бе така добре укрита, че случаен човек не можеше да я намери. Малко каменно огнище бе долепено до една от стените на бараката, използвана сега за склад. Край купчина напукани сиви скали, зад изоставената, но уверено стояща на стража барака, бликаше прясна вода.

Райън слезе от коня и пристъпи да помогне на Кейли при слизането от високото дамско седло. Райън прецени, че тя яздеше добре за жена и това, по всяка вероятност, бе резултат от старанието на скъпоплатения ѝ учител по езда.

— Мога ли да вляза? — любопитно запита Кейли.

— Това е само една недодялана барака и със сигурност не е това, с което си свикнала — троснато отвърна той и с раздражение помисли за Ивън Рийд и бараката му в Пайн Блъф.

Кейли бе решила да не обръща внимание на сарказма му и разклати хлътналата дъсчена врата, докато тя не се „предаде“, люлеейки се на една полуразбита панта. В големите зелени очи на Кейли се четеше ужас.

Райън искрено се разсмя.

— Тук няма призраци, милейди — подразни я той, виждайки уплахата върху красивото ѝ лице.

Той влезе във вътрешната стая и започна да чисти праха от полиците и да търси мястото, където бяха поставени големите пирони, за които го бе помолил Лизо.

Кейли седна върху издяланата от дънер маса. Зелените ѝ очи следяха движенията му. Той приближи до нея и протегна ръце, за да ѝ помогне да се изправи.

Изящните пръсти на Кейли докоснаха ръцете му, милвайки го, и се плъзнаха по широките му рамене, пипнешком продължиха и се спряха склучени около шията му. Тя повдигна устните си към неговите и необуздано го целуна, като притискаше към него съвършените си гърди, движейки ги внимателно по грубата му домашнотъкана риза.

— Не, Кейли! — тихо каза Райън и я отдалечи от себе си.

В очите ѝ проблесна изненада. Тя отново необуздано се хвърли към обятията му и решително потърси устните му.

— Обичай ме, Райън! — задъхваше се тя, доближавайки устните му.

— Не, Кейли!

Гласът му бе приглушен и спокоен.

Кейли бързо отстъпи. Очите ѝ яростно блеснаха. Тя сърдито вдигна ръка и го блъсна. Той решително улови китката на ръката ѝ и я задържа.

— Никой не ми е отказвал! Никой! — изсъска тя и освободи ръката си.

— Аз току-що го направих — спокойно отвърна той.

Кейли стоеше и свирепо го наблюдаваше как бавно се отправя към увисналата врата, излезе и я задържа отворена. Тя профуча през вратата и го изчака да ѝ помогне да се качи върху седлото на черния ѝ арабски жребец.

Райън улови юздите и укроти нервното животно. Кейли гневно отвърна главата си встрани, отказвайки да погледне към решителните му сини очи. Той със сила наклони лицето ѝ към своето.

— Не съм от мъжете, които лесно би могла да имаш, Кейли! Добре ще е за теб да го запомниш.

Той я вдигна на седлото, помагайки ѝ да се настани удобно. Кейли повдигна късия камшик и силно удари животното по хълбока. Това накара жребеца да се издигне на задните си крака. Когато тропотът на копитата отекна във въздуха, Райън отстъпи встрани и видя как жребецът полетя в галоп, напред през гъсталака от брезови дървета.

Наблюдавайки как Кейли изчезва сред дърветата, той лениво се усмихна, учудвайки се на собственото си самообладание.

---

[1] Аз също (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Джениел разсеяно се забавляваше с дългото паче перо, наблюдавайки как великолепните утринни лъчи на слънцето оформяха дълга блестяща ивица над сражаващите се с дракони воители върху разкошния китайски килим. Важните събития от сутринта я бяха довели до бащиното ѝ писалище от магнолиевото дърво, търсейки уединение сред купищата безмълвни пощенски пратки и законодателни протоколи и дневници.

Тя небрежно повдигна от купчината един жълт служебен плик, носещ печата на британската корона, възбудил любопитството ѝ заради подателя си. Чарлз Пикни бе изпратил писмото до баща ѝ от задържания на чарлстънското пристанище британски кораб, преди размяната му и отпътуването за Филадельфия. В общи линии писмото съдържаше предложения за законодателни реформи, които малко интересуваха Джениел в този изключително важен ден.

Погледът ѝ попадна върху разположеното напречно на стаята канапе от махагон. Поставената в средата му възглавница бе елегантно поправена след нощта, когато тя и Райън прекараха сами в библиотеката.

Джениел се усмихна, изпълнена с копнеж, припомняйки си изненадата, когато намери по-късно под възглавницата си прегънат бял плик. Тя нетърпеливо го отвори и избухна в смях, когато купчина бели пера се изсипаха в ръката ѝ. Полетя към гардероба, подбирайки сутрешна рокля с цвят на мандарина и забързано завърза подходяща панделка около шията си.

След това се спусна на долния етаж, надявайки се да срещне Райън по време на закуската с останалите гости.

Прислужникът Джеба важно я осведоми, че мистър Диверъл и мистър Орд са закусили по-рано и са заминали за „Чели“. Прикривайки разочарованието си, Джениел се присъедини към Джонатан и другите гости, независимо от това, че болезнената празнота, която чувстваше, не ѝ даваше покой. Дори остроумните опити на Джонатан да я разсее и

ободри, не можаха да спасят опустошения ден. Той отдаде причината за нещастията й на предстоящото си пътуване до Европа.

И така, Райън се бе появил отново със светкавичния си маниер и след това също така бързо си бе отишъл, а в интервала, който следваше, й бе много трудно да забрави всичко.

Скърцането на колела, завиващи към входната алея, рязко подразни слуха й и я откъсна от размишленията й. Тя отиде до прозореца и разпозна Майки, който дърпаше поводите, за да спре впряга. Брендън Орд яздеше встрани от него. За миг помисли, че това може би е Райън, и сърцето й подскочи.

— Добър ден, мис Джениел! — поздрави Брендън, когато тя излезе в колонното предверие.

„Брендън е“ — осъзна Джениел, слизайки по мраморните стъпала.

— Майки трябва да вземе лекарство от една от вашите акушерки за болна негърка от „Чели“. Не е необходимо да се притеснявате, аз мога да почакам, докато той я открие.

Брендън говореше с уважение. Черните му очи оглеждаха стегнатата фигура на Джениел.

— Глупости, Брендън! Влез да се скриеш от вятъра — усмихна се топло Джениел.

Брендън я последва във великолепия хол, неуверен и притеснен за това, как щеше да изпълни мисията си. Грубите думи на Райън още звъняха в ушите му.

— Дай й писмото и я доведи! — бе заповядал той.

— А ако тя откаже? — бе попитал Брендън.

— За бога! Казах да я доведеш!

Брендън усещаше плика в джоба си, докато Джениел се разпореждаше да им бъде сервиран чай. Той се разположи в широк френски стол с лице към нея, погълнат от изящството на официалната гостна на Петерсън.

Той се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Мис Кейли още ли ви гостува? — тихо попита той.

— Отпътува вчера с шлепа. Тя бе ужасно отегчена от ежедневието в „Петерсън“ — отвърна разсеяно Джениел.

Тя все още недоумяваше каква бе причината за ексцентричното поведение на Кейли след разходката й до Денсър Крийк преди няколко

дни. Кейли винаги се глезеше и капризничеше, когато наоколо нямаше мъже, ала след импулсивната езда през онзи следобед поведението ѝ бе станало непоносимо.

В края на краищата Брендън не можеше повече да отлага изпълнението на своята мисия. Майки се бе върнал и чакаше навън край фургона. Той подаде плика на Джениел.

— Мистър Диверъл ме помоли да ви предам това — каза официално Брендън. Преди да отвори писмото, Джениел се вгледа в старинния печат на Диверо, поставен решително върху червения восък.

Погледът на Джениел бързо профуча по редовете от учтиви думи.

„Скъпа мис Петерсън,
Има някои неща в «Чели», които изискват мнението на една добре възпитана и изискана дама като вас. Моля, да дойдете днес с Брендън. Аз ще Ви придружа обратно до «Петерсън», преди да мръкне.

Райън Пол Диверъл“

Джениел препрочете бележката леко учудена и ядосана от заповедническия тон на думите. Това не убугна от погледа на Брендън, който зорко я наблюдаваше.

— За какво всъщност става дума? — попита тя.

— Там има някои неща, принадлежали на майка му, които тя е завещала на вас — спокойно отвърна Брендън.

— Райън напълно реставрира и обзаведе имението. Може би ще ви бъде забавно да видите промените — добави той.

— Не мисля — студено каза Джениел, усещайки в себе си зараждащо се напрежение.

Брендън втренчено гледаше надолу към мършавите си загорели от слънцето ръце, търсейки подходящи думи, за да я убеди. Ако той не успееше, Райън без съмнение щеше да дойде и да я отведе, дори ако бе необходимо — и да я отвлече.

— Желанието на мис Лорена бе вие сама да изберете какво да вземете от „Чели“ — неуверено продължи той.

— Оставането ми в „Чели“ бе от привързаност към нея, а не за да получа някакво възнаграждение. — Теменужените очи на Джениел помрачняха.

— Така е, мис Джениел — леко наблегна Брендън, — но вие би трябвало да се съобразите с последното ѝ желание.

Искрените му думи боднаха съвестта ѝ и тя погледна към плика, на който Райън внимателно бе изписал нейното име. Образът му сякаш изскочи пред очите ѝ. Тя желяеше да го види отново и той някак си го бе разбрал.

— Ако изчакате, аз ще облека по-топли дрехи — каза тя, надигайки се от стола и се усмихна на явното облекчение, изписано върху красивото лице на Брендън.

Той бе по-възрастен от Райън и следвайки великолепната британска традиция — доста отегчен от самия себе си. Неочаквано тя проумя колко трудна трябва да е била за него тази поръчка на Райън и същевременно се убеди, че както винаги, Райън бе постигнал намеренията си.

Джениел трепереше от вълнение, когато Брендън отпрати фургона по пътя към „Чели“. Дори от разстояние тя можа да види новите мраморни колони, увенчани с коринтски капители с красиво гравирани акантови листа, блестящи под ярките лъчи на утринното слънце. Тухлената фасада на входа и дървеният екстериор на сградата бяха освежени с тънък пласт бяла боя, заслепяваща с блясъка си очите ѝ. Изящно изработените спирални орнаменти на прозорците и балконите бяха гладко боядисани в ярките нюанси на жълтия цвят. Тя не бе подготвена за голямата промяна в „Чели“.

Брендън я повдигна от седалката на фургона и внимателно я остави да стъпи на земята. Той ѝ се усмихна.

— Райън е направил поръчка за нова карета от Ричмънд. Моля да ме извините за неудобството на полския фургон.

Джениел го погледна изумена. Беше все още смаяна от външния вид на „Чели“.

— Това не е толкова важно — смотолеви тя, поглеждайки към прясно излъсканата и полирана гранитна стълба, водеща към входа със специално изрязани вентилационни отвори. Брендън улови ръката ѝ и я поведе към гостната. Тя повдигна теменужените си очи към полилея от ирландско стъкло, окачен на гладкия таван на вестибюла. Когато

минаваха под него, кристалните му висулки нежно звъняха. Брендън повика Райън и от гостната като тътреше краката си се появи Джордж Сайлъс.

— Господар Райън бъде долу скоро. Той бъде видян при басейн горен етаж — промърмори тихо Джордж и се усмихна на Джениел.

— Басейн? — Не повярва на ушите си Джениел и се обърна към Брендън.

Той тихо се изсмя.

— Както сама ще се убедите, вкусовете на Райън се различават от тези на повечето хора. Бих останал да се наслажда на изненадата ви, но имам доста задачи за изпълнение по полетата. Приятно прекарване на деня, Джениел!

Брендън свали плетената си сламена шапка, за да се сбогува.

Джениел неуверено се усмихна, виждайки го да излиза. Джордж Сайлъс също излезе и се изгуби по дългия коридор надолу към кухнята, оставяйки я да стои сама в предверието. Неочаквано, тя бе обхваната от опасения. Не трябваше да идва тук, и при това сама. Трябваше да доведе Мина със себе си. Каква ли лудост я бе обхванала? Ако сега побързаше, сигурно щеше да открие Брендън, преди да се е отправил към полетата и да го помоли да я отведе у дома. Тя се обърна към вратата.

— Джениел! — спря я гласът на Райън.

Тя бавно се обърна и го видя да тича надолу по стълбата, прескачайки стъпала, закопчавайки копчетата на маншета на надиплената си риза. В очите му, които за миг срещнаха погледа ѝ, се четеше искрена топлина и гостоприемство. Широка усмивка огря лицето му, когато я доближи.

— Поласкан съм, че дойде — нежно каза той, посегна към ръката ѝ и я повдигна към устните си.

Джениел усети познатото трепване от пламенното му докосване. Тя решително отстъпи.

— Брендън каза, че тук имало вещи на майка ви, които аз също трябва да видя — сдържано промълви тя.

— Да, но по-късно, Джениел. Нека ти покажа част от обновеното имение — каза разпалено Райън и улови ръката ѝ.

— Промяната на фасадата е доста голяма — язвително подметна тя.

Той се разсмя, без да обръща внимание на неприветливите ѝ обноси.

— Прищявка на един чувствителен перфекционист от Чарлстън — обясни той. — Одобряваш ли я?

— Не знам — отвърна замислено тя и го последва към официалната гостна.

Погледът ѝ бе привлечен от шарките на новите тапети, които бяха изрисувани с темперни бои на ръка и чийто стил бе смесица от елементи на рококо и Чипендейл. Една новозакупена червена маса стоеше в центъра на помещението. Тя плъзна ръка по сияещото, идеално полирано дърво. Забеляза подредените встрани и съчетани по цвят столове с двойно извити, гравирани с акантови листа крака. Новият, тапициран с брокат диван в стил кралица Ан, бе разположен срещу широкия прозорец. Изящните му очертания излъчваха елегантност и комфорт.

— Красив е — призна Джениел.

— Диванът е важна покупка за всяко имение!

Внезапно тя почувства, че се изчервява и отстъпи назад към коридора. Той я поведе напред към библиотеката. Бутна двойната врата и я остави широко отворена.

Джениел ахна. Големите книжни рафтове бяха запълнени с нови подвързани книги. Погледът ѝ се устреми към лъскавото писалище, богато украсено с класически орнаменти и елементи от рококо. Закупената от Нюпорт игрална маса с френски, спираловидно орнаментирани крака, бе разположена под прозореца. Ярκο оцветените карти за игра бяха подредени на ръка по 100. Две изящно гравирани кресла украсяваха всяка от страните на камината, допълнени от поставеното край нея осмоъгълно барче за напитки.

Тя изненадано вдигна очи към Райън. Той леко се усмихна и повдигна капака на барчето, излагайки на показ подобрите висококачествени вина.

— Виното щеше да се стопли, преди Джордж Сайлс да успее да го донесе от столовата. Ето защо аз го преместих тук. Сега пък бучките лед ще се разтопят, докато ги донесе — пошегува се Райън, наблюдавайки реакциите на Джениел.

Тя с разбиране се усмихна, припомняйки си своето собствено раздражение от невероятната мудност на стария домашен слуга на

„Чели“.

— Купил съм и други неща, но те все още не са пристигнали от горното течение на реката — обясняваше Райън, извеждайки я от помещението.

— Всички стаи ли са ремонтирани? — предпазливо попита Джениел.

— Остава една на горния етаж.

Те се заизкачваха по стъпалата, застлани с дебела пътека. В дългия коридор на горния етаж се носеше аромат на почистващи масла и восък.

Райън спря за миг пред вратата на бившия будоар на Лорена Диверъл. Когато се обърна към Джениел, изражението на лицето му бе непроницаемо.

— Странно — отбеляза той, — но аз не можах да докосна тази стая. Сякаш току-що е освободена. Списъкът за теб се намира вътре, както и всички изброени в него неща. Майки ми помогна при подреждането и пакетирането. Аз ще бъда на долния етаж — каза той и забързано закрачи по дългия коридор.

— Райън! — извика подир него тя.

Спирайки в началото на стълбите, той се обърна и я погледна въпросително.

— Обновеното имение е много красиво — промълви тя.

Той се усмихна, кимайки утвърдително и продължи към долния етаж. Тя гледа след него, докато изчезна от погледа ѝ. Щом отвори стаята у нея се породил познато безпокойство. Изведнъж станаха ясни причините, поради които Райън я молеше да посети „Чели“. Дълбоко го бе разтревожило нещо, свързано с красивата му майка, и той искаше да се освободи от всичко, което му напомняше за нея. „Доста глупаво!“ — реши Джениел и огледа злокобната стая.

Тя приседна на запазеното канапе и плъзна ръка по добре познатите спираловидни фламандски орнаменти — навик, който бе придобила от времето, когато четеше на Лорена. Списъкът, за който бе споменал Райън, лежеше на близката тапицирана табуретка. Бродейки из стаята, тя избра френския порцеланов часовник, обкованата със сребро лампа, датската керамична тенджерка и ги подреди върху тоалетката от черешово дърво. Лорена бе продала по-голямата част от обзавеждането на „Чели“, но запази любимите си мебели от спалнята.

Великолепната махагонова маса, както и изящния скрин, който така се харесваше на Джениел, се нуждаеха от специална опаковка. Изработения от синьо стъкло ловджийски рог, намиращ се върху полицата над камината, Джениел щеше да държи в ръце при завръщането си в „Петерсън Ууд“. Това произведение на изкуството щеше да остане като уникат.

Джениел разглеждаше и обмисляше дългия списък в ръцете си. Несъмнено щеше да е по-лесно, ако остави обемистите неща в „Чели“, но Райън очевидно не желаше това.

Майки и Ирен влязоха в стаята и донесоха куп меки парцали за пакетиране. Джениел ги погледна, изпълнена с опасения.

— Не безпокойте, мис Джениел. Хермън и аз ще гледа внимателно ваши неща до „Петерсън“ — окуражи я Майки.

— Господар Райън моли вие отиде него за обяд долен етаж — кисело съобщи Ирен.

Джениел кимна, доближи се до скрина и отвори тясното средно чекмедже. Атлазената кутия за бижута на Лорена все още стоеше на това закътано място. Джениел я отвори. Диамантената брошка и комплектът сватбени пръстени, украсени със сапфири и диаманти, бяха вътре. Тя надникна в списъка и видя, че бяха предназначени за нея. Помисли си, че навярно и Райън желае да ги притежава и затвори кутията. Доволна, че задачата ѝ бе изпълнена, тя остави Майки и Ирен да подреждат нещата в голям сандък.

Брендън и Райън я очакваха в стаята за закуска, която бе в съседство с верандата. Един очарователен комплект от плетени столове, ограждаше красивата нова маса. Брендън настани Джениел в слънчевия край на масата с лице към Райън. Храната бе обикновена, но чудесно приготвена, а и Джениел бе доста изгладняла. Тя внимателно слушаше безгрижните добродушни закачки между двамата мъже и размишляваше върху разговора им за болестта „ръжда“ по младите листа на памука.

— Аз запазих разходката из господарското крило за накрая — внезапно съобщи Райън, което стана причина Брендън да се задави с един зальк.

— И стаята с *басейна* ли? — смеейки се попита Джениел.

— Басейн? — Райън недоумяващо стрелна Брендън с очи. — По дяволите, сигурно става дума за моята вана! — засмя се Райън,

размазвайки масло върху филия прясно изпечен хляб.

Последните реплики напомниха на Брендън, че трябваше да се върне на полето. Той се извини и излезе изненадан и леко раздражен от арогантното поведение на Райън към Джениел. Всичко това го безпокоеше.

Джениел стоеше в очакване на подходящия момент да обсъдят бижутата на Лорена и наблюдаваше как Райън внимателно сгъва бродираната салфетка.

— Райън — поде тя, — в кутията за бижута в стаята на майка ти, се намират сватбените ѝ пръстени и диамантената ѝ брошка. Сигурна съм, че има някаква грешка в списъка на Морис Чепмън...

— Те са твои, Джениел — остро я прекъсна Райън. — Аз нямам нужда от тях.

Тя сведе поглед към чинията си, преценявайки думите му и почти изпита желание да не се бе съгласил.

— Ела, искам да ти покажа *басейна*! — засмя се Райън и ѝ помогна да стане.

Тя се поколеба пред стъпалата.

— Райън, не мисля, че това е уместно.

Говореше тихо и втръчено го гледаше, мислейки си за стаята на горния етаж, в която за пръв път се бяха любили.

— Нямам намерение да се къпя — каза той. — Само ще ти покажа стаята.

Той се спря в очакване. Леденостудените му очи бяха внезапно помрачнели.

— Няма да те докосна, Джениел — тихо каза той, — освен, ако ти не го пожелаеш!

Тя погледна изпитателно. Той бе невероятно красив в сиво-синьото си кадифено сако.

— Ще видя стаята, след което ще трябва да се връщам в „Петерсън“. Неочакваната ти покана разруши всичките ми планове за деня.

Тя прие ръката на Райън, движейки се като насън нагоре по витата стълба. Близостта им бе завладяваща и успокояваща като нещо напълно естествено. Тя чувстваше, че и преди бе вървяла по този път съвсем близо до него.

Той широко отвори вратата към господарското крило на къщата, наблюдавайки израза на нескрито възхищение върху лицето ѝ. Нюанси на тъмночервен, цинобър, виолетов, абаносовочерен и тебеширенобял цвят избухваха в пъстър калейдоскоп, създавайки един необуздан ефект на завладяващо въздействие. Тя се отпусна в един тъмновиолетов фотьойл. Краката ѝ галеха дебелия килим с цвят на слонова кост, а широко отворените ѝ очи се опитваха да попият лудостта на нюансите.

— Одобряваш ли? — попита насмешливо Райън и отново я вдигна на крака.

— Как, по дяволите, си *подбрал* такива цветове?! — ахна тя.

Той самодоволно се усмихна и я поведе към вътрешната стая с капаци на прозорците. Елегантната обширна мраморна вана бе хлътнала под нивото на пода. Малки златни делфини разпръсваха тънки струйки вода от раззинатите си уста. Джениел бе онемяла. Тя застана вцепенена и втрещено се загледа в мраморния квадрат долу. През това време Райън излезе и се върна с две кристални чаши, пълни с любимото ѝ бордо.

Това бе тяхната стая, тяхната изключително вълнуваща стая. Тя повдигна чашата си. Големите ѝ теменужени очи го погледнаха и лицето ѝ бе огряно от одобрителна усмивка.

— Всичко това е смайващо, Райън! — каза тя.

— То е точно това, което желая сега — спокойно отвърна той и отпи от виното си.

Тя бавно се върна в спалнята, приближи до прозореца и погали с крайчетата на пръстите си облегалката на украсения с дърворезба стол. Слънчевата светлина в късния следобед се процеждаше през потъмнелите драперии на прозореца. Очите ѝ се любуваха на великолепната гледка към земите на „Чели“. Гигантският дъб край входната алея разстилаше величествена сенчеста пътека, която водеше към широките гранитни стъпала на имението.

— Райън — промълви като насън тя, — как успя да поставиш плика с перата под възглавницата ми?

Райън тихо се засмя.

— Взех на заем пера от гълъбицата, направих си крила и прелетях до стаята ти! — закачливо отвърна той и очите му блеснаха.

— Но в имението имаше толкова много гости! — ужаси се тя.

Тя усети топлия му дъх върху шията си.

— Стига въпроси! — нежно каза той. — Ела! Ще те изпратя до дома.

— Това бе един прекрасен ден, Райън.

Тя леко се подпря на ръката му и вкусвайки моментната близост пожела този миг никога да не свършва.

— „Чели“ се нуждае от господарка, Джениел! — прошепна той и долепи лицето си до платиненорусата ѝ коса.

За миг тя се озова в обятията му. Устните му докоснаха нейните — настойчиво и умоляващо, докато пръстите на ръцете му бяха заети с роклята ѝ. Тя се притисна към гърдите му, завладяна от желание. Той я положи на леглото и се отпусна до нея. Устните му обгориха шията и гърдите ѝ.

— Сега, Райън — прошепна тя. Те се движеха в нежен унисон, подейвайки и давайки всичко, изкачваха се бавно към вълнуващия връх от избухнали трепети. Пресушени от страстта си те легнаха бездиханни и изчерпани.

Широката длан на Райън погали лицето ѝ.

— Няма ли сълзи този път? — попита с пресипнал глас той.

— Никакви — тихо промълви Джениел.

ГЛАВА 10

Брендън Орд изтри потта от лицето си, благодарен на лекия полъх на вятъра откъм реката. Тъмносива мараня апатично висеше във въздуха на утринното небе. Бе необичайно задушно и горещо за сезона на приближаващите празници. Когато се наведе към бурето с вода, бризът раздвижи мъничките стъбълца на памука. Той отпи няколко големи глътки и гневният трепет, разяждащ корема му, постепенно се успокой.

Посягайки отново към мотиката, той започна методично да изсича дебелите стъбла на плевелите, израснали край браздите. Бе стигнал почти до сбиване с надменния млад господар на „Чели“, тази сутрин, по време на един от разгорещените им спорове за състоянието на полетата. Беше му нужно върховно самообладание, за да се сдържи и обуздае гнева си, когато Райън запрати по него пълната с шилинги кесия, гаврейки се със заслугите му на надзирател на „Чели“. Ругаейки, Брендън излетя от библиотеката, оставяйки там парите за труда си.

Аристократичното му възпитание се бореше с общоприетия етикет за поведение на наемния работник и възбуждаше пламъците на завист и омраза към Райън. Диверъл се бе докоснал днес до чувството му за достойнство и Брендън се закле един ден да му отдаде заслуженото за това предизвикателство. Северният участък от земята на „Чели“ щеше да роди богата реколта. Той се бе погрижил за това. Сякаш земята бе негова и се отплащаше с изобилен добив за тежкия му труд. Килна назад плетената си сламена шапка и се вгледа в знойното небе. Тъмносивата мъгла се бе смесила с някакъв блуждаещ дим с остър мирис, който дразнеше очите и носа му. Фредерик, надзирателят на „Петерсън“, със сигурност не бе вдигал тревога днес за запалени участъци между именията „Петерсън“ и „Чели“. Брендън повдигна глава към вятъра. Миришеше на изгоряло дърво, а не на горяща трева. „Вероятно е някакъв дървен материал близо до реката“ — заключи Брендън и се залови отново за работа.

Жребецът му, вързан близо до оризовите насаждения, необуздано риеше земята с копита и пръхтеше срещу вятъра. Той хвърли поглед

към неспокойното животно, усещайки нарастващото безпокойство в натезалия въздух.

Обърна се по посока разклона на пътя. Тогава го видя! Черните спирали от надигащия се като вълна дим, над обраслата с дъбове падина близо до разклона. Пожарът бе в имението „Чели“! Той хвърли мотиката встрани и се завтече към коня си.

Джениел се откъсна от бляновете си, разтревожена от странното пронизително извъняване на звънеца при стълбищната площадка. Тя зарови глава под възглавницата, опитвайки се да се отърве от дразнещия звук. Страхуваше се да стане от леглото и да се пребори с гаденето и виенето на свят, които я бяха нападнали тия дни. Днес трябваше да изпрати Мина до робинята, която имаше лек против повръщане. Тя се въртеше в леглото и раздражението ѝ нарастваше с всяко разлюляване на камбаната.

Тази сутрин нямаше никой на пост по горното течение на реката. Баща ѝ бе отпътувал със семейство Мейлън към Макклийлънвил за Коледа и тя възнамеряваше да се присъедини към него след няколко дни. Кой ли би могъл да дърпа това въже? Тя ядосано отметна завивките и пазейки равновесие, седна на края на леглото. Замайването бързо премина и тя се отправи към ъгловия прозорец. Погледна към завоя на Сейнти, но не видя нищо. Мъничкият син на Джеба, Елиа, дърпаше въжето на звънеца.

Джениел отвори широко прозореца и му извика, но звънът заглуши гласа ѝ. Елиа трябваше да притежава една от ония „дяволски способности“, за които винаги говореше Мина. Защо ли не го махнеше някой оттам? Къде бяха полските работници и защо биеше камбаната тази сутрин?

Неочаквано Джениел започна да се тресе. Входният звънец трябваше да звъни също така и за да даде сигнал за тревога по крайбрежието. В един друг ден, преди няколко години, входният звънец на Петерсън предупреди за британското нашествие в Сейнти Пойнт. Но войната бе вече отминала.

Джениел усети острата миризма в мъгливия утринен въздух и дразнещия слой дим жилна очите ѝ. Да не би Брендън да бе запалил храсталака край Денсър Крийк? Равнината бе погълната от надигащите

се черни вълни, които се носеха надолу по реката. Димът се виеше и разстилаше близо до разклона на пътя към „Чели“.

Джениел стисна ръба на прозореца. Сърцето ѝ лудо заби. „Чели“! „Чели“ гореше!

Намери халата си и закопчавайки го трескаво, тя се понесе надолу по стълбите. Вън на входа видя Мина да се върти, мачкайки колосаната си престилка, а очите ѝ бяха разширени от ужас.

— Не, мис Джениел! Вие връща тука! Ваш татко одере ви кожа за това! — виеше Мина, когато Джениел профуча край нея.

Джениел се затича по тревистата пътека към конюшната, минавайки през бъркотията в двора с фургоните. Работниците от полето носеха дървени ведра и навити въжета и скачаха в очакващите ги фургони. Фредерик крещеше заповеди от трапезарията, а сигналът за помощ продължаваше тревожно да звъни.

Джениел забеляза дорестия кон на Том Фредерик край редицата при входа. Тя направи широка крачка и се метна отгоре му, пришпорвайки го в бърз галоп. Когато се понесе през входа, чу гласове от двора с фургоните. Тъмната земя сякаш се разгръщаше под летящите копита. Слънчеви отблясъци изпъстриха пътя отпред, докато галопираше към фенерите на „Чели“.

— Райън! Райън! — ридаеше тя и бършеше сълзите, които се стичаха по лицето ѝ.

Дорестият кон внезапно сви по пътя към „Чели“ и тя насмалко не излетя от седлото. Вкопчи се в гривата му и напрегна очи през облака дим пред себе си.

Цареше пълен хаос. Тя дръпна юздите към редицата от фургони, слезе от коня и започна да си пробива път през тълпата от полски работници, подаващи си дървените ведра от бъчвите с вода.

Лакомите езици на оранжевите пламъци бяха разрушили сградата на имението „Чели“ и бълваха огромни количества черен дим, който се издигаше към небето. Джениел се препъна в покрита с одеяло купчина близо до вратата. Тя застина взирайки се в покритите останки.

— Мис Джениел! От тук! — извика я от входа пропитият от мъка глас на Ирен.

— Ирен! Къде е Райън? — изкрещя тя.

— Безполезно, мис Джениел. Те всички вътре.

— Кой е вътре? — попита рязко Джениел.

Ирен посочи към почернелите от дима колони. Хермън слепешком изпълзя през горящия главен вход и грохна край пиластъра. Двама от полските работници пропълзяха напред, уловиха го за краката и го издърпаха на по-безопасно място. От прозореца на горния етаж се посипа дъжд от искри.

Изведнъж прозорецът на библиотеката експлодира от силната горещина, изпращайки залп от мънички парченца стъкло. Джениел размаха ръце край лицето си и се оттегли назад по входната алея заедно с другите. До слуха ѝ достигаха несвързани викове, вой, крясъци и пращане.

Къде ли бяха Райън и Брендън? Проехтя смразяващото скърцане на гредите от горния етаж. Джениел ужасена погледна натам. Пламтящият горен етаж не издържа и мраморната вана падна и се разби на малки отломки върху твърдата земя.

Тя продължи зашеметена да се взира в овъглените тлеещи остатъци. Над събраното множество се въдвори тишина. Ведрата с вода намалиха скоростта си. Отчайващата ярост постепенно утихваше, когато и последната надежда за спасението на „Чели“ бе изгубена.

Джениел обърна обезсърчен поглед към пламтящата фасада на имението. Клатушкайки се оттам изникна Брендън. Той прекрачи горящия праг, спъна се и безпомощно се търкулна. Губейки съзнание, той бе почувствал, че се е отдалечил малко от напредващите огнени езици на пламъците, които обгърнаха входа.

Вятърът смени посоката си, разделяйки пластове дим на достатъчно разстояние, позволяващо на Джениел да види Майки, който се влачеше, опитвайки се да достигне входа от западната страна на горящите греди. Омачканата му червена шапка бе опърлена и от дълбоката рана над окото му струеше кръв.

Изведнъж, някак неочаквано, западната фасада на имението се срути, предизвиквайки смразяваща разруха и разхвърляйки върху гранитните стъпала дълги черни парчета от овъглени греди.

Джениел не можеше да чака повече. Тя се промъкна напред, закривайки лицето си от ужасната горещина, без да обръща внимание на парещите камъни под босите си крака. Трябваше да открие Райън. Тя коленичи край Брендън и задърпа едрото му безчувствено тяло. Той отвори очи и я погледна с див втренчен поглед.

— Брендън, побързай! Трябва да вървим! — задъхваше се Джениел.

Майки избута Джениел встрани и прихвана Брендън през кръста. Той се раздвижи и се вкопчи здраво в него. После се надигна на колене и се запъти назад към горящата врата. Напегна всички сили и най-накрая успя да измъкне Райън през срутвация се вход.

Бурно одобрително възклицание се надигна сред чакащите полски работници, разсейвайки вцепенението, което ги бе обхванало. Множество силни ръце се устремиха да го повдигнат и отнесат, миг преди пламтящите греди на вратата да се срутят. От дълбоката рана на главата му шуртеше кръв. Кракът му бе извит в комичен ъгъл под тялото му. Майки го вдигна на гръб и изчезна с него по покритата с дим входна алея.

Джениел се опита да извика след тях, но никой не ѝ отговори. Тя се огледа обезумяла наоколо, неспособна да види нещо или да си поеме дъх от задушавания дим. Бе обхваната от нарастващ недостиг на въздух. Най-накрая се просна напречно на стъпалата, надавайки тих вик... един приглушен звук преди морето от черно забвение да я погълне.

След неопределено време тя започна борба в опит да се свести. Искеше да преглътне, но не можеше. Усещайки как въображаемите езици на разкъсващите пламъци я поглъщат, тя облиза устни, опитвайки се напразно да извика. Издаваше само стенания.

— Спокойно, Джениел! Погълнали сте твърде много дим.

Успокояващият глас на Брендън се разбиваше във вълните от забвение. Горещи сълзи се стичаха по страните ѝ. Очите ѝ бяха така подпухнали, че не можеше да ги задържи отворени. Тя слепешком протегна ръката си към Брендън и почувства силните му ръце да я обгръщат. Грубата му риза докосна лицето ѝ. Думата „Райън“ се появи върху устните ѝ.

Брендън погали косата ѝ и поднесе към устните ѝ хладния ръб на чаша с вода.

— Райън е в съседната стая. Ивън Рийд ще бъде скоро тук, за да се погрижи за него. Част от стълбата падна отгоре му и се опасяваме, че кракът му е счупен. По някакво чудо обаче всички сме живи.

Тихите му думи достигнаха до съзнанието ѝ и тя най-последно можеше да притвори очи. По лицето ѝ пробягна усмивка.

— Майки ми разказа за смелостта ви — засия Брендън, а тъмните му очи проблясваха.

Джениел се опита да раздвижи краката си и изтръпна от болка.

— Намазах стъпалата ви с помада — каза Брендън. — Изгарянията не са тежки, но това ще ви притеснява известно време. Изпратих съобщение до „Петерсън Ууд“, че сте спасена и че ще останете в къщата ми, докато се възстановите от димните изпарения.

Джениел кимна и отново се унесе в сън. Събуди се по-късно, когато бе връхлетяна от вълна на гадене. През замъгления ѝ поглед ѝ се стори, че вижда близо до вратата един приклепнал индианец ѝ емаси. Тя затвори очи и чу шум от стъпки на тежки ботуши край дъсчената врата на верандата. Без да вижда нищо, тя се бореше с ръката, която повдигна главата ѝ, насилвайки я да изпие някаква полусладка течност. После една успокояваща хладна ръка изми лицето ѝ и тя отново заспа.

Когато се събуди, следобедната светлина в прозореца над хамака ѝ избледняваше. Тя се опита да се надигне, борейки се с опънатото вълнено одеяло, което я придържаше към леглото. Раздвижи се под покривалото и разбра, че е гола.

— Господи — изстена тя, — кой ме съблече?

Измъчен агонизиращ вик разкъса тишината в къщата. Последва друг, започнал от тихо пъшкане, преминал през стенание, достигайки до ужасно кресчендо, което разцепи стаята. Ядосани гласове изговаряха несвързани ругатни. Мъчителният вик се поднови — по-слаб от преди. После настъпи блажена тишина.

Джениел повърна в единия край на одеялото. Тя трябваше да се отърве от неизвестните ужаси, които ставаха в съседната стая. Одеялото бе обърнато и тя бавно се придвижи по ръба на леглото, борейки се да запази равновесие. Погледът ѝ се спря върху двамата мъже, които се появиха от вътрешната стая, бършейки потта от лицата си.

Брендън се приближи до масата и запали свещта в малкия фенер. По красивото му лице премина смущение. Той хвърли поглед към Джениел, която се бе свила в единия край на леглото.

— Полека, скъпа — предупреди я той, прекосявайки стаята.

Сълзи бликнаха от теменужените очи на Джениел.

— Чух някой да вика — каза тя и сграбчи ръката на Брендън.

В целия хаотичен нощен кошмар на пожара и всичко, което последва, единствено силата на Брендън изглеждаше реална. Тя улови широката му длан и я долепи до бузата си.

Другият мъж, който бе застанал в сянката, се доближи до нея и я погледна със строгите си сиви очи. Той бе слаб и висок. Светлокестенявата му коса непокорно се разпиляваше. Дълбоките бръчки около устата и очите му говореха, че бе кален от вятъра и слънцето в открито море. Изражението на лицето му бе смръщено.

— Джениел — тихо каза Брендън, — този джентълмен е сър Ивън Рийд.

Името му не ѝ говореше нищо. Бе самоуверен и недостъпен. Тя захлупи върху възглавницата обляното си в сълзи лице.

— За зла участ вие се събудихте, преди да успеем да положим Райън в леглото — съдържано отбеляза Ивън Рийд.

Брендън придърпа дървения стол до хамака и пъшкайки, седна в него.

— Виковете на Райън бяха повече резултат от усилията ни да бъде обуздан, отколкото от наместването на костта на крака му — обясни Брендън, вземайки нежната ръка на Джениел в своята.

— Гладна ли сте? — добави меко той.

Джениел клюмна към възглавницата, избягвайки суровия поглед на тъмносивите очи на Ивън Рийд.

Брендън опъна краката си.

— Ще приготвя храна за нас. Всичко, което поехте днес, бе отварата, която Ивън Рийд ви даде при пристигането си.

— Кой е той? — шепнешком го запита Джениел.

Брендън се разсмя и повдигна очи към Ивън Рийд.

— Вие плашите младите дами с проклетия си намръщен вид, сър Ивън.

— Смятайте, че ви е провървяло, милейди, щом опитът ви да се правите на героиня не ви е вкарал в гроба — каза строго Ивън.

— „Чели“... — развълнува се Джениел. — Нима то...

— „Чели“ бе опустошено, Джениел. Всичко е загубено. Райън ще се оправи, въпреки че засега е все още в безсъзнание от раната на главата си. Пожарът го улови в капана си на горния етаж и една греда падна върху него — тъжно разказваше Брендън.

— Брендън — неуверено каза Джениел, — имаше ли един човек край вратата, или това бе част от бълнуването ми?

— Моят приятел Ай Ту — сопна се Ивън Рийд. — Умението и познанията му за билки и дозировката им, се оказаха доста ценни за мен. Той ме придружава, когато пътувам.

Ивън пристъпи към нея и постави опитната си ръка върху челото ѝ. Той се взря в големите ѝ теменужени очи и след това бавно оттегли ръката си.

— Донеси на девойката някакви дрехи и провери дали може да пази равновесие — изръмжа той на Брендън.

Брендън се разсмя, виждайки учуденото изражение, върху лицето на Джениел.

— Дрехите ви бяха обгорели и превърнати в дрипи. Ирен е донесла тук някои неща за вас. Ако се чувствате достатъчно силна, ще я повикам да ви помогне да се облечете.

Гласът му ѝ поддейства успокоително.

Крачейки гордо, Ивън Рийд излезе от къщата. Брендън надникна през малката врата и извика Ирен. Джениел се изправи, като се полюшваше на краката си, загърната с мекото одеяло и недоумяваща защо се тресеше така.

Поглеждайки я разсеяно с тъмните си очи, Ирен мълчаливо поднесе вечерята. Джениел се измъчваше от храната, тъй като почти не можеше да преглъща. Всичко за нея имаше вкус на дим. Лицето на Брендън бе уморено и изопнато. Ивън Рийд се хранеше внимателно и поглеждала от време на време към масата на Джениел. Горчилката от деня бе надвиснала над тях.

Вратата на вътрешната стая, където лежеше Райън, остана яко залостена. Когато Ирен отсервира, Джениел приседна на тясното креватче, опитвайки се да подреди всички ужасни събития от деня. Стъпалата ѝ бяха ожулени, с незараснали рани, но мазилото, което бе употребил Брендън като че ли ги бе успокоило. Очите ѝ все се насочваха към затворената врата на стаята на Райън. Тя бавно се надигна от въженото легло и леко пристъпвайки, прекоси стаята. Посегна към резето, за да отвори вратата.

Внезапно една дълга ръка се появи пред нея, правейки невъзможно влизането ѝ.

— Съветвам ви, мис Петерсън, да потърпите до сутринта! — рязко каза Ивън Рийд. — Мистър Диверъл е оставен на грижите на Ай Ту и Майки, и едва ли има нужда от вашата компания.

— Аз исках само да го зърна за миг — неубедително отвърна Джениел.

Брендън бутна и отвори вратата на къщата, борейки се с наръч току-що насечени дърва за огъня. Джениел се оттегли обратно в кревата си, не искаше да спори с двамата, които пазеха Райън. Ивън Рийд застана на стража пред вратата и гледаше намусено, докато Джениел се мушкаше обратно под одеялото.

Най-накрая той приближи и недодялано издърпа вълненото одеяло върху нея. След това посегна към чашата с вода, поставена върху малката масичка зад хамака, и умело изсипа в нея, разбърквайки, едно пакетче със сивкав прах. Той повдигна чашата към устните ѝ. Тъмносивите му очи задържаха нейния поглед.

— Това лекарство ще ви помогне да заспите — каза той с ободрителен британски акцент.

Изчака, докато Джениел изпие тъмната течност, бърчейки нос от горчивия вкус.

— Съветвам ви да останете в леглото през следващите няколко дни. Вие съвсем не сте толкова силна — сдържано добави той и погледът му се плъзна по тялото ѝ.

Джениел видя как той се наметна с плаща си и излезе навън в нощта. Брендън бе застанал пред камината и безучастно съзерцаваше игривите пламъци. След това бавно се обърна към Джениел.

— Днес вие видяхте пламъците да разрушават едно творение на красотата и тази нощ се отвращавате от топлината на огъня.

Гласът му бе приятен, пропит с чувство.

Джениел бе притихнала за момент и се опитваше да заличи картината на пожара в съзнанието си.

— Брендън, разкажи ми нещо за Ивън Рийд — каза простиичко тя.

Брендън отегчено се облегна на полицата над камината.

— Ивън е, или по-точно бе, британски лекар-хирург, ползващ пълномощията на кралицата. Преди да постъпи на длъжност във военния флот, той се грижеше за здравето на нейния министър. Сега живее в Пайн Блъф със стария Ай Ту. Не ми е известно нищо повече, освен факта, че е много компетентен хирург — сухо приключи той.

— Брендън, днес ти спаси живота на Райън. Стига да може, той сигурно ще ти се отплати.

Гласът на Джениел се задави.

Брендън заобиколи леглото ѝ.

— Аз ще спя край огъня, Джениел. През нощта може да има раздвижване из къщата, но не се тревожете. Никой няма да ви навреди. Лека нощ! — уморено прошепна той и се наведе да подпъхне завивките около нея. След това изчака тя да затвори теменужените си очи и дългите му мигли докоснаха страните ѝ.

Той постла одеялото си на пода, близо до камината, и впери поглед в играта на подскачащите пламъци. Утре той щеше да огледа навън и да открие, че „Чели“ бе опустошено.

ГЛАВА 11

Ивън Рийд ловко улови скалпела между зъбите си, насапуниса и започна да стърже наболата си брада. Непроницаемите му очи копнееха за глътка от черния ром, който бе погълнал миналата вечер. Ай Ту бе приклепнал близо до вратата и спокойно наблюдаваше как Ивън плакне лицето си в пъстрата купа за бръснене.

От тлеещите руини на имението „Чели“ все още се издигаха димни изпарения и увисваха във въздуха. Докато се изправяше, Ивън се изкашля и протегна ръка към парчето сукно, с което подсуши лицето си. Той погледна към Райън Диверъл, очаквайки да забележи някакво леко раздвижване. Преди няколко часа бе прекратил даването на успокоителни средства, тъй като индианецът внимателно бе покрил раната върху главата на Райън с листа от палмето^[1].

Ивън приседна на леглото до Райън, повдигна клепача на окото му и се взря в разширената синя зеница. Намръщи се и тихо изрече няколко йемаски думи към Ай Ту, който кимна, надигна се и бързо излезе навън.

Ивън дремеше, увит в изтърканото си тъмночервено одеяло и от време на време хвърляше сърдити погледи назад към пациента си. Трябва да бяха минали два дни, откакто пожарът разруши имението „Чели“, а Райън Диверъл все още не бе дошъл в съзнание. Ивън стана и се отправи към средната стая, вдъшвайки примамливия аромат на закуската на Ашли от свинско месо и оризов хляб. Унесена в мислите си, Ирен се суетеше край малката готварска печка на Брендън.

Тя бавно повдигна тъжното си лице към Ивън.

— Господар Брендън, той ял вече. Той каза ми да каже вас, той яздил вън при полета с памук.

Ивън си наля кафе, добавяйки гъста сметана в чашата си. Така и не можа да разбере как тия американци можеха да пият една толкова противна напитка. Дори разводняването и със сметана и мед не можеше да я направи приемлива.

Джениел бе заспала дълбоко в леглото си, разположено напречно на стаята. Той съзерцаваше лекото ѝ дишане и слабите ѝ пръсти, които

потрепваха от време на време в съня ѝ. Дозата приспивателно, която Ай Ту бе забъркал, имаше доста силно действие и тя вероятно щеше да спи през по-голямата част от деня. Ирен се затътри към масата и допълни чашата на Ивън.

— Господар Брендън казал ми да каже: „Честита Коледа!“ — просълзена каза тя.

Ивън кимна, събирайки оризовия хляб в кърпа, която пъкна в джоба си. Той изпи на един дъх кафето си и почувства как една болезнена горчивина бавно се надига у него. През миналата година той бе в Макклийлънвил за Бъдни вечер и държеше Кейли Мейлън в обятията си. Ивън ритна стола настрана и ругаейки, излезе от къщата. Спомни си за плоското шише с ямайски ром, което носеше в прикачената към седлото на коня торба.

Джениел с мъка отвори очи към ярката слънчева светлина. Приспивателният прах, който Ивън Рийд ѝ даваше, я бе направил болезнено чувствителна към светлината. Тя долови мирис на дим във въздуха и бе обхваната от ужас. Разтревожено огледа празната къщичка. Обикновено Брендън бе наблизко. Тя тихо извика името му и внимателно се заслуша, но чу само кудкудякането на кокошките в двора срещу прозореца ѝ. Опита се да запази равновесие и усети само леко гадене в стомаха си. Спеше обута в пухкавите си дълги чорапи и увита във вълнено одеяло, но трепереше, въпреки горещината в колибата.

От стаята на Райън долетя дълбок стон. Тя се поколеба и изчака. Не се появи никой. Нещо тупна върху пода в стаята му и тя скочи. Нима бе възможно всички да са го изоставили? Предпазливо доближи вратата, спомняйки си за страшното сблъскване с Ивън Рийд миналата вечер. Тя повдигна резето и надникна вътре. Наоколо нямаше никой.

Левият крак на Райън бе поставен в дървено корито и бе обезопасен с тежки кожени ремъци. От острата миризма на превръзките с билки и мокър гипс, които се изпаряваха и воняха, ѝ се догади отново. Отвратена от гледката пред очите ѝ, тя се обърна към вратата и повърна.

Завивките бяха струпани на пода, встрани от леглото. Райън лежеше разсъблечен и мокър от пот. Ужасно дълбока рана

преминаваше от върха на темето до средата на челото му. Частици от шева стърчаха по повърхността на раната. Лицето му бе мъртвешки бледо. Устните му потрепваха в тиха агония.

Джениел се подпря на стола, решена да не губи разсъдък. Тя решително се наведе и взе кърпата от каната зад леглото. Поне щеше да измие възпаленото му лице.

Когато студената кърпа докосна челото му, той започна да бълва ругатни. Ръката му рязко дръпна кърпата, бутайки Джениел настрана. Колената ѝ се огънаха и тя се строполи върху таблата на леглото. Бентът, удържащ сълзите ѝ се пропука и тя легна, ридаейки, край леглото на Райън, ненавиждайки се заради слабостта си.

Ивън Рийд изникна на входа намръщен и яростно задъхан. Брендън бе плътно зад него.

— За бога! — изкрещя той, посягайки да вдигне Джениел на крака. — Изведи я оттук!

Брендън взе Джениел на ръце и я изнесе вън от къщата. Ай Ту забързано се размина с тях, носейки под мишница една кесия с лекарство от змийска отрова. Ридаейки безутешно, Джениел захлупи лице върху рамото на Брендън. Той с бавни крачки се отправи към дъбовата горичка, а устните му се бяха слели в мрачна и неумолима черта. Близо до гъсталака от ароматни смолисти дървета забави крачка. Усмихна се, виждайки, че Джениел вече може да контролира риданията си.

— Мразя Ивън Рийд! — хълцаше тя и бършеше сълзите си.

Когато Брендън я остави да стъпи на крака, тя леко се олюляваше. От него се носеше миризмата на пот и коне. Тя забеляза, че кестенявата му коса бе опърлена отстриани на слепоочията. Джениел трепна, мислейки за егоизма си.

— Днес е Бъдни вечер, Джениел! — уморените му очи леко потрепваха, докато ръката му я придържаше.

— Мразя Коледа! Мразя пожара, който опустоши „Чели“! Но най-много мразя тоя надут Ивън Рийд!

Брендън неодобрително поклати глава.

— Без съмнение, Ивън Рийд бе човекът, който спаси живота на Райън. Раната на главата му бе почти смъртоносна.

Джениел замислено погледна строгото изражение на лицето му. След това въздъхна и седна върху един стърчащ дънер. Брендън свали

сакото си и го наметна върху нежните ѝ рамене. Тя зъзнеше от свежия въздух.

— Тази сутрин се получи писмо от баща ви. Бяхте заспала, когато конникът пристигна — промълви Брендън, извади писмото от джоба на ризата си и ѝ го подаде.

Джениел отвори плика, чувствайки се гузна, задето нито веднъж не бе помислила за баща си през последните няколко дни. Бързо прочете редовете и след това смачка пергаментата.

Брендън с изненада видя, че тя хвърли писмото настрана.

— Той просто изпраща съболезнованията си за загубата на „Чели“ и предлага дома ни на Райън и всички други, които биха желали да останат там — съдържано обясни тя. — Той ви изказва благодарност за грижите ви към единствената му дъщеря и ви честити Коледа.

— А Джонатан? — предпазливо запита Брендън.

— Джонатан няма да може да пристигне на време за празниците — разсеяно отвърна Джениел.

— Новината за Джонатан ли ви направи нещастна?

— Всичко днес ме прави нещастна. Когато видях Райън...

Тя усети, че една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Бъдни вечер е, Джениел. Въпреки пожара аз се чувствам задължен да организирам някакво тържество за слугите и робите на „Чели“ — каза решително Брендън.

— Не виждам необходимостта от това — намусено отвърна тя.

— С Ай Ту открихме един бор нагоре по реката. Мисля да го отсечем и донесем в къщичката за коледно дърво. Може би ще намерим с какво да го украсим. Някои приготовления трябва да бъдат направени преди запалването на огъня в камината. Семейството на Херман вече изработи някакви подаръци за чернокожите деца. Ирен изглежда имаше желание да приготви в кухнята нещо за черпене. Чувствате ли се достатъчно силна да ѝ помогнете?

Замисленият спокоен поглед на Брендън задържа нейния.

Джениел почувства смътен трепет. Имаше някаква неуловима интимност в това, че бе сама с Брендън в окъпаната от слънчевите лъчи горичка от ароматни смолисти дървета. Той бе мъжествен и уравновесен в зрелостта си и те и двамата споделяха една разбираема само от тях любов към имението „Чели“.

Мъката и шокът от последните няколко дни се разпръснаха от осъзнаването на факта, че бе наистина Бъдни вечер.

Джениел привършваше връзването на последната червена панделка на кичестия боров клон. Брендън се бе качил на стол край нея и внимателно запалваше свещите от стенния свещник и ги прикрепваше върху набързо украсеното дърво. Въпреки че украшенията бяха разпилени, Джениел и Ирен успяха да съберат парчетата червена панделка, останали по домовете на робите. За децата бяха направени мънички кукли от прежда и парцали. Ирен се оплакваше от липсата на домакински съдове, но това не ѝ попречи да приготви пълен поднос със сладкиши и традиционния за „Чели“ сливов пудинг.

Ивън Рийд остана намръщен през целия ден и хвърляше мълниеносни погледи към яростното приготвяне. Джениел предпочете да не му обръща внимание и профучаваше край него с взетата назаем от Джени Уолтърс рокля. Ай Ту бе изплел пъстроцветни гирлянди от въже и парчета кожа, и украси с тях полицата над камината. Малко преди здрачаване непредсказуемият йемаси дотъркаля огромен бъдник край камината, за голямо удивление на всички.

Свежата декемврийска нощ се къпеше в пълнолуние, осветяващо небето със сребриста светлина. Рой блестящи звезди потрепваха над дъбовата горичка. Една вълнуваща процесия се движеше по огряната от лунна светлина пътека от робските жилища към трепкащата свещ върху прозореца на Брендъновата къща.

Брендън широко отвори вратата, когато лъскавите нетърпеливи лица се показаха пред входа. Хермън Уолтърс държеше в ръце акордеон и свиреше живата мелодия на познатата коледна песен. Брендън подреди децата около дървото, като се наслаждаваше на развълнуваните и учудени изражения върху личицата им. На всяко дете бе даден малък подарък, изработен от остатъците, които Ирен и Джениел бяха намерили. Пълничките пръстчета колебливо посягаха, когато Брендън подаваше подаръците.

Хермън весело поде игривата мелодия на бърз танц и Брендън сграбчи Джениел и я понесе в кръг по пода. Децата пляскаха с ръце и подскачаха радостни от буйното веселие. Ирен мина с поднос сред тях, предлагайки на всеки сладкиши и кръгли курабийки.

Ивън Рийд се запъти към стаята на Райън и широко разтвори вратата ѝ. Той се намръщи от вдигнатия шум.

Брендън спря и погледна към Ивън.

— На бюфета има силъбаб^[2]. Донеси по чаша за всеки.

Суровото изражение на Ивън се смекчи. Той отиде до бюфета, избра чаши и наля гъстата смес в тях. Мъничко кълбо прежда се търкулна към върха на изтърканите му ботуши. Той се наведе, оправи го и внимателно го постави в протегнатата към него ръчичка. Изпълнените с благодарност тъмни очи му се усмихнаха и той неохотно им отвърна с усмивка.

Джениел долови промяната вътрешно поласкана. Ивън бе по-красив, когато се усмихваше. Тя се отпусна, виждайки как горчивината напуска лицето му. Тази Бъдни вечер тя щеше да запомни най-вече като едно щастливо събитие. Нямаше блестящи полилеи, нито атлазени или кадифени рокли, нито отрупана с пищни коледни ястия дълга трапеза. И въпреки всичко тази нощ дълбоко я покори с простотата си. Ако и Райън бе в съзнание да види всичко това!

Ивън Рийд даде знак на Брендън и тихо му каза нещо. Брендън кимна в знак на съгласие и се отправи към входа. Той взе оставената до вратата кошница и застана до бурето с меласа^[3], разпределяйки напитката и раздавайки на всеки възрастен роб кесия тютюн и топ сукно. Такава бе дългогодишната традиция в „Чели“ за коледните празници. Той бе използвал пари от собствените си надници за тази извънредна покупка.

Ивън Рийд строго наблюдаваше благодарността върху лицата на робите от „Чели“, когато минаваха край Брендън. Най-накрая той сви рамене с отвращение и ругаейки, излезе от къщичката.

Децата бързо грабнаха скъпоценните си подаръци и припнаха през вратата навън да догонят родителите си.

— Честита Коледа, сър — тихо каза Майки, приемайки своя подарък.

— Няма ли да останеш някое дежурство при Райън? — попита Брендън.

— Аз прекарал малко време с моя жена и тогава ще върне — отговори Майки.

Джениел и Брендън останаха вцепенени след него, виждайки го да изчезва по отъпканата пътека към робските колиби. Брендън

затвори вратата и уморено се подпря на нея.

— Една прекрасна Бъдни вечер, Джениел. Дори Ивън Рийд се забавляваше — каза Брендън.

Джениел презрително се изсмя.

— Аз мисля, че той никога не се забавлява — обясни тя.

Долавяйки някакво раздвижване в стаята на Райън, Брендън се обърна натам. Той бързо прекрачи прага и погледна към Райън.

— Джениел! Доведи Ивън! Райън дойде на себе си — извика той през рамо.

Джениел се мушна дълбоко под завивките си. Сиянието на лунните лъчи къпеше стаята в сребриста светлина. Тя усещаше златния медальон, който Брендън бе поставил около шията ѝ преди няколко часа, молейки я да приеме този коледен подарък. Той ѝ бе обяснил, че медальонът е всичко, което е останало от ценните вещи на семейството му и че той желаше тя да го притежава.

За миг Джениел бе стъписана и не можа да проговори от възмущение.

— Това биху би трябвало да е предназначено за някой особено важен за теб човек — най-после бе отговорила просълзена тя.

— Жестът говори сам за себе си!

Джениел се разтрепери. Брендън бе възкресил у нея чувства, срещу които тя не можеше да се изправи. Размишленията ѝ се обърнаха яростно към Ивън Рийд, който бе дошъл незабавно след повикването ѝ, но прекрачвайки прага на стаята на Райън, той демонстрира явното си неудоволствие от това, че го бяха обезпокоили.

Гледката на отворените, изцъклени и безучастни очи на Райън предизвика въздишка на облекчение у Рийд. Той бързо приближи до Райън, наблюдавайки за евентуални бъдещи реакции.

— Можеш ли да говориш? — попита го той.

Райън изхриптя нещо неразбираемо и отново изпадна в безсъзнание.

Ивън Рийд се изправи и се обърна с лице към Джениел и Брендън. На устните му имаше следа от усмивка.

— Изглежда, че мистър Диверъл бързо се възстановява. Страховете ми за загубата на разсъдъка му са били неоснователни.

Сега би трябвало да започне бързо да се възстановява. Шокът, който го бе обхванал, е разсеян.

Рийд се обърна към изхода.

— Поздравявам ви с Коледа! — безцеремонно каза той и излезе от къщата.

Джениел сви юмруци, усещайки необяснима ярост към арогантния британски хирург. Това силно ѝ напомняше за реакцията ѝ, към надменността на Райън след пристигането му в „Чели“. Тя отмаляваше при мисълта за Райън. Сега той щеше да оздравее. Кракът му щеше да се оправи и тогава, може би... Отново я завладяха мислите за Брендън. Опитът да заспи, се оказа неуспешен.

Времето бе напреднало — тя знаеше това. Майки се бе приготвил да спи в къщата и да остане при Райън до зори. Тази нощ тя не бе взела приспивателните прахчета и мислите ѝ се гонеха безспир. Седна в леглото и постави брадичката си на перваза на прозореца, съзерцавайки нереалните линии от играта на лунните лъчи в клоните на дъбовите дървета. Земята навън грееше, с тайнствена бледност.

Порази я внезапния подтик да излезе навън в лунната нощ. Сънят бе изгубен. Може би една разходка щеше да помогне. Тя грабна наметалото на Брендън от куката до вратата и предпазливо прекрачи прага.

От студения въздух се задъха. Фенерите по пътеката към жилищата на робите отдавна бяха угаснали. Когато тръгна към дъбовия гъсталак, ледената светлина на пълната луна започна да преследва сянката ѝ. Отново се почувства свободна. Обхваната от необуздало веселие, тя танцуваше между дърветата. След това задъхана се прислони до обветрената кора на едно изкривено дъбче.

Зад нея прозвуча пращането на вейка. Тя инстинктивно се отдръпна. Висока фигура се мерна между дърветата и грубо я придърпа към себе си. Дългата му коса се бе оплела в копчетата на дрехата му. Тя ясно чу яростното му дишане до ухото си.

— Не! — извика тя. — Остави ме на мира!

Една гореща търсеца уста намери нейната, движейки се бавно и умело. Ръцете му намалиха силата на хватката си и движейки се галеха гърба ѝ.

Тя безпомощно се съпротивляваше, разбирайки, че не може да се пребори.

Силните ръце постепенно я освободиха от прегръдката си.

— Не е благоразумно от ваша страна да излизате сама навън през нощта, Джениел. Сега ще ви отведе обратно.

Тя въздъхна, разпознавайки приятния провлачен говор на Брендън.

— Брендън, защо? — изумено попита тя.

— Защото желая да се грижа за вас, Джениел. Защото разбирам какво ви е накарало да избягате навън при лунната светлина. Вие ме желаете, Джениел, също както и аз! Но аз ще очаквам момента, когато вие ще дойдете при мен по свое желание.

— Но ти ще трябва... — запъна се тя.

— Аз никога не ще ви нараня. Нито ще допусна някой друг да го стори — яростно каза Брендън и грабвайки я в обятията си, я понесе към къщата.

Той блъсна вратата с коляно и се насочи към леглото ѝ. Джениел бе опиянена от силата на мълчаливото му присъствие. Може би това бе резултат на близостта, породена от събитията през последните няколко дни, от празнуването на Бъдни вечер или от чашата ром, която бе изпила. „Не — призна тя, — това е просто, заради самия Брендън.“ Бе странно, че се чувстваше толкова невинна и чиста.

— Сега, лунна принцесо, ще останеш затворена тук през остатъка от нощта! — смъмри я той, за да я подразни. — Ще имаш на разположение цял ден за разходки.

— Брендън, честита Коледа! — нежно каза Джениел.

— Не мога да се доверя на самия себе си и да ви целуна отново, Джениел — отвърна Брендън и се изправи.

В просъница тя го чу да отива до бюфета и после звън на чаша. За известно време тя чуваше уморените му стъпки и след това заспа.

---

[1] Вид палма с къси листа. — Б.пр. ↑

[2] Десерт от каймак, захар и вино. — Б.пр. ↑

[3] Тъмна, съдържаща алкохол течност, получавана при производството на захар от захарно цвекло. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Морис Чепмън стоеше изправен и мълчаливо наблюдаваше овъглените отломъци пред себе си. Опушените пиластри и почернелите гранитни стъпала на „Чели“ се простираха мрачни опустели, и на оскъдната светлина на зората те напомняха гръцки руини. Борейки се със смразяващото треперене, което го разтресе, той стисна яката на балтона и я придърпа по-близо до врата си.

— Лорена си замина, а сега и „Чели“ — промълви той и ритна буците пръст от входната алея. Наведе глава, обмисляйки един по-ефективен метод за изпълнение на днешната си мисия в „Чели“.

Вчерашната му среща с Джон Петерсън дълбоко го обезпокои. И ако това, което приятелят му каза, бе истина, той нямаше време за губене. Преценката на Джон Петерсън за същността на маниакалната привързаност на Джениел към „Чели“ бе поразителна.

Джон Петерсън бе привлякъл вниманието на Морис към проблема, докато седяха в библиотеката му в „Петерсън Ууд“.

— Бях избран в Комисията на държавните служители, упълномощени да преговарят за едно по-подходящо място за новата ни столица, премествайки я в Колумбия — небрежно отбеляза Петерсън.

Морис се сви от неприятната новина.

— Това ли било?

— Безспорно, точно навреме. Решението единодушно бе прието с гласуване — примирено каза Джон Петерсън. — Смяташ ли, че до една година ще приключи работата по канала на река Сейнти?

— Ще се наложи да преместя офиса си в Колумбия, или да оборудвам два офиса — разсеяно каза Морис, отклонявайки се от темата и претегляйки влиянието на изтъкнатия държавник.

— Тия дни има много поводи за тревога, Морис. Вярвах, че щом веднъж тоя гаден бизнес с британците приключи, ще дойде края на неприятностите.

Джон Петерсън се настани в люлеещия се стол срещу Морис и напълни чашата си с шотландско уиски.

— Успя ли да направиш нещо по време на престоя си в Чарлстън? — важно попита Морис.

— Доведох в „Петерсън“ новия управител на плантацията и семейството му. Той е специалист по тютюна от Вирджиния и има претенции да познава светлолистните сортове, които смята да отглежда по тия земи. Той предлага и нов метод за лечение на главнята^[1] по тютюна.

— Нали знаеш, че сме много близо до морския бряг и не можем да отглеждаме доброкачествен тютюн? Чудя се дали може да му се вярва! — сподави прозявката си Морис.

— Мейлън го намери, но той самият е така дяволски затънал в проблемите на корабостроителницата си, че не ще може да се възползва от него.

— Херлсън трябва да продължи да се занимава с плантацията си — каза Морис, припомняйки си приказката за корабостроителницата на Мейлън, която от доста време се разказваше като шега сред членовете на „Морски търговци“.

Оживеният разговор бе последван от тягостна тишина. Морис очакваше да чуе истинската причина за спешното си повикване. Той доста добре познаваше Джон Петерсън, за да повярва, че посещението му е продиктувано от необходимостта да размени няколко добродушни шеги с приятеля си.

Джон Петерсън сипа още малко уиски в чашата си и мрачно го изпи.

— Има един проблем, за чието решаване ще ми е необходима твоята помощ — поде неохотно.

— Служебен, или семеен? — осведоми се Морис, измествайки се към ръба на стола, в който бе седнал.

— Научи ли, че сградата на „Чели“ бе опустошена от пожар?

Джон Петерсън изчака и видя, че Морис утвърдително кимна с глава.

— Джениел пострада от отровата на димните изпарения и остана в къщата на Брендън Орд, а Ивън Рийд се грижеше за нея. Преди няколко седмици аз я взех у дома и настоях Райън Диверъл да бъде доведен и остане тук, докато се възстанови. Ивън Рийд, обаче реши, че това няма да му се отрази добре и го посъветва да остане там. Ужасяващо е наистина, че оня дивак, който върви по петите на Рийд,

прави някакви непоносимо вонящи превръзки на Райън — с отвращение сви рамене Петерсън.

— Не успявам да схвана какво всъщност те е разтревожило, Джон?

— След завръщането си Джениел не е в обичайното си състояние. Тя продължава всеки ден да язди до „Чели“ и да се връща по здрач съвсем изнемощяла. Бях ѝ забранил да ходи там за известно време, но тя стана толкова апатична, че се смилих и отстъпих. Изглежда, че тя чувства отговорност за „Чели“ и хората там. Искрено казано, не мога да я разбера!

— Измисли ли нещо да промениш положението? — попита Морис.

— Предлагам напълно да я откъснем от „Чели“. Джениел е млада и докато очаква Джонатан, тя трябва да се потопи в обществения живот на Чарлстън. След смъртта на майка си, тя винаги е била загадка за мен. Моля те да поговориш с нея.

Морис подпря с ръка брадичката си, преценявайки сериозността на проблема, който Петерсън току-що му изложи.

— Възстанови ли се Джениел от димното отравяне?

— Ивън Рийд е обезпокоен най-вече от нейната слабост.

— Джонатан е в Париж. Навярно бихме могли да я убедим да се присъедини към него. Еурора и Кейли Мейлън биха могли да я придружат и всичко може да се уреди до една седмица. Но първо тя трябва да се съгласи да тръгне — напрегнато говореше Морис.

— Това би ме задоволило. Убеден съм, че промяната ще изличи слабостта ѝ. Между нас се появи студенина, която не може да не ме тревожи. Джениел е единствената ми наследница и ще бъде богата до края на живота си. Съжалявам за годината, която прекара с Лорена Диверъл в „Чели“. Струва ми се, че за това време у нея се породил силна привързаност към имението. Много ми се иска тя да започне да изпитва същите чувства към собствената ни земя.

Морис се намръщи и наведе глава към чашата с уиски. Той прикри неприятната възбуда, която усещаше, и сякаш между другото запита:

— Как е младият Диверъл?

— Настроението му е потиснато, но кракът му бавно се възстановява. По време на пожара е получил и една ужасна рана на

главата си. Аз харесвам момъка и се възхищавам на духа му. Един Бог знае колко горчивини е понесло през живота си това момче — отбеляза тържествено Джон Петерсън.

Мислите на Морис се понесоха назад в миналото и в съзнанието му изникна образът на малкия Райън — застанал окаян върху широките стъпала на „Чели“ в очакване на спасение от пияния си баща, канещ се да го пребие до смърт с камшика си. От спомена го побиха тръпки.

— Ще отпътувам за „Чели“ на разсъмване и ще се срещна с Райън и Брендън Орд. Мисля, че най-добре ще бъде да поговоря с Джениел извън „Петерсън Ууд“ — заключи Морис.

Джон Петерсън бавно се надигна, стискайки за опора страничната облегалка на стола. Той с благодарност се усмихна на Морис.

— Истински ще бъде облекчен, когато Джонатан и Джениел се оженят.

— Аз също. Както и да е. Проблемът трябва да бъде разрешен. Джениел ми е скъпа и аз уважавам чувството ѝ на привързаност към „Чели“, но ще трябва да положим всички усилия да ѝ припомним за твоята любов, както и тази на Джонатан.

Погледът му се насочи към часовника над камината. Искаше му се по-скоро да настъпи утрото.

Морис напусна мястото, където се бе издигала чудесната къща и поведе коня си надолу по пътеката към земите зад овощната градина, където бе къщичката на Брендън Орд. Опита се да сдържи обзелото го радостно настроение, което рядко го навестяваше. Трябваше да се противопостави на Джениел и да се опита да я убеди да следва бащините си планове по отношение на нея.

Къщурката на надзирателя бе станала почти неузнаваема, в сравнение с преди. Нова мазилка от вар покриваше старата дървена ламперия. Чемшировите храсти отпред бяха добре подредени. На верандата имаше редица от саксии с цъфнали зюмбюли и здравец. От тухления комин лениво се издигаше дим и се смесваше с носещата се откъм реката синкава мъгла. Въздухът бе напоен с аромат на кария^[2]. Всичко това му напомни за спретнатата английска фермерска къщурка

близо до Инс ъф Коурт, където Морис ходеше на училище. Споменът за вдъхновените планове от миналото внезапно предизвика у него остра болка. Когато потропа на вратата на Брендън Орд, очите му се бяха замъглили от вълнение.

Ивън Рийд отвори със замах вратата и сърдито погледна към Морис. Той заплашително препречи входа.

Морис прие със спокойствие недружелюбното му поведение.

— Аз съм Морис Чепмън от Чарлстън — представи се той.

В следващия момент Ивън бе отстъпил встрани.

— Влезте, сър — твърдо каза той.

Морис разпозна нежния глас на Джениел, звучащ в съседната стая.

— Кой е там, Ивън? — извика тя.

След миг се появи на входа и съглеждайки Морис, от лицето ѝ изчезна изражението на изненада. Джениел бързо се насочи към него, прекосявайки стаята.

— Скъпа моя! — възкликна Морис и я целуна.

С крехката си фигура тя изглеждаше като дете. Теменужените ѝ очи изпълваха дребното ѝ личице, а фините китки на ръцете ѝ изглеждаха твърде нежни да държат тежката подвързана книга, която носеше. Морис с горчивина се вживя в ситуацията, разбирайки много добре загрижеността на Джон Петерсън за единствената му дъщеря.

Един дълбок плътен глас отекна от вътрешната стая.

— Джениел! Кой е там, по дяволите?!

Морис се задъха от възмущение, когато Джениел спокойно го поведе към съседната стая.

— Райън е в ужасно настроение тази сутрин. Това се случва често преди закуска.

Джениел смирено се усмихна. Тя откряна дъсчената врата и отстъпи на Морис да влезе пред нея.

— Милостиви Боже! Морис, помислих те за Ай Ту, връщащ се с някой от вонящите си мехлеми — каза Райън.

Яростта на Морис утихна и той се вгледа в Райън Диверъл. Красивото му лице бе мрачно и изтощено. Бе седнал, подпрян на лакти, а широките му гърди и рамене бяха ужасно измършавели. Червеният белег от дяволската му рана започваше от челото и

достигаше до средата на черепа. Равните му бели зъби проблеснаха в уморена усмивка, когато Морис му протегна ръката си.

Морис мъчително преглътна.

— Радвам се да те намеря в по-добро състояние, Райън! — усмихна се нерешително той.

— Труден пациент — студено коментира Ивън Рийд от отворената врата.

— Говори в качеството на мой любезен хирург — отбеляза Райън, мръщейки се при помръдването на крака си.

Джениел мигновено се озова край него.

Морис не пропусна да забележи нежната ѝ отзивчивост.

„Е, значи така стоят нещата“ — мълчаливо обмисляше той, виждайки изпълнения с благоговение поглед на Джениел към Райън, докато му помагаше да се настани отново.

Брендън затръшна вратата и шумно закрачи по голия под. Той се отпрати към мъничката стая на Райън с широка усмивка на суровото си лице.

— Чудех се на кого е жребецът, вързан за оградата отвън! — каза той и разтърси протегнатата ръка на Морис. — Добре дошъл в скромния ни дом! Благодарение на Джениел сега той е почти годен за обитаване.

Той се засмя и погледът му жадно се спря на Джениел.

Морис долови и размяната на прикрити погледи между Джениел и Брендън.

„О, значи тук има още нещо! Най-добре ще е веднага да повикам Джонатан у дома“ — разтревожено мислеше той.

Ирен забързано влезе в стаята, носейки поднос със закуската на Райън. В стаята се разнесе аромат на консервирана шунка и кафе от цикория. Мъжете се затътриха навън към масата за закуска, на която Ирен бе подредила примамливата храна. Морис си блъскаше ума откъде бяха дошли провизиите. Той погледна назад към Райън и го видя да улавя ръката на Джениел.

— Остани да закусваш с мен! — арогантно заповяда той.

Джениел покорно кимна и погледна към мъжете, които се настаняваха около масата.

Ивън бе нетърпелив да узнае новините от Чарлстън. Без да обръща внимание на презрението му, Морис разказа интересни случки за остатъка от торите в Чарлстън, които били насила завлечени до

водните помпи и окъпани. След това беседата им се насочи към новите методи за борба с пълещите рояци пуйки, които вадеха душата на хората с движението си и врявата, която вдигаха на пазарите по пристанището на Чарлстън.

Брендън неспокойно поглеждаше към стаята на Райън. Най-накрая стана от масата, вземайки чинията със себе си.

— Отиди при другите, Джениел! — меко каза Брендън. — Трябва да говоря с Райън.

Джениел напусна стаята заинтригувана и учудена. Ивън Рийд погледна въпросително, когато тя се отправи към масата. Той стана от стола си и ѝ помогна да седне близо до него. Тя грациозно му се усмихна, без да обърне внимание на строгия му поглед.

— Фъстъченият пай е превъзходен! — отбеляза Морис и отново напълни чинията си.

Ивън Рийд взе дебело парче фъстъчен пай, сипа черпак варени царевични зърна в една чиния и решително я постави пред Джениел. Строгият му поглед настояваше тя да се храни.

Борейки се с надигащото се гадене, Джениел вдигна вилицата си. Миризмите от димящата чиния я задушаваша. Промърморвайки някакво извинение, тя избяга навън.

Ивън Рийд стисна юмруци и се надигна да я последва, но Морис Чепмън го възпря.

— Аз също съм загрижен за крехкото здраве на Джениел. Нейният баща и аз търсим причината за това — важно каза той.

— Аз все още се безпокоя — неприємливо отбеляза Ивън. — Тя отблъсква всичките ми усилия да ѝ помогна.

Брендън дойде и пресече острия разговор.

— Господа, аз трябва да отида при моите работници. За нас бе чест, че ни посетихте, мистър Чепмън. Райън би желал да обсъди някои неотложни неща с вас, преди да се е уморил.

Брендън отвори външната врата и погледна към заплашителните облаци.

— Обзалагам се, че денят ще бъде дъждовен — каза той, опитвайки се да представи излизането си за непреднамерено. Той бе видял Джениел да излиза от къщичката и бе нетърпелив да я намери.

— Спокоен съм, че Райън назначи добър надзирател — учтиво каза Морис. — Загубите му от имението са жестоки, но животът му бе

пощаден. Той ще може отново да строи.

Брендън кимна утвърдително, мачкайки в ръце сламената си шапка. След това се спусна по пътеката, водеща към сградите на имението „Чели“, опитвайки се да определи коя посока бе избрала Джениел. Конят ѝ все още бе вързан в конюшната, следователно бе тръгнала пешком и не бе далеч.

Когато достигна пролетната къща, до ушите му достигнаха звуци от отчаяни напъвания, последвани от приглушени ридания. Той откряна тежката врата и съзря Джениел безутешно да риде край една преобърнатата бухалка за разбиване на масло. Преди да я доближи, той изчака да отmine новият пристъп от гадене.

— Джениел, нека ти помогна — прошепна той, като я видя отново да се навежда встрани.

— Остави ме на мира, Брендън! — каза тя и повдигна лице към него.

— Нека доведе Ивън. Той има лекарства...

— Не! — отново зариде Джениел и протегна към него ръце.

Брендън свали шалчето от врата си и отиде да го потопи в близкия извор. Той избърса обляното ѝ в сълзи лице, като я придържаше нежно към себе си. Изящните ѝ ръце здраво се държаха за него.

— Ела, Джениел. Ще те заведа в къщата и ще можеш да си починеш.

— Не, Брендън, моля те не го прави! Не мога да се върна там. Морис и баща ми имат изисквания, които са против мен и които аз не мога да изпълня. Постоянно възникват все нови и нови въпроси.

Тя отново започна да плаче. Приглушен тътен от гръмотевица се понесе във въздуха. Джениел трепна.

— Но ти не можеш да останеш тук, в пролетната къща — отвърна Брендън.

— Помогни ми, Брендън! Отведи ме за известно време някъде далеч от любопитните им очи. След като си почина, ще постъпя както ти кажеш.

Брендън я наблюдаваше замислено, объркан, с набръчкано чело. Теменужените ѝ очи го умоляваха.

— Бих използвал наблюдателната барака край залива. Тя е примитивна, но суха и топла. Мога да изпратя Майки напред с храна и

одеяла. Ще можеш ли да яздиш, ако те държа? — загрижено попита Брендън.

Джениел признателно кимна с глава.

— Ще дам указания на Майки да съобщи на останалите, че си се върнала у дома. При настъпващата буря Морис Чепмън вероятно ще предпочете да остане в къщичката през цялата нощ. Баща ти знае, че тук си в безопасност. Майки ще знае, че ще пренощувам в колибата, така че у никого няма да има повод за притеснение. Искам от теб да останеш напълно спокойно тук, докато се върна с коня ми. Питам се дали е благоразумно всичко това, Джениел, но ако такова е желанието ти... — поколеба се Брендън, преди да излезе.

— Точно това искам — спокойно отвърна Джениел, позволявайки му да пхне ръцете ѝ в ръкавите на работното му сако и да я загърне с него.

— Няма да се бавя. Обещавам! — каза утешително той.

Брендън уверено държеше Джениел през кръста, докато конят се движеше към уединената колиба. Момичето се бе сгушило в него, а той така бе навел главата си, че бе заровил нос в благоуханните ѝ коси. Буреносните облаци се спуснаха ниско над равнината, донасяйки светли пръски дъжд. Той съзря разтоварения близо до колибата фургон и прецени, че само миг преди това, Майки си бе тръгнал оттук. От комина на печката бавно се издигаше дим. Огънят щеше да сгрее Джениел и тя можеше да остане през целия ден.

Той не съжеляваше за непредвидената възможност да остане насаме с нея. Откакто в нощта на Бъдни вечер я бе намерил в горичката от вечнозелен дъб, те бяха оставали насаме само за няколко мига. След пожара в имението, негодуванието му от Райън нарастваше с всеки изминат ден. Разбираше безпомощността на Райън, но не можеше да прости отношението му към Джениел. Планът се бе оформил в съзнанието му след утрото на пожара и той се надяваше скоро да го приведе в изпълнение.

— Уморена съм, Брендън. Далеч ли е мястото? — попита Джениел, полагайки неимоверни усилия да задържи очите си отворени.

— Пристигнахме, милейди! — отвърна Брендън и скочи от коня.

Той протегна ръце към нея и внимателно ѝ помогна да стъпи на земята. Тя залитна към него, неспособна да остане изправена. Той я взе на ръце и я понесе към колибата, като закриляше лицето ѝ от дъждовните капки.

Майки набързо бе оставил всички неща в колибата, калъфът на дюшека върху хамака бе чист и върху него бе натрупана купчина топли одеяла. Брендън остана приятно изненадан, че Майки бе подменил стъклата на прозорците и бе наредил старите дъски на покрива. Колибата бе чиста и подредена.

Той остави Джениел близо до огнището. Тежък удар от гръм се стовари близо край колибата и разлюля основите ѝ. Джениел моментално посегна към ръката на Брендън, която лежеше уморено отпусната върху стола.

— Остави ме да постеля одеялата и да те сложа да си легнеш. Имаш нужда от сън. Мислиш ли, че би могла да поемеш топъл бульон или мляко? — запита Брендън, ровейки из кошницата, която Майки бе оставил.

— Благодаря ти, че ме доведе тук, Брендън! Има толкова много проблеми, а аз съм така отпаднала! — промълви Джениел.

— Всички ние сме силно обезпокоени за здравето ти, Джениел. Ивън ми каза, че ти отказваш да говориш с него за болестта си. Когато му дойде времето, аз очаквам да бъдеш честна и откровена с мен.

— Да, Брендън, когато му дойде времето — разсеяно отвърна тя и затвори очи.

Ехо от гръм донесе свеж порой, който ожесточено се блъсна в прозорците на колибата.

Ручейчета вода се стичаха по стъклата. Джениел се помъчи да погледне иззад дебелия пласт одеяла, струпани отгоре ѝ. Очите ѝ обходиха стаята. Откри, че е сама. Един напън на вятъра с тласък отвори вратата, разлюлявайки я на ръждивите ѝ панти.

— Ох — изстена Джениел, — защо ли Брендън ме остави сама тук?!

Влажният мъглив въздух нахлу в стаята. Джениел немощно се надигна от леглото и бавно се запъти към вратата. Стаята бе ужасно замъглена и тя разбра, че бе стигнала до гладките камъни около огнището. Напрегна очи и видя, че Брендън се приближава към нея.

— Бях излязъл за няколко минути. Жребецът се подплаши от гръмотевичната буря — спокойно каза той.

— Стори ми се, че си ме изоставил сама тук — изхленчи тя и той я взе в обятията си.

Брендън внимателно я постави на хамака и дръпна одеялата върху нея. Тя инстинктивно посегна към ръката му и целуна слабата му жилеста длан. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, когато Брендън се наведе над нея и доближи устните си до нейните. Усети забързаното му дишане, докато я целуваше. Тя изстена, когато той докосна мокрите ѝ мигли с върха на пръстите си и затвори очите ѝ.

Това бе миг на изключителна нежност, на безметежен копнеж. Джениел се отпусна, когато широките му длани се устремиха към копчетата на корсажа ѝ. Влажните му устни докоснаха раменете и шията ѝ, движейки се надолу към гърдите ѝ. Разтрепераните му пръсти отпуснаха дрехите ѝ и се пъгнаха под тях. Широките му гърди се притиснаха до нея, а ръцете му милваха тялото ѝ. Тя бавно стана и му помогна да свали роклята ѝ. Той забързано изхлузи дрехите през главата ѝ, както бе направил и в деня на пожара. При докосване, дребничкото ѝ тяло изглеждаше много деликатно и крехко.

Тя лежеше съвършено гола пред очите му. Дъхът секна в гърлото му. В този момент тя напълно откликваше на желанието му. Връхчетата на гърдите ѝ бяха наедрели и очакваха устните му. Той копнееше да я обладае, но искаше да го направи внимателно и нежно. И двамата разбраха, че този момент неизбежно ще настъпи, но той реши да му се наслади докрай.

— Брендън — мърмореше Джениел, — помогни ми, обичай ме...

— Да, скъпа, ще го направя. Страхувам се да не ти причиня болка — задъхваше се Брендън.

— Обичай ме, Брендън, моля те! — устните на Джениел се устремиха към неговите.

Той насочи ръката ѝ към себе си, желаейки тя да го опознае. Тя се дръпна, но той внимателно и настойчиво притегли гърба ѝ към себе си, изпитвайки непреодолимо желание да облекчи напрежението си и усещайки нейната готовност, силно се притисна към нея.

Джениел почувства нахлуването на горещия устрем, който я смазваше. Тя неочаквано отвори очи и се сепна, виждайки тъмните очи на Брендън, които я гледаха изпитателно.

— Причинявам ли ти болка, Джениел? — дрезгаво прошепна той.

— Не, Брендън! — въздъхна тя и гласът ѝ бе погълнат от тъмнината.

Те нежно се сляха, а движението постепенно се усилваше, давайки път на внезапния подем, преминаващ неочаквано в едно трогателно сливане на избухналата им страст. Брендън я задържа, докато силното ѝ вълнение отмина и след това потърси своята собствена яростна пътека за избавление. Той развълнувано я притискаше към себе си, забравяйки обещанието си да бъде нежен.

— Боже, Джениел! — прошепна той в мига, когато ѝ се отдаде изцяло.

Не след дълго се надвеси над нея и се вгледа в лицето ѝ, за да се убеди, че не ѝ бе навредил. Задъхано се отмести, притегляйки я в прегръдките си, и се засмя с разбиране при вида на греещото задоволство в очите ѝ. След това те заедно се загледаха в дъждовните капки, които се събираха и разделяха като тях самите и после леко се плъзваха надолу по стъклото на прозореца.

— Брендън — прошепна тя, — би ли могъл завинаги да останеш тук, далеч от останалия свят?

— Само ако бяхме женени — леко се засмя той.

Тия думи я накараха да притихне, припомняйки усилията ѝ да отблъсне мъчителните мисли, които я бяха обхванали след срещата с Морис Чепмън.

— Ти предизвикваш глад и изтощение у мъжете, Джениел — каза той и седна на ръба на леглото.

— Предлагам да няма оправдания! — нежно каза тя и пръстите ѝ се плъзнаха по хребета на широките му рамене.

Брендън се обърна към нея. Нежността бе изчезнала от лицето му и бе заменена от свирепото желание, тлеещо в очите му. Ръката му се протегна и помилва изящните ѝ гърди.

— Довечера, моя любов — прошепна той, — ще избягаме от всички!

---

[1] Болест по листата на някои растения. — Б.пр. ↑

[2] Североамериканско дърво с твърда дървесина. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Райън хвърли забързано поглед на документите от последното пътуване на „Уейвърли“. Присви очи, преглеждайки графата за печалбата, която Уайлър бе попълнил върху пергамента с грижливо изписани букви. Сладките и белите картофи, оризът и индигото бяха продадени на сметка. Натовареният от Норфлок тютюн бе донесъл незначителна печалба. Кошовете с изгнили плодове бяха хвърлени през борда, преди навлизане в пристанището, увеличавайки загубите. Нямаше почти никакви данни за памука от островите. Той се забави, премествайки показалеца си по графата за кредитните баланси на сметките му в „Морски търговци“.

— Дяволите да те вземат! — изруга той, обвинявайки своя капитан за неуспешното пътуване.

В съревнованието между британските търговци от Чарлстън и колониалните комисионери, облагодетелствани бяха англичаните. Може би товарите трябваше да бъдат разменяни, преди да достигнат пристанището, правеше догадки Райън. След неотдавнашните му загуби в „Чели“, той много разчиташе на пътуванията на „Уейвърли“. Щяха да минат месеци, преди събраната реколта от земите на „Чели“ да бъде натоварена на „Уейвърли“.

Въпреки намусените предупреждения на Брендън, бе харчил безразсъдно в „Чели“, реконструирайки имението. Плащането на дълговете щеше да погълне останалото злато от сметката му в „Морски търговци“. Той с горчивина призна, че осъществяването на проекта му, бе станало причина да затъне в дългове.

Внимателно докосна ужасния белег върху челото си. Кракът все още го болеше през по-голямата част от деня, но той отказа да бъде зависим от пликчетата бял прах, които Ивън Рийд му носеше. „По-добре болка, отколкото замъглено съзнание!“ — реши той.

Райън се премести към дясната страна на леглото и мъчително отпусна крака си на пода.

— Ирен?! — изкрещя той и раздражено зачака появяването ѝ на прага.

— Да, сър, господар Райън — дотича задъхана Ирен и се наведе да събере от пода разпръснатите от Райън документи.

— Остави документите на мястото им! — изрева той. — Къде е Джениел?

— Тя още яздила — уплашено отвърна Ирен.

— Безпокои ме храната, а още по-силно съм обезпокоен от факта, че съм инвалид. Днес смятам да стана и да се разходя извън тази стая. Донеси ми дрехите! — изкрещя Райън.

Ирен започна нервно да мачка престилката си.

— Господар Рийд, той казва... — поде тя.

— Да вървят по дяволите всички! Те нямат право да ме съветват, докато лежа тук, зависим от силата на другите. Доведи Майки или Брендън! — беснееше Райън.

Ирен избяга от стаята с разширени от уплаха очи. Райън започна сам да се окуражава, за да изтърпи смазващата болка, появила се след като натисна зарасналия си след счупването крак. Ай Ту бе направил чифт дълги бастуни, дебели и достатъчно стабилни, за да издържат едрата му фигура. Кожени ремъци го подсигурияваха, като придържаха китките и предпазваха да не се изплъзнат бастуните от ръцете му. Опитите му да ги използва му донесоха само болка и разочарование. Ала днес той бе решен да изтърпи, без да отлага за в бъдеще. Ситни капчици пот бяха избили по челото му. Той избърса лицето си с ръка, като се опита да застане колкото може по-устойчиво. Гадеше му се от миризмата на билките, от които се изготвяха компресите на Ай Ту.

— Надявам се, за бога, че кракът ми няма да вони на тия дяволски билки чак до края на живота ми! — роптаеше той и отвори широко прозореца.

Утринното благоухание на мокра росна трева се смесваше с аромата на зюмбюлите, които Джениел бе посадила след Коледа. Вдъхна свежия ароматен въздух и денят му се стори обещаващ.

Издърпа ризата си от облегалката на стола и мушна дългите си ръце в ръкавите. Докато закопчаваше ризата отпред, разсеяно мислеше, че обикновено Джениел изпълняваше това всеки ден вместо него. Движенията ѝ винаги започваха с една нежна ласка, продължаваха с едно много леко докосване по коляното, по широките му гърди и неизменно завършваха с целувката ѝ.

Дойде му наум, че през последните няколко дни, Джениел като че се отдръпна. Тя изглеждаше по-слаба отпреди, а усмивката ѝ бе пресилена. Само гърдите ѝ оставаха пищни и зрели, и напиреха от корсажа ѝ. „Господи, та аз жадувам за женска утеха!“ — изпъшка Райън, а главата му пулсираше като барабан на галера. Той се наведе и закопча здраво кожените ремъци, обхващащи шината на крака му. Самоуспокояваше се с обяснението на Ивън Рийд за специалното лечение на счупени крайници от Ай Ту, добавяйки забележката, че костите бързо и сигурно зарастват по неговия метод.

Майки се появи на прага и като видя, че Райън възнамерява да ходи, зяпна от удивление.

— О, господар Райън, аз не знае — нададе вой Майки, — мистър Рийд казва...

— Помогни ми, де! — озъби се Райън и направи болезнена гримаса, когато режещата болка го разтърси.

— Трябва пусне тежест ваше тяло на хубав крак и сгъне другия — каза Майки, нагласявайки патериците под мишниците на Райън.

— Тия проклети пръти са слаби като пръчки за шишчета — промърмори Райън, щом кракът му пое тежестта. Той направи няколко крачки. След това спря да почине. Пот течеше от лицето му.

— Ви' добре прави, господар Райън — говореше на пресекулки Майки.

Ирен стоеше срещу вратата и притискаше с ръка голямата си уста.

— Добър ден, Ирен! — извика безразсъдно Райън и се препъна между стъпалата.

Отчаяните му усилия да се добере до външната врата, предизвикваха неопикуема болка.

Прекрачвайки прага, той видя Джениел и Брендън бавно да вървят по пътя откъм навеса за фургони. Ръцете им се бяха вплели. Очите им светеха от щастие. Когато завиха по пътеката към къщичката, Брендън целуна леко Джениел по бузата. Тя му се усмихна. Ярката слънчева светлина се отразяваше в платиненорусата ѝ коса.

Райън замръзна. Няколко минути бяха необходими, за да бъде напълно пометен от удара на сцената, разиграла се пред очите му.

— Кучи син! — изруга той, докато Брендън и Джениел приближаваха стъпалата, водещи нагоре към къщичката.

Бе обхванат от хладнокръвна решителност.

Майки отново изникна, носейки един стол. Райън махна с ръка.

— Ще стоя. Твърде трудно ще ми бъде после отново да се надигна — изръмжа той.

Джениел рязко спря, изумена от изправената до входа висока фигура на Райън. Разтревожи я искрящата ярост в очите му.

— Райън! За бога! — извика Брендън.

— Днес закъсняхте с идването си, Джениел — отпаднало каза Райън. — Бях принуден да се облека сам.

— Татко замина за Чарлстън тази сутрин и аз чаках с него на пристана — предпазливо отвърна Джениел, усещайки промяна в настроението му от миналия ден.

Брендън неуверено наблюдаваше как тя се наведе и подаде стола на Райън.

— Въпреки това аз повиках Майки — озъби се Райън — и реших да се изправя.

— Ще донеса кафе и ще можем да го изпием отвън на верандата — предложи Джениел, уплашена от напрегнатото изражение на лицето му.

— Брендън трябва да отиде и да върши работата, за която му се плаща — студено каза Райън.

— Прасковите скоро ще разцъфнат — обясни Брендън. — Кога ще бъдете в състояние да обиколим овощните градини? Ивън каза, че няма да... — Поколеба се дали да продължи Брендън, срещайки безизразния поглед на леденосините очи.

Той се обърна и тръгна.

— Ще се върнеш ли за обяд? — извика след него Джениел.

— Днес Брендън ще се храни със земеделските работници — каза саркастично Райън, докато Брендън се отдалечаваше.

Джениел се обърна с лице към него.

— Това е жестоко, Райън!

— Много неща в този живот са жестоки, мадам! — отвърна той.

Брендън хвърли бърз поглед назад към Джениел, стояща слабичка и крехка в сянката на извисяващата се едра фигура на Райън.

„Скоро — помисли си той — ще кажа на Райън за намерението си да се оженя за Джениел — с или без позволението на баща й. Да върви по дяволите Джонатан Чепмън! Тя не го обича.“

Така разсъждаваше той, припомняйки си нощта, която двамата с Джениел бяха прекарали в колибата край залива. Той все още чувстваше известна несигурност в нейните чувства, въпреки че тя продължаваше да търси присъствието му и да се нуждае от него.

„Ще изчакам, докато състоянието на Райън се подобри — реши той и възседна дорестия си кон. — Ако това изобщо стане някога!“

Райън се отпусна на входа, позволявайки на Майки да му помогне и го върне обратно в къщичката. Лицето му показваше дълбоки следи от умора.

— Има време, господар Райън — тихо каза Майки, когато Райън се подпря на него.

— Ще си почина в леглото — каза Райън, чувствайки се неспособен да измени обратното разстояние до стаята си.

Той нададе пронизителен вик, когато Майки го постави на леглото. Легна и затвори очи, докато болката утихне.

— Аз отиде до фургон сега. Ако нуждае от мен, дръпнете звънец в пролетна къща — каза Майки и нахлупи парцаливата червена шапка върху главата си.

Джениел се въртеше около печката и наливаше гореща вода в чайника. Ирен бе отишла до колибата на Хермън с препълнен кош с пране. На Джениел й бе леко на душата, въпреки мрачното настроение на Райън. Това, че Брендън я очакваше на пътя, повдигна самочувствието й. Те не бяха оставали насаме след буреносната нощ в колибата край заливчето. Тя се изчерви от спомена за пламенното желание на Брендън да прави любов с нея. Много скоро тя щеше да му признае за Райън, но преди това трябваше да подготви Райън за това, което трябваше да му бъде разказано.

През неспокойните нощи тя се бе измъчвала в търсенето на уместен начин да го доближи до себе си. Бе отлагала, докато той се възстанови, но не можеше повече. Джениел напълни чашите с чай, без да забравя за желанието на Райън за капка изцеден лимон и мед. Ръката й трепереше, докато прекосяваше стаята, за да му занесе чашата.

— Чаят ти, Райън — тихо каза тя.

Ръката му се провеси напред и той нарочно се извъртя и обърна чашата от ръката й. Джениел отстъпи изумена.

— Непостоянна кучка! — изговори през зъби той. — Тъпа повлекана, която се въргала в затънтената гора с един надзирател!

— Нервите ти са изострени, Райън!

— За бога! Аз вярвах, че си по-различна — плаха девойка, лежаща в обятията ми, докато аз...

— Замълчи, Райън! — помоли Джениел и запуши ушите си.

— И какво ще стане с годеника ти — скъпия Джонатан? Кой ще го уведоми през първата брачна нощ, че непорочната му годеница е била обезчестена от един мъж в „Чели“? — подиграваше се с ожесточение Райън.

— Недей, Райън! Престани! Моля те! — открито зарида Джениел.

Той язвително се изсмя.

— Какво ли би казал изтъкнатият държавник, сър Джон Петерсън за блудната си дъщеря, която вече не се нуждае от закрила на своята добродетел?!

Джениел не можа да отговори. Тя скри лице в дланите си и се обърна да излезе, но Райън грубо улови ръката ѝ. Ледените му сини очи се впиха в нея.

— Първо с мен — тук, в „Чели“. След това — в библиотеката на баща ти. Любопитен съм да узная къде си поиграхте с Брендън? Може би Ивън Рийд също е опитал аромата на твоя цвят по време на един от редките промеждутъци на трезвеност, или той все още е твърде влюбен в Кейли Мейлън, за да те приеме в постелята си?!

Райън изви крехката ѝ ръка.

— Болката в крака те побърква — ридаейки, успя да изрече Джениел.

— Мога да се похваля, че бях първият и единствено в това съм сигурен! — изкрещя той. — Кучки! Всички жени са нечестни кучки!

Той се изправи сам на края на леглото и посегна за патериците си.

— Сълзите ви, молеци за прошка, са напразни, мадам! Не ме трогват женските сълзи!

Джениел се наведе, за да му помогне да вземе патериците си.

— Райън, аз се опитвах да...

— Да, скъпа моя. Ти се опита, но падна доста по-ниско от поставената цел. В леглото си ненужна — чисто водене на политика на

отстъпки и едва ли си заслужава усилието. Правенето на любов с теб е *неприятно задължение!*

Джениел нямаше повече сили у себе си, за да устои на жестоките думи, изливащи се от устата на Райън. Той се изправи, олюлявайки се над нея. Лицето му бе преbledняло и удължено. Тя посегна да го докосне в един последен опит да го успокои.

— Махни се от очите ми! — изруга той и махна с ръка встрани.

Гласът ѝ бе приглушен.

— Моля те, Райън, чуй ме за миг! Има нещо, което трябва да знаеш.

— Няма нещо, което би могла да ми кажеш и което *да желая* да науча — с огорчение отвърна той. — А сега — изчезвай!

Джениел отстъпи назад, но се препъна и се вкопчи в парапета на верандата. Тя се задъхваше и слепешком се втурна към дъбовия храсталак. Като насън падна, после сама се изправи и забърза, уплашена от въображаемото преследване на Райън.

Близо до горичката двама от робите на „Чели“ изсичаха оплетените храсталаци. Те учудено повдигнаха очи, когато Джениел улови и възседна един от разпрегнатите орни коне, пришпорвайки го в безумен галоп. Остарелият кон, отвикнал от усилено темпо на движение, се подплаши, а после се впусна напред, дълбаейки и отмятайки торф с копитата си.

Джениел не можеше да направлява кобилата без юзда, но това не бе задълго от значение, щом като животното продължаваше да галопира и да я отдалечава от „Чели“. Кобилата стремително се блъсна в непроходима млада гора. Гъстите бодливи храсти оставиха дълбоки драскотини по дланите и ръцете на Джениел, но тя почти не усещаше убожданията им. Единствената ѝ мисъл бе да се избави от Райън.

Кобилата изнемогваше от бързия ход. Копитата ѝ натежаха от напрежение. Неочаквано тя се натъкна на обрасла с мъх скала, пращайки Джениел напред през главата си. Джениел се сви, обхвана с ръце коленете си, подготвяйки се хладнокръвно за удара с твърдата земя. Тя неясно чу как кобилата тежко се отдалечава и след това бе погълната от черно забвение.

Следобедните лъчи се процеждаха през клоните на високите дървета и изтъкаваха една зловеща паяжина от лъчи над тях, нанизвайки блестящите ѝ нишки върху разлистените им клони.

Замаяна, Джениел впери очи в движещите се лъчи, опитвайки се да събере в едно свободните им краища. Тя започна да номерира струящите лъчи.

— Първи, втори... не... не бяха пет. Къде е първият?

Съзнанието ѝ се замъгли и тя затвори очи.

„Колко ли дълго съм лежала тук? — питаше се тя. — Трябва да се върна у дома. Къде е у дома? В «Чели»? Не, никога там, никога!“

Паметта ѝ се върна назад към детството — седнала до баща си, официално облечена с неделна рокля от тафта. Той ѝ бе обещал бонбони, ако стои мирно по време на проповедта.

— Не можеш да останеш тук — промърмори тя и се опита да се повдигне.

Успя да се изправи и седна, но след това падна обратно на земята. Главата ужасно я болеше. „Чудя се, дали съм умряла? Дали това, което усещам, е смъртта?“

Съзнанието, че бе сама и безпомощна я заля, и тя започна да плаче.

— Значи съм сама, винаги сама! — изплака на висок глас тя. — Татко обичаше Маргарет и мама, но не и мен. Никога мен. Господи, страх ме е да умра тук сама!

Не след дълго тя се успокои и изгубила всякакво чувство за посока, започна да пълзи по осветената земна повърхност. Режеща болка започна да тупти вътре в нея на ритмични вълни, карайки я да се задъхва. Тя прокара ръка по тялото си и с ужас разбра, че полата ѝ бе просмукана с изтичаща от нея кръв.

Тя бавно се придвижваше през влажния торф, съзирайки неочаквано пред себе си обраслата със зеленина пътека към бараката за наблюдение. Проблясък на надежда премина през нея. От стичащата се по краката ѝ кръв, полата ѝ за езда бе подгизнала. Жестоката болка се надигна с още по-голяма сила. Най-последно тя тихо легна, окончателно изгубила способността си да се движи.

Джениел затвори блажено очи. „Всичко свърши — спокойно помисли тя. — Най-последно всичко свърши!“ Тя посрещна утешителната тъмнина, която сякаш ѝ кимаше.

Майки и Брендън намериха Джениел в късния следобед, докато претърсваха пътя. Един от робите на „Чели“ бе повикал Брендън, след като бе станал свидетел на лудото препускане на Джениел. Грохналият

впрегатен кон бе окуцал и полужив се бе залутал към Денсър Крийк. Брендън и Майки от часове претърсваха пътеката към залива. Сега Майки се бе отправил с пълна скорост да повика Ивън Рийд.

Уплашен от ужасната загуба на кръв, Брендън я бе пристегнал с кърпи. Дишането ѝ бе отслабнало и затруднено.

— Джениел! — прошепна той, опитвайки се да я повдигне.

Той я отнесе вътре в бараката, питайки се какво ли би могло да я подтикне да язди полукуц земеделски кон и да го насочи към непроходимия гъсталак. Неспокойните му мисли, за това дали Ивън Рийд е в трезво състояние бяха изместени от колебанието му дали да се върне с Джениел в „Чели“. Препускането до там можеше да влоши състоянието ѝ. Той реши да почака Ивън Рийд в бараката. Проклинаше се, че не бе пристъпил забраната на Райън и не се бе върнал в къщичката си за обяд. По-късно бе опитал да разбере от Райън къде се намира Джениел, но бе открил единствено, че Райън е погълнал пълно пакетче от белия прах, който Ивън Рийд му бе оставил. Сетивата му бяха притъпени, а отговорите — несвързани.

Джениел тихо простена. Нейната бледност се увеличаваше, а устните ѝ посиняха. За миг Брендън бе обзет от паника.

— Джениел, опитай да се стегнеш! Ивън скоро ще бъде тук! — задъхано изрече той.

Очите ѝ трепнаха и се отвориха.

— Райън? — промълви тя.

Брендън зашеметен седна обратно.

— Не, Джениел — тихо отвърна той.

Тя навлажни устните си и мъчително се раздвижи в леглото.

— Моля те, Райън, остави ме да ти кажа за нашето...

Гласът ѝ секна и тя отново затвори очи. Брендън бе притихнал и слисано я съзерцаваше. Истината бавно го притисна. В отрязъка от време, граничещ с края на живота, истината бе излязла наяве. Нямаше никакво съмнение — Райън Диверъл бе спечелил отново. Той измъкна ръката си изпод нейната и се върна към мъничкия прозорец, за да поднови бдението си.

ГЛАВА 14

Полският фургон се поклащаше в следите от колела по пътя, карайки Райън да скърца със зъби от болка. Всяко завъртане на колелото предизвикваше ужасно страдание въпреки внимателното каране на Хермън и усилията му да избегне излишното друсане. Фургонът бе постлан с дебело конопено платнище, а кракът на Райън здраво бе обгърнат с кожена шина. Райън изпита миг на тъга, когато колелата заскърцаха през входа с фенерите на „Чели“, отбелязващи границите на владението на стария Диверо.

— Господарю Райън — извика Хермън, навеждайки се назад през високата облегалка на седалката на фургона, — сигурен ли сте, че шлепа ще бъде на кея на „Петерсън“ тази сутрин?

— Да, Хермън. Сигурен съм — увери го отново Райън.

Първоначалната възбуда на момъка бе последвана от неохотно изразено съгласие да придружи Райън до Чарлстън. Преди пристигането си в „Чели“ Хермън никога не бе се осмелявал да се отдалечи от планинската част. Равнината на Сейнти бе така близо до морето, че той живееше с усещането, че винаги бе пътешествал.

Райън направи преоценка на плановете си от последните няколко дни. Загубите му от последното плаване на „Уейвърли“ бяха сериозни. Той предвидливо заключи, че складовете на „Морски търговци“ щяха да бъдат пълни с товари поради ограниченията, наложени от британския разпоредителен съвет върху търговията между американците и британска Западна Индия. Търговската камара на Чарлстън правеше опити да поднови търговията с Франция и Холандия и Томас Джеферсън също се бе присъединил към тези усилия.

Претъпканите складове щяха да станат причина предлаганите при разпродажбите цени да са ниски. Райън възнамеряваше да използва посредничеството на Морис Чепмън при ипотекирането на земята в „Чели“ и закупуването на стоки. „Уейвърли“ можеше да отплава веднага след ремонта, който, според думите на Уайлър, бе почти приключил.

Сега Европа изпитваше остра необходимост от суровините на колониалните владения. Той щеше настоятелно да моли за получаването на кожи и кожени изделия от склада, както бе направил и миналата година, оставяйки неголемия товар с памук от островите. Щеше да настоява да се използва пълния капацитет на „Уейвърли“ при товаренето, въпреки възраженията на Уайлър. Той може би щеше да бъде в състояние да осъществи едно пътуване с Уайлър и сам да разпродаде на търг стоките си.

Хермън издърпа спирачката, за да намали бързото спускане от височината към широката повдигната на дига пътека. Фургонът тежко се повлече и спря. Хермън предпазливо върза юздите около спирачката и неспокойно погледна към Райън, който се бе привел към страничната дъска.

— Все още ли смятате да се спуснете надолу по реката, сър? — внимателно попита Херман.

— Да, смятам. Тръгнал съм към Чарлстън — решително отвърна Райън и провеси краката си от фургона.

Хермън му постави патериците и Райън се отпусна на тях. През последните няколко дни, за свое най-голямо учудване, той бе успял да овладее до известна степен начина им на употреба и движенията му бяха бавни, но устойчиви. Хермън грабна двата куфара и спря за миг да погледне към широката Сейнти.

Райън тихо се засмя.

— Пътуването ти ще бъде възнаградено, Хермън. Успях да убедя майка ти, че няма пречки за връщането ни, след като се наситим на рома и слугинчетата в Чарлстън!

Хермън силно се изчерви и избърза напред, за да види с очите си речния шлеп, който щеше да ги отведе до Сейнти Пойнт. Райън се спря на кея и подпря на парапета високата си фигура. Кракът ужасно го болеше и той бе усетил внезапна слабост от лекото усилие. Надяваше се, че Кери бе получила известието му и бе подготвила квартирата в Лайндън. Разноските по издръжката на любовница бяха доста големи и той си блъскаше ума как да намали размера на тия разходи. Бе решил да изчака, докато бъде в състояние сам да се издържа в Чарлстън, и тогава да се заеме с решаването на проблема. При това положение той лесно можеше да изпадне в бездната на скръб и самосъжаление и да се върне обратно в „Чели“.

Разнесе се гръмквият поздрав на сирената при мачтата на речния шлеп, който се появи от завоя на река Сейнти. Хермън дръпна камбаната на пристана, за да сигнализира на капитана, че има пътници. Райън се изправи, когато дългият нисък шлеп се разлюля пред погледа му.

Той несъзнателно повдигна очи към отвесния скалист бряг, където имението „Петерсън“ проблясваше на ярката слънчева светлина като внушителен гръцки храм, построен за поклонение на всички богомолци. Райън усети надигащото се вълнение и завист при спомена за нощта на зимното празненство — спокойния аристократичен вид на Джон Петерсън и неговите богати и влиятелни приятели. Поречието на Сейнти сякаш бе прокълнато от могъществото на „Петерсън Ууд“.

Изпълнен с яростна решителност, Райън мъчително се заклатушка към края на пристана.

Брендън Орд стана неволен свидетел на заминаването на Райън от кея на Петерсън. От удобната си позиция на ъгловия прозорец в стаята на Джениел той улови погледа на Райън към имението „Петерсън“. Погледът на Брендън продължи да следва ниския шлеп, който бавно набираше скорост и се насочи, олюлявайки се, към талвега.

Разяждащата враждебност, която Брендън чувстваше към Райън Диверъл бе излязла отново наяве, при получаването на документа, който Майки му връчи в „Петерсън Ууд“.

„До: Джеймс Брендън Орд

Уведомително писмо: Удостоверено от адвоката Морис Чепмън, съставено и подпечатано от легитимен съдебен състав и подписано собственоръчно от мен.

Относно: състоянието на надзирателските надници в плантация «Чели».

С настоящето определям на ваше име 100 акра от най-добрата земя на «Чели», които ще бъдат единствено ваши. Къщата за надзирателя, обзавеждането, четири коня по ваш избор, два фургона и кабриолета на «Чели» са приписани на ваше име.

Горепосоченото Ви се дава вместо надници за времето, докато аз увелича доходите си и възобновя плащането на надниците Ви, като и в този случай вие ще запазите собствеността си.

Райън Пол Диверъл
Плантация «Чели»
3 март 1786 година“

Брендън прегъна пергаментата, тъй като в стаята на Джениел влязоха Джон Петерсън и Ивън Рийд с грейнали от усмивка лица.

— Добър ден, Брендън! Джеда ми каза, че вече си закусил — дружелюбно изрече Джон Петерсън.

Петерсън бе облечен в модерен сив редингот с падаща, повдигната на столче яка и закопчана раирана жилетка. Официалната бяла перука бе колосана и вързана на тила. Той въплъщаваше изтънчеността на своята класа, дори и в провинциалната атмосфера на дома си.

— Искях да видя Джениел, преди да тръгна за „Чели“, но тя бе заспала — каза Брендън, посочвайки леглото ѝ.

Ивън Рийд се приведе над Джениел, опирайки ръка върху тапицираната с кадифе табла на леглото ѝ. Той ѝ се усмихна и взе мъничката ѝ длан в своята.

— Джениел! — тихо каза той.

— Мина ми каза, че снощи тя добре си е похапнала — обясни Джон Петерсън, без да забележи ревнивия поглед на Брендън.

Мина бе сресала и навила дългата платиненоруса коса на Джениел, оставяйки я да пада на небрежни къдрици около лицето ѝ. Тя бе облечена с изящна английска нощница с дантелени волани от Валенсен около врата и лактите. Джениел леко се помръдна и бавно отвори теменужените си очи, стъписвайки се от многото загледани в нея лица. Ивън Рийд постави широката си длан върху челото ѝ, а след това внимателно я придвижи и спря върху корема ѝ.

— Някакви оплаквания, Джениел? — попита тихо той, когато тя се присви.

— Не съм се разсънила напълно, за да знам! — Тя предизвикателно го погледна.

— Сами виждате как реагира на опитите ми да я прегледам! — каза той, а изражението на лицето му отново помрачня. — Днес трябва да се върна в Пайн Блъф, господа. Ще трябва да разменя няколко думи насаме с Джениел, преди да я зачеркна от списъка на пациентите си.

— Не е възпитано, Ивън! — дяволито го сгълча тя.

— Въпреки това аз настоявам! — решително заяви Ивън и кръстоса ръце на гърба си.

Джон Петерсън се запъти към вратата.

— Ела, Брендън! — тихо настоя той.

Брендън неохотно го последва, изпращайки сърдит поглед към Ивън.

— Ще бъдем навън, Джениел — раздражено каза Брендън. — Да напомня ли на Ивън Рийд, че в момента не се грижи за моряците на британски кораб?

Щом Брендън затвори вратата на стаята, Джениел се промени и стана загрижена.

— Какво ли е обезпокоило Брендън днес? — учуди се тя.

Ивън се усмихна многозначително.

— Брендън прояви силно изразено чувство за собственост, след като ви намери в критично състояние онзи ден. Той се бои да ви изпусне от очи и след пристигането ви тук ми извади душата с въпроси и съвети.

— Брендън извънредно много се измъчваше — замислено отвърна Джениел.

Тя се вгледа в Ивън, забелязвайки, че бе облечен в тъмнокафяв редингот с жилетка от Ню Маркет. Кестенявата му коса бе късо подстригана и бе сресана назад. Бе доста променен. Ивън действително бе един красив англичанин. Той долови преценяващия й поглед.

— Подарък от баща ви — отбеляза той, гладейки с ръка меката тъкан. — Той ми плати добре за грижите, които положих за вас.

Джениел притихна в очакване на въпросите, които Ивън Рийд неминуемо щеше да й зададе. По всичко личеше, че ще бъде невъзпитано, ако се измъкне.

Ивън се опря на леглото и се загледа в нея.

— Аз съм хирург, Джениел, а не акушерка — тихо изрече той.

Думите му я жегнаха. Тя сведе очи към панделките на нощницата си.

— Знам, Ивън — въздъхна тя.

— Ти знаеш също така, че изгуби детето — спокойно каза той.

Настъпи дълго мълчание, което бе нарушено единствено от дълбоката му въздишка. Той заобиколи леглото и седна на ръба, близо до нея.

— Понякога, Джениел, настъпват скрити усложнения от тези неочаквани ситуации — загрижено каза той. — Следващия път може да бъде по-трудно.

Джениел докосна устните му с върха на пръстите си, давайки му знак да замълчи. Теменужените ѝ очи се изпълниха със сълзи.

— Моля те, Ивън, не ме порицавай! — изрече с мъка тя.

Той се надигна и застана встрани.

— Не осъждам това, което друг мъж е направил. Аз ти желая доброто. Приятен ден, Джениел!

Той галантно се поклони и наблюдавайки я спокойно, започна бавно да закопчава редингота си. След това бързо излезе, без да погледне назад.

Джениел впери очи в затворената врата, потресена от многозначителните му думи. Успокоението от това, че той бе разбрал причината за болестта ѝ, бе изчезнало и над нея бе легнала сянката на дълбокото чувство за загуба. Тя се замисли за това, колко различен може да бъде жизненият опит. Ивън бе обвързан чрез професионалната си клетва да мълчи за предишното ѝ състояние, но как ли би постъпил Брендън? Дали той бе разбрал?

Тя избърса насъбраните сълзи точно когато Мина влетя в стаята с отрупаната табла за закуска. „Те всичко ще забравят с течение на времето!“ — утешаваше се тя.

Брендън погледна отражението си в украсеното със златни листа огледало и седна на един стол в близост до прозореца на гостната. Не го свърташе от нетърпение да поеме пътя към „Чели“. Изглежда, Джон Петерсън бе избрал точно този момент, за да обясни възгледите си за политическото бъдеще на Каролина.

— Разбираш ли, Брендън, нашата делегация трябва незабавно да направи оценката си във Филадельфия. Чарлз Пикни, Джон и Едуард Ратледж, Пиърс Батлър и аз, трябва да наблегнем на интересите на Юга. Нашите възгледи за робството са неблагоприятни за икономическите процеси на Севера. Пазарите за ориз и индиго в Джорджия и Каролина ще трябва да бъдат защитени с конституционни гаранции. Бенджамин Франклин е препоръчал тези интересни документи да бъдат изготвени съвместно и единодушно преди тяхното представяне в Конгреса.

Красноречивият глас на Джон Петерсън отекваше в просторната стая.

— Разбрах, че президентът Вашингтон е предложил на Томас Пикни министерско кресло в Лондон, след изтичане на губернаторския му мандат — отбеляза Брендън.

— А, това също е от значение за северната ни кауза — потвърди Джон Петерсън.

Брендън се размърда на стола си, чувайки приближаващите към хола стъпки на Ивън Рийд. Искаше му се отново да види Джениел преди отпътуването си за „Чели“.

— Изглежда, сър, че тези значими дела ще ви принудят да прекарате голяма част от времето си далеч от „Петерсън Ууд“ — предположи Брендън, почуквайки крака си с камшика.

— Струва ми се, че наистина ще трябва да оставя плантацията в ръцете на компетентен управител. Джениел не може да се нагърби с огромното задължение, а и не е необходимо.

Брендън почувства, че го жегва опасение, когато строгият поглед на Джон Петерсън срещна неговия.

— Имам намерение да предложа тази длъжност на теб, Брендън!

Брендън втрещено погледна възрастния политик.

— За мен е чест, сър — каза дрезгаво той, мислейки за документа на Райън в джоба на редингота си.

— Разбирам привързаността ти към земите на „Чели“, но „Чели“ агонизира. Дори опитите на Райън Диверъл за обновление, претърпяха провал. Сега той има тежки дългове и по всяка вероятност ще се наложи имението да бъде разпродадено — сухо каза Джон Петерсън.

Брендън не можеше да се съгласи с това. Бяха отбелязали напредък и очакванията за реколтата от памук и от тютюна на неговите

опитни полета бяха обещаващи. Той имаше намерение да наводни подарените от Райън земи и да ги засади с ориз. Почвата на „Чели“ превъзхождаше почвите на повечето имения в района на Сейнти.

— Райън Диверъл ми прехвърли сто акра от земята на „Чели“. Имам намерение да ги обработвам — отвърна спокойно Брендън.

— Колко жалко! — извика Джон Петерсън. — Можете сам да определите надницата си като мой надзирател — притесняваше се той. — Не съм заличил в паметта си спомена за грижите, които положи за Джениел след пожара в „Чели“, нито че я избави в гората. Без помощта ти тя нямаше да си почива сега в стаята на горния етаж. Освен това аз не се съмнявам в качествата ти на управител, така че жестът ми има двояк смисъл.

„Както и конституционното предложение“ — уморено помисли Брендън, надигайки се да си тръгне, а на глас каза:

— Ще се постарая да намеря разумно разрешение на проблема и до една седмица ще ви уведомя за решението си.

Той се усмихна сърдечно.

— А сега ще пожелаая на Джениел „приятен ден“ и ще тръгна за „Чели“!

Брендън забързано излезе от гостната, без да изчака края на разговора с Джон Петерсън.

Джениел решише дългата си платиненоруса коса с изящни движения, оставяйки Брендън да я наблюдава. Тя се наслаждаваше на поразителното въздействие на движенията си върху него. Този ефект лесно можеше да се види в пламтящите му тъмни очи.

— Дошъл си в стаята ми от ранни зори! — шеговито го обвини тя.

Брендън се обърна и погледна навън през прозореца към широката водна ивица на Сейнти.

— Наблюдавах съня ти, както съм правил неведнъж — каза с пресипнал глас той.

— Ивън каза, че мога да стана от леглото утре и ме предупреди да не яздя бързи коне.

Широката длан на Брендън стисна рамката на перваза, издавайки надигащата се вълна на гняв у него. Той се обърна и застана с лице към

Джениел.

— Защо, за бога, яздехте към гъсталака?! Бедното животно не бе препускало от години! Вие умеете да яздите. Кой дявол ви подтикна към такава лудост?! — яростно заразпитва той.

Джениел издържа яростния му поглед и по лицето ѝ премина лека усмивка.

— Обезпокоен ли си, Брендън? — разглезено попита тя.

— Аз съм вбесен, Джениел! Нима винаги трябва да има край теб някой, който да те пази от самата теб?

— Но не е необходимо това непременно да си ти! — надменно отвърна тя.

— Не съм дошъл да се караме — решително каза Брендън. — Заминавам за „Чели“ и исках да се сбогуваме.

Джениел въпросително повдигна теменужените си очи, изненадана от внезапната промяна в поведението му.

— Но баща ми сигурно е говорил с теб за длъжността на управител в „Петерсън Ууд“? — тихо попита тя.

— Направи го. Ще го уведомя, че отхвърлям любезното предложение. Моето място е в „Чели“.

— Това е глупаво, Брендън. Райън никога не те е ценял и уважавал.

Брендън се наежи при споменаването на името на Райън. Дойде му наум да ѝ каже за опътуването на Райън за Чарлстън, но после реши да изчака.

— Достатъчно е, че аз разбирам и знам собствената си цена, Джениел!

Джениел изтръпна и отклони погледа си встрани от Брендън. Никога преди това той не бе показвал притаената си безпощадност, която плашеше.

— Прегърни ме, Брендън — тихо помоли тя и повдигна ръце към него.

— Предпочитам да остана на безопасно разстояние от теб, Джениел. Не мога да си позволя лукса да понасям непрестанните ти прищевки.

Джениел го погледна втрещено. Значи Брендън не само подозираше — той знаеше. Той бе разбрал за Райън, нямаше нужда да

му казва. „Дано не е научил за останалото! — молеше се тя. Ако узнае и него — той няма да мълчи!“

— Жесток си, Брендън. Онзи ден в бараката ти говореше за...

— Помня какво съм ти казал. Не е необходимо да ми се припомня! — грубо я прекъсна Брендън, поглеждайки към нея. Тя изглеждаше ужасно разглезена в изящното си балдахинено легло. Светлорусата ѝ коса блестеше с платинени отблясъци. Теменужените ѝ очи бяха преизпълнени с удивление. Той бе близо до решението да ѝ прости.

— Брендън — развълнувано каза тя, — ако можех да започна...

— Не, мила моя. Пътеките ни се разделят на този кръстопът. Ти си направила своя избор, много преди да се срещнем. Няма да рискувам да бъда измамен отново. Аз се влюбвам дълбоко, Джениел, и не мога да понеса глупавия претекст, който ми предлагаш.

Джениел безмълвно се загледа в скръстените си ръце. Сълзи напълниха очите ѝ. Усилията и страданието на Брендън я поддържаха по време на изпитанието с пожара, възстановяването на Райън и загубата на нероденото ѝ дете. До този миг тя не бе успяла да разбере колко много е разчитала на него.

— Трябва да вървя, Джениел — каза спокойно той, а лицето му бе непроницаемо.

— Брендън? — извика тя, когато той забързано се отправи към вратата.

Той излезе, без да се обърне.

Очите ѝ се замъглиха от бликналите сълзи. Колко сложен бе станал животът ѝ след пристигането на Райън.

Искаше ѝ се да го намрази, да намрази всички мъже, но не можеше да даде воля на чувствата си.

След известно време тя устреми очи към затворената врата, очаквайки и желаейки Брендън да се върне.

— Обичам те, Брендън! — тихо изрече тя в празната стая.

ЧАСТ ВТОРА

ЧАРЛСТЪН

ГЛАВА 15

Чарлстън бързо се приспособи към новата си важна роля в преуспяващия живот на независимата нация. Укрепнали след конституционната ратификация на решението за защита на държавата от чужденци и длъжници, дошли предимно от Севера, градовете вече се радваха на богатство, съответстващо на техния престиж. Десетилетието постави началото на най-заможната класа от търговци, на най-доходните търговски пътища и успоредно с това — на най-голямото количество майстори занаятчии.

Морис Чепмън се бе излегнал в коженото си кресло и се забавляваше с Райън, който яростно ровеше в купчината документи за корабния товар, подредени върху масивното му писалище. Облицованият с дърво офис се намираше на Бей стрийт, в близост до пристанището, и бе затрупан с работа покрай новата вълна от закони за митата и конфискацията на британската собственост и предаването ѝ в ръцете на местните земевладелци.

— Щях да предложа първата ви неприятна задача за деня да бъде уреждането на изчерпаните ми банкови сметки — ядосваше се Райън и започна да рови в другата купчина.

— Аз ти бях казал, че преди закупуването на товара Уайлър Макгий трябваше да открие сметки на твое име — сухо обясни Морис Чепмън.

— Шотландски негодник! Ако той не беше достатъчно добър капитан, аз щях...

Морис Чепмън си протегна в креслото си.

— Изпратих Бенджамин да го доведе.

— Браво на вас, господин адвокат! — изръмжа Райън. — Тоя огромен товар трябваше да бъде пресметнат и натоварен. Корабът стои в очакване от петък. И защо, за бога, ме убеждавате да не отплавам с „Уейвърли“?

— Зарасналият ти крак е най-доброто убеждение — важно каза Морис. — Ти едва успяваш да се движиш на сушата, а какво остава за палубата?

Райън се отпусна обратно в креслото, прокарайки широката си длан по наскоро подстриганата си тъмна коса. Той бе силно изтощен след последните няколко дни, преминали в подбиране на товар за рейса на „Уейвърли“. Морис му бе уредил работно място в борсата на гилдията на „Морски търговци“. Предлаганата щедра заплата можеше да го обезпечи до получаване на печалбата от плаването.

Райън бе доста объркан след изтощителното си речно пътуване от „Чели“. В Чарлстън той се бе консултирал с един германски лекар, който каза, че счупеният му крак е зараснал невероятно добре и му предложи един по-съвременен модел бастуни за ходене. Въпреки, че широката рана през челото му не бе напълно зараснала, черната му коса покриваше тая част от нея, която бе върху черепа и той намираще, че отражението му в огледалото е по-въздействащо от всякога.

Кери, младата му любовница от Лайндън, представляваше друг проблем. Тя бе настоявала да го забавлява в квартирата, която Морис Чепмън му бе осигурил в Си Хоук близо до пристанището, но той отказа. В този критичен момент от живота си, не се нуждаеше от допълнителни усложнения. Много скоро нарастващите разходи по наетата къщичка в Лайндън, щяха да го принудят да я напусне. Всеки шилинг трябваше да бъде разумно изразходван.

Бенджамин се втурна в канцеларията и се сепна, виждайки Райън да седи на адвокатското бюро. Той бе задъхан.

— Намерих капитан Макгий, сър, но... — Той се поколеба.

Морис с любопитство изчака Бенджамин да довърши обърканото си обяснение — с времето момъкът щеше да придобие увереност.

— Каза ли му за неотложността на моето повикване? — търпеливо попита той.

— Да, сър, но капитан Уайлър каза да ви уведомя, че е тръгнал за риба — глупаво отвърна Бенджамин.

— За риба?!

Двамата мъже недоверчиво се спогледаха и избухнаха в див смях. Непредсказуемият шотландец не можеше да се откъсне през останалата част от деня от любимото си развлечение. Райън се възхищаваше от независимостта на Уайлър, отдавайки я на дългогодишното му ергенуване. Любовта на Уайлър към морето бе заменила необходимостта от ограничения, женитба и деца.

— Аха, сър! Но лакеят на госпожа Чепмън ми извести, че тя е на път за тук — забързано обясни Бенджамин.

Лицето на Морис помрачня. Думите на Бенджамин му напомниха поканата за вечеря в новия дом на семейство Мейлън. Едита непрестанно го обсипваше с въпроси за обновената Ла Пуеблита пор ла Байя, която Херлсън Мейлън бе купил.

Много скоро той чу познатото потропване на чехлите ѝ по дъските на пристана.

„Ще гледам някоя друга вечер да намина в пивницата!“ — помисли си нещастно той, когато Едита влезе в канцеларията.

— Морис! — заговори с писклив глас тя.

— Бях се приготвил да излизам, скъпа. Бенджамин току-що донесе новината, че днес не ще можем да приключим отчетите си — уморено каза Морис и се надигна от креслото си.

Той кимна към Райън.

— Ти навярно си спомняш за Райън Диверъл от „Чели“? — предположи той.

Райън елегантно се поклони на един крак, навеждайки се над топчестата ръка на Едита Чепмън.

— Разбира се — раздразнено промърмори Едита и очите ѝ критично стрелнаха Райън. — Надявам се, че сте се възстановили, капитан Диверъл?

— Донякъде, мадам — лицемерно отвърна Райън, притеснен от сприхавия ѝ тон.

Лека червенина премина по бузестото лице на Едита Чепмън, когато срещна студените сини очи на Райън. Този млад мъж бе дал повод на много езици от Чарлстън да се раздвижат. Виждайки го поотблизо, тя разбра защо. Едита моментално отхвърли съблазнителните помисли, които я бяха нападнали, докато ги представяха един на друг.

Тя никога не бе го одобрявала, дори и като момче, а сега безпощадната му мъжественост я безпокоеше. Тя остро се обърна към Морис.

— Защо трябва винаги да закъсняваш?! До един час трябва да бъдем у семейство Мейлън!

Морис примирително погледна към Райън, който му се усмихна с разбиране и съчувствие.

„Дяволите да ме вземат, ако момъкът не е перспективен“ — мерна се в съзнанието му и неочаквано му дойде наум една идея за разнообразяване на скучната вечер.

— Един момент, скъпа! — мило каза той, вземайки ръката на Едита. — Капитан Диверъл е отскоро в града и за него ще бъде удоволствие да ни придружи на соарето у Мейлънови. Еурора винаги се ласкае от възможността да нагости младежите. Какво ще кажеш, мила? — запалено попита Морис.

Едита Чепмън бе слисана. Морис бе избрал най-неудобния момент да направи това предложение. Немислимо бе Мейлънови да пожелаят да включат в списъка на гостите си някой, който не принадлежи към постоянния им кръг. Репутацията на Райън Диверъл, неизясненият му произход, отсъствието му от летописите на търговската крайбрежна олигархия, едва ли щяха да го направят желан гост у семейство Мейлън. Все пак тя си припомни, че Джон Петерсън го бе включил в празненството си по случай Деня на благодарността. Тя се бореше с решението, което Морис желаше да изтръгне от нея.

— Вероятно, капитан Диверъл има други планове за вечерта — наблегна тя.

— Нищо, което не би могло да бъде променено — лаконично отвърна Райън, мислейки виновно за Кери, която го очакваше в Лайндън.

— Добре, добре! — добродушно се усмихна Морис. — Каретата ни ще те вземе от Си Хоук в седем часа — прибързано каза той, преди Едита да направи някакви възражения.

Морис подаде на Райън бастуните с дръжки от слонова кост, а Едита Чепмън изфуча през вратата и пълните ѝ бедра оставиха звука от свистенето на коприна след нея.

Морис се ухили към Райън, който го погледна с известно съмнение и го последва навън.

Ла Пуеблита пор ла Байя бе построена на земя, завладяна някога от Лукас Васкес де Айлон, който тук бе наел кораб до устието на река Пийди Ривър. Уникалният проект на къщата бе изцяло дело на потомците на Айлон. Дебелите ѝ стени и подобният на крепост градеж следваха простотата и стабилността на нейния функционален испански архитектурен план. Широките порти бяха отворени и разкриваха една алея със симетрично разположени от двете ѝ страни

синкави керемиди, водеща към вътрешния двор, в центъра, на който се издигаше внушителен мраморен фонтан. Специално за тази вечер бяха запалени множество факли, чийто пламъци осветяваха сребристите потоци, които се изливаха от извитите краища на мраморната фигура и разпръскваха нежна мъгла в топлия нощен въздух.

Еурора Мейлън бе застанала близо до широките железни порти и грациозно поздравяваше пристигащите гости, които пристъпваха и спираха изумени пред великолепно осветения фонтан. Притежанието на тази къща ѝ донесе славата, че живее в охолство и тя доста се гордееше с резултата от хитрите манипулации на Херлсън при придобиването на имота.

Чепмънови пристигнаха и бавно се насочиха към определените им места в скучното еднообразие на гостите. Когато те дойдоха по-близо до светлината, Еурора позна високия млад мъж с тях. Той изглеждаше различен и почти злокобен, въпреки че леденосините му очи и блестящата му усмивка отвличаха вниманието от незарасналата още рана на челото му. Той щеше да бъде новост сред аскетичните гости на соарето.

Тя забеляза безупречното му облекло — тъмночервено вечерно сако, надиплена риза с жабо и колосана яка, жилетка от Ню Маркет и модерни овални катарамии на колената на белия му брич. Сините му обувки от марокен бяха украсени с правоъгълни токи с инкрустирани бристолиски скъпоценни камъни. Еурора Мейлън се устреми към него. Появяването му бе най-голямата атракция тази вечер. Тя оживено поздрави Чепмънови и впери поглед в него.

— Морис! — промълви Еурора, целувайки го леко по бузата.

След това се наклони и прегърна Едита Чепмън.

— Добре дошли в Ла Пуеблита пор ла Байя! — каза тя, като заекваше при изговарянето на испанските думи.

— Виждам, че сте ми довели и друг гост — мило отбеляза тя и кокетно се усмихна на Райън.

— Райън е дошъл за известно време в Чарлстън и аз допуснах, че неговото присъствие тази вечер ще ви зарадва — авторитетно заяви Морис, докато Едита изчезна в познатия кръг на гостите.

— О, да! Разбира се! — неуверено каза Еурора. — Успяхте ли се възстановихте след злополуката, мистър Диверъл?

— Напълно, мадам! — предизвикателно отвърна Райън.

Морис посегна към един поднос и наля две чаши шампанско. Подаде едната на Райън и бързо гаврътна своята. След това се обърна и видя, че Херлсън Мейлън оживено се отправи към тях. Забелязвайки Райън, Херлсън се изуми.

— Прекрасно! — провлачено каза Мейлън. — Радвам се да ви видя тук, капитан Диверъл.

— За мене е чест, сър, да бъда поканен във вашия дом, въпреки че поканата дойде от семейство Чепмън — опита се да го поласкае Райън.

— Следващия път ще я получите направо от мен! — отвърна Херлсън Мейлън, впечатлен от находчивостта на Райън в деликатната ситуация.

— Ужасно съжалявам за загубата на имението „Чели“! — продължи Херлсън Мейлън. — Разбрах, че Джон Петерсън е засадил в земите покрай реката нов сорт тютюн със светли листа. Ако желаете да опитате, аз бих могъл да ви финансирам — предложи той.

— Ще уведомя надзирателя си — почтително каза Райън, въпреки че той и Брендън вече бяха обсъждали възможността за експериментиране на новия сорт тютюн върху няколко акра земя.

— В момента Райън е зает с проблемите на кораба си — намеси се Морис, мислейки за фикс идеята на Херлсън за строежа на новата корабостроителница на Мейлънови в северната част на града.

— Много добре! — отбеляза Херлсън Мейлън. — Присъстващите тук тази вечер господа подкрепиха плановете ми за строеж на моята нова корабостроителница. Надявам се да се прославя и да се гордея с най-добрата система от въжета и най-висококачествения ремонт на търговски плавателни съдове извън пределите на Англия!

Обезпокоен от затрудненото и мъчително ходене на Райън, той го поведе към групата на останалите гости.

Морис Чепмън наблюдаваше Райън от разстояние, изпитвайки чувство на гордост от безупречното му и уверено поведение. Това изобилие от изтъкнати гости щеше да постави на изпитание умението му да води изискан разговор. Райън прие с благодарност запознанствата с Уилям Лоугън Смит и тъста му — Ралф Айзърд, които живееха в Гууз Крик и живо се интересуваха от Сейнти Ченъл Къмпани. Райън много внимателно и съсредоточено разговаря с

Джеймс Саймънс — морски офицер от военното командване на пристанище Чарлстън. Морис видя как аскетичният джентълмен иронично се засмя на един от коментарите на Райън. Исак Хюгер — плантатор на ориз от Джорджтаун, се присъедини към една от дискусиите във връзка с пратката ориз и индиго към френска Западна Индия. Морис бавно се движеше сред групата уверен, че Райън ще съумее да се държи на ниво в тая изискана компания, чиито родове се бяха появили още преди Революцията.

Внезапен трепет от вълнение премина сред гостите, когато пристигнаха Кейли Мейлън и придружителите ѝ. Младият френски армейски офицер до нея носеше почетната лента на крал Луи XVI и изглеждаше блестящо в парадната си униформа и лъскавите се френски високи ботуши. Той внимателно се поклони на дамите. Тъмните му очи просветваха, докато Кейли го представяше.

Смарагдовите очи на Кейли се понесоха сред гостите и спряха да отдъхнат пред високия джентълмен, застанал близо до градината. Лека усмивка докосна устните ѝ. Роклята ѝ бе закупена от известния моден магазин Оупън Маркет и бе от тревистозелен атлаз със закрепена отстрани на тънката ѝ талия диамантена брошка, вместо обичайното закопчаване с катарамата.

Тя разтвори ветрилото си, наблюдавайки нервно градината и опитвайки се да прикрие раздразнението си от това, че Райън Диверъл се отправи към сянката на алеята, без да обърне внимание на грандиозната ѝ поява.

Райън тръгна накуцвайки към другия край на уединената градина, използвайки суматохата при пристигането на Кейли, за да си отдъхне. Кракът безкрайно го болеше, а изпитото шампанско напълни празния му стомах, правейки го сънлив. Той съжаляваше за проявеното любопитство към поканата на Чепмънови, откривайки, че все още му липсва издръжливост за изнурителни обществени сбирки.

Официалната вечеря бе обявена сред врявата от бърборене и престорен смях. Ароматът на приготвената с най-изискани подправки испанска храна бавно се носеше над градината. Чувството на глад у Райън бе отминало и той се отпусна в широкия плетен стол, протягайки болния крак да си почине. Приглушеният звън от струните на китара, накъсаните ясни тонове бяха удивително завладяващи. Той затвори очи и мислите му отплуваха назад към „Чели“ — разклона на

пътя, пролетната къща, рафтовете на библиотеката му, изпълнени с подобрени произведения, мраморната вана... Разяждащата болка в стомаха отново го обхвана.

— Капитан Диверъл!

Нежен женски глас го извади от мъчителното бродене в миналото.

Райън отвори очи и се взря в две тъмносини очи, напомнящи неговите.

— Недоумявам, мадам — тихо каза Райън, мъчейки се да се изправи.

— Съмнявам се, че някога сте изпадали в недоумение, сър! Осведомих се за името ви и има причина да се питам дали не сме роднини? — усмихна му се тя.

Райън стоеше изправен и откри, че само с няколко инча бе по-висок от величествената дама пред него. Кожата ѝ бе мургава. Русата ѝ коса бе изсветляла от слънцето и бе изтеглена назад. Широка златна шнола, придържаща косата, бе закрепена отзад на главата ѝ. Дълга блестяща плитка пълзеше по рамото ѝ.

— Казвам се Керълайн Козуел — спокойно каза тя.

Райън застана нащрек при изговарянето на омразното име на Козуел. Бе трудно да прикрие огорчението си.

— За мен е удоволствие, мис Козуел! — приглушено каза той.

— Аз съм лейди Козуел, сър. Омъжена съм за лорд Робърт — брат на втория ви баща и като че ли с вас сме далечни роднини — закачливо се усмихна тя.

— Дълбоко се съмнявам в тази възможност, мадам. Все пак...

— Майка ми е далечна братовчедка на Еурора Мейлън, което обяснява присъствието ми тук тази вечер. Не виждам как вие и аз бихме могли да сме свързани, но Еурора каза...

— Всеки е далечен роднина на Еурора Мейлън — каза Райън и изражението на лицето му омекна.

Той бе леко заинтригуван от предизвикателната красота на Керълайн Козуел.

— Няма ли да ме поканите да ви правя компания по време на вечерята? — дръзко попита Керълайн.

Райън протегна широката си длан към косата ѝ, обърквайки се за миг от предизвикателното ѝ поведение и безцеремонни обноски.

Отсеченият ѝ британски акцент придаваше аристократичен патос на речта ѝ. Все пак бе доста неприлично за една изискана дама да прави предложения.

— За мен ще бъде чест! — галантно отвърна той, вземайки бастуните си, за да отиде до масата за угощението.

— Говори се, че доста добре се оправяте с жените. Истина ли е това, сър?

Райън преглътна удивлението си. Без да отговаря, той решително и безкомпромисно я претърси с очи, давайки ѝ отговора, който търсеше. Очите му се насочиха към разкошните ѝ гърди, напирасци от корсажа на виолетовата ѝ атлазена рокля. Поканата открито се четеше в светлосините ѝ очи.

Те доближиха дългата маса, отрупана с купчини леко прегънати тънки испански хлебчета, напълнени с месо, приготвено с ароматни подправки и залято с гъст червен сос. Колебливо напълниха чиниите си с необичайната храна и след това се оттеглиха в един спокоен ъгъл на двора.

— Кога бихте могли да узнаете дали между нас съществува родствена връзка? — попита Керълайн, разстилайки на скута си снежнобяла ленена салфетка.

— Ще мога да ви отговоря утре, мадам — сдържано отвърна Райън.

— В Англия ме наричат лейди Козуел — внимателно го поправи тя.

Райън кимна.

— А как се чувства лорд Филип Козуел? — иронично попита той.

— Вторият ви баща почина от чума миналата година — отговори Керълайн. — Знам за несполучливата му женитба с майка ви. Знам също така, че се е върнал в Англия като изгнаник с доста големичка сума от златото на Диверъл — добави тя.

— Така значи! — замислено отбеляза Райън, съзерцавайки светлината от факлите, плъзгаща се по златистата ѝ коса.

Керълайн погледна към другия край на двора, където бе застанала Кейли Мейлън, заобиколена от група млади почитатели, чиито очи бяха вкопчени с явна неприязън.

Музикантите, седнали близо до фонтана, оставиха инструментите си и зачакаха знака на диригентската палка. Преуморените от сарабанда *jestieux*^[1] изпълниха градината. Райън разсеяно се запита какво ли бе станало с лирата, която испанците, следвайки тамошната мода, изобразяваха върху етикети и ги лепяха на китарите си.

Двойките се движеха в бавния такт на сарабандата, а рязкото почукване на токовете на обувките им отекуваше в гладките сини керамични плочки на вътрешния двор. Райън уморено се сви на стола си, проклинайки крака, който не му позволяваше да се присъедини към танцуващите. Той се намръщи на Керълайн, която се бе загледала в Кейли и нейния френски офицер, носещи се по дансинга.

Неочаквано Кейли се завъртя, оставяйки танцуващите, и се обърна по посока на Райън. Тя се запровира сред двойките, а нетърпеливият французин плътно следваше шумолящата ѝ рокля.

Когато те приближиха, Райън инстинктивно посегна за бастуните си, опитвайки се бързо да се вдигне на крака.

Блестящите зелени очи на Кейли се смекчиха щом дойде съвсем близо до него.

— Добър вечер, капитан Диверъл!

— Госпожице Мейлън! — отвърна Райън и леко се поклони.

— Струва ми се, че вие страните от останалите гости! — каза подигравателно Кейли, хвърляйки унищожителен поглед към Керълайн Козуел.

— Моите извинения, Кейли — отвърна безцеремонно Райън, — но като че ли имам леки затруднения със сарабандата тази вечер.

Кейли го погледна мълчаливо и лека усмивка премина по пицните ѝ устни.

„Ще го имам!“ — помисли решително тя, усещайки отново магнетичното му излъчване.

— Разрешете да ви представя Жан Робер ла Бонте — специален емисар на крал Луи XVI за Каролина! — тържествено каза Кейли.

Красивият френски офицер направи внушителен поклон и очите му бързо се насочиха към Керълайн.

— Лейди Керълайн Козуел — представи я Райън.

— За мен е истинско удоволствие — каза с ужасно произношение Жан Робер.

— Така ли Жан! Ние никога не можем да ви разберем — нетърпеливо каза Кейли. — Може би ще трябва да намерите преводача си.

— Колко странно е да изпращат емисар, който знае зле английски — тихо прошепна Керълайн на Райън, разбирайки, че Жан Робер разбра част от това, което бе казала.

— Може би това е причината да бъде избран!

Жан Робер приятно се усмихваше на това, което бяха казали, а очите му разкъсваха Керълайн.

— Кажете ми, Райън — остро запита Кейли, — ще останеш ли за известно време в Чарлстън? Ще има много тържества за откриването на театъра. Семейство Ратлигес ще приемат утре вечер. Сигурна съм, че ще може да се уреди една покана и за теб. Балът на губернатора, както вече знаеш, ще бъде през следващата седмица.

Керълайн неспокойно размаха ветрилото си.

— Моля да ме извините! — каза тя с леден тон и се обърна да напусне компанията им.

— Може би Жан Робер би желал да ви покаже градината? — саркастично предположи Кейли.

— Аз вече няколко пъти съм я разглеждала — отвърна високомерно Керълайн.

Сериозните ѝ сини очи се вгледаха в очите на Райън.

— Капитан Диверъл, ще ми дадете ли информацията, за която ви бях помолила?

— Ще се постарая да го направя утре, както ви бях обещал, лейди Козуел! — усмихна ѝ се Райън.

— Adieu, Monsieur — каза Жан Робер и объркано последва лейди Керълайн към отегчителната компания.

Райън тихо се изсмя, когато двамата изчезнаха от погледа му.

— Това е явна демонстрация от твоя страна, Кейли — упрекна я той. — Би могла да проявиш известна изтънченост.

— Какво знаеш ти за изтънчеността? — отговори му с въпрос Кейли. — Тая кучка — нейно благородие лейди Козуел, не е дама.

— Както и ти.

— Защо винаги ме караш да се чувствам неудобно, Райън?

— Не съм си поставял такава цел — меко отвърна той.

— Майка ми е на мнение, че си невероятно красив, дори и с проклетата си рана — усмихна се Кейли и настроението ѝ се повдигна.

— А ти как мислиш?

Кейли се придвижи по-близо до него. Зелените ѝ очи блестяха.

— Искам да ме съпроводиш на официалната вечеря у семейство Ратлигес утре вечер — тихо каза тя.

— А френския ти офицер? Чувал съм, че французите са доста опитни в компанията на млади дами! — предизвика я Райън.

— Той не е... не беше — заекна тя.

— Не беше, какво, Кейли? — запита Райън. — Не говореше перфектен английски? — забавляваше се той.

Надменната, недостижимата Кейли Мейлън бе загубила силата на своите атаки, въпреки всичките женски оръжия и неимоверните усилия да спечели победа за вечерта.

Райън се отпусна обратно на стола си. Тя стоеше изправена пред него в рокля от тревистозелен атлас, прелестно украсена със зелени кадифени панделки. Светлината от факлите огряваше диамантената ѝ брошка и обици, танцуваше по брилянтите им.

— Няма да мога да танцувам с теб, Кейли. Намери си друг партньор — уморено каза Райън.

— Значи отказваш да ме придружиш? — недоверчиво запита тя.

— Защо е толкова важно това за теб?

— Защото не можеш... — Тя внезапно спря и не се доизказа.

— Ах, моята прелестна Кейли! Не можеш да понасяш мъж, който не е паднал в нежните ти нозе! — каза подигравателно Райън.

Кейли сведе надолу очи, когато Морис Чепмън прекоси двора и се запъти към тях.

— Отдавна те търся — изръмжа Морис с натезжал от пиене език.

— Скоро ще си тръгваме — поклони се несръчно той към Кейли.

— Приятна вечер, Кейли! Утре у Ратлигесови отново ще си правим компания. Казаха ми, че баща ти е организирал за всички нас една разходка с ландо^[2]. Има място и за капитан Диверъл — добави той, а очите му весело трепнаха, срещайки погледа на Райън.

— Бях останал с впечатлението, че съм ви надхитрил тази вечер — дрезгаво каза Райън.

Кейли хитро му се усмихна, а очите ѝ светеха като зелени извори от светлина.

— Може да ви се стори неприятно — нежно каза тя.

Морис ги наблюдаваше с опитно око. Каква двойка можеха да бъдат те! Докато крачеше зад тях, той усети да го обзема едно силно чувство на задоволство. „Кейли най-последно откри равностоеен противник!“ — доволно се подсмиваше той.

На вратата Райън се позабави и изчака да се сбогува с Мейлънови, като им благодари за приятната вечер. Той надълго и нашироко коментираше подробности от колоритната история на Ла Публитата пор ла Байя и очевидно заинтригува Херлсън Мейлън, който от своя страна също започна да разказва за успехите и наградите си напоследък. Най-накрая Морис не издържа и дръпна ръката на Райън, за да го подсети да побърза.

— Винаги сте добре дошъл тук! — каза Херлсън Мейлън и хвърли поглед към красивата си дъщеря.

Кейли се бе залепила за ръката на Райън и го съпроводи до каретата. Там тя се повдигна на пръсти и му пошепна нещо на ухото.

— До следващото утро, Райън! — нежно каза тя, докосвайки леко бузата си до устните му.

Неволните свидетели на тази сцена бяха шокирани и с възклицания отстъпиха в страни.

Райън се наслаждаваше на момента, играейки с дръзките аванси на Кейли. Той нежно повдигна ръката ѝ към устните си и целуна върха на пръстите ѝ.

— Ще чакам! — каза с копнеж той.

След това спокойно се обърна и бавно се качи в каретата. Морис Чепмън се разположи до него и не обърна внимание на свирепия поглед на жена си. Колелата на каретата се завъртяха и се понесоха към Кингс Хайуей.

— По дяволите! — тихо изруга Райън, чувайки приглушеното хихикане на Морис Чепмън.

---

[1] Величия (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Четириместна каляска. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Променящи се пурпурночервени и златисти отблясъци прорязваха небето на изток. Нанизани от утринна мъгла докосваха стъклата на прозорците на стаята с фронтон, в която спеше Райън. Той блажено се протегна и небрежно повдигна дългата, изсветляла от слънцето плитка, която пълзеше по широкото му рамо и внимателно я отмести, за да не гъделичка носа му.

Керълайн лежеше на една страна, а мургавият ѝ гръб бе притиснат към него. Той въздъхна и очерта с пръстите си криволичеща пътечка по златистата кожа на тялото ѝ. Лейди Керълайн притежаваше душевна дълбочина и зрелост, които изпълваха със задоволство Райън.

Вчерашната караница с Кери, изпълнена с груби, язвителни думи, го бе убедила, че неговата affaire с нея бе към края си. След бала на губернатора тази вечер той щеше да затвори къщата в Лайндън. Нямахше да има нужда за в бъдеще от зловна и ревнива любовница, независимо от младото ѝ, привлекателно тяло, което някога го бе привличало.

Керълайн се размърда, подпря се в просъница на единия си лакът и сънливо погледна към Райън.

— Добро утро, любими! — промълви тя и се сгуши в прегръдките му.

— О, лейди Керълайн, вие сте страхотна! — прошепна Райън, заравяйки лицето си в златистата ѝ коса.

Керълайн изящно се надигна. Пищните ѝ гърди внимателно докоснаха широкия му гръден кош. Слабите му пръсти уловиха раменете ѝ, придърпвайки нежните като коприна конуси към устните. Той усети вълната от възбуда, преминала през нея.

— Отново ли, Райън? — каза тя.

— Всеки път — отново — дрезгаво каза Райън и ръцете му се плъзнаха надолу.

Тя моментално откликна на нетърпеливото му желание, отпусвайки се, а пръстите ѝ се заровиха в разбърканата му коса. Ръката му опитно направляваше и той с лекота почувства, че бе погълнат от

нея. Тя се движеше внимателно и колебливо, докато той отчаяно желаше да изпита облекчение. Движенията им бяха забързани, после постепенно се забавяха, а времето им великолепно се разпределяше в движението им един към друг. Керълайн се задъхваше от пулсиращия му изблик на сила. След това се отпусна до него изтощена и изчерпана.

— Дълга известен реванш на името Козуел — тихо се засмя Райън.

— Ти си обезумял от идването ми тук снощи — въздъхна Керълайн и се обърна на една страна.

— Рядко се случва известни дами да посетят скромното ми жилище — закачливо промърмори той.

— В писмото ти се споменава, че връзката между нас не е родствена, а по желание — напомни му Керълайн, навивайки дългата си руса коса на chignon^[1].

— Значи ти дойде по желание и така силно дегизирана, че дори аз не можах да те разпозная във високата тъмнокоса жена, чукаща на вратата ми. Надявам се, за бога, че не са те видели! — важно каза Райън.

— Белегът от раната ти изглежда ужасно — отбеляза Керълайн, отклонявайки се от темата на разговор.

— Къде е сега съпругът ти, лорд Робърт? — любопитно я погледна Райън.

— Когато не е в Англия, прекарва времето си на оня проклет остров в Рейли Бей.

— А как оказва внимание на красивата си невярна дама? — насмешливо се осведоми Райън.

— Започва да разсъмва, Райън. Трябва да си вървя! — каза напрегнато Керълайн, избягвайки погледа на пронизателните му сини очи.

Тя се пресегна и метна плетеното наметало върху себе си. Райън ядосано го грабна и го захвърли, оставяйки я задъхана и гола пред изгарящия му поглед.

— Няма да участвам в сценки, Керълайн! — каза раздражено той.

Керълайн се наклони напред и жадно го целуна.

— Ти си това, което желае всяка жена, Райън — прошепна тя в лицето му.

Райън силно я разтнесе.

— Керълайн, аз съм ангажиран тази вечер, но утре...

— Сега трябва да вървя, преди да е съмнало. Ще дойда при теб, когато пожелаеш — нежно каза тя и наведе очи. — Предполагам, че ще придружиш Кейли на губернаторския бал.

— Да, така е — неохотно призна Райън. — Утре вечер аз ще се настаня в обществения кръг, от който съм ухажван — решително добави той.

— Ще трябва да те предупредя относно глупавата ти девица! — каза високомерно Керълайн. — Напразно пилееш силите и способностите си, Райън!

— Аз все още нищо не съм разпилял, лейди Керълайн — отвърна Райън.

— Въпреки това, тя...

Райън хвана лицето ѝ в широките си длани и шумно го целуна.

— Стори ми се, че усетих нотка на ревност, любима! — сърдечно се засмя той и я пусна.

— Сам се ласкаете, сър! — ядосано възрази Керълайн и посегна към роклята си.

Тя бързо се облече, увивайки се в дълга тъмна мантия и поставяйки дебел воал над лицето си. Райън лениво я наблюдаваше от леглото, когато тя се обърна да излезе.

— Приятно лудуване довечера, милейди! — извика подигравателно след нея той и тежката врата с трясък се затвори.

Следобедната проба при Морис — неговия френски шивач, подобри малко мрачното му настроение. Морис бе изпаднал в екстаз покрай завършването на изящно ушитото официално облекло на Райън, но самият Райън не можеше да сподели поне малко от ентузиазма му.

Морис отчаяно хвърли иглата настрана, отказвайки да продължи зашиването на златния ширит върху бялото кадифено сако. Райън роптаеше против отегчителните проби, но най-после се съгласи с неприятното задължение и Морис вдъхновено и енергично възобнови шиенето си.

— Да не забравите, че сега сте подпрян само на един бастун! — предупреди го Морис.

— Да, а довечера ще смая цялата бална зала! — саркастично добави Райън.

— О, сам виждате, Monsieur Райън! Dernier cri^[2], нали? — извика Морис и критично огледа Райън отвсякъде. — Magnifique!^[3]

— Какво, по дяволите, означава това! — изръмжа Райън, хвърляйки поглед на високия си силует в огледалото.

Снежнбялото кадифено сако с избродирана тъмносиня атлазена жилетка и съчетания по цвят панталон, щяха да поставят началото на нова мода, изпреварвайки времето си. В този момент той реши, че вместо кожените си обувки ще обуе изискано направените си меки хусарски боти.

Хвърли поглед на измъченото изражение върху лицето на Морис и омеквайки призна:

— Това е майсторска работа, Морис! Ела с мен долу, да се отбием в кръчмата.

Морис послушно кимна и започна да прибира инструментите си, а Райън свали официалното облекло и облече непретенциозната си двуредна жилетка. След това взе шалчето си и закрачи към вратата.

„Толкова красив мъж — мислеше Морис, — и толкова нещастен!“ Той си спомняше достигналите до ушите му слухове. Капитан Диверъл бе постоянен компаньон на красивата наследница на Мейлън и често бяха виждани на празненствата в Чарлстън. „Може би тя е причината!“ — реши Морис и последва Райън по стълбите, виещи се надолу към таверната.

Райън седна сковано на червената плюшена седалка на каретата и внимателно се вгледа в Кейли. Изисканата ѝ рокля от розов атлаз блещукаше в настъпващия здрач. Малките ѝ, добре оформени гърди, нетърпеливо напиреха от лъкатушещата извивка на корсажа. Тя се суетеше с диплите на широката атлазена пола върху наклонената седалка на червената карета.

„Господи, тя е най-красивото момиче, което някога съм виждал!“ — заключи Райън, изучавайки я по-отблизо. Тя притежаваше една

изящна форма на красота, която не би могла да бъде създадена от човек.

Еурора Мейлн оживено бърбореше, развълнувана от предстоящата среща с известните си приятели от планините. Херлсън Мейлн почукваше с бастуна със сребърна дръжка по пода на каретата, кимайки утвърдително от време на време на бърборенето на жена си.

— Милостиви Боже! Погледни шествието!

Еурора посочи развълнувано напред, когато каретата на Мейлн сви по булеварда и се насочи към резиденцията на губернатора. Тя бързо се наведе към косата на Кейли и намести добре, диамантената шнола.

— Така! — задъхваше се тя и не бе на себе си от радост от смайващото появяване на дъщеря си.

— Твърде много се суетиш, мамо! — сгълча я Кейли и се отмести на кадифената седалка.

Райън се уедини. Мислите за „Чели“ упорито го нападаха през целия следобед. Той затвори очи и облегна главата си на ветрилообразната облегалка на каретата.

Спомените за зелената лъкатушна долина, дългата дъбова горичка и цъфналата магнолия пред прозореца на библиотеката му в „Чели“ проблясваха в съзнанието му. Той усети силно угризение на съвестта, спомняйки си ясно лицето на Джениел и неподправената болка, която се четеше в големите ѝ теменужени очи.

— Райън? Райън!

Гласът на Кейли разби бляновете му. Той отвори очи и видя, че каретата бе спряла под дългия жълт навес от балдахин и очакваше собствениците ѝ да слязат. Той широко се усмихна на Кейли, когато лакеят отвори вратата на каретата. Кейли му отговори с усмивка и в зелените ѝ очи пламна задоволство.

Джениел и Ивън Рийд леко се поклониха, следвайки познатите движения на менуета. Постепенно заглъхващата мелодия бе последвана от тишина, нарушавана единствено от шумоленето на пергаментите с партитурите, докато музикантите се подготвяха за следващия танц. Джениел огледа балната зала и приемната, където губернаторът Томас Пикни и съпругата му, лейди Пикни, посрещаха

безкрайния поток от известни гости. Теменужените ѝ очи се спряха на един висок слаб мъж, облечен изцяло в изискано бяло. Необичайната кройка на облеклото му подчертаваше широките рамене и слабите крака. Докато чакаше накрая на многолюдната редица, той се бе подпрял на лъскав черен бастун. За момент ѝ се стори, че е сам, но след това забеляза облеченото в розово момиче, долепило се до ръката му.

Краката ѝ внезапно омекнаха и се разтрепериха, когато разпозна Кейли в прегръдката на Райън. Значи дочутите слухове, които я бяха покрусили на следобедния чай у Едита Чепмън, бяха истина — мислеше отчаяно тя.

„Защо Кейли?“ — питаше се тя и се обърна към Ивън с измъчена усмивка.

Кейли поведе Райън по излъскания под на дансинга, но моментално бе спряна от един от нейните ухажори, който я покани на танц. Райън наклони тъмнокосата си глава и Кейли му пошепна нещо на ухото. Той кимна и тихо се засмя, когато тя се завъртя в обятията на младия си кавалер.

Ивън разсече тълпата, забелязвайки Райън в края на дансинга. Поведен Дженниел през множеството от разговарящи гости, събрано на етажа с полиран дъбов под. Райън вдигна глава и се спря, разпознавайки придвижващия се към него Ивън, и широка усмивка огря красивото му лице.

— Боже мой, Ивън! — надвика той врявата. — Въпреки усилията ти, аз мога да ходя!

Ивън от сърце се засмя, наклони се към Райън и стисна ръката му.

— Как, за бога, успя да уредиш покана за тази вечер? — недоумяваше той.

— По-добре ме попитай „как затъпелите тори се добраха до охраната на губернатора!“ — пошегува се Райън, оправяйки настроението си при вида на стария приятел.

— Дженниел ме преобрази — каза тихо Ивън Рийд, протягайки назад ръка и придърпвайки Дженниел по-близо до себе си.

Лицето на Райън се изопна, когато Дженниел спокойно се изправи пред него, а дългата ръка на Ивън прегърна тънката ѝ талия.

— Ти познаваш нашата прекрасна лейди! — изискано каза Ивън, без да усети възникналото моментно напрежение.

Райън пръв се съвзе. Сините му очи блеснаха предизвикателно.

— За мен е удоволствие, госпожице Петерсън — сдържано каза той.

Джениел преглътна, надявайки се, че думите, които изговаря, щяха да бъдат чути.

— Радвам се да те видя в добро настроение, Райън! — успя да каже тя.

Очите му насмешливо я погледнаха, когато се оттегли и се сви до Ивън.

— Таблите с шампанско са нататък! — съобщи Ивън, сочейки терасата.

— Ще пийнем ли? — попита той, провирайки се вече през претъпканата зала.

Райън ги следваше на разстояние, давайки възможност на очите си да милват стегнатия гръб на Джениел. Той усети някаква необяснима болка, наблюдавайки я как се отдалечава в тълпата. Една нежна ръка улови неговата. Той небрежно се обърна и срещна сините очи на лейди Керълайн Козуел, които ласкаво го гледаха.

— Лейди Керълайн! — насмешливо каза Райън, а устните му галантно докоснаха върха на пръстите ѝ.

Затаената покана в сините ѝ очи, му напомни за изминалата нощ, изпълнена със страст.

— Позволете да ви представя моя съпруг, лорд Робърт — сериозно каза тя.

Лорд Робърт, чиято закръглена фигура се задъхваше от нощните изпитания, бавно се поклони, а изпотеното му лице се покри с червенина.

— За мен е чест, сър Робърт! — отсечено изговори Райън, сподавяйки едно самодоволно хихикане.

— Значи вие сте младото кутре Диверъл? — изхриптя лорд Робърт.

Райън предпочете да не обърне внимание на подмятането му и отправи порочен поглед към лейди Керълайн.

— Аз съм Райън Пол Диверъл, наследник на „Чели“! — арогантно заяви той.

— Лорд Робърт и аз ще се радваме да видим имението „Чели“ — лицемерно предложи Керълайн, усещайки раздражението на Райън.

— Там не е останало нищо друго, освен земята — студено отвърна Райън и се обърна. — Бе удоволствие да се срещна с милорд и неговата прекрасна лейди Керълайн — сдържано каза той, поклони се леко и бавно се отдалечи с пресилена усмивка на лицето си.

Когато наближи френската врата, водеща към терасата, до него достигнаха ядосани гласове. Райън забърза напред и видя Ивън Рийд, заобиколен от всички страни с разгорещени патриоти, които го обстрелваха с язвителни думи. Когато се присъедини към края на групата, той долови фразата „Презрян верноподаник!“.

Ивън бе попаднал в коварна ситуация. Въпреки, че официално войната бе свършила, предразсъдъците продължаваха да вилнеят. Резкият британски акцент на Ивън и острите му забележки, бяха провокирали разпалените от алкохола колонизатори и диспутът бързо бе набрал скорост. Райън огледа балната зала, за да зърне Джон Петерсън и Морис Чепмън, които можеха дипломатично да се намесят и да разпръснат тълпата. Те трябваше да са някъде наоколо.

Неочаквано ръката на Ивън замахна и юмрукът му попадна в челюстта на един солиден антагонист, просвайки го направо в залата. Ивън замахна на другата страна, улучвайки дебел мъж с удължена челюст право в носа. Групата се придвижи към Ивън.

Райън навлезе в тълпата и бе грабнат от удрящите ръце.

— Тъп английски мелез! — каза един.

Райън се извъртя и избегна един застрашително приближаващ се юмрук. Обърна се и видя друг противник да се просва в краката му. Той посрещна едно злобно лице с широкия си юмрук и с един замах го просна на земята. С ентузиазъм прие следващия враг и до ушите му достигна шума от викове и разбито стъкло.

Ивън дойде по-близо до него. От лицето му шуртеше кръв. Двама от охраната на губернатора се бяха включили в битката, но Райън не подмина и тях. Той удряше злобно, както се бе научил в „Броксбърг“ по времето, когато бе най-дребното момче в отделението.

Ивън се изхили, преди друг юмрук да се стовари в корема му. Лицето му побеля и той се строполи върху Райън.

Райън усети множество ръце да се вкопчват в него, дърпайки раздрания плат на сакото му. Тогава се намеси губернаторският

ординарец, който изкрещя на патриотите и разблъска тълпата. След това несръчно улови Ивън за краката, извличайки го, и грубо избута Райън извън вратата. Охраната мина напред и разпръсна стъписаните гости. Музикантите плахо възобновиха свиренето си.

Когато трима от губернаторските ординарци го сграбчиха, Райън забеляза ужасените лица на Джон Петерсън и Херлсън Мейлън. Въпреки разбитата си уста и куцукането, Ивън Рийд продължаваше да прави саркастични забележки.

— Надявам се, сър, че кракът ви е добре ремонтиран!

— Бог да те поживи, Ивън! — дразнеше го Райън, докато двама яки ординарци го влачеха зад себе си.

Той успя да освободи ръката си и избърса засъхналата кръв — своята собствена, или на друг. Видя, че Джениел се бе отпуснала на широката мраморна пейка близо до стълбите. Лицето ѝ бе обляно в сълзи. Той ѝ намигна и безцеремонно бе издърпан встрани. Наближаваха една група от важни държавници, които разпалено обсъждаха събитията, провокирали, според тях, инцидента.

Райън различи красноречивия глас на Морис Чепмън, докато губернаторът Пикни и сътрудниците му се надвикваха. Един от младите сътрудници с изписано фалшиво изражение върху лицето си учтиво подаде на Райън неговия лъскав, черен бастун. Командирът на охраната неохотно му позволи да го вземе. Райън се отпусна на бастуна, мръщейки се от пулсиращата болка в крака си.

Губернатор Пикни гледаше със зловещо изражение на набразденото си от бръчки лице. Морис Чепмън предупредително стрелна Райън с очи.

— Вашето име! — намусено настоя губернаторът.

— Райън Пол Диверъл, сър!

Той отговори предпазливо, издържайки стоманения поглед. Губернаторът Пикни отмести погледа си към Ивън Рийд, който бе застанал спокойно и докосваше кървящата си уста.

— А вие? — кратко попита той със същия твърд поглед.

— Ивън Къртис Рийд, сър — бивш упълномощен от Нейно Величество хирург на кралския флот в Довър — плавно отвърна Ивън.

— А по-късно — арестант на кораб, доколкото си спомням — спокойно отбеляза губернаторът Пикни, мръщейки се към Морис Чепмън.

Губернаторът докосна колосаната си перука, убеждавайки се, че Perriques „naissante“ бе на място и неочаквано се обърна към Райън.

— Морис Чепмън и Джон Петерсън се изказаха във ваша полза — сурово каза той. — Аз съм склонен да оценя тяхната проницателност. Освен това и съвпадението на фактите, че дядо ви — Ролан Алексис Диверо и моят собствен дядо са плавали заедно към Каролина, ме накараха да отменя решението си да отпратя и двамата ви в затвора. Жалко е, че и двамата несъмнено сте джентълмени, а решихте да провалите вечерта със скандал.

Райън се изправи в цял ръст. Ледените му очи блестяха от гняв.

— Една дума, ако позволите, губернатор Пикни!

Губернаторът и ординарците му спряха в очакване.

— Убеден съм, че съществуващият неудобен пакт между съвременните американци и бившите британски врагове трябва да бъде отменен. Британският поданик, Ивън Рийд, бе избран да остане в долните провинции и да служи като лекар на тази територия. Нека ви уведомя, че той излекува двама англичани и американски патриоти и аз съм един от тях. Следователно, когато видях, че тази вечер приятелят ми бе значително превъзходен от компанията на ожесточените граждани, аз му се притекох на помощ. Приемете моите извинения, губернаторе, че развалих вечерта ви!

Сред насъбралите се настъпи продължителна тишина. Райън се обърна и размени многозначителен поглед с Ивън. Губернаторът стоеше замислен от думите на Райън. Най-последно проговори:

— Добре казано, капитан Диверъл! — призна той, оглеждайки изпитателно високия мъж, който стоеше пред него. — Все пак аз се питам дали думите ви са искрени. Като порицание за действията ви тази нощ ще трябва да ви наредя да напуснете незабавно губернаторската резиденция. Лека нощ, джентълмени! — каза строго губернатор Пикни и придружен от свитата си се оттегли по добре окосената морава.

Херлсън Мейлън и Джон Петерсън се приближиха към Ивън Рийд и Райън, и предпазвайки ги с ръце, ги отведоха до каретата на Мейлънови.

— Решихме, че е за предпочитане и двамата да дойдете в Ла Пуеблита пор ла Байя за тази нощ, докато положението се успокои —

важно каза Херлсън Мейлън. — Тя е добре защитена от евентуални сблъсъци с необуздани групи от планинци.

Те единодушно приеха предложението на Мейлън и последваха лакея му, прекосявайки обширната поляна, водеща към губернаторския булевард. Райън бе принуден да забави крачка. Зарасналият му крак ужасно го болеше. Той се обърна към Джон Петерсън.

— А какво ще стане с дамите? — попита той.

— Морис Чепмън ще ги отведе за по-сигурно у дома — отвърна Джон Петерсън, учуден от въпроса на Райън.

Ивън Рийд премина през поляната, сякаш бе в редовете на британски полк, спирайки само за миг, за да промълви нещо на Джениел, която чакаше край входната врата. Когато Райън го настигна, той закрачи забързано, като от време на време поглеждаше през рамо, за да се увери, че Райън го следва.

Джениел се обърна да си върви, но се забави, когато видя Райън да куцука към вратата. Тя мълчаливо стоеше, опиянена от изражението върху лицето на високия мъж, който я приближаваше.

Райън непокорно отметна назад тъмнокосата си глава, както го бе виждала да прави често преди това. Изцапаното с кръв и разкъсано официално сако се развяваше, когато вървеше. Той дойде близо до нея.

— В края на краищата вечерта се оказа доста интересна! — саркастично отбеляза той, навеждайки към нея глава.

— Добре ли си, Райън? — попита тя, прехапвайки долната си устна.

— Напълно! Все пак вниманието ти ме трогва, Джениел! — тихо пошепна той, забелязвайки ефекта от блестящата лунна светлина, която танцуваше в лъскавата ѝ коса.

Джениел почувства интимността на момента. Тялото я заболя от силната му прегръдка. Искеше ѝ се времето да спре и близостта му да я погълне.

— Лека нощ, Джениел! — промълви той и с върха на пръстите си леко докосна ръката ѝ, докато преминаваше през вратата.

---

[1] Нисък кок (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Последна мода (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Прекрасно (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Вълните на мрака се спускаха от билото на планината и докосваха краищата на котловината, където *campagne foir*^[1] бе разстлал на една ливада ярките петна на ослепителните си цветове. Средновековни знаменца с гербове се развяваха над ярките палатки и отрупани сергии, примамващи неудържимо тълпата, която пъплеше по обиколните пътеки. Слънчевата светлина постепенно избледняваше зад странстващия похлупак на облаците предвещаващ дъждове през нощта.

Райън силно стисна ръката на Кейли, тъй като необуздани банди от пияни моряци, събрани в безумна тълпа, често се блъскаха в случайни посетители и продължаваха с откраднатите им кесии. Той се колебаеше дали да придружи Кейли на пролетния панаир, но нейната настойчивост и подкрепата на баща ѝ, бяха взели връх над резервираността на Райън. Освен това той с облекчение помисли, че ще бъде освободен от потискащите стени на Ла Пуеблита пор ла Байя.

Ивън Рийд се бе отправил към Пайн Блъф рано сутринта под тежкия ескорт, даден му от губернатора. Райън бе решил да се върне в Лайндън на другия ден, след като насъбраните хора от планините се отправеха към Колумбия. От диспута на губернаторския бал бяха последвали много противоречия и неприятности. Ивън Рийд и Райън се бяха превърнали в герои за едни и неприятели за други. Губернаторът бе подкрепил изявлението, което Райън направи, умолявайки гражданите да преодоляват внимателно конфликтите, тъй като новата страна се адаптираше към трудно придобитата независимост.

Райън махна с ръка към изложените на показ две съвсем малки рошави понита. Отначало ги помисли за природна шега, но след като ги разгледа отблизо, видя, че бяха великолепни. Любопитството му бе възбудено и той дръпна Кейли към кошарата, обръщайки се към разпуснатия момък, който се бе облегал на задната врата.

— Какво можеш да ми кажеш за тези животни?

— Ами, това са дълговлакнести ездитни коне от Шетлъндските острови на Северна Шотландия. Това, че са яки, дължат на отечеството си. За продан са, сър, ако имате намерение да купувате.

Русолявият момък говореше провлечено, сливайки думите.

— За колко ги продаваш? — запита Райън.

Момъкът се начумери и скръсти ръце на гърдите си. Той огледа преуспяващата външност на Райън и се реши да извлече по-голяма печалба от това.

— Двадесет шилинга, сър.

— Двадесет шилинга за чифт коне. Прието! — каза категорично Райън.

— Знаеш ли къде се намира Ла Пуеблита пор ла Байя?

Момчето бавно поклати глава.

— Испанската крепост, северно от залива — обясни Райън.

— О, това ли било! Да, знам, сър — отговори с явно облекчение момчето.

— Предай конете с тази бележка от мен — нареди Райън и посегна към перото на ниската маса. — Дай да видя и документите за продажба.

Кейли дръпна ръката му.

— Защо купи тези чудати животни? Твърде дребни са за езда — каза разглезено тя.

— Това не е детска работа! — отговори рязко Райън.

Като се обърна отново към момъка, той строго каза:

— Гледай животните да бъдат напоени и добре нахранени, и се погрижи за доставянето им!

Той наброи двадесет монети и подписа името си под документа за собственост.

— Как се казва? — попита Райън, посочвайки към мършавата кобила, която бе застанала и невинно го наблюдаваше.

— Викаме ѝ Флаур, сър — отговори момъкът, надявайки се да получи одобрението на високия джентълмен, който го гледаше отблизо.

Райън възседна дребния кон и го погали по муцуната. След това вдигна ръка и животното потрепери от страх.

— Отпусни се, скъпа — насърчително заговори Райън. — Няма да е зле да купя кобилата.

Кейли нетърпеливо тропна с крак, когато Райън започна да оглежда покупката си. Той си представи изненаданото изражение на Брендън при пристигането на конете в „Чели“ и се разсмя.

— Искам да отида до палатката с панделките — високомерно пожела Кейли и се вкопчи в ръкава му.

Той погледна през рамо към мъничките коне и позволи на Кейли да го повлече по пътеката. Снопчето пъстроцветни панделки проблясваше и се поклащаше апатично във влажния въздух. Нюансите на цветовете им се преливаха и оплитаха, когато полъхът на вятъра ги разклащаше. Кейли ентусиазирано се понесе между редовете и пълнеше шепи под зоркия поглед на раздърпаната жена, която бе изложила на показ съкровището си от панделки. Кейли ги донесе до Райън и ги повдигна пред очите му, очаквайки да получи одобрение.

— Нима се нуждаеш от такова голямо количество, Кейли? — попита той и ядосано се намръщи.

— Татко ми купува толкова, колкото пожелае — намусено му отвърна тя.

Райън почувства, че го жегва раздразнение, когато Кейли се обърна да подбере други няколко виолетови ленти, добавяйки ги към колекцията, която той държеше в широката си длан. Той стоеше онемял, загледан в множеството ярки пъстроцветни панделки в ръката си.

— Как можеш да ми придириш след покупката на ужасните изроди от кошарата?! — подигра се Кейли.

Райън стоеше объркан, а гневът в него набираше сила.

— Побързай и плати сметката! Жадна съм! — лекомислено каза тя и се обърна да се полюбува на отражението си в дългото напукано стъкло, опряно на входа.

— Кейли!

Райън произнесе името ѝ с такава сила, че Кейли се завъртя към стъклото, блъсна го и то се разби на твърдата земя. Когато застанаха лице в лице, зелените ѝ очи бяха изпълнени с ужас.

— Чуй ме добре, Кейли! Не понасям женски заповеди — ясно и решително каза Райън и се завъртя на токовете на ботушите си.

Кейли стоеше смразена, вперила очи в широкия му гръб, който изчезна в тълпата. Тя се засуети, бръкна в кожената си кесия, за да събере необходимите монети. Измършавялата раздърпана продавачка

на панделки, наблюдаваше с доволна усмивка как елегантната лейди, не успя да събере достатъчно пари за покупката си. Кейли хвърли презрително към нея панделките и се втурна по пътеката да търси Райън.

Намери го край каруцата на пивоварите. Широките му рамене бяха приведени над грубо издялана маса в очакване да му донесат светла бира. Кейли докосна леко ръката му, без да обръща внимание на гнева в очите му. Той изпи бирата и направи знак да му донесат друга. Когато повдигна калайдисаната каничка към устата си, Кейли прекъсна движението на ръката му. Тя отпи изискано от другия край на каничката и сбърчи нос от вкуса на силната бира. Райън я погледна крадешком и забеляза, че тя не носеше никакви панделки. При мисълта, че Кейли Мейлън се бе отказала от нещо, той вътрешно се усмихна.

Студената силна бира отпусна гнева му, но той разбра, че наградата от следобеда, се бе изпарила. Задухът го накара да свали сакото си. Направи му впечатление, че знаменцата над палатките със сергиите съвсем леко потрепваха в натежалия от влага въздух. Долови неясното ухание на приближаващия дъжд и очите му се стрелнаха към мрачното небе. Той изпи бирата си и поръча да му налят още в плоско шише, което щеше да вземе със себе си. След това улови Кейли за ръка и я поведе през тълпата, без да обръща внимание на протестите ѝ.

— Къде отиваме? — сърдито попита тя.

— У дома! — изръмжа Райън.

— Но каретата няма да дойде да ни вземе до седем часа — убеждаваше го тя.

— Тогава ще вървим! — настоя той.

— Това е лудост! — ядоса се Кейли.

— Не, скъпо дете. Лудост е да бъдеш ограничаван между бащините ти стени от слонова кост и да се правиш на глупаво конте заради капризите на дъщеря му! — остро отвърна Райън.

— Ти развали деня ми! — нацупи се тя.

— Аз ще разваля и красивите ти задни части, ако в този миг не ме последваш — рече той и я повлече по пътеката, водеща към изхода.

Райън пресметна най-краткия път през ливадата, за да стигне до левия разклон на главния път за Чарлстън и прецени, че за един час можеха да стигнат до страничния мост. Кракът, който обикновено

усещаше като вдървен, сега сякаш се бе пооправил от лекото упражнение.

Лекият бриз бе сменил посоката си и игриво шумолеше във високата цъфтяща трева на съседната котловина. Кейли се препъваше зад него. Меките ѝ кожени чехли не улучваха туфите от трева и се кривяха по неравната повърхност на поляната.

Райън отново изпитателно погледна към небето и реши, че би било добре да побързат и изпреварят нощната буря. Той забързано огледа залесената местност, която бяха наближили, търсейки възможно убежище, в случай че вятърът се обърне на запад. Позабави се и изчака залитащата Кейли, чувствайки угризение и съчувствие, виждайки как тя внимателно повдига широката си пола и мъчително напредва по склона. Когато Кейли го доближи, той отново продължи напред. Само след миг той внезапно спря, защото Кейли се олюля напред и губейки равновесие, тронаво се просна на земята. Тя се повдигна на колене. Красивото ѝ лице бе изцапано и мръсотията се стичаше по страните ѝ, примесена със сълзи на ярост.

Райън коленичи до нея, свали шала от врата си и нежно избърса лицето ѝ.

— Мразя те, Райън Диверъл — сопна се тя и блъсна ръката му.

Райън грубо я изправи на крака и затегли надолу по ветровитата пътека към горичката от млади дъбови дървета. Провираше се край филизи от сребрист мъх, които уморено се поклащаха при преминаването му. Небето се бе спуснало ниско и бризът неприветливо духаше в короните на по-високите дървета.

— Райън, почакай!

Кейли дишаше тежко. Той поспря и се обърна.

— Вече минавахме оттук. Погледни следите от ботушите си — каза тя и посочи леките отпечатъци върху тъмната почва.

Райън изпитателно погледна черното небе за някаква следа от слънце, но гъстата горичка потулваше всеки слънчев лъч. Чувството му за ориентация рядко го подвеждаше и думите на Кейли не го разтревожиха. Той бързо премина по дължината на горичката и достигна до друга залесена местност.

Малко поточе бълбукаше по тесните скали, появили се там, където свършваха храсталаците. Райън спря и се загледа в извора пред

себе си. Той се убеди, че западната посока бе правилно определена. След това се обърна назад към Кейли, която се затича да го настигне.

— Може ли мъничко да починем, Райън? — помоли тя. — Аз съм толкова жадна и изтощена!

Той посочи плоската сива скала на завоя на поточето и Кейли благодарно се отпусна. Подгъвът на жълтеникавата ѝ рокля бе разкъсан, а по лицевата му страна бе полепнала кал и мръсна трева. Тя потрепери от студения влажен въздух и протегна шепа да пие вода от ручей. Вниманието ѝ бе привлечено от кацнала в клоните птица. Тя повдигна очи и я видя да излита. Погледът ѝ попадна на Райън, който бе застанал неподвижно и я съзерцаваше.

— Баща ми ще побеснее заради теб! — строго каза тя.

Райън сви рамене, давайки да се разбере, че малко го интересува какво мисли или чувства Херлсън Мейлън. Объркването на Кейли обаче дълбоко го трогна.

„Предполагам, че съм първият мъж, който я вижда в такова състояние“ — размишляваше той.

Нещо простичко го докосна, докато я наблюдаваше коленичила да пие вода от ромолящия поток. Той бръкна в джоба на самото си, махна запушалката на плоското шише и отпи една голяма глътка. Кейли отново седна, зъзнейки от полъха на ледения бриз. Тя нервно погледна нагоре към смръщеното небе и след това обърна очи към Райън.

— Страх ме е, Райън! Бурята скоро ще се разрази, а ние сме далеч от всякакво убежище.

Той я погледна замислено, съмнявайки се в опасенията ѝ. След това бавно се надигна, приближи до нея и метна самото върху раменете ѝ, закопчавайки копчетата му. Когато приключи, видя в зелените очи на Кейли да проблясва удивление.

Приглушен тътен от гръмотевица проехтя и разкъса тишината. Първите мънички пръски дъжд докоснаха лицето му, докато ѝ помагаше да стане. Сълзи бликнаха от зелените ѝ очи, плъзнаха под черните ѝ мигли и се търкулнаха по страните ѝ. Райън повдигна брадичката ѝ и се вгледа в очите ѝ. Тя му отговори с умоляващ поглед.

Райън развълнувано я притисна към себе си и внимателно избърса сълзите ѝ. Гърдите ѝ силно се притиснаха към него и самото му падна от раменете ѝ. Дъждовни капки заплъосяха по гърба му,

докато я държеше в прегръдката си. Пръстите на широката му длан се заровиха в дългата ѝ черна коса и той наведе глава, за да я целуне.

Неочаквано той се вцепени от усещането за едно предупредително бодване, което пропълзя по гърба му. Неясен метален звук достигна до ушите му и той пусна Кейли. Постави пръст на устните си, когато тя понечи да каже нещо. Ослуша се и не откри друг шум, освен стенанието на вятъра, който обикаляше котловината. Предпазливо се обърна и се загледа към дъбовата горичка зад тях. Напрегна слух в очакване звукът да се повтори. Наведе се към земята, вдигна сакото си и го постави внимателно върху раменете на Кейли. Ядоса се, че си е позволил да тръгне без оръжие, припомняйки си, че британският му драгунски пистолет бе останал на седалката в каретата на Мейлън. Сега носеше само плоския златен нож, който му бе подарен от Морис Чепмън.

— Какво бе това, Райън? — прошепна Кейли, когато тръгнаха напред през гъстия листак.

— От онзи хълм трябва да видим левия разклон на пътя — лаконично отговори той и без да обръща внимание на любопитството ѝ, посочи с ръка към възвишението.

Докато Райън пристъпваше по твърдата земя, безпогрешните му сетива доловиха отново силен звук от дрънчене на метал. Този път наистина се обезпокои и посегна към ножа, придърпвайки Кейли близо до себе си. Глухият тътен на гръмотевица я накара уплашено да се сгуши в него, когато пороят се нахвърли върху тях. Той направи крачка. После спря. Вниманието му бе привлечено от тежкия звън на метални вериги, идващ откъм потока. Този път звукът бе съпроводен и от мъчителен сподавен стон. Обезпокоен, Райън се обърна към звука, засланяйки очите си от пороя.

— Не, Райън! Нека продължим! — умоляваше Кейли, дърпайки го за ръката.

Той предпазливо тръгна по обратните следи към ручея и навлезе в шубрака. Погледът му се спря на една обширна група от тънки като тръстика върбови дръвчета. Направи знак на Кейли да изчака близо до потока, а той самият се престраши и продължи напред. Не долавяше никакви други звуци, освен шляпането на ботушите си в калта.

Някакво предчувствие бе свило на топка стомаха му и го подтикна да се отправи решително към блатото.

Наведе се и разтвори с ръце върбалака. Тръпки го побиха и той с отвращение отскочи от картината, която се откри пред очите му.

Един огромен негър лежеше наполовина потопен в неподвижната застояла вода, която бавно поглъщаше тялото му. Кожата върху масивния му гръден кош бе одрана на ивици. По останките от кожа имаше следи от неотдавнашно жигосване, образуващи една разкривена буква „P“ върху мускулестото му рамо. Останките от ботуши бяха разрязани, за да поберат широките му мамонтски стъпала и бяха пристегнати с ремък към всеки глезен. Райън огледа токовете на ботушите, които обясняваха следите, които Кейли видя в дъбовата горичка. Широка верига, каквато Райън използваше на борда на „Уейвърли“, ограничаваше движенията на китките и глезените на мъжа с една съединяваща ги обща брънка и дебел железен нашийник, обхващащ шията на роба. От кървящата плът на глезените му се отцеждаха капки гной и се стичаха по изрязаните му ботуши. Лицето на мъжа изразяваше неописуемо страдание, а очите му втренчено гледаха към Райън.

Райън предпазливо се придвижи и се наведе над мъжа, за да определи дали все още диша.

— Исусе! — възкликна той, разглеждайки отблизо проснатия пред него осакатен гигант.

Изненада го едно внезапно движение на чернокожия, който се сви на една страна и изтегли веригата, издавайки мъчителен вик.

— Спокойно, човече! — прошепна Райън, възвръщайки самообладанието си.

След това колебливо протегна ръка и докосна рамото на негъра. Робът ужасено се вторачи в Райън. Очите му бяха обезумели от страх и не се откъсваха от него. Едри капки дъжд плющяха в блатото, образувайки широки мехурчета около нозете на Райън.

Той прекоси обратно тресавището и извика на Кейли да дойде. Тя забърза към него, като внимателно избираше къде да стъпи в мочурливата почва. Когато наближи, тя се вкопчи в него и зарови лице в гърдите му. Той нежно я погали и отстрани мократа коса от лицето ѝ.

— Слушай внимателно, Кейли! — тихо каза той. — В блатото има избягал чернокож. Той е много тежко ранен. Искам от теб да ме изчакаш тук, докато аз се погрижа за него.

Той докосна с устни лицето ѝ.

— Имам нужда от една фиба — каза и пръстите му започнаха да се ровят в косата ѝ.

— Остави го, Райън. Трябва да стигнем до моста, преди да мръкне! Моля те!

Кейли захленчи и недоверчиво наблюдаваше как Райън сваляше фибите от косата ѝ и ги пускаше в джоба си.

— Какво смяташ да правиш, Райън? Искам да видя! — настоя тя.

— Кейли! — строго каза той, като я улови за раменете и силно я раздруса. — Не мога да те карам да припадаш! Ще чакаш тук докато те повикам! — изръмжа той.

Тя потисна риданията си, виждайки го да тръгва обратно към блатото. Когато наближи чернокожия гигант, звуци от един странен и неразбираем език се изляха от устата на мъжа. Райън сръчно започна да върти окования крак, докато се появи ключалката на веригата. Вонящата гноясала плът го накара да се отдръпне с отвращение. Робът завъртя очи и продължи брътвежа си, а от голямата му уста потече слюнка.

— Всемогъщи Боже! — възкликна Райън, борейки се да улучи ключалката. — Не трябва да се движиш, докато съм зает с ключалката, човече! Ръждясала е.

Той вмъкна твърдия край на фибата в ключалката.

— Трябва да се те помислили за Голиат, за да те оковат по тоя начин! Стой спокойно! Гладните години в „Броксбърг“ ме принудиха да изуча изкуството да отварям заключените врати на килерите с провизии! — каза безгрижно Райън.

Изразът на страх изчезна от лицето на чернокожия, който явно се бе досетил за намерението на Райън. Райън започна да се мъчи с левия крак и усети, че този път отключването стана по-бързо. Той хвана под мишниците съсипания от изтощение мъж и го изтегли от блатото, внимавайки брънките на веригата да не докосват кървящата му плът. След това бръкна в джоба си, извади плоското шише със светла бира и повдигна главата на роба, за да може да отпие.

— Това малко ще облекчи страданието ти! — съчувствено каза той.

Чернокожият гигант отпи от бирата и легна обратно. Райън повдигна окованите му ръце и се ужаси от ширината и тежестта на прангите.

— Ще отстраня и тези и си свободен! — промърмори той, но видя, че думите му не бяха разбрани.

Той взе друга фиба, когато първата се счупи в ключалката. Един отчаян поглед проблесна по лицето на чернокожия, докато Райън бърникаше в ключалката на железния маншет.

— Не, човече! Знам, че почти съм успял — окуражи го Райън.

Оковите тракнаха на земята и той с отвращение ги запрати в застоялата вода, подплашвайки един дрозд, който панически размаха крила и отлетя надалеч.

Райън бързо се обърна и видя, че Кейли приближава блатото. Преди да успее да я предупреди, тя видя огромния мъж. Ужасен писък раздра въздуха. Райън се втурна по лепкавата глина, опитвайки се да я доближи, преди да е припаднала. Точно на време я сграбчи в обятията си.

— Кейли, ще се научиш ли някога да правиш каквото ти казвам?

Райън говореше нежно, приведен над затворените ѝ клепачи. Вятърът размърда водата под краката му и той се обърна да види дали чернокожият гигант го е последвал.

Робът безшумно бе изчезнал. Райън огледа потока и блатото, но нищо не видя. Той понесе Кейли към заслона на дърветата и забеляза шарения дрозд, който кръжеше над потока и след това полека кацна в разлюляната тръстика.

„И ти, и чернокожия сте свободни!“ — мълчаливо тържествуваше Райън, докато полагаше Кейли в меката трева. Спомни си за една изселническа барака близо до обраслия с буйна растителност път и реши да я отнесе там, докато дъждът престане.

Земята изглеждаше значително променена от времето, когато той и Джонатан бяха яздили по ливадите в търсене на яребици. Страничният мост бе на по-малко от миля от бараката. Той водеше към Ла Пуеблита пор ла Байя откъм север. Небето бе черно и яростно, когато той се опита да повдигне Кейли и да я свести. Отметна косата от лицето ѝ, хвана китките на ръцете ѝ и изля глътка бира в устата ѝ.

Кейли оказа съпротива и започна да плюе. След това изумено отвори зелените си очи. Когато Райън я притегли в прегръдките си, тя изстена и започна неудържимо да ридае.

— Тихо, Кейли! Та ние почти стигнахме моста. Сигурно съм надценил издръжливостта ти — нежно каза той. — На хълма има

барака, където можем да отдъхнем. Как мислиш, дали ще можеш да изминеш разстоянието?

Тя кимна нерешително.

— Оня... оня огромен чернокож! — хълцаше тя.

— Той тръгна по своя път. Освободих го. Той няма да ни напакости.

— Но аз никога не съм виждала... — хленчеше Кейли.

— Знам, Кейли — истински великан — съгласи се Райън, помагайки ѝ да се изправи на крака.

Те бавно се отправиха към запустялата барака. Ръката на Райън бе обхванала Кейли през кръста и я подкрепяше. Бараката стоеше цяла и непокътната, въпреки че години наред не бе ремонтирана. В средата на малката стаичка имаше един счупен стол и разклатена маса. Разпокъсано въжено легло бе опънато в отсрещния ъгъл. До вратата бяха струпани гладки камъни, които бяха използвани някога за огнището. Близо до ръждясалата желязна печка бяха подредени малко дърва за огрев. На двата прозореца бе окачена мушама, която спираше бушуващия в котловината вятър. Райън огледа стаята и остана доволен, тъй като имаше всичко необходимо до утихване на бурята.

— Ще изляза на хълма да погледна към моста. Опитай да починеш! Имаме още доста да повървим — каза Райън и щракна огнивото.

Сухото прашно дърво улови искрата и в малката стаичка се разнесе пращане и топлина. Райън издърпа стола близо до огъня и внимателно помогна на треперещата Кейли да седне. След това просна сакото си да съхне върху камъните.

— Сега, Кейли, ще останеш тук, докато се върна! — строго нареди той. — Аз няма да се бавя.

Той издърпа ланеца на златния часовник от вътрешния джоб на жилетката си и видя, че приближава пет часа.

— Ще можем по светло да стигнем до Ла Пуеблита пор ла Байя — прецени той. — Веднъж само да достигнем моста!

Райън се изкатери по една стръмна пътека на височината и спря, за да определи точно посоката, взирайки се, като не вярваше на очите си. Мостът бе отнесен. Останките му стърчаха над бушуващата вода, която бе придошла и наводнила клисурата.

— Дявол да го вземе! — изруга Райън, докато очите му обикаляха местността.

„Прокарването на плавателния канал на Сейнти... започнали са го от най-ниската точка“ — мълчаливо размишляваше той. Сега трябваше отново да се върнат до главния път за Чарлстън, а дотогава щеше да падне здрач. Кейли нямаше да може да измине това разстояние същия следобед. Райън проклинаше решението си да се върнат пеша. Мейлънови сигурно вече бяха изпратили карета за тях и отсъствието им на панаира щеше да предизвика паника. Както обикновено Райън сви рамене.

„По всичко личи, че Кейли и аз ще прекараме нощта в котловината“ — примирено помисли той и отново погледна към разрушения мост.

Кейли седеше свита на стола така, както я бе оставил. Тя изглеждаше вцепенена от студа и шока и дори не погледна, когато той прекрачи прага на стаичката.

— Аз съм доста добър рибар, Кейли. Гладна ли си? — шеговито попита Райън.

— Баща ми ще те убие! — злобно отвърна тя, а в зелените ѝ очи проблесна ненавист.

— Съмнявам се в това! — разсмя се Райън. Той изстиска мократа си риза и я постла край огъня да съхне.

— Колко път има още до моста? — попита Кейли.

— Няма никакъв мост — спокойно отвърна той.

Очите ѝ се разшириха и тя се вторачи в него. Райън посегна към плоското шише и отпи една голяма глътка от бирата. Предложи го на Кейли, наблюдавайки гримасата ѝ, когато бирата изгори гърлото ѝ.

— Изглежда, че ни е писано да останем тук през нощта — замислено каза той. — Ще ловя риба, Кейли. Тук има костур и морска котка. Виж дали ще откриеш някакво гърне за готвене — каза той през рамо и излезе навън.

Кейли зяпна слисано подире му, дочувайки приглушеното му подсвиркване, докато пресичаше долчинката, връщайки се обратно към потока.

Дъждът бе престанал и само приземният вятър издуваше мушамата от прозорците на бараката. Ароматът на печена риба изпълни стаичката. Кейли и Райън седяха край огнището на светлината от догарящата свещ, поставена върху разклатената маса. Те се хранеха от един и същ глинен съд, излъскан с пясък и изплакнат във водата на потока. Кейли бе облечена само с ризата си и тревистозелената подплата на роклята, която бе преметната да съхне върху единствения стол.

— Рибата наистина е великолепна! — щастливо каза тя, отстранявайки изискано костите от филето на костура. — Къде си се научил да ловиш риба, Райън?

— Моят шотландски капитан, Уайлър Макгий ме научи да използвам речната тръстика, здрав конец и, разбира се, жив червей.

— Никога не съм прекарвала нощта в такъв пуцинач — простичко каза тя.

— Аз и Джонатан Чепмън прекарахме много такива нощи, ловувайки в тази котловина. Тогава обаче мостът все още го имаше. Честно казано, не бях забелязал, че работата по канала е напреднала така бързо. Моля да ме извиниш, Кейли! — тихо каза Райън.

Кейли се вгледа в червените отблясъци от огъня, танцуващи около мургавото му лице. Замислените му сини очи внимателно наблюдаваха подскачащите пламъци. Тя усети, че кръвта ѝ забушува.

— Райън — въздъхна Кейли, — спомняш ли си деня в бараката за наблюдение в „Чели“?

— Помня всичко свързано с „Чели“! — тъжно отвърна той и допи остатъка от бирата си.

— Ако сега поискам от теб да ме целунеш, ще го направиш ли?

Райън се обърна и жадно впери очи в нея.

— Аз съм човек на силните усещания, Кейли. Не ме предизвиквай! — напрегнато изрече той.

Тя се приближи до него и ръцете ѝ погалиха раменете му. Пръстите ѝ продължиха към шията му, галейки кичурите черна къдрава коса на тила му. Райън не реагира на докосването ѝ и промълви, без да откъсва очи от огъня:

— Предупреждавам те, Кейли!

Нежните ѝ като коприна ръце се увиха около кръста му и тя притисна лицето си в мускулестия му гръб. Райън се наведе, покри

дланите ѝ със своите и бавно ги повдигна към лицето си. Ръката му се плъзна към колана на брича и той започна да го охлажда.

— Предупредих те, Кейли! — прошепна той и устните му се впиха в нейните.

Първичният инстинкт се възпламени във вените му, раздухан от безумието на изминалия ден. Той усети, че е леко пиян и лицето на Кейли му се стори замъглено, докато поглъщаше устните ѝ. Ръцете му бързо се придвижиха по ризата ѝ и я захвърлиха встрани. Кейли започна да трепери, когато горещите му ръце обхванаха твърдите ѝ гърди и след това се плъзнаха надолу към бедрата ѝ.

— Райън, недей! — ужасено прошепна тя.

Райън посегна към сакото си и го метна на пода. Сграбчи Кейли, събори я на него и се отпусна върху ѝ, докато тя се опитваше да го отблъсне. Устните му уловиха в клопката си нейните и тя бавно притихна под ласките на настоятелните му ръце.

— За бога, Кейли! Ти достатъчно дълго ме предизвиква — дрезгаво каза той. — Тази нощ ще сложим край на това.

Кейли отвори обезумелите си очи, разбирайки, че моментът е настъпил. Пронизителен вик раздра гърлото ѝ, когато той проникна в нея. Той бързо се раздвижи и изчака, докато тялото ѝ се съвземе от устрема му. Неочаквано тя започна да плаче и дере с нокти гърба му. Ридаещите ѝ устни потърсиха неговите.

Райън успокои грубата си атака, целуна я нежно и зарови лицето си в косите ѝ.

— Успокой се, мила! Болката ще премине — нежно прошепна той.

Кейли се укроти от целувките му, приспособявайки се към стремителното, смазващо проникване, което я изпълваше. Сега Райън нежно се раздвижи в нея, придържайки бедрата ѝ близо до себе си, насърчавайки движенията ѝ да хармонират с неговите. Той притисна Кейли плътно до себе си, освобождавайки се от натрупаната в него страст.

Не след дълго се просна по корем до нея и се усмихна.

— Аз те предупреждавах, Кейли!

— Да, Райън. Направи го.

Тя промърмори нещо неясно, когато Райън се обърна към нея да я целуне. След това задряма в прегръдките му, сгушила глава на

рамото му.

Райън се опита да се приближи към огнището, придърпвайки Кейли със себе си. Мигове, преди дрямката да го обори, той отново помисли за „Чели“ — опустошителния пожар, продължителното оздравяване и накрая — Джениел. Той си представи големите ѝ теменужени очи и платиненорусата ѝ коса, проблясваща на лунната светлина в губернаторската градина. Той усети, че Кейли се раздвижи до него и метна сакото си върху раменете ѝ.

„Изглежда, че това е моят сезон на девиците!“ — помисли докато затваряше очи.

---

[1] Панаира на полето (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

С върха на пръстите си Морис Чепмън проследи изпъкналата синкава вена от вътрешната страна на дланта си, изучавайки съсредоточено познатия елемент от собственото си тяло. Дългите години служба в британските съдилища го бяха накарали да привикне към емоционални изблици, но днес самият той избухна.

Мънички перлени дъждовни капки се стичаха по разперените палмови листа пред прозореца отвън, продължаваха надолу и бавно се отронваха върху отгъпканата пътека, като капчици сълзи от човешко око.

Джон Петерсън бе застанал с гръб към него и ядосано бе скръстил ръце отзад. Херлсън Мейлън крачеше по дебелия турски килим и от време на време гневно потропваше с бастуна си. Лицето му все още аленееше от възбуда. Морис долови, че трудно поддържаната Херлсънова перука все още ухае на пудра. Усещайки, че ожесточението отново се надига у него, той изчака монархът от Ла Пуеблита пор ла Байя да се приготви за администриране на делото му. Двойната врата на кабинета леко се откряна пропускайки Мейлъновия домашен прислужник, които почтително се поклони.

— Капитан Диверъл е отвън — глухо произнесе той.

Морис усети пробождане, което се спусна надолу по врата му. Райън спокойно влезе, облечен в безупречно зелено сако със заострени златисти ревери. Високите му лъскави черни ботуши бяха гарнирани с лента в същия златист цвят. Морис усети завистта, която Райън предизвика, прекосявайки изискано помещението, въпреки лекото си накуцване.

— Добър ден, капитан Диверъл! — поздрави провлечено Херлсън Мейлън.

— Господа! — отвърна Райън, покланяйки се леко към групата.

Бастунът на Мейлън удари писалището от черешово дърво. Подпухналото му лице отново бе заляно от червенина.

— Вашите действия през вчерашния ден, капитан Диверъл, не позволяват повече да бъдете смятан за джентълмен! — изплъзна се от

устата му.

Морис трепна от зашеметяващата тишина, знаейки колко е чувствителен Райън в това отношение. Херлсън Мейлън пръв изстреля залпа си от упреци.

— Какво целите с думите си? Може би, извинение? — рязко отвърна Райън.

— Вие предадохте невредима дъщеря ми у дома... с едно изключение — обвини го Херлсън с обезумели от гняв очи.

— И това изключение... — контрира Райън.

— Нейната добродетел, капитан Диверъл! — изсъска Мейлън.

Райън запази самообладание. Само проблясък на изненада премина по мургавото му лице. Крайчетата на устата му се сляха в решителна линия.

Морис подпря юмрук на коляното си. „Обвинение, порицание и присъда... винаги едно и също!“ — с отегчение помисли той. Окуражен от атаката си, Мейлън се бе наклонил напред.

— Вашите морални принципи са добре известни в Чарлстън, капитан Диверъл! Аз се надявах, че след като се присъединихте към компанията на джентълмени и приехте тяхното гостоприемство, ще е възможно да промените нещо у себе си. Кейли е разказала всички събития от изминалия ден на майка си, която ги предаде на мен. Трябва да разберете, че откакто изгубихме братята на Кейли по време на епидемията, тя стана единственото ни съкровище! След като й отнехте най-скъпото, от вас се очаква да се съобразите с правилата, както подобава на един джентълмен!

Райън погледна скептично.

— Това ли е причината за тази спешна среща?

Джон Петерсън пристъпи.

— Трябва да проумееете, капитан Диверъл, че неотдавнашните ви действия на губернаторския бал станаха причина да не бъдете добре дошъл и за този, който ви прие в дома си. Ние се застъпихме за вас, но както и да е. Това сега е друга работа.

— Вие застанахте зад мен само защото това ви бе политически изгодно! — остро каза Райън.

— Въпреки това, вие парадирахте с нашето благоразположение! — гневно отвърна Джон Петерсън.

Райън застана пред Морис Чепмън.

— И с вашето благоразположение ли, господин адвокат? — саркастично попита той.

— Райън, както виждам, съществува сериозна причина за този конфликт — вяло отвърна Морис.

— Силната ми неприязън към вас в този момент се дължи на безотговорното ви поведение вчера. Всичко това ме принуди да потърся мнението на приятелите си. Ако останеше на мен да отсъдя, аз повече от сигурно щях да ви погубя! — рязко каза Херлсън Мейлън.

— Не можете да ме погубите — спокойно отвърна Райън.

— Съществуват много пътища да погубиш някого и аз съм сигурен, че вие сте преминал по някои от тях! — Мейлън бе силно пребледнял от гняв.

— Джентълмени! — извика помирително Морис. — Симпатии и антипатии нямат никакво значение при случая, който трябва да бъде решен днес. Ние сме тук, за да обсъдим и вземем решение за събитията от изминалия ден. Изложете вашите условия, Херлсън! — нареди той.

Райън повдигна мрачния си поглед към Мейлън.

— Условия?! Тук аз не съм на съдебен процес. Това кабинетно кривене и гримасничене, което вие и самоуверените ви приятели приложихте, не заслужава времето, което ви отделих! Желая ви приятен ден, господа!

Той сви рамене и се обърна да си върви.

— Ще намерите вратата залостена и добре охранявана, капитан Диверъл!

Гласът на Херлсън Мейлън бе категоричен.

— Много добре, сър — спокойно отвърна Райън. — След като вие избрахте този начин — изложете условията си!

Мейлън се приготви да изстреля втория залп право в целта.

— Още днес ще огласите намерението си да се ожените за Кейли! Поканите ще бъдат изпратени по пощата. Венчавката ще се състои до един месец.

В стаята настъпи пълна тишина и Райън усети, че всички са против него. Той изчака въздействието от момента да отmine и заговори.

— А ако отхвърля исканията ви?

— Тогава ще бъдете изправен пред някои гибелни за вас обстоятелства!

— Заинтригувахте ме, сър. Нима можете да изисквате от мен да направя такова нещо и същевременно с това да твърдите, че вече не ме смятате за джентълмен? Защо искате да ускорите женитбата на дъщеря си за един нежелан младоженец?

Гласът на Райън бе язвителен.

— Просто въпрос на чест! — жлъчно отговори Херлсън Мейлън.

Джон Петерсън се оттегли към кожения фотьойл и уморено седна в него. Морис се отпусна на стола си и се загледа навън в ръммящия дъждец.

„Райън май си заслужи това!“ — тихо заговори чувството му за справедливост. Гаденето в корема все пак му напомни, че съдбата на Райън бе озлочестена от една също толкова грозна сцена. Неочаквано бе смаян от приликата на Райън с неговата майка — Лорена Диверъл: същите сини очи, същите очертани устни. Мрачен и опечален, Морис обърна лицето си в страни.

Равният спокоен глас на Райън наруши тишината.

— Обяснете за гибелните обстоятелства, сър!

Херлсън Мейлън самоуверено се пресегна през бюрото си и повдигна куп добре завързани документи. Той връчи най-горния от тях на Райън.

— Както виждате, това са пергаменти с кредитите ви от „Морски търговци“. Те красноречиво показват, че почти не сте влагали пари в банката за предстоящите ви превози на товари и същевременно доста сте просрочвали обичайното време по вноските за погасяване на отпуснатите ви от банката кредити. Сигурно ви е известно, че Джон Петерсън и аз притежаваме асоциацията „Морски търговци“ и благодарение на нашата... мм... щедрост се запазиха някои ваши просрочени сметки. Ние се запознахме и със загубите ви в „Чели“. Дори средствата от продажбата на имението няма да бъдат достатъчни, за да покрият всичките ви дългове. Научихме, че с печалбите на „Уейвърли“ все още изплащате дълговете си към Кроун.

Херлсън Мейлън разлисти купчината и с просветнало лице извади един пергамент от нея.

— Това тук е сметката при шивача ви, която е впечатляваща. А онова пък — наемите за собствеността ви в Лайндън. Да продължавам

ли, капитан Диверъл?

— Да не би да имате намерение да апелирате за незабавното погасяване на дълговете ми? — попита Райън.

— Ще бъдете принуден да уредите финансовите си задължения — студено заяви Херлсън Мейлън.

Райън сви широките си рамене, давайки си време за моментен размисъл. Кейли изключително ловко го бе уловила в капана си. Той до голяма степен бе подценил намеренията ѝ. За миг си спомни предупреждението на лейди Керълайн да внимава с тази „тъпа девственица“. При поставените условия не му бе останал голям избор. Той щеше да изгуби „Чели“, но да запази „Уейвърли“. Уайлър можеше да прави по четири плавания годишно до чуждестранните пазари и с печалбата на две от тях той можеше да погасява дълговете си — но само в случай, че пазарите предложеха добра цена, разбира се. Мислено сви рамене при мисълта за нищожните приходи от последните две плавания на „Уейвърли“. Херлсън Мейлън го бе доказал много изчерпателно.

— Аз нямам намерение да постъпвам несправедливо с вас — учтиво продължи Мейлън. — Дори бих могъл да реша като сватбен подарък да анулирам дълговете ви към „Морски търговци“, с разрешението на Джон Петерсън, разбира се. Морис ме уведоми, че имате известен опит в търговските разплащания и притежавате талант за проектиране и строителство. Аз имам нужда от човек с такива качества, който да се нагърби с това задължение в новите ми докове. По мое собствено решение бих могъл да ви предлага подобна длъжност и вашата репутация може своевременно да бъде спасена.

Лицето на Херлсън Мейлън бе кисело.

— Твърде щедър сте към мен, сър! — подигра се Райън.

— Мога да приема мъжа, който Кейли е предпочела! — надменно отбеляза Мейлън.

Райън почувства, че гневът, който вилнее у него, постепенно утихва. Фактът, че бе станал обект на уговаряне на една натрапена женитба с дъщерята на плутократ и промяната в бедняшкото му положение, му даваше малък шанс. Той сведе очи към мургавите си ръце и се загледа в добре поддържаните си нокти. Дори след грубата работа по поддържане и снабдяване на „Уейвърли“, ръцете му бяха ръце на благородник. В съзнанието му се мярна представата за

бедните, просешки ръце — мръсни, отблъскващи и уморени. В най-дълбоките кътчета на ума му се появи една постоянна, разяждаща болка — той не би могъл да понесе загубата на „Чели“.

Обърна се и отправи суров поглед към Херлсън Мейлън.

— Изглежда, че не ми остава друг избор, освен благоразумно да обмисля и да взема решение — спокойно каза той.

— И какво е то, капитан Диверъл? — Очите на Херлсън Мейлън се притвориха.

— Ще взема дъщеря ви за съпруга! — изскърца със зъби Райън.

Изражение на явно успокоение премина по изпотеното лице на Херлсън Мейлън и той нервно се огледа наоколо, търсейки одобрението на другите. Морис Чепмън направи гримаса на отвращение и остана обърнат към прозореца. Джон Петерсън скочи на крака и бързо се отправи към страничния шкаф, посягайки за бутилка от скъпоценната колекция на Херлсън Мейлън.

— Господа, едно питие за джентълмени! — с достойнство предложи той, повдигайки чашата си за тост.

Морис Чепмън поклати отрицателно глава, докато Херлсън Мейлън бършеше лицето си с кърпа от черна коприна.

Райън безпристрастно наблюдаваше отблъскващата сцена.

— Надявам се, че въпросът е приключен! — рязко каза той. — Оставям на вас уреждането на подробностите. Приятен ден, джентълмени! — презрително каза той, прекосявайки стаята.

Херлсън Мейлън се забърза след него.

— Съмнявам се, че някога ще имате повод да съжалявате за този ден! — задъхано отбеляза той.

— Аз вече съжалявам, сър! — отвърна твърдо Райън и напусна стаята.

Кейли се разхождаше из стаята си на горния етаж и гледаше да не се отдалечава много от прозореца със спираловидни орнаменти, който гледаше към вратата на вътрешния двор. Последното й посещение на долния етаж не донесе много информация. Лакеят на баща й все още стоеше от едната страна на вратата към библиотеката. Тя не можа да чуе нищо от това, което ставаше в затворената стая.

Вътрешният двор бе пуст и само двойка пауни се перчеха близо до входа.

— Достатъчно! — реши тя, огледа отражението си в стенното огледало и забързано оправи случайните гънки на панделките си.

След това предпазливо тръгна по покрития с фаянсови плочки коридор, спусна се по стълбището за прислугата и излезе в градината към вътрешния двор. Благодарейки на себе си за внимателно изпълнения план, тя почувства, че вярва в добрия резултат. „Райън никога няма да се раздели с «Чели»! — разсъждаваше отново тя. — В очите му имаше такъв копнеж, когато говореше за имението! Нито пък щеше да се раздели с търговския си кораб, който пълнеше кесията му.“ Тя се надяваше правилно да е преценила всичко. „Аз ще го имам!“ — повтаряше си. Желаше го. Никой мъж не бе се отнасял към нея с такава груба страст. Той я бе накарал да се откаже от всичко. Дори в любовната им игра имаше частица, която тя не можеше да притежава. Но като негова съпруга... щеше да бъде друго.

Вратата с черните орнаменти се плъзна встрани и Райън премина през нея. „Да, аз вече го имам!“ — помисли си Кейли, виждайки заплашителния вид на мургавото му лице. Полата на зелената й, поръсена с кафяви петънца, рокля се плъзна край блестящия мрамор на фонтана и тя се затича да го пресрещне.

— Райън! Почакай! — задъха се тя.

Вбесен, той застана пред нея. Очите му блестяха със студен убийствен пламък.

— Нямам настроение за теб, Кейли! — троснато каза той.

Горещи сълзи закапаха от зелените й очи. Днес той изглеждаше по-красив от всякога в кариерния си официален костюм. Черната му коса падаше над зарасналата рана на челото. Устните бяха стиснати решително, но очите му бяха това, което винаги я бе привличало у него.

— Аз... аз те обичам, Райън! — прошепна тя.

Той ядосано сви рамене и отблъсна ръката й.

— Значи, ти се съгласи?! — нежно промърмори тя.

— Заклевам ти се, че всичко това е лудост, Кейли! С твоите фокуси и хитрости няма да спечелиш нито частица от мен!

Сините му очи я изгледаха с досада.

— Възнамерявам да те притежавам целия, Райън! Ти ще бъдеш мой съпруг! — арогантно отвърна тя.

Ръката му замахна напред и се вкопчи в тъмната ѝ коса. Другата му ръка бързо се повдигна към корсажа ѝ и грубо го задържа, докато фината материя поддаде. Ожесточено издърпа главата ѝ назад и я изви, търсейки устните ѝ. Ръцете му брутално намериха гърдите ѝ и се вкопчиха в тях, причинявайки ѝ болка.

Кейли обезумяла започна да се бори с него. Заби ноктите си в лицето му и стисна със зъби устните му, докато от тях не потече кръв, извиваше се и го нараняваше, докато атаката му продължаваше. Той грубо я повдигна на ръце и я отнесе до лятната беседка в дъното на градината. Тръшна я на скамейката и разкъса роклята ѝ с мъчителна ярост. Разкопча копчетата на брича си.

— Не, Райън, моля те! — умоляваше го Кейли. — Не прави така!

Тялото му я задушаваше. Без предварителни ласки той навлезе в нея, запушвайки с ръка устните ѝ, когато тя извика. Движенията му бяха безжалостни, устремно навлизаше и се отдръпваше, без да се интересува от болката, която ѝ причиняваше. Отчаяното, насилствено избухване го разтърси след няколко мига и той бързо се отдръпна. Сълзите на Кейли бяха намокрили шията и яката на ризата му. Той се наведе над нея. Леденосините му очи внимателно се вгледаха в обляното ѝ със сълзи лице.

— Погледни ме, Кейли! — заповяда той.

Кейли неудържимо се тресеше.

— Защо, Райън?! — промълви тя.

— Аз просто ти подарих сватбената ти нощ! — грубо отвърна той.

Кейли лежеше зашеметена и втрещена в намръщеното небе. Тя отказа да срещне погледа му. Райън закопча брича си.

— Съгласих се да се ожена за теб, Кейли. Можеш да смяташ, че това е последната консумация на брака ни. Никога вече няма да те докосна!

Той закопча широкия колан около слабия си кръст и без да погледне назад, премина по алеята под арката и излезе от градината.

Уайлър Макгий протегна изморените си нозе на избелялата пристанищна пейка и се огледа наоколо. Последният от лондонските превози, бе разтоварен и екипажът на „Уейвърли“ се бе „натряскал“. Уайлър изу ботушите си и ги запрати по лигавия досадник, който вече се бе „нарязал“ и се бе проснал край пейката.

— Да мъ земат дяволити! — изруга Уйлър. — Немо’а разбере шо избра да караш против нас.

Той трябваше да каже на Райън за подмяната на железните болтове над фарватера на корпуса на кораба, с нови медни скоби, които щяха да спрат корозията на желязото от солената вода.

Монотонният ритъм на песента на „натрясканите“ се влачеше над пустото пристанище. Разтоварването и ремонта на кораба беше досадна и неприятна работа в ръмящия дъжд.

„Пак да мъ земат дяволити, ако небесатъ ни съ пълни с вода винаги, когат’ мен мъ бъде на пристанище Чарлстън!“ — помисли Уайлър. Той мислеше и за бутилката шотландско уиски в каютата си. Бавно се надигна от пейката. Главата му трепна от шума на колелата на карета по дъските на пристанището. Каретата се движеше към акостиралия „Уейвърли“. Уайлър поглади учудено рижата си брада.

Той видя Райън да слиза от каретата и с широка крачка да се отправя към капитанския мостик на „Уейвърли“. Раменете му бяха приведени, а преднамерено бавната му походка говореше на Уайлър, че по-младият капитан бе разярен. Той забеляза синкавите следи от драскотини по лицето на Райън, който бе дошъл достатъчно близо, за да го поздрави.

— Бога ми, човечи, да ни си бил в леглото с някуя несговорчивъ кучка?! — изрева Уайлър и избухна в гръмогласен смях.

Райън се обърна и го погледна смразяващо с леденостудените си сини очи, на което Уайлър предпочете да не обърне внимание.

— Довечера ще остана да спя на борда на „Уейвърли“, капитан Макгий. Който и да ме търси — не си ме виждал! Разбрано? — изръмжа Райън.

Уайлър гладеше дългата си брада, опитвайки се да потуши веселието си.

— Остави мъ да отгатна. Нейниът съпруг тъ търси.

Райън се обърна да го погледне.

— Аз просто изнасих бѣдцата си невеста! Това трябва да ти говори за моето настроение! — озѣби се и продължи към мостика.

— Кажи на механика да престане да „фирка“ и да ми донесе две бутилки от твоето шотландско уиски! — нареди Райън от палубата.

Той продължи надолу по тесния коридор, отправяйки се към капитанските помещения в дъното на кораба. Соленият морски въздух и познатите миризми във френската фрегата леко успокоиха опънатите му нерви.

„Уейвърли“ леко се поклащаше на въжето, с което бе привързан към сушата. От време на време старите му греди издаваха тихи стенания. Райън седна върху мъничкото си писалище под орнаментираната амбразура и се загледа навън към сивкаво зеленикавата вода. Събитията от изминалия ден бяха взели своето. Той се обърна към влизация Уайлър, носещ в ръце двете бутилки от любимото си рѣжено шотландско уиски. Уайлър изпитателно погледна замисленото лице на Райън и напълни догоре две медни канички с огненото питие.

— Отпусни се, човече! — предложи Уайлър.

Райън пресуши каничката, развърза шалчето си и го метна настрана. Уайлър се просна на широкия стол до койката и зачака Райън да заговори.

Уайлър изпи течността от каничката си.

— И коя е девойката тоя път? — сдържано запити той.

Райън се ободри след изпиването на шотландското уиски.

— Те всички са безименни и безлични кучки! — горчиво каза той.

Уайлър поклати глава, знаейки за славата на Райън сред жените.

— Тя с дете ли е? — попита той.

— Не, освен ако не се е сдобила с него вчера или днес — отвърна с безразличие Райън.

— По дяволити, човече! Тогаз защо сватба?

Уайлър разпери мускулестите си ръце и обхвана облегалката на стола.

Райън разказа за събитията от изминалите два дни, спирайки след всяко описание, за да изчака Уайлър да избълва ругатните си.

— Не мо'а повярвам, Бога ми, че Морис Чепмън има пръст в тая интрига! — коментира Уайлър, след като Райън бе приключил

историята.

— Не мога да намеря начин да го надхитря! — призна вбесено Райън.

— Изненада за мен да открия, че контето Мейлън се е заел да лъвири срищу теб.

Уайлър изговаряше думите с надебелял от пиенето език.

— 'Овори се, чи тя' и красива девойка, синко. Можеше да'и по-зле.

— Какво, за бога, може да е по-лошо от една женитба без любов?! — изстена Райън.

— Аз не'нам, момко. Тъй е, но има мно'о таки'а случаи — отбеляза примирено Уайлър.

Малко по-късно Уайлър окачи корабния фенер близо до каютата на Райън и метна едно вълнено одеяло върху него. После се запрепва из каютата, търсейки изхода към мрачния коридор и мърморейки, се изкачи на главната палуба. Той се задъха от соления нощен въздух, мислейки философски, че собствените му неприятности и проблеми бяха незначителни и дребни в сравнение с тези на Райън.

ГЛАВА 19

Джениел късаше изсъхналата и потъмняла гардения, дърпайки и освобождавайки цветовете от благоуханните храсти. Напоследък тя прекарваше времето си в уединената зелена къща, разположена встрани от останалите постройки на имението „Петерсън“. Джениел повдигна саксията с току-що посадената лантана, разцъфнала с нежни розови цветове. Вдъхна аромата на червения жасмин, пълзящ близо до решетъчната входна врата.

Този аромат ѝ навяваше мисълта за Райън. Винаги. Нощта на губернаторския бал. Нежните сини очи, които я милваха. Спомни си своя последен ден в Чарлстън. Много ѝ се искаше да види по-отблизо „Уейвърли“ и затова бе взела Джеда да я откара до пристанището. Преследваше я необходимостта да види някое от местата, на които можеше да бъде Райън.

Тримачтовата френска фрегата бе потопена в спокойните топли води на течението. Зеленикавите вълни леко се плискаха и докосваха нежно големия червен корпус на кораба. Кръглата просторна кърма се перчеше с нов кливер над бушприта. Парцаливото британско знаме все още висеше на кливергика и почти се застъпваше с френския флаг, който показваше, че величествената фрегата е била превзета в открито море. Джениел небрежно се запита защо ли не е издигнато новото знаме на Американските щати.

По време на обратното им пътуване с шлепа към „Петерсън“, тя между другото бе запитала баща си как Райън е придобил „Уейвърли“. Баща ѝ нямаше желание да обсъжда Райън, но ѝ бе обяснил, че първият собственик на „Уейвърли“ е бил Морис Чепмън, който го получил като възнаграждение за адвокатските си услуги към фирма „Кроун“. Корабът претърпял тежко поражение в една морска битка и бил изтеглен на буксир до пристанището на Бостън от английския военен кораб „Британия“. Морис предал фрегатата на Райън, който я ремонтирал и преустроил в търговски плавателен съд. От „Кроун“ направили преоценка и определили други данъци за бившия боен кораб, оставяйки Райън да поеме товара от натрупаните дългове.

„Уейвърли“ имаше само десет пушки, едно оръдие, един малък топ и едно тежко оръдие, които бяха крайно недостатъчни за водене на морски бой. Загубвайки първоначалното си предназначение, той бе придобил по-спокойния и улегнал вид на търговски кораб. Джон Петерсън спомена и за това, колко щастлив е бил Райън, намирайки опитен шотландски капитан, докато той самият изучи управлението на кораба и морските пътища.

Как жадуваше тя да докосне с нозете си борда на кораба на Райън! Сърцето тежко биеше в гърдите ѝ. Тя спокойно нареди на Джеда да кара нататък към вълнолома, въпреки усещането си, че е оставила част от себе си на кораба при Райън.

Звънът на камбаната при нея изтръгна Джениел от спомените, напомняйки ѝ, че бе вторник и тежко движещият се шлеп бе натоварен с доставките от суров дървен материал за новите жилища на робите. Рано тази сутрин, баща ѝ се бе отправил нагоре по реката, оставяйки на нея да приеме доставката.

— Добър ви ден, господарке, Петерсън! — извика ѝ Дестър Боулес, оправяйки въжетата на тромавия си дълъг шлеп.

Дестър се бе заел с превоза на товари по реката от толкова много години, колкото тя въобще бе в състояние да си спомни. Безформената му уста винаги бе привличала любопитството ѝ, но тя никога не бе дръзнала да го попита за това.

— Кръстихте ли новия си внук? — провикна се от пристана Джениел.

— Ами тъй направихме. Още един Дестър Боулес.

Устата на Дестър се изкриви в чудата усмивка. Той протегна ръка и ѝ предаде пощенската пратка.

— Ще изпратя слугата да донесе от любимия ти ром — обеща Джениел и се заизкачва по пътеката.

— Много съм ви задължен, господарке Петерсън! — извика след нея Дестър.

Джениел се спря за миг на пътеката и отвори писмото на Джонатан.

„Любима Джениел,

Осмелявам се да те уведомя за пътуването си до Китай, което ще бъде последното през съвместния ни живот. Донесъл съм подаръци от Ориента, които се надявам да те зарадват.

Съжалявам за дългото си откъсване от теб и забавянето на нашата сватба. Знай, че си ми особено скъпа. Ще се върна в Каролина в началото на есента.

Вечно твой, Джонатан.“

Джениел пусна обратно писмото в цветния плик, силно развълнувана от факта, че то бе дошло от толкова далеч. Погледът ѝ се спря на два напълно еднакви плика, носещи печата на Мейлън. Единият бе адресиран до Брендън, а върху другия с дребен почерк бе изписано името на баща ѝ и нейното собствено име. Тя бързо отвори плика, изваждайки сложно гравирания пергамент от вътрешната му обвивка. След като плъзна поглед по редовете, очите ѝ се разшириха от изумление.

„Молим за почитаемото Ви присъствие на сватбения обред на младоженката Кейли Сюзън — дъщеря на Херлсън Мейлън от Макклийлънвил, Южна Каролина и Райън Пол Диверъл от плантацията «Чели», в този тъй свят за нас ден на...“

Джениел усети гадене в стомаха си. След това я обхвана ярост и продължи да се взира в думите пред себе си. Как ли бе успяла Кейли да обвърже Райън? Райън не бе неин тип. Кейли бе едва на осемнайсет години и не би могла да се справи с променливите настроения на Райън. Тя бе само едно влюбено дете. Дали тя и Райън бяха извършили това, в което той бе особено опитен? „Както го направи с мен!“ — измъчваше се тя. Не, Кейли никога не би му позволила това преди сватбата. Но всичко зависеше от Райън. Може би той я бе убедил?

— Стига! — тихо извика и се затича по пътеката.

Горещи сълзи потекоха от очите ѝ. Искаше ѝ се да поязди, да изчезне някъде за известно време, да потъне вдън земя, да се удави —

нещо...

Все още стискаше в ръка плика за Брендън. Не го бе виждала от оня ужасен ден, когато той се бе сбогувал с нея. Не бе преминавала и по земите на „Чели“ от деня, когато бе избягала от Райън.

Реши да отиде до „Чели“ и да предаде писмото на Брендън, вместо да изчаква Майки да дойде да го вземе, както обикновено правеше. Освен това, можеше да види реакцията на Брендън при новината за предстоящата женитба на Райън и Кейли. Може би той щеше да ѝ предложи някаква утеха. Най-малкото, би могла да поговори с него за това.

Докато минаваше край високата могила от овъглени отломъци, които някога представляваха имението „Чели“, Джениел забеляза, че обгорялото магнолиево дърво, растящо близо до това, което някога бе прозореца на библиотеката, бе изкарало нови разлистени филизи. Живият плет от форсития^[1] покрай гранитните стъпала бе разпокъсан и от него бяха останали само няколко разпръснати корена.

Плодовете от овощната градина бяха обрани, а браздите — грижливо оплевени. Под зоркото око на Брендън земята бе изключително добре поддържана. Надзирателската къщичка бе отново варосана и на мъничките ѝ прозорци бяха окачени свежи, надиплени завеси.

Тя слезе от коня и го поведе към новия парапет на брезовата ограда. Червените цветчета на здравеца, за който така внимателно се бе грижила по време на оздравяването на Райън, се бяха вплели едно в друго, борейки се за повече пространство в тесните глинени саксии.

На гладката чамова врата на къщичката бе закачена една смачкана бележка. Тя я свали и приглади с ръка, разпознавайки широкия почерк на Брендън.

„Майки, изпрати днес един човек при помпата. Аз съм в северното поле.“

Б.

Отваряйки широко вратата, Джениел почувства, че е обзета от безпокойство. Искаше ѝ се да види Брендън още днес. С намерението само да надникне вътре, преди да потегли за „Петерсън Ууд“, тя бавно

се разходи из чистата и спретната стаичка, борейки се с ненужните мъчителни спомени.

Тя бе лудо влюбена в Райън Диверъл и му бе позволила да я използва, да ѝ се подиграва и най-накрая да я изостави. А Брендън я бе чакал, утешавал и дори я бе обичал в деня при бараката край залива.

Всичко в живота ѝ се бе преобърнало наопаки след пристигането на Райън в „Чели“. Неочаквано лицето ѝ просветна при спомена за надменните му устни и замислените му леденосини очи.

Колко рядко мислеше тя за Джонатан. Беше ѝ трудно да си представи ясно чертите му. Спомените ѝ за него бяха мъгляви и разпокъсани. Тръпки я побиха при мисълта, че голото тяло на Джонатан би я докосвало.

Тя забързано се отправи към вратата и я затръшна след себе си. Бе задушно и горещо пладне. Джениел грижливо избърса полепналата по лицето и гърдите си влага и възседна жребеца си, отправяйки се бавно по пътя към Денсър Крийк. Несъзнателно бе насочила коня си на север към естествения водопад, близо до разширението на Сейнти. Гмуркането в прохладната и нежна като коприна вода, щеше да я ободри и успокои. Тя желаше да забрави Райън, Брендън и всичко, което бе в миналото. Някак си...

Водопадът лениво се спускаше върху хлъзгавата, пореста продълговата скала и изпълваше лазурното езерце в подножието му. Вълните тихо се плискаха в плътния насип. Тя съблече зелената си, украсена с бели клончета, рокля и пристъпи към водата.

Джениел с отвращение отскочи, когато една издута речна жаба изкряка до нея. Нагази в студената лепкава кал покрай насипа и след това се гмурна към средата на езерото под водопада. Плуваше и мечтаеше. Дългата ѝ платиненоруса коса се носеше в прозрачната вода.

Е да, тя го бе обичала и наивно бе вярвала, че той ще отвърне на любовта ѝ и ще се ожени за нея. Райън бе ненаситен и познаваше сложите пътища на любовта. Той бе непостоянен, измамен, но като цяло — очарователен. И сега, щеше да се ожени за Кейли. Как? Как бе успяла Кейли да го улови в капана си?

Докато плуваше обратно към водопада, до ушите ѝ достигна цвилене, идващо от пътя към залива. Нейният жребец изпръхтя и започна да рие с копито земята близо до насипа. Вероятно Брендън или

Майки яздеха по горната пътека. Тя заплува бързо към насипа. Не желаше някой да я свари край езерцето. Джениел тръгна по пясъчната преграда, изцеждайки водата от косата си. Искаше да се мушне в роклята и да поеме обратно по пътеката зад водопада. Неочаквано бе преминало желанието ѝ да се срещне с когото и да било. Роклята ѝ висеше на клоните, където я бе оставила. Вдигна я внимателно, изтупа полепналата мокра трева и изсъхнал мъх. Зъзнеше от студ. Искаше ѝ се да бе взела нещо да се подсуши.

Внезапен шум от пукане и пращане в храстите я накара рязко да се обърне. Райън се бе изправил зад нея и бе праметнал на рамото си едно късо бежово сако за лов. Конят му пристъпи напред и се наведе да пие вода от езерото.

Дори и да се бе изненадал, че я намира тук, той добре прикри това. Край устните му имаше горчива гънка. Очите му бяха студени и далечни. Изглеждаше по-слаб и по-суров, отколкото си го спомняше.

— Аз... аз мислех, че си в Чарлстън — каза притеснено Джениел, притискайки роклята към себе си.

За миг Райън я изучаваше с очи и една уморена усмивка плъзна по устните му.

— Имах нужда от малко време, за да се успокоя — отвърна той.

Джениел нахлузи роклята през главата си, вмъкна ръце в дългите ръкави и бързо закопча корсажа си. Тръсна глава и отметна назад влажната си коса.

— Брендън знае ли, че си тук? — запита тя и мушна нозе в обувките си.

— Ловихме фазани на зазоряване — уморено каза Райън.

Той дойде по-близо, за да ѝ помогне да възседне коня си. Дланта му докосна ръката ѝ, карайки я да потрепери.

Тя повдигна очи към лицето му — трябваше да узнае.

— А Кейли с теб ли е? — попита неспокойно.

Очите на Райън яростно проблеснаха.

— Не, не е! — изръмжа.

— Помислих, че тя може би е пожелала...

Джениел остави думите да заглъхнат.

Райън се обърна и се отдалечи, насочвайки се към брега на езерото. Той се наведе, взе един камък в ръка и го хвърли към дълбокия лазурен център на водата. След това остана изправен и

загледан в малките концентрични вълни, докато водната повърхност отново се успокои.

— Ела тук, Джениел! — дрезгаво каза той, без да се обръща.

Джениел колебливо тръгна и застана встрани от него. Райън протегна ръка и улови нейната.

— След като напуснах „Чели“, тук са се случили ужасни неща, които засягат и мен. Имам причина да съжалявам за деня, в който ти говорих с яростна ревност. Брендън ми каза, че съм ти причинил страдания с поведението си.

Джениел се олюля. Какво ли бе разказал Брендън? Тя се молеше да не е узнал всичко. Това само щеше да бъде повод за напрежение между тях. Поглеждайки към студените му, умоляващи очи, тя разбра, че все още го желае и не можеше да прикрие това, въпреки усилията, които полагаше.

— Кейли отговаря ли на твоите представи за съпруга? — спокойно запита тя.

Райън пусна ръката ѝ. Гласът му бе непроницаем.

— Не мога да кажа, Джениел.

Горещият следобеден бриз размърда буйната зеленина край тях. Лъчи от блестящата слънчева светлина се плъзнаха по повърхността на езерото и тя заблестя със златни отблясъци.

Джениел отметна настрана един кичур от косата си, който бе покрил устните ѝ. Райън я съзерцаваше. Гърлото му бе пресъхнало. Тя се бе молила, мечтала да бъде отново с Райън и сега, когато той стоеше до нея в този спокоен, златист следобед, тя се чувстваше някак странно.

— Джонатан ще се върне през есента. Имаш ли намерение да се омъжваш? — попита Райън.

— Д-д-да.

Джениел преглътна. Тя нямаше вече нищо за губене.

— Обичаш ли Кейли? — дръзки попита.

Райън се обърна с лице към нея и я сграбчи за раменете.

— Да обичам? Какво, за бога, знам аз за любовта? С една майка, която ме презираше и ме отритна от себе си и пияния ѝ съпруг, за когото знаех, че ми е баща и който ме налагаше с камшика си дотогава, докато не потечеше кръв от нозете ми. Той се отрече от мен. Наричаше ме незаконородено изчадие. Учителите ми бяха с празни очи и студени

сърца. Единствено жените, които приласкавах, ми носеха успокоение. Кажи ми, как бих могъл да познавам любовта?!

Джениел ахна, когато той неочаквано я дръпна към себе си и устните му опариха шията ѝ.

— Но аз знам един начин да обичам — каза дрезгаво той и зарови лице в косите ѝ.

След миг, умоляващите му устни се движеха по нея — търсеци и разкъсващи. Тя инстинктивно реагира, усещайки, че е погълната от стремителния плам на капитулацията. Щяха да последват мигове на невероятна нежност и безметежна страст. След това Райън щеше да си отиде.

— Не, Райън! — решително каза тя, освобождавайки се от прегръдката му.

— Трябва ли отново да играем на господар и домашна прислужница?! — ядосано каза Райън.

— Днес не ще можеш да ме имаш, без да приложиш сила! — опълчи се Джениел.

— Този път ще бъда такъв, какъвто ти желаш!

— Аз нищо не желая! Ти принадлежиш на Кейли!

Джениел усети горещите сълзи, които напират в очите ѝ.

— Тя може да вземе името ми, но аз никога не ще принадлежа на нея, или която и да било жена!

В храстите зад тях се чува нечии тежки стъпки и те се обърнаха. Джениел изтри сълзите от очите си, виждайки Брендън да язди към тях. Тя се питаше дали е успял да чуе нещо. Спокойното изражение на лицето му не ѝ говореше нищо.

Брендън небрежно скочи на земята и поведе коня си към брега на езерото. Погледът му се насочи към тях.

— Ирен ще се зарадва на двойката фазани — безгрижно каза той.

Райън отиде до дънера на едно лаврово дърво и взе мускета си. Мушна го в една торба, която провеси на седлото си и отправи продължителен горчив поглед към Джениел.

— Ще трябва някой да те придружи, когато тръгнеш да се омъжваш — язвително каза той и обърна коня си на пътеката, водеща към пътя.

Джениел наблюдаваше, монотонното полюшване на конската опашка, докато той преминаваше през гъстия листак. Чуваше глухия

шум от ударите на копитата в меката земя над насипа.

Сърцето тежко биеше в гърдите ѝ. Не бе усетила кога Брендън се е приближил и застанал до нея.

— Какво те води в „Чели“, Джениел? — тихо запита той.

— А... аз дойдох да те видя — глухо отвърна тя. — В къщичката стана така горещо, а аз... — Тя не се доизказа и отстрани погледа си от проницателните очи на Брендън.

— Искаше ти се да останеш още — нерешително предположи Брендън и пристъпи към нея.

— Райън ще се жени за Кейли — без да иска промълви тя.

Брендън отметна назад главата си и гърлено се изсмя.

— О, Джениел! Отплатата е сладка отрова за душата!

— Какво искаш да кажеш? — раздразнено попита тя.

— Райън става съдружник в Мейлъновата корабостроителница. Херлсън Мейлън отстъпва на Кейли и Райън Ла Пуеблита пор ла Байя като щедър сватбен подарък. Райън ще стане член на Сдружението на морските търговци. Какво повече би могъл да желае един мъж?!

Джениел прехапа долната си устна. Нима Райън толкова много се нуждаеше от пари? Преди това никога не бе държал особено на престижа си в обществото.

— Но, но той... той не обича Кейли — заекна тя.

Брендън ѝ помогна да се качи на коня си, подлагайки ръце под нозете ѝ. Тя седна и праметна крак през седлото. Брендън я гледаше замислено и тъжно.

— Не трябва да забравяш, че при Райън любовта няма нищо общо с това! — спокойно отвърна той.

Той отиде при коня си и се метна на седлото. Дръпна полската сламена шапка над челото си и пусна Джениел пред себе си, следвайки я надолу по обраслата с буйна растителност пътека.

---

[1] Храст, цъфтящ с жълти цветове (бот.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Ивън Рийд си пробиваше път през многолюдното пристанище, освободен от компанията на заобления Херлсън Мейлън. Ивън бе пристигнал по пладне в Ла Пуеблита пор ла Байя, за да лекува подаграта на богатия търговец. Намазването на възпаления крак с една жълта смес бе предизвикало оскърбителните крясъци на Еурора Мейлън.

Ивън добродушно се усмихна. Особените методи на лечение на Ай Ту бяха примитивни, но ефикасни. Той си спомни за вонящата лапа, която Ай Ту седмици наред бе държал върху счупения крак на Райън Диверъл. Ивън с въодушевление си помисли, че назначаването му като лекар на кораба „Девъншир“ щеше да му осигури поцивилизована медицинска практика, въпреки че бе благодарен на познанството си с лековете на племето йемаси.

Бе приел да посрещне Джонатан Чепмън при завръщането му от Лондон и бе вбесен от факта, че това налагаше да се откаже от любимото си занимание да язди. Херлсън Мейлън се оплакваше от подаграта си, Морис Чепмън бе в Колумбия с един от вашингтонските управници, занимаващ се с проблемите на кредитирането.

Те настояваха за „подходящо официално“ посрещане на известния адвокатски син, който трябваше да пътува на борда на „Девъншир“. Задължението за това се бе паднало на Ивън.

Очите му внимателно, огледаха пристанището, забелязвайки внушителните родни платна на бригантината „Девъншир“. Нямахше време за глътка ром. Бригантината пореше вълните и се носеше по течението с издути от вятъра платна. Тя напредваше, като постепенно свиваше платната си.

Видът на британския военен кораб предизвика силна възбуда в гърдите му и той си припомни как се бе гордял някога, че служи на борда на „специален кораб“. Екипажът на кораба се събра край брашпила^[1] и се зае с размотаването на тежкото въже, обръщайки плавателния съд срещу вятъра. Барабанчикът от борда на „Девъншир“

започна неуморно да бие барабана, докато гигантската котва не потъна във водите на пристанището.

Внушителната бригантина се насочи към мястото на акостиране. Екипажът, който бе от редовете на могъщия британски морски флот, се строи в редица и се приготви за слизане на сушата. Мълчаливо отдавайки чест, Ивън наблюдаваше как бяха подавани обичайните заповеди. Накрая пристанищния мост бе спуснат и ехтенето на барабана заглъхна. Пътниците бяха излезли и се суетяха по палубата, докато широкият мост бе здраво закрепен към палубата на „Девъншир“.

Ивън се отправи към началото на моста, претърсвайки с очи тълпата от палубата. Той позна Джонатан Чепмън още щом го видя. Красивият русокос джентълмен носеше предизвикателно алено наметало. Белият му брич и лъскавите високи ботуши ясно показваха общественото му положение. Белите му зъби блестяха в усмивка на загорялото му от слънцето лице.

„На ръст той е почти колкото Райън“ — помисли разсеяно Ивън, докато Джонатан изминаваше разстоянието до сушата.

Ивън пристъпи напред.

— Джонатан Чепмън? — решително каза той.

— Имате право. А вашето име? — официално попита Джонатан.

— Ивън Рийд, сър. Баща ви се задържа в Колумбия, а Херлсън Мейлън не е в състояние да ви посрещне. Така че, на мен се падна честта да го направя — саркастично отвърна Ивън.

Джонатан Чепмън подозрително огледа рошавия колониалист. Мъжът вонеше на пот и долнокачествен ром. Джонатан Чепмън с отвращение сбърчи нос.

— Имате ли карета? — запита той.

— Херлсън Мейлън е спрял червената си карета близо до пристанището и ви очаква. Намерението му бе да ви откара до Ла Пуеблита пор ла Байя, за да изчакате, там завръщането на баща си.

Джонатан сви рамене, огорчен от посрещането, което му бе устроено след едногодишното му отсъствие.

— Той дали знае нещо за майка ми? — спокойно попита Джонатан.

— Тя остана в Макклийлънвил, тъй като не понася мъглата — каза Ивън.

— Надявах се, че една млада дама ще ме очаква на пристанището — каза Джонатан и хвърли поглед към суматохата на кея.

— Джениел е в „Петерсън Ууд“. Не е много сигурно, дали тя е узнала за пристигането ви — разсеяно каза Ивън.

— Откъде сте осведомен за Джениел? — настоятелно попита Джонатан.

— Това е дълга история, сър! — засмя се Ивън. — Желаете ли сега да придружите сър Мейлън?

— Мисля, че не. Нося със себе си документи, които веднага след пристигането си трябва да предам в „Морски търговци“. Бих искал да остана в Чарлстън за един ден. Както и да е. Предайте на мистър Мейлън, че ще го посетя по-късно. Желая ви приятен ден! — каза рязко накрая Джонатан, давайки на Ивън да разбере, че задължението му по посрещането е приключило.

Ивън се наежи. Джонатан не бе му се понравил още от самото начало.

— Аз няма да се върна с Херлсън Мейлън. Медицинската ми доставка все още не е стоварена от борда на „Девъншир“. Вие сам можете да уредите личните си ангажименти с господин Мейлън! — сопна се Ивън и се обърна да си върви.

Джонатан го улови за ръката.

— Не мога да устоя на любопитството. Изглежда, че знаете твърде много за семейството и приятелите ми. Откъде познавате Херлсън Мейлън?!

— Лекувам го! — надменно отвърна Ивън.

— Споменахте за медицински доставки. Да не би да сте лекар, или нещо подобно? — недоверчиво запита Джонатан.

— Аз съм британски хирург — каза Ивън и леко се прегърби.

— А понастоящем — колониален лекар, предполагам — засмя се Джонатан, разглеждайки облеклото на Ивън.

Ивън повика един пристанищен работник с мръсни ръце, който дремеше на ъгъла и го отпрати да предаде съобщение на Херлсън Мейлън.

— Кажи на джентълмена в червеното ландо, че няма да има пътници, които да се върнат с него днес следобед.

Той погледна към Джонатан.

— Желаете ли да добавите нещо към съобщението?

Джонатан поклати глава, заинтригуван от маниерите на язвителния англичанин. Те се загледаха в докера, който си проправяше път в тълпата, насочвайки се към крайбрежния булевард.

— Имам нужда от добра храна и някаква силна американска бира! — запалено каза Джонатан.

— Ще ми правите ли компания, докато изчаквате разтоварването?

Ивън не желаше. Силната му антипатия към този човек нарастваше. Той понечи да си тръгне, но спря.

— Аз често посещавам гостилницата „Си Хоук“. Цените им са прилични, а имам и приятел, който живее там. Бих се присъединил към вас, стига да се заемете с плащането — подигравателно каза Ивън.

— Дадено! — съгласи се Джонатан и пристъпи към него.

Известно време те вървяха мълчаливо.

— Забелязах, че „Уейвърли“ е на пристанището. Корабът принадлежеше на един мой съученик — започна да обяснява Джонатан, хвърляйки поглед назад към пристанището.

— Изглежда, че ние с вас имаме едни и същи приятели — сухо каза Ивън. — „Уейвърли“ принадлежи на Райън Диверъл.

Джонатан учудено повдигна едната си вежда.

— Откъде познавате Райън?

— Аз закърпих крака и главата му, след като „Чели“ изгоря! — изкрещя Ивън, надвиквайки врявата на кея.

Джонатан се обърна кръгом и застана с лице към Ивън.

— Добре ли ви разбрах, че „Чели“ е изгоряло?

— Да. Вие бяхте в чужбина месеци наред. Тук има много нови неща, за които ще научите — отвърна Ивън и отмести Джонатан встрани.

Джонатан изумено го последва. Те влязоха през широката груба врата на „Си Хоук“ и се запровираха между недодяланите маси на мрачната кръчма. Ивън се провикна да донесат канички със светла бира.

Гостилничарят навъсено ги постави пред тях и мушна мазните си ръце под кожената си престилка. Ивън се разсмя от обърканото изражение върху лицето на стария човек.

— Овнешкото миналата седмица беше гранясало! — извика подире му Ивън, без да обърне внимание на ядосания поглед, с който го стрелна гостилничарят.

Ивън отпи една голяма глътка от каничката си.

— Когато живееше тук, Райън донесе няколко парчета месо от старата коза и възрастният човек го обикна — каза той, като наблюдаваше Джонатан, който извади една златна кутия за емфие от вътрешния джоб на редингота си.

Джонатан изискано постави сместа в ноздрите си.

Изпълнен с отвращение, Ивън изчака да премине ритуалът с кихавиците. Златокосият джентълмен — син на добродушния трудолюбив адвокат, спечелил уважението както на британците, така и на колониалистите в Каролина, не притежаваше нито едно от качествата на баща си. Джонатан решително отпи от бирата си.

— Разкажете ми за „Чели“! — предложи той, когато яденето бе сервирано.

— Когато пристигнах, аз видях само обгорели отломъци и рани. Райън бе уловен в клопка от пламъците на горния етаж. Джениел бе изтощена от дима и изпаренията. Брендън Орд и аз се погрижихме за тях — каза Ивън Рийд и погледна към Джонатан.

Джонатан зяпна от удивление.

— А Джениел добре ли е? — съкрушено попита той.

— Тя танцува доста добре с мен на губернаторския бал — отговори Ивън Рийд, като сливаше думите под въздействието на алкохола.

Той усети, че се забавлява от притеснението на Джонатан.

— Аз и Джениел се сгодихме преди година и възнамеряваме да се оженим! — високомерно отбеляза Джонатан.

Ивън отметна назад главата си и се разсмя.

— Малко сте закъснели за сватбата! — възрази той, наслаждавайки се на изуменото изражение върху лицето на Джонатан.

— Моля да обясните — настоя Джонатан и се изправи на крака.

— Трябваше да се ожените за Джениел, преди да отплавате и преди тя да загуби детето, което носеше в утробата си.

Джонатан пребледня и отмалял се отпусна върху гравираната дървена пейка. Когато повдигна каничката към устата си, ръката му се

тресеше и той на един дъх изпи бирата си. След дълго мълчание очите му срещнаха погледа на Ивън.

— Вие ли се грижехте за нея? — тихо запита.

— Да, аз — отвърна Ивън.

— Тя заяви ли, че детето е от мен? — спокойно попита Джонатан.

— Тя помоли само да не казвам на никого. Аз видях как страдаше от загубата на бебето си, докато вие пътешествахте в открито море, без да ви е грижа, че е останала без закрила. Вие сте знаели значението и важността на вашия съюз! — изръмжа Ивън, правейки знак на гостилничаря за друга поръчка бира.

— Аз се привързах към Джениел — продължи Ивън, — и ако тя ме приеме, бих се оженил за нея още в този момент.

Джонатан се умълча, събирайки обърканите си мисли. Ивън Рийд бе пийнал. Възможно бе тази история да бе измислена, но в нея имаше нещо, което не му даваше покой.

— Прекарваше ли Джениел по-голямата част от времето си в „Чели“ след смъртта на Лорена Диверъл? — тихо попита Джонатан.

— Как разбрахте, по дяволите?! — изръмжа Ивън, след като успокояващият ефект на бирата даде път на гнева.

Джонатан поглади брадата си, наблюдавайки как Ивън Рийд отново напълни каничката си. Очите му се присвиха.

— А надзирателят Брендън Орд все още ли е в „Чели“? — продължи да пита Джонатан.

Ивън се олюля и постави лактите си върху грубата маса.

— Брендън е добър човек и добър приятел на Райън — провлечено отвърна той. — Грижеше за Джениел и се отнасяше към нея като към глезено дете. Тя се тревожеше единствено дали Райън ще оздравее. Когато го видя за пръв път след пожара, припадна. След това укрепна и идваше в „Чели“ всеки ден, за да се грижи за него. Лошото настроение на Райън изчезваше и той добиваше ангелски вид — продължи да фъфли Ивън.

Неочаквано Джонатан намери отговора на загадката. Той познаваше Райън Диверъл много, много добре. Знаеше за неизброимите му успехи сред жените. Спомни си безпокойството, което почувства вечерта по време на тържеството в „Петерсън Ууд“. Вероятно Райън я бе спечелил преди тая нощ.

— По дяволите! Колко глупав съм бил! — тихо изруга той.

Странно чувство на успокоение го обгърна, когато се надигна да си върви. Съперничеството и надпреварата, които винаги проявяваше в отношенията си с Райън, бяха преминали напоследък в конфронтация.

Джонатан погледна към Ивън Рийд и се изпълни с отвращение и погна към британския глупак. Може би имаше някаква истина в това, което разказваше. Той реши да излезе навън.

— Сега ще трябва да отида до службата си, мистър Рийд — каза Джонатан и подхвърли една златна монета към него.

Ивън тъпо се загледа във въртящата се монета. Думите на Джонатан не достигнаха до него.

Джонатан затръшна вътрешната врата на канцеларията и спусна резето, за да не го безпокоят. Канцелариите на „Морски търговци“ бръмчаха като кошер, когато пристигаха товари на „Девъншир“. Джонатан откачи колана с парите от кръста си и разреза дебелия кожена обвивка. Банкнотите бяха грижливо подредени в кадифени кесии. Той преброи банкнотите от Търговската банка в Лондон и ги заключи в железните стенни сейфове.

Вратата към бащиния му офис на горния етаж бе леко открената. Бенджамин бе вътре и бе зает с регистрирането на счетоводните книги и подреждането им в един чамов сандък. Той повдигна очи и видя влизания Джонатан.

— О, мистър Джонатан, сър! Добре дошли у дома! — промълви той. — Пътуването ви... беше ли успешно?

— Докато трае разтоварването — озъби се Джонатан, — искам да разбера местонахождението на Райън Диверъл!

Бенджамин се усмихна. Райън бе станал известна фигура на пристанището, след като Херлсън Мейлън бе открил нова кантора там.

— Мистър Диверъл се задържа в новата сграда на корабостроителницата на Мейлън — заекна той.

— Къде е тя? — ядосано попита Джонатан.

— В другия край, на северния кей. Мога да ви повикам карета — отвърна с разтреперан глас Бенджамин.

Джонатан се отправи към кабинета с орехова ламперия, където баща му държеше запасите си от уиски. Мислите му лудо препускаха. Лека усмивка премина по лицето му, когато погледът му спря на тайника в чекмеджето на писалището. Той взе чаша и наля в нея

голямо количество уиски. След това бавно отпи, наслаждавайки се на приятния вкус.

Най-после се обърна към Бенджамин.

— Кога очаквате да пристигне баща ми?

— Дилижансът от планините пристига, преди да мръкне — неспокойно отвърна Бенджамин.

— Сега ще трябва да попиша. Свободен си, Бенджамин! — лаконично каза Джонатан, обръщайки гръб на объркания момък.

Джонатан тежко въздъхна, когато чу външната врата да хлопва. Той издърпа корковата запушалка от втората бутилка. Не си направи труда да сипе уискито в чаша.

Бушуването в корема му се успокои. Той закрачи из кабинета. След това пръстите му пипнешком потърсиха мъничката пружинка над чекмеджето. Намери я. Чекмеджето леко се плъзна и се отвори.

Очите му светнаха. Малката кадифена кутия, в която стоеше кремъчният пистолет от Кентъки, все още бе там. Той отвори капака и повдигна гладкото оръжие от покритата с кадифе вдлъбнатина на дъното на кутията. Преброи три оловни куршума в него.

С премрежени очи заопипва сакото си, търсейки френския си часовник. Пъхна пистолета в пояса си и олюлявайки се, тръгна към вратата. С неуверени крачки заслиза по тесните скърцащи стъпала от външната страна на сградата. Гореше от нетърпение да намери Райън Диверъл.

Малки светли кръгчета трепкаха над пристанището, когато корабните фенери проблясваха от върха на високите мачти в настъпилия мрак.

Амбулантните търговци бяха прибрали сергиите си. Тежката миризма на риба, пържени зеленчуци и димящи факли, се смесваше със соления аромат на морето.

Райън се показва навън през отворения си прозорец. Вдишвайки соления нощен бриз, той разсеяно наблюдаваше тълпите от моряци, които се движеха по кея и търсеха място за утеха през нощта. Погледът му се плъзна към източния кей, където „Уейвърли“ бе привързан за сушата. Навитите платна на брамстенга ясно се очертаваха на фона на огнената жаравана на залазващото слънце.

Кейли щеше да го очаква облечена в красива рокля и изгаряща от желание за дълга нощна забава сред морето от непознати лица, тъй

като предсватбените тържества продължаваха. Външно той сякаш бе искрен в изпълнението на ролята си — внимателен и верен на бъдещата си невеста, но насаме с нея между тях оставаха единствено студът и безразличието. Съществуваше мълчаливо споразумение.

Райън сви рамене и се зае да подрежда писалището си, навеждайки се внимателно над шумолящите пергаменти. Той се спря на един от тях и внимателно разгледа начертаната скица. Корабостроенето бе новост за него, но той щеше да го изучи.

Посегна към новия си жакет и мушна дългите си ръце в ръкавите му. Вталеният жакет бе избран за него от Кейли и досега той бе отказвал да го облича. Задушаваше го усещането, че е издържан от жена. Да вървят по дяволите тя, и парите ѝ! Ако всичко това не бе заради „Чели“...

Райън се извъртя, тъй като вратата бе отворена с ритник и широките ѝ дъски се блъснаха в стената. Джонатан Чепмън заплашително изникна на прага. Той вкопчи ръце в касата на вратата, опитвайки се да запази равновесие.

— Мръсно копеле! — изсъска Джонатан.

Райън отстъпи.

— Струва ми се, че последното ти пътуване е било бедствено — каза той и отметна с ръка косата си.

Джонатан пристъпи напред с потъмняло от ярост лице.

— Не ти бе достатъчно да изнасилваш всяка проклета кучка в Каролина, та е трябвало да легнеш и с нея!

Райън го стрелна с очи.

— Изглежда, приятелю Джонатан, че си изгубил разсъдъка си!

— Преди малко аз взех та подредих парчетата от мозайката на оня пиян глупак Ивън Рийд, който ме подтикна — каза прегракнало Джонатан.

Райън хладнокръвно издържа убийствения му поглед.

— Почакай, Джонатан! Напразно се опитваш да ме опетниш с пиянското си бръщолевене!

— Опетнен? — повтори подигравателно Джонатан. — Ти си тоя, който опетни Джениел. Тя е изгубила заченатото си дете! Незаконно дете на блудница, заченато от незаконороден негодник! — изсъска Джонатан.

Райън го блъсна и сграбчи яката на сакото му. Лицата им се доближиха.

— Пияно конте! — изръмжа Райън, притискайки Джонатан. — Обясни!

— Ивън Рийд може да ти обясни — стига да си жив, за да го чуеш!

Джонатан се задъхваше и се извъртя настрани, бутайки Райън към писалището.

Когато Райън се изправи, лицето му бе мъртвешки бледо.

— Не знам нищо за дете, на което да съм предполагаем баща!

Джонатан се подпря на стената и размаха револвера в ръката си. След това бавно превъртя барабана на кремъчното оръжие и се опита да успокои ръката си.

— Оръжието е заредено, Райън! — каза той и се опита да застане, без да се подпира на стената.

— Пийнал си, Джонатан, и благодарение на Джениел щеше за малко да увиснеш на въжето.

— След твоята намеса, Джениел е обезчестена! — изръмжа Джонатан. — Всеки честен мъж в Каролина ще ми благодари за това, което ще направя.

Райън протегна ръка и сграбчи револвера на Джонатан. При нападението бе натиснал спусъка и оръжието гръмна.

Райън се олюля, когато оловният куршум попадна в гърдите му. Първо бе обхванат от изумление, след това — от една изгаряща болка. Очите му се замъглиха. Стомахът му се сгърчи.

Джонатан се суетеше край димящия револвер. Той напълни горещата цев и отново се прицели в Райън.

Райън се бореше да запази съзнание, докато жестоката болка разкъсваше гърдите и сковаваше рамото му. Капки кръв се стичаха към пръстите на ръката му. Губейки съзнание, той неясно чу познатото щракане на ударника на огнестрелно оръжие.

Стегна се и се извъртя, улавяйки Джонатан през кръста и блъскайки го към стената. Кръвта му изцапа Джонатан, докато той го стискаше за гърлото.

Джонатан се съпротивляваше. Той сграбчи и изви окървавената ръка на Райън. Те паднаха и се търкулнаха по пода, боричкайки се за револвера, който бе на земята, близо до писалището. Юмрукът на

Райън се заби в лицето на Джонатан и меките кости изхрущяха под силата на удара.

Райън се приведе и ритна Джонатан далеч от себе си. Джонатан стенеше и притискаше с ръце окървавеното си лице. След това направи едно внезапно движение и се вкопчи в глезена на Райън. Райън се сви и насочи тока на ботуша си към протегнатата ръка на Джонатан.

Сега поведението на Райън излезе от контрол. Болката го вбесяваше. Той се придърпа към писалището и се подпря на него, наблюдавайки усилията на Джонатан да се надигне.

— Глупако! — задъхваше се Райън. — Нито една жена не заслужава мъжа да жертва живота си за нея.

Очите на Джонатан бяха обезумели. Той пипнешком търсеше револвера си.

— Никога не съм преставал да те презирам! — изсъска той. — Намразих те в мига, в който баща ми те доведе в Макклийлънвил. Ще те видя мъртъв!

Той се хвърли към Райън.

Райън се отдръпна, сграбчи стола пред писалището и го повдигна над главата си. Навсякъде имаше кръв. Можеше да я помирише. Очите му бяха пълни с нея. Силуетът на Джонатан бе размазан и неясно се мержелееше пред него.

— Райън! За бога, Райън! Не! — извика от прага Морис Чепмън и гласът му бе пропит от ужас.

В краката на Джонатан имаше червена локва. Ръцете на Райън се отпуснаха и столът се плъзна на пода. Той изумено зяпна към Морис.

— Свети Боже! Та ти можеше да убиеш брат си, Райън! — изстена Морис Чепмън.

Райън се олюля и притисна кървящата си ръка. Някъде в червената мъгла на стаята, той видя Морис да се навежда над Джонатан.

— Какво, за бога, се опитваш да ми кажеш? — промълви Райън и се отпусна върху писалището.

Морис Чеимън улови лицето си в ръце. След това бавно повдигна очи към Райън.

— Какво ви тласна към това, та като братята Каин и Авел да се убиете един друг?

Райън посегна и дръпна Морис за яката.

— Какво искахте да кажете с братя? — прегракнало попита той.
Морис Чепмън изгледа Райън, без да мигне. Сълзи се стичаха по лицето му и се задушаваше от мъка.

— Аз съм твоят роден баща, Райън!

— Ти си какво? — изръмжа Райън.

Морис мъчително преглътна.

— Това е истина, Райън. Прости ми, но е истина! Лорена и аз преди...

— Стига! — изрева Райън, клатейки зашеметено глава. — Ти си направил от майка ми блудница!

— Не, Райън, не беше така. Между нас имаше любов. Тя...

Морис безпомощно докосна с ръка рамото на Райън. Райън го отблъсна.

— Върви по дяволите и ме остави на мира, кучи син! Чух достатъчно лъжи за един ден.

Морис отстъпи назад.

— Ти си тежко ранен, Райън. Остави ме да...

— Твоят истински син лежи там на пода. Погрижи се за него!

Райън изчака за миг, събирайки сили. След това сам се надигна, изправи се и бавно прекоси стаята.

На прага усети как студеният морски въздух се блъсна в лицето му. Препъвайки се, излезе навън в нощта.

---

[1] Уред за вдигане и спускане на котвата (мор.). — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА
ШОТЛАНДИЯ

ГЛАВА 21

Райън се свлече край празния склад, усещайки, че е твърде безпомощен, за да измине разстоянието до кея. Преливащи се сиво-черни спирали плуваха пред очите му. Отпусна се да си отдъхне, тук — далеч от лица, лъжи и гласове. Обгарящо вцепенение се разстилаше към ръката и гърдите му. Опипвайки раната, той с недоумение погледна към окървавените си пръсти. Нищо не бе го подготвило за този ден.

Наблюдаваше замаян кръговете червени и зелени светлини от фенерите на мачтите, които му кимаха от пристана. Странно. Единственото му желание бе да бъде оставен на мира. Да заспи, въпреки болката. Да забрави.

Една тровава черна ръка докосна рамото му. Райън инстинктивно се отдръпна, принуден да се събуди от острата болка, раздираща гърдите му. Приглушено мърморене се понесе от масивното лице, мержелеещо се над него.

— Разкарай се, чернокож негодник! — изръмжа Райън и блъсна тромавото тяло.

Той бе заспал долу — отпуснат, загубил връзка със самия себе си. Свит на кълбо, бе погълнат от лепкавото море на забравата.

Уайлър Макгий се давеше и хъркаше, унесен в неспокойна дрямка. Ругаейки, той се надигна от койката на борда на „Уейвърли“ и като се препъваше из каютата на помощник-капитана, взе една бутилка с шотландско уиски. Той дълго се пипка с упоритата коркова тапа и най-накрая повдигна бутилката към устата си. Изплю парчетата корк и избърса уста с опакото на ръката си. Бавно отпи още една глътка и се присви, когато уискито опари стомаха му. Поспря за миг, подготвяйки се за следващата глътка.

Нещо не бе наред. Рижата коса на тила му се наежи. Той се изправи, но не долови нищо друго, освен ритмичното пляскане на вълните край червения корпус на „Уейвърли“.

— Сигурно са овцете от трюмовете при носа... тря'ваше до петък да'и оставим в складовите кошари на пристанището —

измърмори той и надникна към капака върху наклонената задна палуба.

Неочаквано той го чу. От главната палуба се надигна силен вой, последван от приглушени викове и боричкане. Караулът от задната част на кораба бе дал сигнал за тревога. Преди да успее да измине разстоянието по коридора към горната палуба, поводът за безредието се изпречи отпреде му.

— Свети Боже! — прошепна Уайлър, отдръпвайки се от странната фигура, която се бе спотаила в коридора към каютите.

Гигантски чернокож, чиито рамене запълваха коридора, леко се полюшваше с товара, който носеше в масивните си обятия. Голият му грамаден като канара гръден кош бе изцапан с незасъхнала кръв.

Уайлър застана втрещен. Изцъклените му очи се опитваха да разгледат чернокожия. Въръженият екипаж на кораба се бе скупчил в подножието на стълбата. Уайлър им направи знак с ръка да отстъпят и те мълчаливо се оттеглиха. Трябваше да действа много внимателно.

Масивният негър се задъхваше и направи опит да каже нещо. Думите му образуваха гърлен диалект, Уайлър не можеше да разбере. В слабо осветения коридор Уайлър се опита да огледа мъжа, когото чернокожия носеше в прегръдките си.

Изведнъж, без предупреждение, тромавият чернокож пристъпи към Уайлър. Неговата неразгадаема реч стана по-бърза и настойчива.

Уайлър хвърли бегъл поглед към лицето на изпадналия в безсъзнание мъж.

— Исусе Христе! Това ще да е Райън! — изрева неистово той.

Уайлър откачи от куката колчето за притягане на въжета и предизвика страховития чернокож да дойде по-близо.

— Добери се до най-долната палуба и доведи кубинеца! — забързано каза Уайлър на втория помощник-капитан, който се въртеше близо до вратата.

Уайлър заобиколи негъра и проумя, че нямаше смисъл да го атакува. Езикът на мъжа се движеше бързо, издавайки същите странни и неразбираеми за Уайлър звуци. Капещата непрестанно тъмна кръв пръскаше по краката му.

След няколко минути вторият помощник-капитан отново се появи, водейки един слаб, мургав и невзрачен кубинец, чиито очи се ококориха от страх при вида на гледката в каютата.

Очите на Уайлър се впиха в черния гигант, докато му говореше чрез новодошлия.

— Боже, Енрико! Тоя гад говори с думи, които не мо'а схвана. Мен ми е познат човека, дето го носи. Кажй му, че никой няма да му напакости и нек' ме остави да се погрижа за него — ясно изговори Уайлър.

Кубинецът Енрико покорно кимна с глава и започна да разговаря на един от многото африкански диалекти, които владееше. Той бе зачислен на борда на „Уейвърли“ в Уелингтън, след като Уайлър първоначално го бе отхвърлил заради слабото му телосложение.

— Направи нещо, за да станеш достатъчно силен, човече! — му бе казал ядосано Уайлър.

— Аз съм силен, el Capitan и не се боя от заплахи! — бе се похвалил Енрико. — Освен това, senor, от службата ми на един кораб, който прекарваше роби от Джамайка, аз се научих да говоря диалектите на местното население.

Той бе убедил Уайлър да го зачисли към списъка на постоянния екипаж и сега Уайлър благодареше на добрата си преценка.

Лъскавото потно лице на гиганта остана безстрастно, докато Енрико се луташе из диалектите. Уайлър нетърпеливо се отмести, решен да атакува. Миговете се влачеха.

— Исусе! — простена към Енрико той, виждайки вълчата усмивка, преминаваща по лицето на чернокожия.

Енрико спря и изтри лицето си с ръка. Той почеса изцапаната с машинно масло кожа на тила си, замисли се и заговори с приглушен и развълнуван глас. Гърлените звуци бяха накъсани и се изливаха в бавен ритъм.

Грамадният негър се вцепени и заслуша внимателно. След това бавно се извъртя да погледне кубинеца, който бе заговорил на родния му език. Разговорът между тях започна.

Уайлър щастливо започна да ръкомаха и най-накрая силно удари юмрук в дланта си. Енрико вдигна ръка, бутна встрани стърчащия над всички гигант и се приближи към Уайлър.

— Капитане, получих отговор на въпросите ви! — заяви гордо Енрико. — Чернокожият е дошъл от едно селце, наречено Какид и намиращо се в пустинята Калахари. Той разказва, че su homre се е отнесъл приятелски с него и му е помогнал, когато той бил окован във

вериги в блатата. От този ден чернокожият неотклонно го следва. Нощес той го е намерил в района на северния док и той не може да comprehende^[1] как е получил раната си. Казва, че е видял el hombre^[2] да идва от buque^[3] и мисли, че той има amigos^[4] там. Той помоли да остане на борда.

Уайлър поглади дългата си рижа брада и се запъти към каютата си, махвайки с ръка на чернокожия да донесе Райън.

— Кажи на проклетия гигант полека да го постави да легне — каза Уайлър на Енрико и след това енергично се отправи към коридора.

— Уилсън! Докарай количката и после се погрижи да дойде испанският хирург от „Кристобал“. В момента той е най-близкото ни спасение. Донеси чисто бельо и ленено платно! Мърдай, човече! — изрева Уайлър.

Екипажът се завтече нагоре по подвижната стълба. Уайлър се върна в каютата и започна да вади от сандъка си и да трупа цял куп чисти бархетни парцали. Той бързо разкъса окървавената риза на Райън и притисна бархета към раната.

— Трябва да спра кръвотечението — мърмореше той и грубите му мазолести ръце се движеха настойчиво. — Къде ли е тоя проклет испанец?

Караулът тихо изсвири, което означаваше, че има плавателен съд до щирборда^[5]. Не след дълго испанското конте, облечено в лъскав синьо-сив атлаз, се появи на прага. Уайлър се наежи, обхванат от моментна неприязън. След това се намръщи и каза.

— Моят човек тук има нужда от сръчността ти. Аз не мо'а спра кръвоизлива.

Испанецът внимателно се наведе и щракна с пръсти към помощника да донесе специалната кутия с инструментите му.

Кутията бе тържествено отворена, разкривайки къси метални ножове. Пръстите на хирурга внимателно опипаха мястото около раната, определяйки дълбочината ѝ. Той рязко се отдръпна, тъй като кръвта бликна неочаквано и опръска атлазените му панталони.

— Madre de dios, su amigo sangras!^[6]

Разтревожено от прегледа, контето се изправи и бързо поклати чернокосата си глава.

— Капитане, раната е смъртоносна! Куршумът е разкъсал вътрешностите му. Нали виждаш как кърви? — неясното му произношение размазваше английските думи.

— Боя се, че ще свърши преди разсъмване! — зловещо заключи той.

Уайлър застрашително го стрелна с очи. Опакият му нрав се прояви.

— Дяволите да те вземат, невзрачно конте! Обирай си магарешките измишльотини от кораба ми! Аз сам-самичък ще се погрижа за него!

Мургавият испанец изгледа недоверчиво Уайлър. Погледна над главата му и съзря облегатия до вратата чернокож гигант.

— Както наредите, сеньор — каза сдържано и леко се поклони. — Говорете каквото си щете, но приятелят ви изживява последните си часове!

— Изчезвай! — изрева Уайлър. Юмруците му се свиха и той видя испанецът да се измъква навън от каютата. Проклет да бе, ако не бе помирил, че негодникът се бе напарфюмирал!

Уайлър се наведе и постави пръст под ноздрите на Райън.

— Той диша леко, Енрико — заключи Уайлър.

Райън изстена и се размърда. Клепачите му трепнаха.

Уайлър се сепна и започна по-силно да притиска раната.

— Не на мен тия! Уайлър няма'а тъ остави да умреш бе човече! Но ний трябва'а се борим за живота. Мо'еш ли да ме чуеш, момко?

По устните на Райън премина конвулсия и той улови ръката на Уайлър.

— Обърни... обърни към морето! — задъхваше се той.

Мъчейки се да си поеме въздух, той притвори очи.

— Аз нареждам това! — успя да промълви, преди отново да изпадне в безсъзнание.

Уайлър усети топли иглички зад премрежените си очи и обърна лицето си встрани.

— Ти си се побъркал, бе човек! — въздъхна объркано той. — Да не б'а да искаш бдението край трупа ти да е в открито море?! Не ми съ ще да са занимавам с погребението ти в морето. Не, човече! Не и преди да опитам!

Той метна едно одеяло върху гърдите на Райън и излезе от каютата.

Първите розови искри на зората блуждаеха по небето на изток, когато Уайлър се качи на палубата. Екипажът бе вече на крак и изпълняваше дадените от вечерта заповеди. Уайлър обмисляше последната молба на Райън, пресмятайки глобите, в случай че корабът отплаваше, без да получи разрешително от пристанищните власти. Райън и без това нямаше да доживее, за да разбере, че искането му не бе изпълнено. От друга страна — обстоятелствата в момента бяха наложителни и пристанищните власти можеха да проявят снизхождение. Корабният товар и запасите бяха натоварени на борда заради предстоящото плаване през следващата седмица и бе твърде вероятно от пристанището да не забележат няколко часовото отсъствие на „Уейвърли“. Всичко щеше да зависи от лоялността на екипажа.

„За бога, аз не мо'а не изпълня желанието на момъка!“ — реши Уайлър.

Очите му огледаха кораба. Всичко бе наред, както и трябваше да бъде. По палубата отекнаха познатите команди.

— Вдигай полека!

Екипажът се движеше край брашпила^[7] в предната част на кораба. Въжето бавно се навиваше. Те плътно го придържаха, докато само няколко федъма^[8] останаха ненавити.

— Постави марсела^[9]! — изрева Уайлър, наблюдавайки как бризът леко подхвана шестте четириъгълни платна от предната и задната мачта.

Винаги нещо трепваше в него, когато тежкото конопено платно започваше да се издува от вятъра.

„Уейвърли“ се насочи към течението. Брашпилът бе завъртян и котвата се издигна във въздуха, като се крепеше само на една дължина на въжето, равна на дълбочината на морската вода.

— Вдигни и спусни! — извика вторият помощник-капитан, указвайки фазата за готовност.

— Забави ход! — изрева Уайлър, успявайки да надвика шума на вятъра.

„Уейвърли“ се завъртя с обърнати фок реи^[10] накланяйки се, докато се отправи към открито море. Той се устреми напред като птица, която изгаряше от желание да лети.

— Заради теб, момко! Обръщаме към открито море... — Гласът на Уайлър секна и той се вгледа във вселената от бушуващи вълни.

Котвата щеше да остане наполовина вдигната, в случай че през следващите няколко часа Райън поискаше да се завърне в пристанището на Чарлстън. Поглеждайки към слънцето, изгряващо на пастелния хоризонт, капитанът тръгна надолу.

Когато Уайлър влезе в каютата, Енрико уплашено скочи от дървената пейка до койката на Райън. Той нервно потрепваше.

— El Capitan, мъжът плаче от болка — заекна той.

Уайлър с безразличие кимна и хвърли едно око към чернокожия гигант, който бе застанал до тесния прорез на люка и наблюдаваше плискането на вълните. Чернокожият се обърна и отправи изпълнен с доверие поглед към Уайлър.

Енрико уморено последва Уайлър.

— Негърът... ние говорим повече. Негово име е Друдах на родния му език. Той казва, че това мъничка птица в тяхна пустиня. Казва, че неговият баща е цар. Той ми разказва за големия мъж, който го извикал. Той казва Рион маха негови вериги, когато той ранен и той няма забрави.

Уайлър раздражено му направи знак да мълчи.

— Запази бръщолевенето си! Трябва да помисля! — изскърца със зъби.

Той усърдно огледа Райън, чието лице бе изгубило естествения си цвят и бе мъртвешки бледо. Забеляза, че подложката върху гърдите на Райън бе отново подгизнала. Уайлър си припомни, че бе виждал сонда, направена от един норвежки механик, с която той бе издърпал парчето от шрапнел от гърдите на своя помощник-капитан.

Но колко близо до сърцето бе раната — бе забравил. Едно невнимателно движение можеше да пресече човешкия живот. Докато чакаше, раната можеше да гнояса и Райън да умре. Как ли механикът бе спрял кръвотечението, след като бе извадил навън парчетата? Уайлър блъскаше главата си, опитвайки се да си спомни. Тиганът на въглища. По дяволите, той можеше да го направи с тигана на въглища!

— Енрико! — изрева Уайлър. — Това ще е моят начин за изваждане на куршума от гърдите му. Имам нужда от Друдах, или как там му беше името, за да го пази. Трябва здраво да го държи, защото гърченето би го убило. Доведи ми Уилсън и корабния механик и

обясни на чернокожия какво възнамеряваме да правим — не ми се ще да ме нападне, докато човъркам Райън с ножа.

— Тъй, тъй, капитане — съгласи се Енрико, а очите му се разшириха от ужас. — Но, мой капитан, *por Dios*^[11], човекът е близо до смъртта. *Tener medio*^[12]!

— Или оставай, или тръгвай, Енрико! — ядоса се Уайлър. — Това няма да бъде гледка за слабак!

Енрико бързо започна да говори нещо на Друдах. След това уплашено се обърна към Уайлър.

— Той разбира, сеньор, но...

— Имай срам от Бога! — изруга Уайлър. — Престани с женското си бърборене и изчезвай! А ако момчето се отнесе грубо с мен, аз ще знам причината за това. Веднага направи каквото ти заповядах!

Корпусът на „Уейвърли“ имаше добро сцепление с водата и корабът леко се плъзгаше по морската повърхност, а свежият пасат откъм брега издуваше платната му.

Яркото слънце бе превалило на великолепия сапфирен небосклон на късното лято. Новият корабен механик работеше без да бърза, смазвайки направляващия предавателен механизъм — работа, която той обикновено вършеше в събота.

Една цяла седмица преди плаването се бе занимавал с неприятната задача, свързана с ремонта на помощните платна на „Уейвърли“. Той се придвижи към мястото, от което можеше да наблюдава капитанския мостик. Сърцераздирателните викове, идващи отдолу, най-после спряха. Уилсън му бе казал, че мъжът долу е собственикът на „Уейвърли“.

Без да се интересува какво става горе на палубата, Уайлър изми кръвта от грубите си ръце. След това гребна с шепи от студената вода и наплиска плувналото си в пот лице. Наведе се над ведрото и уморено въздъхна.

Вторият помощник-капитан се облегна на лакът и гордо му подаде овалния оловен патрон. Малките парченца добре прилепваха в едно цяло.

— Ето го, цял-целеничък, сър! — засмя се Уилсън.

— По дяволите, той се пада на мен! — съгласи се Уайлър. — Ех, механико, чини ми се, че съсипах щипците ти! — тихо се засмя той, наблюдавайки дали е клъвнал въдицата.

— Хич да не те е грижа, капитане! Имам други! — отвърна морякът.

Уайлър се наведе над масата и хвърли поглед към ъгъла на каютата, където Енрико се бе проснал с мъртвешки бледо лице.

— Пръсни го с малко вода, Уилсън! Хваща ме страх за него. Кърваво плаване беше.

Чернокожият гигант се суетеше над Райън и гледаше с питащи очи към Уайлър. В малката каюта тежко бе надвиснала миризмата на изгоряла плът.

— Когато Енрико дойде на себе си, той ще ти обясни за обгарянето на раната с нажежено желязо — тихо каза Уайлър към неразбиращия негър. — Използването на тигана бе необходимо, макар и доста жестоко.

Уайлър придърпа стола с крак, без да сваля очи от койката. Отначало той бе помислил, че в гърдите на Райън има две рани и бе търсил в две посоки. Изненадан, че намира само едно място, от където оловният куршум от кремъчния револвер бе влязъл, той все още не можеше да проумее как след попадането на оловото в плътта то се бе пръснало на парчета. Можеше само да предположи, че револверът е бил купен много отдавна и оловните му патрони са се напукали от времето.

Енрико се бе изправил и седеше с опулени очи. Погледът му бавно се фокусира и се спря на Уайлър.

— Жив ли е *senor*?

— Да, жив е! — навъсено отвърна Уайлър. — Кървен'то бе ужасно, но смогнах да го спра с нажежения тиган.

Енрико си спомни причината за припадъка си и почувства, че му се повдига.

Уайлър отиде в кабинета и издърпа една бутилка шотландско уиски от ниския рафт. Той отпи една голяма глътка и предложи бутилката на Енрико. След това замислено погледна надолу към Райън, наблюдавайки трудното му дишане — неравно, но силно.

— Кажи на приятеля си Драш^[13], че ще остане с нас на кораба, докато Райън дойде на себе си. След това той ще реши по-нататъшната съдба на чернокожия.

Енрико се изправи на крака.

— Друдах ми казва, че няма comida^[14] за много дни. Може би капитанът...

— За бога! Аз ли трябва да кърмя и подсушавам всяка душа на тоя кораб?! Така ми било писано! — отвърна му с негодувание Уайлър. — Нахрани бездомника! Уилсън направи първия преглед на Райън и ме посъветва да го оставя да си почине. Доведи от моряците да ти помогнат да изчистите кръвта от дъските.

Уайлър излезе от каютата, потискайки една усмивка върху триумфалното изражение на обветреното си лице.

---

[1] Разбере (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Мъжът (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Кораб с голяма вместимост (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Приятели (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Десния борд (мор.). — Б.пр. ↑

[6] Света Дево, кръвта на приятеля ви изтича (исп.). — Б.пр. ↑

[7] Механизъм за обиране веригата (мор.). — Б.пр. ↑

[8] Мярка за дължина = 1,82 см. — Б.пр. ↑

[9] Горно четвъртито платно на кораб (мор.). — Б.пр. ↑

[10] Греди на мачта, върху които се закрепват правите корабни платна (мор.). — Б.пр. ↑

[11] За бога (исп.). — Б.пр. ↑

[12] Боже опази (исп.). — Б.пр. ↑

[13] Дрозд (англ.). — Б.пр. ↑

[14] Хранителни припаси (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Четири дни се носеха сред водите на Атлантическия океан, тласкани от свежия югозападен повей на закачливите западни ветрове. Полюшвайки се, „Уейвърли“ се наклони към недружелюбния насрещен вятър.

Уайлър бе застанал до кормчията и опитните му очи внимателно проверяваха как са закачени платната.

— Задръж ги опънати, Уилсън! — извика той в навитата на фуния ръка около устните си.

— Готови! Отпусни руля! — Гласът на Уайлър се напрягаше да надвика вятъра.

Кормчията моментално обърна кораба по посока на вятъра. Бизана бе напълно изтеглен и отпуснат свободно срещу окото на вятъра. Платната от предната и задната мачта започнаха да се издуват, следвайки новия курс на кораба.

— Отпусни и изтегли! — изкрещя Уайлър, доволен, че фрегатата е обърната по посока на вятъра и уверено следва новия курс.

Долу Райън трескаво се мяташе на койката си. Приспивателното го бе унесло, но рязката промяна в посоката на движение на кораба го изтръгна от съня. Потоци светлина жегнаха подутите му очи.

— Исусе! — изстена той, отваряйки напуканите си до кръв устни.

Прохладният ръб на чашата се чукна в стиснатите му зъби.

— Тъй, а сега изпий всичко! — Жизнерадостен женски глас се прокрадна до него някъде от много далеч.

Райън чувстваше, че главата му ще се пръсне от боричкащите се гласове, които бръмчаха край него. Той немощно опита да се върне към спокойната студена тъмнина, където нямаше да усеща нищо, но тя постоянно му убягваше. Къде ли, по дяволите...

— Тогаз и аз няма! — сопна се на вуйчо си Кип Маклафлин. — Н'съм виновна, че отплавахме без предупреждение! Т'ва мъниче аз няма'а го пусна долу.

— Ни можем да държим тук туй виещо кутре! — изрева Уайлър.

— То не вдига врява! Лежи в краката на Райън и кротува! Може би, даже утешава бедния човек — ядосано отвърна Кип.

— Животното да се свали долу! — изрева Уайлър и блъсна силния си юмрук на масата, близо до главата на Райън.

Очите на Райън се отвориха. Мержелеещият силует на Уайлър се очерта пред тях. На кого, по дяволите, говореше той? Райън премигна към него и очите му най-накрая съзряха дребничката фигура, стояща встрани от Уайлър.

— Сега, капитан Макгий, ний сами го разбудихме. — Мекият шотландски акцент на Кип се носеше към Райън.

Уайлър бързо се приближи и погледна към Райън. Една огромна усмивка озари лицето под рижата му брада.

— Проклет мошеник! — закиска се той. — Оловният куршум, който измъкнах от рамото ти, лежи ей там — в чинията. Ще видиш, че ш'се живеи!

През мъглата от болка, притъпила сетивата му, Райън долови следа от аромата на розова вода, когато Кип Маклафлин доближи края на леглото му. Трептяща, нашарена с медни жилки коса свободно се полюшваше при всяко тръсване на главата ѝ. Едни сапфирено зелени очи проблясваха към него. Тя бе нежно творение на морето и слънцето.

— За мен е приятно, че не сте досаден като вуйчо ми — усмихна се Кип и потопи един парцал в легена. — Трябва да сте доста силен човек.

Райън немощно се усмихна и се сепна, когато студеният парцал докосна лицето му. Кип се наведе, взе заспалото кутре в ръце и го притисна към себе си.

— Видяхте ли, че не е досаден! — тихо промърмори тя.

Уайлър се намръщи на двамата и започна да се оплаква, поглаждайки с ръка брадата си.

— Мойта племенница взе, че реши да вземе галеника си на борда. Т'ва е едно кутре дет само скимти и търси да суче.

Кип смело се понесе към вратата, поглеждайки с упрек към Уайлър.

— Мъничето живее горе.

Тя говореше много мило и приятно. На излизане докосна устни с върха на пръстите си, изпращайки една въздушна целувка на вуйчо си.

Мърморейки ядосано, Уайлър тежко се отпусна върху долния край на койката, без да обръща внимание на мъчителния стон, който се понесе от устата на Райън.

— Адска работа! — изруга той. — Кип изчака на борда на „Уейвърли“ докато „Девъншир“ се приготви да отплава. В суматохата бях забравил, че и тя е тук. Тя’ й смело и енергично девойче, но е разглежена от родителите и разхайтена от братят’ си. Дяволите да мъ земат, ако греша, че кръвта на Макгий пламти във вените й.

Постепенно Уайлър се успокои и насочи вниманието си към Райън.

— Как я караш, момко?

Райън съзерцаваше мержелеещите се наклонени греди на каютата, опитвайки се да запечати в съзнанието си действителността и да я осъзнае: „Уейвърли“, Уайлър, откритото море и жената на борда. Разстоянията не бяха важни. Той беше жив.

— Кой изпрати куршума в теб, момче? — внимателно попита Уайлър и се наведе по-надолу.

Въпросът на Уайлър отекна в ушите му. Бумтенето в главата му заплашваше да експлодира. Собственият му глас прозвуча някак странно.

— Джонатан Чепмън — смогна най-послед да изрече той.

— Милостиви Боже! — избухна Уайлър и се претърколи от койката. — Мене ми се чинеше, че сти приятели! Огромният негър въ донеси на борда, обяснявайки, че ви’й намерил край северния док. Спомняте л’ си, че ми заповядахти да отплавам с кораба от пристанището?

Райън кимна с безразличие и отново изгуби съзнание. Гласът на Уайлър бръмчеше, заглъхваше и най-накрая затихна.

Ивън Рийд връчи изтърканата юзда в ръцете на коняря от „Петерсън“ и хвърли разсеян поглед към величественото имение. Той бе отклонил първото известие от Херлсън Мейлън, с което го призоваваха да лекува Кейли. Второто известие го убеди да се отзове.

Събитията от последните няколко дни бяха объркващи. Новините от испанския боен кораб „Кристобал“, намиращ се в пристанището на Чарлстън, бяха, че на борда на „Уейвърли“ има ранен

човек. Райън неочаквано бе изчезнал в навечерието на сватбата му с Кейли. Джонатан Чепмън се бе оттеглил и уединил зад стените на Макклийлънвил. А сега и неканената истерия на Кейли.

Красивата, коварна Кейли — изоставена младоженка! По дяволите! Как ли се чувствуваше тя в ролята на отхвърлена? Той би злорадствал от факта, ако не бе съжалението му към нея. Някак си се ужасяваше от срещата днес, помнейки все още изгарящото си желание към нея. Кейли сега го желяеше — не пулсиращото усещане за неговата мъжественост, което не посмя да потопи в нея, а умението му да лекува... неговите проклети лекарски услуги! Господи, как му се искаше да си пийне!

Джениел широко отвори вратата на главния вход. Теменужените ѝ очи го погълнаха. Той изведнъж забрави всичко. Изтупа полепналия от пътуването прах от избелялата си британска офицерска униформа и надвивайки моментното неудобство от ненадейното си появяване, топло ѝ се усмихна.

— Добър ден, милейди! — весело поздрави той.

По лицето на Джениел проблесна недоверчива усмивка и тя бавно тръгна пред него към натруфената приемна зала. Обърна се и сложи слабата си ръка на рамото му.

— Всички са на горния етаж, Ивън. Письците на Кейли спряха, но тя не е на себе си. Има нужда от теб — тихо каза Джениел.

Ивън тежко въздъхна. Мислите му лудо препускаха. „Аз пък се нуждая от теб!“ — каза си той, наблюдавайки как стегнатата ѝ фигура се движи пред него — талията, която можеше да обхване с една ръка, виещите се спираловидно къдрици на платиненорусата ѝ коса, които проблясваха като слънчеви лъчи.

— Добре ли си, Джениел? — внимателно попита той.

Джениел се обърна към него и леко се усмихна. Теменужените ѝ очи бяха изпълнени с нежност.

— Днес аз не съм пациент, Ивън.

Ободрен от срещата си с Джениел, Ивън посрещна с една високомерна увереност морето от важни и тържествени лица, които го очакваха в стаята на Кейли. Еурора Мейлън остана неподвижна в креслото си до прозореца — очевидно в резултат на преживяното силно вълнение. Джон Петерсън бе близо до Херлсън Мейлън и бе прострял ръката си върху отпуснатите му рамена.

Погледът на Ивън се спря на крехката фигура на Кейли. Тя стоеше изправена близо до френската врата и бе облечена в сватбената си рокля от надиплена, подплатена тънка коприна. Сложна плетеница от сребрист брокат покриваше краищата на булото ѝ от матов тюл. Кейли притискаше към бледото си лице един увехнал букет от миниатюрни бели чайни рози.

Джон Петерсън се завтече към Ивън и каза със съкрушен от мъка глас:

— Тя очаква Райън — прошепна той. — Вярва, че той е в „Чели“.

Шокът от морска битка бе добре познат на Ивън. Той бе виждал здрави и силни моряци, превърнати в треперещи идиоти. Техните умове не можеха, да се преборят със зловещата и отблъскваща кървава картина на битката. Народът на Ай Ту от племето йемаси бе назовало това състояние „лунна смърт“. От странните треви на Ай Ту, бе приготвяно лекарство за поразените. Лечебният ефект бе силен, но Ай Ту твърдеше, че билките „изливат лунната смърт от душата“.

За какво ли, по дяволите, мислеше? Той не бе бог на изцерението на племето йемаси. Повечето от съвременните цивилизовани лекари приемаха, че заболяването на ума е неизлечимо. Ивън бързо се доближи до Херлсън Мейлън.

— Какво направиха психиатрите от Чарлстън за нея? — спокойно запита той.

Херлсън обърна към него отчаяните си подпухнали очи.

— Един искаше да ѝ дава очистително, друг — да ѝ пуска кръв, трети — да я постави в торби с лед! — изхриптя сломено той. — Аз не можах да приема нищо от това, което ми предписаха.

Ивън неодобрително се намръщи.

— През колко време са яростните писъци?

— Днес на разсъмване бе последният. Тя нито се храни, нито спи. Само стои до прозореца и чака. Не позволява на никого да ѝ съблече роклята — добави Херлсън и гласът му потрепери от вълнение.

Ивън отново хвърли поглед към стройното подобие на Кейли.

— Аз имам лекарство, което може да премахне бариерата в ума ѝ. Ефектите му са малко чудати, но е много сигурно и безопасно. Ако сте съгласен да го приложим на дъщеря ви, ще трябва да ви поясня, че

в стаята трябва да останем само аз и Йемаси, който ме очаква отвън. Няма да позволя на никого да ни безпокои.

Изявлението на Ивън бе последвано от шокираща тишина. Без да обръща внимание на усиливащия се неодобрителен шепот, той отиде до Кейли и внимателно я обърна към себе си. Един пуст и безучастен поглед се взря в него, отвъд него...

Мейлън изви облия си пръст към него и го извика от другата страна на стаята с една отблъскваща жестикулация, която винаги караше Ивън да потръпва от отвращение. Тъпи аристократи! Ивън по принуда понасяше отвратителните им навици, подчертаващи тяхната помпозност и глупава показност. Той предизвикателно обърна гръб на Мейлън и се зае да изучава мътния безчувствен поглед на синьо-зелените очи на Кейли.

Мейлън го дръпна за лакътя.

— Уверен ли сте, че ще можете да я направите отново нормална? — нервно изхриптя той.

— Нишката на паметта може много лесно да бъде прекъсната, мистър Мейлън — лаконично отвърна Ивън. — Съзнанието ѝ се е затворило за действителността, в резултат на което тя не може да възприема реалностите. Ако Райън бе тук, вероятно би ѝ помогнал да се възстанови. Междувременно, аз бих могъл в продължение на три дни да давам лекарството на Йемаси и да докажа резултата. Оставям на вас да решите.

Той рязко се отдръпна встрани, усещайки дива необходимост от чист въздух.

— Ще бъда на долния етаж, джентълмени! — кратко каза той, кимна към тях и бързо излезе навън.

Джениел се въртеше край изящната решетка на прозореца, наблюдавайки игривите плахи светулки, изтъкаващи напъпили цветове със светлинките от фенерчетата си в нахлуващите сенки на нощния мрак. Над кадифения плюш на смарагдовата поляна се бе разстлала златиста тишина. Ивън скоро щеше да дойде.

Тя едва гледаше, успявайки да различи есенното пълнолуние над мяркащите се кедрови дървета, осветяващо дългия воал от сребрист мъх, който бе прилепнал откъм северната страна на клоните им.

Протегна слабите си ръце над главата си и зарови нежните си пръсти в платиненорусата си коса.

„Да мислят каквото си щат!“ — помисли решително тя. Чрез едно известие с неискрена лаконичност, пристигнало от Макклийлънвил, Джонатан официално бе сложил край на проточилия се годеж. След деня, прекаран с Райън в „Чели“, тя бе разбрала, че сватбата никога няма да се състои. Заболяването на Кейли заглуши у баща ѝ удара от оскърблението. Джонатан не бе избрал най-подходящия момент, но какво от това? Тя бе свободна.

Високата фигура на Ивън се очерта на фона на златистия здрач и се отправи с широки крачки към нея. Високомерното му присъствие в „Петерсън Ууд“ през последните няколко дни бе успокоило лудостта на Кейли. Ивън не ѝ обръщаше много внимание, заради пристъпите на Кейли. Джениел не се притесняваше от това.

Ивън задъхано се наведе към нея. Старото плетено канапе изскърца под неочакваната тежест.

— Трябваше да оседлая коня си! — оплака се уморено той. — Това място трябва да е на половината път надолу по реката.

Джениел тихо се засмя, вдишвайки неговия опияняващ мъжествен аромат. Вълнуваща топлина се разля в гърдите ѝ, достигайки опънатата кожа на връхчетата им. Тя приглуши острата си въздишка, сепната от внезапното ѝ желание за мъжки ласки, което някога я отвращаваше.

Нехайните тъмносиви очи на Ивън я следваха постоянно из имението през последните няколко дни и тя не можеше да сбърка какво казваха те.

„Как ли ще стане това с Ивън?“ — питаше се тя. Без мъчителното отдръпване след това. Без острото вълнение от жестоката любов на Райън. Без неуверените милувки при правенето на любов с Брендън. С Ивън тя не знаеше как...

Ивън знаеше. Той бе изследвал интимните кътчета на нейната женственост, бе докосвал същината на нейната чувственост и бе отнел безжизнената маса от утробата ѝ.

Джениел... в мъгливата зимна нощ, теменужени очи, които проникваха в крепостта на изтощените му чувства. Той развълнувано я наметна с шитото на ръка одеяло на Брендън и я изведе вън от къщичката, бягайки от яростната буря на чувствата, която заплашваше

неговата удобно запечатана любов. Чувствата му към жените бяха дълбоко погребани. Той ги заобикаляше... или може би — не?

— Джениел! — каза той и докосна лицето ѝ, повдигайки брадичката ѝ към себе си. Снопчета лунна светлина проблясваха в платиненорусата ѝ коса — един облак от блещукащи, нежни паяжини, който го милваше.

Джениел внимателно насочи горещите му пръсти към напиралците си гърди. Толкова време бе изминало, откакто тя не бе усещала допира на силни мъжки ръце до тялото си. Устните на Ивън я погълнаха. Амброзията, сладостният огън, които горяха в нея, го възбуждаха. Тя лежеше сладостно достъпна, подтиквайки го, увещавайки го. Страстта туптеше в лудо темпо, молейки за утоляване. В снопа лунни лъчи над себе си, тя виждаше фигурата, която я покриваше, която я изпълваше.

В този миг тя се упрекна.

— Господи, какво правя аз?! — промърмори тя, съпротивлявайки се на силата, която я теглеше към женската ѝ същност.

Твърде късно. Тя се бе издигнала към Ивън, опитвайки се да го задържи. Необуздано се впусна с него по гребена на атлазената вълна, горейки от нетърпение да попие разливащия се фонтан, докато той се разтвореше в нея.

Райън! Райън ѝ бе сторил това — бе я накарал да усеща една болезнена лудост, един развихрен копнеж, които не се подчиняваха на разума ѝ. Щеше ли да бъде така с всеки мъж, чиято молба трябваше да бъде изпълнена? Но само с Райън всичко винаги щеше да бъде напълно завършено и свършено.

Ръцете на Ивън трепереха, когато се отдръпна. Джениел бе повече, много повече от това, което очакваше. Той се чувстваше великолепно — изчерпан, спокоен и свободен.

Ивън нежно наклони устните си и леко целуна Джениел. Жадуващите му пръсти все още леко докосваха спокойната, мека като копринена кожа на гърдите ѝ. След миг той отново щеше да бъде готов за нея.

— Джонатан Чепмън е пълен глупак! — прошепна Ивън, докосвайки шията ѝ и гърлено се изсмя. — Великолепният ти годеник бе слисан, когато му поверих тайната, че е баща на детето ти. Прости

ми, Джениел, но не можех да не му кажа. Изкушението да го измъча бе неудържимо. Да те остави, без да изчака да разбере дали си заченала...

Джениел се вцепени и се олюля, освободена от прегръдките на Ивън. Обезумяла, тя тръсна глава, за да проумее. Не, не бе възможно да е чула добре! Защо, за бога мъжете винаги разрушаваха скъпите мигове след правенето на любов с отвратителното си говорене?!

Вбесена, тя облече корсажа на роклята си и го закопча.

— Казал си на Джонатан, че съм носила в утробата си неговото дете?! — горчиво повтори тя. — Нищо чудно, че е бил потресен. Той мислеше, че съм девствена.

От гърдите на Ивън се изтръгна остра въздишка. Той развълнувано протегна ръце към нея и я дръпна към себе си.

— Какво каза, Джениел? — настоятелно запита.

Джениел необуздано тръсна глава. Тих, изпълнен с горчивина смях се изтръгна от гърлото ѝ.

— Господи, Джениел, аз не съм... — заекна той.

— Джонатан не знаеше нищо за детето — твърдо каза тя. — Детето бе от Райън.

Ивън бързо се изправи на крака и улови ръката ѝ.

— Нямам причина да съжалявам за това, което сторих, Джениел. Нито пък ме интересува чие дете си заченала. Това е останало в миналото. Съжалявам единствено за тази нощ и този момент.

Той нежно склони глава, за да я целуне.

Джениел с болка усети аромата му, привлечена от силните и мили ласки, с които я бе обсипал. В този миг част от вкопчилата се за нея мъка — изчезна.

— Омъжи се за мен, Джениел! — прошепна Ивън, притискайки я към себе си.

Джениел погледна нагоре към блестящия рояк от звезди, поръсил синкавочерните небеса. Погледът и се понесе към луната, а след това към златистото сияние над Сейнти. Все още мислеше за Райън. Винаги за Райън.

На борда на „Уейвърли“ Райън се бе отпуснал на удобното си място. Очите му гледаха танцуващите сребристи лъчи на лунната светлина, изпълняващи един внушителен спектакъл над койката.

Корабът бе спрял и непрестанно се полюшваше насам-натам, разсейвайки нереалното сияние над него, донасяйки спокойното видение на платиненоруса коса, натрапчиви теменужени очи и нежност... Винаги — нежност, щом Джениел приковеше мислите му. В този миг той я почувства много близо. Прохладното ухание на жасмин се носеше над него — нейният аромат. Преди сънят да го завладее, за кратко той бе обзет от нежност.

ГЛАВА 23

— Пълен напред! — извика Уилсън от безопасното си място на върха на главната мачта, посочвайки с ръка към източния хоризонт.

Прекосявайки линията на хоризонта, „Сантисима Тринидад“ браздеше моретата, а сто и петдесетте ѝ оръдия предизвикателно се подаваха от амбразуриите ѝ. Променяйки посоката си към търговския път, величественият испански боен кораб показваше царствените си цветове, а щампосаните виненочервени кръстове страховито се издуваха в долния край на конопените платна.

Долу под палубата Райън чуваше командите на Уайлър: да се свие британския флаг, да се издигне високо парцаливото френско знаме. Зеленият флаг на „Морски търговци“ плющеше на върха на пръта за опъване на корабните платна, удостоверявайки, че „Уейвърли“ е американски търговски кораб.

Райън тихо се засмя на *russe de guerre*^[1] на Уайлър. „Това със сигурност ще обърка испанския *almirante*^[2]!“ — помисли той. Но дали бе достатъчно основание да се надява, че те нямаше да решат да се качат на борда? Той немощно се облегна върху наклонения кръгъл люк, отвори го и видя внушителната „Сантисима“ да се мерзелее встрани от борда, приближавайки все по-близо.

Бойният кораб предпазливо завъртя оръдията и ги насочи към „Уейвърли“. Райън застана нащрек, очаквайки да чуе сигналния изстрел от носа на кораба. Минутите бавно се точеха. Тогава, видимо доволен, „Сантисима“ обърна платна по посока на южния вятър, разклащайки „Уейвърли“ на оставената след себе си вълна.

Уайлър се спусна по стълбите и влезе в каютата като бършеше плувналото си в пот лице.

— Това се казва кораб, момко! Видя ли ширината му?

— Виждал съм го в зоната недалеч от Мартиника, когато бях изпреварил френската бригантина — сухо отбеляза Райън и изтри с кърпа влагата по издадените си напред ребра.

— Мисля си, че мойта *russe de guerre* я обърка — каза Уайлър.

— Може и така да е — съгласи се Райън. — Между другото, аз и нейният първи адмирал, Агуилар, сме си правили компания на игралните маси и при слугинчетата на Мари Сесил в Ню Орлеан — добави той. — Всъщност аз все още имам няколко от неговите кралски дублони.

Уайлър нервно подръпна рижата си брада.

— Ето защо той не откри огън по „Уейвърли“!

— Този път — може би, но с испанците човек никога не може да е сигурен.

— Абе, ний можехме да я изпреварим и с половината от платната! — взе да се хвали Уайлър.

— Не и ако тя насочеше голямото си оръдие към нас! „Сантисима“ вдигна платната и дулата на оръдията си и застана както винаги откъм подветрената страна. Шхуната щеше да я забележи едва след като тя я бе взела под прицел.

— Ти пак заговори кат' корсар — каза Уайлър. — Разрешителното ти за каперство^[3], издадено от генерала в Каролина, щеше да свърши добра работа сега, когато войната отмина.

— Сега аз притежавам почтен търговски кораб — горчиво се изсмя Райън. — Или... притежавах.

— Но все пак грабихти и пълнихти джобовете си с британско злато! — изръмжа Уайлър.

— Златото, което имам — остана в Чарлстън! — троснато отвърна Райън. — А голяма част от него ни помогна да спечелим войната!

Уайлър ядосано тропна с крак.

— Ти никога вече няма да бъдеш свестен пират, капитане! Само ще тракаш с високите си кокали!

Райън трепна и издърпа меката вълнена риза върху целебното изгаряне в ляво, което Уайлър му бе направил с нагорещения върху жарава тиган.

— Аз съм жигосан като роб от „Чели“, само че клеймото е по-голямо и е разположено по-ниско! — кипна той и яростно изгледа Уайлър.

— Туй ще да'й мойта отплата! — изрева Уайлър и скочи на крака.

Неочаквано Райън отметна назад главата си и се разсмя.

— Това ще бъде моят нов белег, който ще възбужда любопитството на любовниците ми в студените зимни нощи!

Уайлър направи опит да се усмихне.

— По дяволите, момко! Аз пък си мислих, че си съ наситил на злочестините, дето жените ти носят!

— Така е, Уайлър. Енрико ми каза, че от двайсет и девет дни сме в морето. Към кое пристанище сме поели? Лондон?

Уайлър притеснено се отмести.

— Е, за таз работа ми съ ще да поговорим с теб, момко. Ний горе-долу та позакърпихми. Сега ще имаш нужда от крехко месо и пресни плодове, че да са подсилиш и понапълнейш. Затуй ми дойде на ум да та отведе в Шотландия. Моят род ще та приеме и отново ще та видим здрав.

Райън поклати глава.

— Не, Уайлър. Плаваме, накъдето аз кажа и където аз избира!

— И накъде да бъде сега, момко? Пълни сме с товар и ще трябва да разтоварим. От ядене, няма да усетим как ще се търколи следващата седмица. Кралският съд на Адмиралтейството сигурно те издирва в Лондон, както по-рано. Не сме достатъчно силни, за да се шегуваме с тях.

Райън скръсти дългите си ръце на гърдите си и се замисли. Той наистина се бе уморил да се бори. Непрестанните нощни кошмари от пожара в „Чели“, изгарящият изстрел от пистолета на Джонатан Чепмън, мъчителното осъзнаване на връзката му с адвоката Морис Чепмън... Джениел... Кейли... мъчително обърканите видения, които се блъскаха в съзнанието му и го изтощаваха.

— Какво ще ми кажеш, момко? — попита най-после Уайлър.

— Северно море е адско място! — промърмори Райън.

— Може и да е тъй, но Крейл е приветлив — каза Уайлър. — Известно ми е, че харесваш Маклафлинови!

Райън мигновено изрева:

— Аз нямам любимо място и любим човек!!!

Когато отново погледна нагоре, Уайлър си бе отишъл.

Късното октомврийско слънце изпъстряше сивите вълни, които обгръщаха бреговата линия на пристанище Крейл. От предната палуба

на „Уейвърли“ Райън се взираше в наредените около пристанището Файфширски къщи, които бяха построени от здрав пъстър камък и в резултат на датското влияние, повечето от тях бяха с триъгълни стъпаловидни покриви и с вълнообразни керемиди.

Отъпканите и гладки като стъкло калдъръмени улици бяха излъскани от ветровете на Северно море, които преброждаха надлъж и шир пристанищния град.

— Виждаш ли, Райън? Това тук е Крейл!

Кип Маклафлин се засмя и развълнувано го побутна с лакът. Червеникавите ѝ къдрици бяха прилежно вчесани и изтеглени назад. Влажните ѝ зелени очи щастливо проблясваха, срещайки намусения поглед на Райън.

Райън преглътна една язвителна забележка, оставайки все още ядосан от решението на Уайлър да отплава за Шотландия.

— Ще останете доволен от тук. Зная, че е тъй! — промърмори Кип и се наклони към него.

— Така съм информиран и аз! — саркастично отвърна Райън, придържайки се в широкия полиран парапет на палубата.

Един скромнен екипаж изтрополя по калдъръма към пристанището, обезпокоявайки тихия следобед над спокойния кей. Райън забеляза само няколко мънички рибарски лодки, отрупани с улова от омари.

Двама млади мъже скочиха от фойтона и се заклатушкаха към кораба, свивайки ръце на фуния пред устните си. Трудноразбираемият шотландски акцент на единия от тях, прекоси водата.

— Ей, Уайлър! Забелязахме платната ти на миля от тук. При теб ли е Кип?

— Да, Блейки! — извика в отговор Уайлър, наблюдавайки как котвата на „Уейвърли“ цамбурна в плитчините на пристанището.

Пристанищният мост бавно се плъзна към площадка на кея.

Двамата шотландци се завтекоха по него, преминавайки със скок разстоянието, което ги делеше от главната палуба на „Уейвърли“. И двамата моментално се хвърлиха към Кип.

Райън безучастно наблюдаваше как Уайлър потупа младите мъже по гърба и отвърна поглед встрани, докато Кип удостояваше с целувка и двамата. От напрежението при стоенето го заболя краката, а дяволската отпадналост, която не му даваше мира, отново

заплашително се обади. Той леко се приведе към парапета, удържайки се изправен.

— Какво, за бога, прави този гигант на борда? — ахна Кемерън Маклафлин и втренчи очи в Драш.

— Щ'го напра'им добър моряк — разсмя се гръмогласно Уайлър.

Смехът му секна при вида на болезнената бледност по измъченото лице на Райън. Той разбута насъбралите се и се втурна към него.

— Кемерън! Блейки! Елате тук да ми помогнете. Диверъл не е добре! — забързано каза Уайлър, докато се изкачваше към палубата. — Кажете на Роуена, че трябва да бъде оставен на легло в Хоуксмур и да се полагат грижи за него. Аз ще се въртя наоколо, докато „Уейвърли“ акостира.

Уайлър застана до Райън и хвана ръката му.

— Райън, момчето ми, тези джентълмени са братята на Кип. Те щ'я вземат.

Думите на Уайлър не достигнаха до Райън, който тихо се свлече до парапета.

Хоуксмур, Файфшир — домът на Ремзи Маклафлин бе запазил доброто си име и славата, че е едно от най-старите жилища в Северна Шотландия. Разположените сред свежа зеленина величествени стени, бяха обитавани от XVI век и бяха изпъстрени с множество петна в сребристи нюанси. Постройката представляваше съчетание от ъгли и стълби с кулички, които бяха издадени напред, демонстрирайки един необичаен тип на строеж върху конзоли — каменна версия на дървените къщи с еркер. Джеймс Смит — майстор зидар от Глазгоу, бе изработил елементите от ковано желязо и каменните колони, увенчани от класически изваяни амфори.

Бели и жълти нарциси бяха засадени от двете страни на широката входна алея към Хоуксмур и цветчетата им сънливо кимаха на лудуващите ветрове от Северно море.

Райън недоволно слушаше тихия вой на вятъра, напирал срещу здравия прозорец на имението и се утешаваше от гледката, която му предлагаше разпукващата се зора. Той придърпа към гърдите си плетеното пъстроцветно одеяло и се загледа към оголеното майско дърво пред прозореца, зъзнещо от утринния вятър. Бе спал повече от

два дни, събуждайки се само за да се облекчи и изгълта топлия ароматен бульон, който му предлагаша.

Дяволите да го вземеха, ако на борда на „Уейвърли“ не му бе по-добре. Колкото по-бързо заякнеше, толкова по-бързо щеше да напусне Хоуксмур. Ако се наложеше — и пеша.

Той се огледа и видя Кип Маклафлин, която спокойно стоеше на прага, държейки таблата с димяща закуска. Неочаквано Райън се почувства безкрайно гладен. Той прокара длан по твърдата си брада и му се прииска да се изкъпе преди закуска.

— Днес ще се хранити — обяви Кип, усмихвайки се, докато поставяше подноса върху масата край леглото му.

Тя дръпна салфетката настрана и повдигна сребърните похлупаци от чиниите: пресните питки плуваха в горещо, гъсто масло, една чиния, пълна с малини, покрити с лепкав крем — и чай — изкусно приготвен английски чай.

Кип пъргаво метна една бяла ленена салфетка върху гърдите му. Зелените ѝ очи весело потрепваха.

— Досига ни сме имали такъв гост в Хоуксмур, който толкова дълго да'й оставал в леглото и който сутрин да изглежда кат' дяволско изчадие! — дразнеше го тя, докато той се повдигаше на лакти.

— Значи съм гост? Аз пък си мислех, че съм един немощен болник! — усмихна ѝ се Райън.

— Не. Болнавите хора са стари и рахитични, а ти ни си такъв.

Кип се развесели от душа и отметна медночервената си коса върху раменете. Тя бавно отиде до прозореца и започна внимателно да подрежда във ваза букета от току-що набрани цветя.

— Харесва ли ти да ходиш на лов? — попита тя, поглеждайки към плахата слънчева светлина отвън.

— Да, ако планините ви не са сковани от студ.

— Още няма студ — есента все още броди наоколо.

Кип говореше бавно и наблюдаваше как Райън отпива от чая си.

— Истина ли е това, че си бил ранен в кавга заради една жена?

Райън се задави с чая си. Пустият му Уайлър! Той изруга наум и бутна встрани подноса си. Несъмнено шотландското уиски бе развързало дръзкия му език и сигурно вече целият род на Маклафлин, бе чул историята. Веднага щом Уайлър се върнеше от разтоварването

на „Уейвърли“, Райън щеше отново да поеме командването, а Уайлър можеше да си потърси нова капитанска длъжност.

Той мрачно погледна Кип.

— А сега можеш да изнесеш таблата навън!

Кип бавно се понесе из стаята.

— Не се сърди, Райън. Ти бълнуваше на борда на кораба, докато аз се грижех за теб и името на дамата, която... си защитил...

— Не желая да си спомням! — изскърца със зъби Райън. — Но желая една гореща вана и уединение!

— Камерън ме помоли да те питам дали играеш шах. Той си помисли, че ще потърсиш някакво развлечение преди сън — топло каза Кип, без да обръща внимание на гневното изражение върху лицето на Райън.

— Ако той е добър противник — да. В противен случай — не! — намусено отвърна Райън.

— Ти'н ми отговори на първия въпрос — замечтано каза Кип. — Тя много красива ли беше?

— Кип — каза вбесен той. — Има още много да учиш за пътищата на любовта. Докато го правиш...

— Аха, но ти ще ме учиш! — прошепна Кип, приближавайки устните си към неговите.

— Блейки май намери някакъв вълнен плат за теб. Шивачът му ще дойде днес да ти вземе мерки. Ти май си по-висок от Блейки, но той има цял топ плат и може би ще е достатъчен за фустанела, като тази на Уайлър. Дори може да си харесаш някои гамаши от Ерджил! — каза Кип, изговаряйки бързо думите, преди да избухне в смях.

Червената ѝ коса безгрижно се разпиля върху рамото на Райън. Той размаха ръце в знак на несъгласие и направи опит да се усмихне.

— Трудно е да ти се сърди човек, Кип! — тихо каза той.

— А и ни можеш вечно да ми се сърдиш — отвърна Кип и внезапно се намръщи. — Не ми харесва брадата ти, Райън Пол Диверъл!

Тя импулсивно се наклони да го целуне и отскочи назад, когато той помръдна.

Райън се изсмя.

— Досега не си целувала мъж с брада, нали?

— Целувала съм само Руа Ботуел, а той не е мъж... и... няма...
— обърка се тя.

Тържествувайки мислено, Райън посегна към ръката ѝ и леко целуна дланта ѝ.

— А сега, изчезвай, дребосъче! Аз пък ще се изкъпя и облека за деня. Кажи на Кемерън да донесе шахматната дъска и ще играем — каза Райън, подсещайки я, че трябваше да стане от леглото.

Кип неохотно се подчини. Щом стигна до вратата, тя се спря и се обърна назад.

— Тя много по-красива ли е от мен? — добродушно запита тя и сиво-зелените ѝ очи за миг се спряха на Райън. След това бързо излетя през вратата, без да дочака неговия отговор.

Райън отметна настрани вълненото покривало. Яростният му поглед обиколи стаята. Мраморната камина в средата бе изящно проектирана и украсена с две превъзходни скулптурни подобия на богинята Церера^[4] — по едно от всяка страна на огнището. Дебел кариран шотландски килим в синьо, черно и едва доловимо зелено, с изображение на фамилния герб на семейство Маклафлин, бе опънат на пода. Тапицерията на столовете и канапето в стил кралица Ан бе от същата карирана материя. В стаята се сблъскваха миризмата от новия плат с аромата на белите люляци.

Райън нетърпеливо прокара мургавите си пръсти по разрошената си коса, борейки се с опияняващия мирис на шотландската материя и с простия факт, че бе без пукнат грош и се възползваше от благоразположението и топлото гостоприемство на Ремзи Маклафлин.

Ремзи Маклафлин принадлежеше към шотландската дребновладелческа аристокрация — едно възобновено копие на единбургската законна интелигенция. Пенсионер понастоящем, дните му преминаваха в писане на отегчителни рецензии и философски съчинения. Синовете му, Блейки и Кемерън, бяха поели товара на управлението на обширните владения на Маклафлин под зоркия поглед иззад очилата на техния баща.

Кип бе неочаквано дете в семейството на Ремзи и Роуена Маклафлин поради напредналата им възраст, а от това веднага ставаше ясно, че тя царуваше в Хоуксмур.

Кип бе свежа и приятно изненадваща. Безцеремонно пряма, с бърз проникателен ум и непокорен дух, който никой не се наемаше да

опитоми; за своите шестнайсет години тя бе красива — меките извивки на нейната женственост напомняха напъпил цвят.

Райън сви рамене в твърдия халат и лениво запристъпя към широкия прозорец, който гледаше на север от Хоуксмур. Туфи от изсъхнала и попарена от студа трева се смесваха, смазани от вятъра. Дърветата от низината се огъваха на север към скалистите склонове, сочейки към възвишението, където предизвикателно стърчаха руините на Хепбърн Тауър Хаус, давала някога подслон на Джеймс II. Шотландия бе непокорна земя. Средновековните крепости, разпръснати по земите ѝ, свидетелстваха за това. И величествена, като рода Маклафлин, който след многобройни сражения най-после бе осъществил мечтата Хоуксмур да стане негова собственост. Но едно бе да си горд и величествен, а друго — богат. Като Джон Петерсън и Морис Чепмън.

Райън внезапно изтръпна, почувствал бодването от язвителното острие на паметта. Той се зарече един ден да стане богат — без оглед на средствата, които щеше да приложи или на хората, които щеше да прегazi по пътя си. От този миг нататък това все някак щеше да стане.

*„Назад аз блуждая, към хубавата Керлин,
да видя виещата се лоницера
и птицата, пееща за своята любов
и да ми каже мен ли е избрала,
или възлищаря.“*

Жизнерадостната песен на Кип бе прекъсвана от изблици смях под шеговито размахания юмрук на Кемерън. Брат ѝ отговаряше с яростна атака на немирното ѝ бърборене и най-после изгуби търпение.

— За бога, Кип! Омръзна ми твоето натякване за Керлин! — извика ядосано Кемерън.

Кип се сви близо до Райън, без да се притеснява от неодобрителните погледи на братята си.

— Ти си намусен особняк! — оправда се Кип и отметна рижата си коса към рамото си.

Райън се отмести от Кип и посегна към оставения под пейката кожен пакет. Едно неочаквано разлюляване на файтона, подскачащ по

каменистия път, почти го събори от мястото му.

След като се настани отново, той отвори кожения пакет и се наведе към Кемерън. После внимателно развърза пергамента и го разтвори върху коленете си.

— Ето тук, Кемерън — каза той и показа линията, обикаляща върху начертаната скица, — лорд Ботуел ще изгради между тези две местности мост, който ще минава над езерото. В противен случай, блатото ще погълне подпорните греди.

Кемерън внимателно разгледа майсторски начертаната скица, борейки се с друсането на файтона.

— Така е, Райън... но ще трябва да убедиш лорд Ботуел. Казвам ти, че той предпочита каменните мостове!

— Да, но скалата, която бе използвана за тази цел, потъна в блатата! — отбеляза Райън.

— Няма да се наложи да убеждавати Керлин Ботуел — хапливо го прекъсна Кип, — или тя няма да съ венчай за любимия си Кемерън!

Райън се разсмя на снизходителната усмивка на Кемерън. Последните няколко седмици в Хоуксмур го бяха накарали да привикне към размяната на остри, добродушни закачки между Кип и по-големите ѝ братя. Кемерън наистина бе великолепен партньор за шах и техните следобедни партии се бяха превърнали в ритуал. Оживените им разговори бяха разкрили интереса на Райън към проектирането и строителството. Кемерън бе набавил необходимите игли, пачи пера, инструменти и френски пергамент и Райън се залови за работа. Добрата форма, придобита с много труд в течение на мрачните години в „Броксбърг“, търпението на учителя Дод и отворителните му навици да нарушава правилата, за да изпъкне на всяка цена, бяха допринесли за изграждането на един забележителен талант в областта на проектирането и строителния дизайн. Ремзи Маклафлин незабавно му бе възложил строежа на нова къща за даване под наем и един хамбар близо до езерото.

Кемерън бе уредил днес среща в уединеното имение на лорд Ботуел, недалеч от Сиърс. Райън се бе съгласил да проучи местата от неговото имение, където лорд Ботуел бе опитал да построи три моста с различно местоположение, но в близост до река Идън. Всички те, след много кратко време, се бяха наклонили. Райън бе уверен, че ще може да открие причината за това. Депресията, в която бе изпаднал след

пристигането си в Крейл, най-последно бе отминала, след като късните часове на нощта го бяха сварили да седи край писалището си, търсейки отговор на въпроса, защо мостовите бяха се срутили. Много често скрибуцането на перото му върху твърдия пергамент продължаваше до зори.

Файтонът изтрополи по моста Арчбишоп Шарп Бридж^[5], където едно странно очарование бе погълнало пейзажа. Разпилените в различни посоки ниски къщи, някои от които бяха украсени с устойчива хералдика, дело на художници от XVI век, сякаш принадлежаха на друго време и друга земя.

След като се умори да дразни по-големия си брат, Кип отпусна глава на рамото на Райън и уви нежните си пръсти около ръката му.

— Искаш ли да чуеш легендата за моста Арчбишоп Шарп Бридж?! — замечтано попита тя.

Кемерън и Блейки едновременно изпъшкаха.

— Може би по-късно, дребосъче! — засмя се Райън.

Файтонът забави ход близо до усамотеното имение на лорда.

Лорд Ботуел се наведе през широката маса, проследявайки движението на ръката на Райън, докато той подробно обясняваше проекта си за езерния мост. Райън бе седнал накрая на масата и бе повесил крака към пода.

— Мога да взема проби от глинестата почва и да проверя по звука как са прилегнали подпорните греди! — приключи Райън.

— Добре ще сториш, момко! — гръмогласно се съгласи лорд Ботуел и огледа изпитателно Райън с опитно око. — Ако мостът ти бъде устойчив в продължение на една година, ще гледам добре да ти се отплатя!

Кемерън Маклафлин облекчено въздъхна. Райън бе постъпил добре, впечатлявайки лорд Ботуел със стегнатото си и прямо обяснение. Вътрешно, той бе доволен от самия себе си, че правилно бе преценил високия американец, когото вуйчо му доведе в Хоуксмур.

Керлин Ботуел наблюдаваше очарована как слабите мургави пръсти на Райън навиваха пергамента на стегнато руло. По нея премина трепетна вълна от желание.

„Какво ли може да бъде усещането от милувките на тия силни ръце?“ — питаше се тя. Кип Маклафлин кръжеше около Райън и не отделяше ръката си от неговата.

Раздразнена от скандалното флиртуване на Кип, Керлин неспокойно потропваше с крак. „Защо ли Кип не излезе навън да се катери по долчинките с Руа?“ — вътрешно кипеше тя.

Лорд Ботуел поведе гостите към дългата зала за угощения, която бе заобиколена от всички страни от прозорци с муселинени пердета. Колекция от малки кръгли шотландски щитове и италиански гоблени украсяваше здравите каменни стени. Райън изчака шотландския домакин да седне на масата.

— Харесва ли ти нашата Шотландия? — попита лорд Ботуел, загледан в ръбовете на кристалната си чаша.

— Непокорството на земята ви, възбужда любопитството ми — кратко отвърна Райън.

— Напоследък и собствената ти страна проведе битки и прояви неподчинение към стария ни неприятел — каза лорд Ботуел. — Ти взе ли участие в борбата?

— Моята борба бе в морето, сър! — отговори отсечено Райън.

Поднесоха му купа с хагис^[6], изобилстващ с агнешко шкембе, надробени кости и резенчета сладка ряпа. Райън вежливо отказа.

— А корабът ти, който е под командуването на Уайлър — продължи лорд Ботуел, — влизал ли е в сражение?

— В каперски сражения с френски, британски и американски плавателни съдове, сър — спокойно каза Райън и погледът му се спря върху чувствените гърди на Керлин Ботуел.

Керлин Ботуел бе направила точна оценка на Райън Диверъл. Той стоеше много по-високо от другите мъже и бе невероятно красив, дори и в изтощението си. Тя недоумяваше за произхода на големия белег върху мургавото му чело. Острие на нож или може би дуел със сабя? Тя внезапно се изчерви при спомена за яростния поглед на леденосините му очи по време на запознанството им. А когато той повдигна крайчетата на пръстите ѝ към устните си, тя потрепери. Той я бе погледнал по същия начин и сега, от другия край на масата.

— Корабът на Райън е красив, лорд Ботуел! — запалено каза Кемерън. — Той има червен корпус и е под нашето шотландско знаме.

Райън неспокойно помръдна под изгарящия поглед на Керлин Ботуел. Кемерън щеше да направи най-добре, ако побърза с женитбата. Кучката се бе разгонила. Райън поривисто отмести встрани чинията си и се обърна към Кип.

— Бих искал да видя Арчбишоп Шарп Бридж, преди да потеглим обратно — лаконично каза той, без да обръща внимание на изненаданите погледи на другите гости.

— Ако позволите, джентълмени и вие, милейди Ботуел!

Като се поклони леко, той помогна на изненаданата Кип да стане от стола си и я поведе навън.

Гористата долчинка Дуре Дин пораждаше една мечтателна и сънлива атмосфера, която бе рядкост за здравия, ободряващ климат на източното шотландско крайбрежие. Райън се загърна със синия си жакет и закрачи до Кип.

— Аз обикновено скитам тук с Руа Ботуел! — закачливо каза Кип и побутна Райън към бавно шумолящия поток.

— Това ли е мястото, където той те целува?! — подразни я Райън.

Неочаквано настроението на Кип се помрачи.

— Ти се забавляваш с мен, Райън!

— Не, дребосъче! — нежно се усмихна Райън и постави ръцете си около тънката ѝ талия.

Кип ядосано тропна с крак.

— Не съм дребосъче, Райън Диверъл! Аз съм на шестнайсет години и съм истинска жена. Не виждаш ли?

— Виждам — отвърна предпазливо Райън, наведе се и я целуна леко по носа.

Неочаквано Кип се повдигна на пръсти, протегна ръце и обгърна шията му. Нетърпеливите ѝ, пламенни устни потърсиха неговите — горещи и влажни, очакващи сякаш инструкции.

Тя бе благоуханна като утринна калуна^[7], примесена със свежа невинност, топлота и отстъпчивост. Ръката на Райън се оплете в пламтящата ѝ медночервена коса и я притисна към себе си. Едно настойчиво трескаво желание го проряза, когато пръстите му се насочиха към панделките на корсажа ѝ. Една златиста панделка леко се плъзна между пръстите му.

Изведнъж Райън се вцепени и я отблъсна от себе си.

— По-добре е да се връщаме! — рязко каза той.

Блестящите ѝ от страст зелени очи объркано се взряха в него.

— Ти се безпокоиш за мен. Аз знам това! — поривисто пошепна Кип.

— Не мога! — тихо каза Райън.

— Кажи ми, как така „не можеш“? — настоя през сълзи Кип. Райън нежно я притегли към себе си.

— Не мога да го направя тук, сред дърветата, Кип, нито да бъда първият мъж, който те е притежавал. Това би било грешка. На теб ти е необходим по-млад мъж, някой, който да изпитва любов към теб — някой шотландец.

— Грешка? След като те желая с цялото си сърце? След като те наблюдавам всеки ден, при всякакви обстоятелства и не мога да намеря нищо нередно у теб? След като вуйчо ми и цялото ми семейство те приеха и одобриха? Не, Райън, ти си този, който греши!

— Сега не е време за това! — твърдо каза Райън.

— Тогава... когато се оженим? — неуверено попита Кип и започна да бърше сълзите си.

Райън преглътна думите, които бяха на езика му. Колко просто би било да даде на Кип чакания от нея отговор. В съзнанието му за миг проблесна лицето на Джениел, замъгли се и изчезна.

— Трябва още много неща да научиш за любовта! — каза най-после Райън и протегна ръка към нея.

Докато се спускаха обратно по пътеката към дома на лорд Ботуел, той нежно вплете пръстите си в нейните. Двамата останаха насаме със собствените си объркани чувства.

---

[1] Военна хитрост (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Адмирал (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Официално разрешение от правителството на една държава, корабите ѝ да извършват пиратски нападения срещу кораби на други държави (забранено 1856 г.). — Б.пр. ↑

[4] Древноримска богиня на земеделието и плодородието (мит.). — Б.пр. ↑

[5] Моста на посещения епископ (англ.). — Б.пр. ↑

[6] Саздърма от агнешки дреболии (шотл.). — Б.пр. ↑

[7] Ароматна билка — изтравниче (бот.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Райън упорито изстъргваше варовика и глинестата пръст, които бяха прилепнали здраво към високите му ботуши след няколкото седмици престой в района на моста над река Идън. Работата бе възобновена след първото топене на снега и Райън се разнообразяваше, прекарвайки по-голяма част от времето си край езерото.

Напоследък мразовитите зимни бури бяха утихнали и само тънка кора хрупкав лед блестеше по краищата на езерния бряг. Подпорните греди бяха издигнати от компания, избрана от арендаторите на лорд Ботуел. Тя се оглавяваше от Джеймс Смит — майстор от Глазгоу, и той бе изпратил на Райън една група от най-кадърните си хора. Цилиндричните блокове на колоните, близо до провлака, бяха изравнени, за да поддържат лявата рамка, където гредите щяха да хлътнат в бреговата линия от червен пясъчник.

— Значи е бил поставен върху торфена основа? — избухна лорд Ботуел, когато Райън го информира за изводите си.

— Глинестата почва от залесения пласт нямаше да може да го издържи — потвърди Райън. — Варовикът и пясъчникът, посипани с чакъл от наноса при глетчера — ще го удържат.

— Тъй, тъй, момко. Страхотен си! — усмихна се лорд Ботуел и потупа Райън по гърба докато стояха и наблюдаваха стръмния бряг на река Идън.

Райън подритваше разпилените камъни, за да изчисти останалата по токовете на ботушите му глина и с отвращение мислеше за Керлин Ботуел. Тя се появи в Хоуксмур през един дъждовен ден, когато семейство Маклафлин бяха заминали за Сейнт Ендрюс. Райън бе останал сам и внимателно оглеждаше пробите от глинестата почва, поставени в кутии с етикети. След като я информираха, че Маклафлинови са отпътували, Керлин помоли да види Райън Диверъл.

Райън набързо разви ръкавите на ризата си и пристегна дантелените маншети около китките си. Тъкмо посягаше към стария

си син жакет, когато Керлин влезе в мъничката стая, която бе пригодена за практиката на Райън.

— Рядко се случва всички Маклафлин да заминат едновременно! — усмихна се Керлин и извади едната си ръка от кожения маншон, подавайки я на Райън.

— Те скоро трябва да се върнат — учтиво предположи Райън и оправи яката на жакета си.

— Кемерън все още ли е в Единбург? — Очите на Керлин излъчваха съблазнителен блясък.

— Желаете ли да отидем в гостната? — попита Райън и плъзна погледа си по слабата фигура на Керлин.

— Предпочитам да останем. Тук е по-уютно — отвърна, без да се замисля тя. — Баща ми е изключително доволен от работата, която свършихте на моста при езерото — провлечено добави.

Пелена от дъжд блъсна дебелото стъкло на прозореца и хладният въздух изпрати чертежа в другия край на стаята. Райън се наведе към нацепените кедрови дърва и хвърли няколко в камината.

— Шотландия е дяволски студена! — каза той и се изправи. — Има ли поне едно топло нещо тук?

Той се усмихна и срещна погледа на Керлин.

— Аха — жените са горещи! — измрънка тя и се придвижи към него. — Смятате ли да останете в Шотландия? — глезено го попита.

— Да, за известно време — замислено отговори Райън, припомняйки си, че до един месец Уайлър щеше да отплава с „Уейвърли“. Стоката бе продадена изгодно в Лондон и Уайлър щеше да се върне до Каролина.

— Почти не съм ви виждала от Коледа — каза тя и постави студената си ръка на рамото му.

— Всичко е така, както трябва да бъде — резервирано каза той.

— Мисля, че не е. Кемерън и аз все още не сме мъж и жена.

Ръката на Керлин се плъзна към шията на Райън. Тъмните ѝ очи се впиха в него. Тя повдигна брадичката си.

— Аз нарочно дойдох днес! Научих, че семейство Маклафлин са заминали за Сейнт Ендрюс.

Райън усети, че стана непоносимо горещо в малката затворена стая. Слабата светлина, която се процеждаше през единствения прозорец, държеше стаята в мек полумрак. Той не бе имал жена от

много месеци, а Керлин бе тук... Причината да дойде бе ясна. Райън се бореше с надигащото се вълнение от докосването ѝ, когато тя се притисна към него.

— Керлин, аз... — дрезгаво заговори той, когато тя започна да го целува.

— Не се чувствай виновен пред Кемерън! Аз не го обичам! — предизвика го тя, улавяйки със зъби езика му.

Тя помагаше на пръстите му, подтикваше ги да побързат.

Той я облада грубо и отчаяно върху кожения килим пред пращия в камината огън. Успокои стегнатата пружина на страстта си и в изблик на радост посрещна болката от забитите в гърба си нокти на Керлин. Тя се задъхваше от вълнение и го примамваше все по-дълбоко. А той бе доволен да е с жена... която и да е жена.

— Ах! — покъртително въздъхна тя, когато Райън се отдръпна от нея. — Аз знаех, че не сте си губили времето с Кип Маклафлин.

Обхвана го студена ярост и той впримчи дългите си пръсти в косата ѝ — побеснял и настръхнал, готов отново за нея.

— Кучка! — измърмори той и я придърпа към себе си.

Никой от тях не чу мекото щракване от затварянето на вратата.

Кип седеше свита на страничния стол близо до камината. Искрящите ѝ зелени очи не се откъсваха от Райън, докато той отиваше към гардероба от орехово дърво. Посегна към любимия си вълнен жакет, чийто син цвят бе в тон с цвета на очите му. Меката кожена яка и маншетите акцентираха вълнената материя на дрехата, която обикновено носеше. Кип се сепна, виждайки го да я връща на мястото ѝ и да избира друга, по-тежка, оцветена в тъмночервено дреха.

— Аз пък си помислих, че ти'ш обличеш синята си дреха довечера — меко каза Кип, плъзвайки се по пода до мястото, където Райън стоеше изправен пред стенното огледало.

— Нали знаеш, че не е прилично една дама да наблюдава джентълмен, който се облича за вечеря? — сгълча я Райън.

Тя се надигна на пръсти и оправи яката му. Райън с раздражение мислеше за синия си жакет с копчета от еленови рога, който вонеше на тежкия парфюм на Керлин Ботуел.

— Все не ми се отдава да бъда дама, когат' ти си наоколо! — подразни го тя и внимателно закопча копчетата на дрехата му.

Лекото почукване на вратата, го накара да се обърне. Кемерън Маклафлин застана на прага и стрелна Кип с убийствен поглед.

— О, Райън — колебливо каза Кемерън, — тук един човек иска да те види.

— В този час? — почуди се Райън. — Надявам се, за бога, че мостът не е потънал. Кой е той?

— Не'нам. Май е чужденец и ще говори само с теб — каза Кемерън.

Райън объркано закрачи към долния хол на Хоуксмур. Когато наближи вестибюла, той усети познатото болезнено прищракване в корема си. Семейство Маклафлин познаваха всички хора от Файфшир и много рядко пред вратата им се появяваше странник.

В сивите сенки на ранния зимен здрач изникна силуетът на висок мъж. Сакото му бе раздърпано и изцапано от пътуването. Кънтящите стъпки на Райън го накараха бавно да се обърне.

Райън се озова пред упорития поглед на Ивън Рийд.

— Свети боже, Ивън! — въздъхна Райън.

Ивън бе с хлътнали очи. Брадата му бе запусната. Британската му морска униформа бе увиснала на мършавото му тяло. Но когато заговори, видът му бе все така високомерен.

— Е, Райън Диверъл...

Тонът му бе язвителен.

— Ти какво... какво те води... — заекваше Райън.

— В Шотландия ли? — прекъсна го Ивън с нотка на сарказъм в гласа.

— Да, по дяволите, Ивън! Не очаквах никого...

Райън замълча. Дълбока бръчка проряза намръщеното му лице.

— Някога бяхме приятели, Райън... а има някои въпроси, за които ще трябва да те информирам. Дойдох, за да... — Ивън слепешката търсеше думите.

— Спокойно, човече! — добродушно каза Райън. — По-късно, след вечеря ще поговорим. Ще обясня на семейство Маклафлин, докато се изкъпеш и преоблечеш — решително каза той.

— Боже мой, Райън! — гласът на Ивън потрепери. — Изглеждаш ужасно!

Брендън Орд мълчаливо пъкна гравирания ключ в ключалката на масивната врата на плантацията „Ел Робле“ и косо изгледа Джениел, която чакаше до него. Денят му се стори много дълъг и труден, ала накрая, под влиянието на Джон Петерсън, Челмър Пиърс се бе съгласил да продаде плантаторския си дом, на преуспяващия в последно време надзирател от „Чели“.

Когато ключът се закрепил в ключалката, Брендън нетърпеливо го превъртя и разтвори широко вратата. Той изчака и пусна Джениел да мине пред него. Извитата рамка на входа с ветрилообразен прозорец над вратата, хвърляше сноп от блестяща слънчева светлина върху лъскавия червеникав под от кедрово дърво, карайки я да притвори очи.

Брендън бръкна в джоба на самото си.

— Това е списък на имуществото в имението.

Ръката му трепереше, когато го подаде на Джениел.

Джениел погали гладката мазилка на една от стените във вестибюла.

— Мистър Пиърс бе странен и най-вече — ексцентричен човек. Малко са хората, посещавали този дом — тихо каза тя, докато Брендън оглеждаше притихналите стаи.

В задната гостна имаше маса за игра на табла и висока стенна библиотека със седемдесет и три тома. На най-ниската лавица бяха поставени копие и сабя.

— Ти никога не си имал желание да четеш книги — усмихна се Джениел и обхвана с очи високата стенна библиотека.

— Има други неща, които ме занимават сега! — закачливо се засмя Брендън и ръцете му обгърнаха слабата талия на Джениел.

— Виж, Брендън! Тук е отбелязано, че в една от спалните има червен марокански дюшек от коса, а в конюшната — един екипаж на стойност хиляда лири стерлинги!

Тя размеси страниците на списъка.

— На кое от тях предпочиташ да седнеш най-напред? — попита Брендън и дръпна леко платиненорусата ѝ коса.

Погледът ѝ се спря на един миниатюрен избелял семеен портрет. Тя го повдигна от масата и го разгледа по-отблизо.

— Как смяташ, защо според теб Челмър Пиърс е обърнал гръб на такава съкровище? — попита тя.

— Нали сама каза, че бил ексцентричен — небрежно отвърна Брендън и стисна в ръце тежката сабя.

— А сега, лейди Джениел, аз съм рицар, достоен да защити вашата чест! — подразни я Брендън, като я улови и издърпа към себе си.

Джениел усети едно неприятно бодване от думите, които той изрече. Днес тя придружи Брендън, за да сподели щастието му от придобиването на плантацията „Ел Робле“.

На акрите земя, които Райън му бе подарил, вирееше добре светлолист тютюн. Целият добив бе продаден на търговците на тютюн „Вирджиния“. Английският дядо на Брендън му бе завещал цялото имение в Ливърпул. Морис Чепмън лично му бе връчил парите. „Чели“ щеше да има нужда от нов надзирател.

— Ще донеса кошницата с храната и ще можем да обядваме в балната зала на горния етаж — лениво предложи Брендън. — Въпреки че слушането на музика, за нас може да е малко странно.

Джениел тихо се засмя, наблюдавайки го как важно крачи и се перчи по слънчевия коридор. Светлокестенявата му коса вече бе прошарена. Внимателните му тъмни очи разбулваха огъня на увереността. Тя го бе забелязвала неведнъж, когато дръзкият му поглед се стрелваше ядосано към нея.

Тя застана пред широкия прозорец и се загледа навън към вътрешното дворче, където сякаш бяха събрани всички нюанси на зеления цвят. Красивите листа на бръшляна блестяха като полирани и нежно се устремяваха и се лутаха по високите стени към верандата. „Ел Робле“ бе стабилен дом за един почитан джентълмен и Джениел много се радваше за Брендън. Настроението ѝ се бе повишило от закрилящата загриженост и закачливото безгрижие в държанието му. Те говореха един през друг за Райън.

— Коя стая предпочитате? — лукаво запита Брендън и започна да се катери към балната зала с кошница в ръце.

В съзнанието ѝ нахлу вълна от спомени, когато Брендън повтори въпроса, който Райън ѝ бе задал, докато ѝ показваше новото обзавеждане на стаите в „Чели“. За миг тя ясно видя лицето му.

Устремените към нея насмешливи, надменно студени очи я накараха да спре. Болката в сърцето ѝ отново бликна.

— Все още не съм видяла конюшните! — предизвикателно каза тя, без да обръща внимание на напрежението, изписано върху лицето на Брендън.

Ирен бе приготвила обилна студена храна, която бе изключително подходяща за горещия пролетен ден. Брендън издърпа тапата от пълната с мадейра^[1] бутилка, сръчно напълни една кристална чаша със столче и я подаде на Джениел.

— Да пием за новия ми дом! — каза Брендън и вдигна чашата си.

Джениел с усилие преглътна сълзите, бликнали в теменужените ѝ очи. Райън бе казал така в „Чели“. Мили боже, нямаше ли край това мъчение? Райън бе тук, навсякъде.

Брендън разсеяно погледна към чашата ѝ.

— Какво те натъжи, Джениел?

Гласът му бе студен.

— Научи ли, че Ивън Рийд замина за Англия? — изплъзна ѝ се от езика.

— И това те разплака?! — с отвращение запита Брендън.

— Не, аз... — Гласът ѝ се задави в ридания.

Брендън стана и улови ръцете ѝ, помагайки ѝ да се изправи.

„Следващото нещо, което ще каже, е, че «Ел Робле» има нужда от подарка!“

— Ивън ти е предложил женитба, нали? — каза той и приближи лице до косата ѝ.

Сега сълзите ѝ свободно започнаха да се стичат.

— Точно така, Брендън! — промълви тя.

— Ивън се нуждае от определени тип жена, също както и аз — каза той.

Широката му длан погали нежния ѝ гръб. Тя се вцепени.

— Бих искала да се върна у дома, Брендън!

— Не! — Гласът му проехтя в празната бална зала.

Той я дръпна към себе си. Намери устните ѝ. Трескаво изучаващите му ръце обгърнаха гърдите ѝ.

— Ще те накарам да го забравиш, за бога! Ще го направя!

Горещите му, лъхаци на вино устни, потърсиха гърдите ѝ.

Джениел се задъхваше уплашена. Никога не бе виждала Брендън така запален.

— Моля те, Брендън! — задъшаваше се тя от обсипващите я изгарящи целувки.

Внезапно зашеметен от собствените си действия, той я остави да си тръгне. Повдигайки изящните ѝ ръце към устните си, той нежно и спокойно целуна всяка длан. След това безмълвно, се взря в обърканите ѝ очи.

— Прости ми, Джениел! Аз те желая!

Те напуснаха балната зала и бавно закрачиха през обширния вестибюл, водещ към галерия с колони. При главния вход Брендън се спря.

— Доведох те тук, за да те помоля да се оженим! — каза той. — Сега аз мога да те обезпеча и никога няма да престана да те желая!

Джениел се опря на вратата чувствайки, че губи съзнание.

Предложението бе дошло не от този, от когото трябваше. Бе изречено не от устните, от които трябваше. Райън! За бога, Райън, какво да сторя?

Гласът продължи да ѝ говори.

— Ако приемеш, тази вечер аз ще говоря с баща ти. Знам, че мога да те направя щастлива, Джениел!

— О, Брендън, има нещо...

— Има, или имаше друг мъж в сърцето ти. Знам това, Джениел. Това е без значение за мен.

„А какво ще стане с мен?! — помисли отчаяно Джениел. — Трябва ли да преминавам от един мъж към друг? За мен е важно чие дете ще родя, за чии прегръдки ще копнея...“

— Дай ми малко време, Брендън — успя да изрече тя.

— Запланувал съм в началото на лятото, когато бъде привършена подредбата на къщата да организирам бал. Тогава ще обявим нашата венчавка! Не мога да издържа да бъдем дълго време сгодени. Вече ти казах — ще чакам, докато ти дойдеш по свое желание при мен. През онзи ден в бараката за наблюдение, ти бе повече от благоразположена към мен и отново ще бъдеш такава. През всичките тези месеци аз нищо не забравих, Джениел, дори и това...

— Дори това, че носех в себе си детето на Райън! — твърдо продължи тя.

— Да — намръщи се Брендън. — Лъжлив, безмилостен негодник!

— Ти винаги ще помниш това, аз също! — каза тя и се обърна. Брендън мълчаливо я съпроводи до каретата.

Кип полетя надолу по изложеното на вятъра стълбище, следвана по петите от Пипин. Буйната ѝ червеникава коса бе като цветна спираловидна маса зад нея. Сблъсквайки се с Ивън на площадката, тя избухна в смях.

— Винаги ли се разхождаш навсякъде? — изруга Ивън и си пое дъх.

— Аз ни съм толкова стара и грохнала кат' теб! — подигра се тя, докато Ивън се накланяше към перилата на стълбите.

— Накъде се бе понесла в тази студена шотландска утрин? — изхриптя той.

— Счу ми се, че Райън заминава за Крейл. Има новини, чи „Уейвърли“ ѝ в Лондон! — каза тя с блеснали очи.

— Райън излезе преди час! — подразни я Ивън, все още начумерен.

Бе съвсем очевидно, че Райън бе пленил сърцето на тази весела шотландска девойка. Той се сети за сложните скици на новото имение в „Чели“, които с учудване бе видял върху писалището на Райън.

Райън се бе променил. Дългият им разговор разбули твърде малко от облика на предишния мъж. Когато разказа, че Морис Чепмън е платил дълговете на Райън в „Морски търговци“, Райън просто сви рамене. Дори споменаването на Кейли Мейлън не предизвика реакция. Райън се усмихна, когато Ивън му разказа как шотландската му кобила се е ожребила в „Чели“. Разправи му и за успехите на Брендън със светлолистния тютюн и за внушителното наследство, което бе получил от английския си дядо. От време на време Райън разбутваше купчината скици, грижливо навиваше някоя от тях и я завързваше с кожена лента.

— Чудя се как не си довел оня вонящ езичник Ай Ту със себе си! — пошегува се Райън, опитвайки се да смени темата на разговор.

Кискайки се, Ивън се пошегува:

— Ай Ту щеше да премръзне в това дяволско време!

Ивън разказа, че Джонатан Чепмън е отплавал за Париж с намерение да остане да живее постоянно там. Забеляза, че юмруците на Райън се свиха и кокалчетата на ръцете му побеляха. Но лицето му остана безучастно. Ивън бе озадачен.

— Райън ще се върни ли скоро? — предпазливо попита Кип, а жизнерадостният ѝ акцент отекна надолу по стълбите.

— Както знаеш, красиво девойче, Райън е непредсказуем — сухо поясни Ивън.

Виждайки радостното изражение върху дръзкото ѝ младежко лице, не можеше да ѝ каже, че Райън бе заминал за Крейл да се осведоми относно пътуването си до Лондон. „Уейвърли“ бе акостираше там.

— Днес е откриването на моста в Ботуел Лоч и Райън обеща да ме вземе със себе си!

Тревогата на Кип бе очевидна.

— Тогава — ще го стори! — успокои я Ивън.

Райън бе изгубил часове да му обяснява за строежа на езерния мост, без да обръща внимание на равнодушието на Ивън. Райън бе ужасно горд с работата си, обяснявайки, че лорд Ботуел щедро бе го възнаградил.

— Работата ми възвърна самочувствието — приключи Райън и отмести скиците настрани.

— Уайлър умело си е свършил работата! — отбеляза Ивън във връзка с раната върху гърдите на Райън.

— Дължа му живота си — сериозно каза Райън.

— Какви са плановете ти сега? — тържествено попита Ивън, очаквайки удобен момент, за да разкрие причината за пътешествието си до Хоуксмур.

— Нямам такива — безучастно сви рамене Райън.

Ивън се премести в плетения стол, покрит с пъстро карирано одеяло и си наля още една чаша.

— Райън, аз мисля, че е време да се върнеш в Каролина! — каза без заобикалки Ивън.

Райън се извъртя на стола си и го изгледа сърдито. ТОВА трябваше да предизвика някаква реакция.

— Защо?

Той бе нащрек. Сега Ивън можеше да парира, защото бе привлякъл вниманието на Райън.

— Там е „Чели“! — подсказа му спокойно Ивън.

— Може да бъде продадено! — изръмжа Райън.

Ивън пазеше решаващия за победата удар и изчакваше, докато Райън вътрешно беснееше. Едно предпазливо изречено име се изплъзна от устата му.

— Там е Джениел!

Той меко изрече името ѝ, наблюдавайки трепването в яростните очи на Райън.

След едно безкрайно мълчание Райън дрезгаво заговори.

— И ти преплува океана само за да ми донесеш тая изплъзнала се от езика ти новина. — В смеха на Райън имаше обида и огорчение. — Че аз съм бащата на детето, което тя загуби?! Доста си закъснял, Ивън. Аз вече знам.

Ивън се престаши.

— Помолих Джениел да се омъжи за мен — спокойно каза той.

Райън поривисто се изправи. Тъмните му очи разярено стрелнаха Ивън. Белегът на челото му се бе открил. Той изпи на един дъх огненото си питие.

— Моля се да е приела! — подхвърли той към Ивън и профуча през вратата.

Ивън се усмихна с разбиране. Мисията му в Шотландия бе приключила.

Кип Маклафлин тичаше по стълбите. Блестящите ѝ къдрици пълзяха по стегнатия гръб. Усмивката на Ивън се изкриви. Наблюдавайки я, той се натъжи. „Още една!“ — помисли си, когато тя изчезна в дъното на коридора.

---

[1] Вид десертно бяло вино, първоначално приготвяно на о-в Мадейра. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Райън старателно завърза шалчето си от муселин и напъха тънкия му като дантела край в жилетката си, купена от Ню Маркет. Безброй пъти бе изпълнявал това неприятно задължение, но сега дългите му пръсти изглеждаха тромави и непохватни. Бе отказал да закусва със семейство Маклафлин и бе помолил да му донесат табла в стаята.

Парата от врелия чайник замъгляваше огледалото пред него. Той безропотно се отмести встрани от влагата, изпълнен все още със странното чувство на меланхолия. Непроницаемите му сини очи проблеснаха в чистата ослепителна повърхност на огледалото. Бе трудно да срещне техния поглед.

Днес трябваше да бъде с лорд Ботуел в Мидлотайн, за да разгледа руините от замъка Чричън Кесъл — дом на петия граф от рода Ботуел. Пътуването през залива Форт до Единбург и Тайън Уотър бе организирано преди неочакваното пристигане на Ивън Рийд в Хоуксмур.

Той трябваше да изпрати Ивън в Лондон, за да отпътува с Уайлър обратно към Чарлстън. Трябваше още да си поръча нов жакет от кариания вълнен плат в синьо и зелено, от който си шиеха и семейство Маклафлин.

Райън нервно повдигна вкочанените си пръсти към устните си и духна, за да ги стопли. Да, той трябваше да свърши всичко това. Събитията след пристигането на Ивън се бяха развили твърде бързо. Нямахше повече време да бави решението си. Правилно или не — то бе взето.

Покъртителните звуци, които се носеха от риданията на Кип, не му даваха покой през цялата нощ: пробождаха го, зовейки да вникне в дълбочината на чувствата, които така и не разбра. Не съществуваше начин, който да му помогне благородно и нежно да й съобщи за решението си.

— Не, Райън! Ни можеш да заминеш! Ти заживя нов живот в Шотландия. Лудост е да разтваряш зарасналите рани на миналото! —

зарида безутешно Кип.

Той бе прегърнал треперещото ѝ тяло и бе милвал огнените кичури на развяната ѝ от вятъра коса. Те бяха се срещнали близо до езерото Ботуел Лоч, където напъпили жълтеникави цветове трепкаха с хладен блясък върху разлюлените клони на майските дървета.

— Ако можех да ти спестя тази болка, Кип...

— Някога и аз опитах да намаля болката ти на борда на „Уейвърли“, когато Уайлър използва нагорещения тиган, но ни можах. За теб туй бе жестока борба, Райън. Сига си оздравял и свободин, но въпреки туй, се връщаш към мястото и хората, които те накараха да страдаш. Ни мога да го проумея, Райън! Ни мога!

Райън държеше олюляващото ѝ се тяло, успокояваше риданията ѝ.

— Тихо, мила! — нежно шепнеше той, заровил лице в косите ѝ, а съвестта не му даваше покой.

Терзанията му проникваха до най-дълбоките пластове на душата му, докато пристягаше с ремъци сандъка с вещите си.

„Уейвърли“ стоеше на котва, обърната по посока на вятъра. Червеният ѝ корпус бе погълнат от нежните вълни на пристанище Крейл. Главната и задната мачта бяха в готовност, а фок реите бяха обърнати към новия курс на движение. Познатият вид на „Уейвърли“ сред вълните на рейда^[1] предизвика болка в пресъхналото гърло на Райън.

Ивън Рийд отпусна ръка на рамото на Райън.

— Погледни към морето! Уайлър спуска баркаса^[2] към водата — каза развълнувано той, борейки се с трескавото биене на сърцето си.

Кемерън Маклафлин дойде да се сбогува с Райън. Той здраво стискаше под мишница червения кожен калъф със скиците и инструментите за чертане на Райън.

— Райън, това е тъжен ден за рода Маклафлин! Надявахме се, че може би ти ще... — Гласът на Кемерън секна. Райън бързо се обърна и закрачи към каретата, където Роуена и Ремзи Маклафлин го очакваха. Той се облегна на вратата на каретата и стисна ръката на най-стария Маклафлин.

— Голяма чест бе за мен, сър, да бъда гост на вашия дом!

Ремзи Маклафлин се изкашля. Тъмнозелените му очи се вгледаха в очите на Райън.

— Момко, ако някога ти се наложи да се върнеш в Хоуксмур — той ще бъде твой дом! — дрезгаво каза той.

Блейки Маклафлин скочи от високата седалка на каретата и се зае да оправя сбруите, без това да бе необходимо. Очите му се впиха в голямата лодка на „Уейвърли“, която се носеше по вълните към кея. Гърлото му пресъхна, когато видя как Райън, се изкачва по пътеката към каменната стена, обграждаща наблюдателната крепост на пристанището. Кип се бе изкачила там сама и бе вперила очи в платната на „Уейвърли“. Тя бързо отвърна лицето си встрани.

Райън мълчаливо застана до Кип и загледа играта на морския вятър в медночервените ѝ коси. Тя държеше шапката си с мъничката си ръка. Меката периферия шумолеше и се огъваше под силния напор на бриза. Между тях се възцари дълго мълчание.

— Знаех за Керлин Ботуел — каза накрая Кип.

Райън остана мълчалив и загледан в Уайлър, който направляваше баркаса и се присви, когато извитите греди изскърцаха от допира с каменния вълнолом. Уайлър никога нямаше да се научи да вкарва в пристанище малък плавателен съд. Кубинецът Енрико погледна нагоре, махна му с ръка и посочи към Драш. Грамадният чернокож вдигаше врява и освобождаваше въжетата от стълба на пристанището.

Неочаквано сърцето на Райън лудо заби в гърдите му. Той се разкъсваше на две.

— Ни е нужно да'с измъчваш. Нище кажа нито дума на Кемерън. Все някога той щи научи каквот' трябва за нея — бе казала Кип, но думите ѝ угасваха, преди да стигнат целта си. — Аз научих от бърборенито на прислугата. Те са наблюдавали, докато ти и Керлин...

Райън застина и рязко се обърна към Кип.

— Тия неща вече не ме интересуват, Кип. Нито едно от тях! Връщам се в „Чели“, за да поправа една грешка.

— И продължа'аш да пра'иш нови грешки! — студено отбеляза Кип.

Райън я сграбчи за рамената.

— Чуй ме добре, Кип. Аз ще понеса последиците от това, което съм сторил. Тези последни мигове с теб са всичко, което сега мога да ти предложа. Нямам намерение да съжалявам или да хленча за извинение.

Кип вдигна към него премрежените си зелени очи.

— Т'ва е само мой проблем, Райън. Аз мога да ти простя. Мога да чакам да се завърнеш в Шотландия. Мога...

— Не, моя невинна любов!

Райън въздъхна и нежно избърса сълзите ѝ с върха на пръстите си. Устните му леко докоснаха бузата ѝ, забавяйки се за един сякаш безкраен миг.

— Не искам нищо повече от мен, Кип! — каза съкрушено той и се отдръпна от нея.

Той се отдалечи и се спусна по стръмната пътека към пристанищната стена, където Уайлър го очакваше в лодката.

Плантацията „Ел Робле“ бе огряна от светлината на хиляда запалени свещи, които разпръскваха сиянието си в горещия летен здрач. Лакеи, облечени във великолепни рединготи от тъмносиньо кадифе и официални сребристи перуки, бяха застанали край виещата се входна алея и държаха блестящи факли в ръцете си. В мавританската веранда над широкия портал бяха седнали музиканти и свиреха за гостите в съседната бална зала.

Брендън Орд бе обмислил всяка подробност от вечерта и без да прави излишни разходи, се бе погрижил този негов пръв бал в „Ел Робле“ да се помни дълго в района на Сейнти. Джон Петерсън бе използвал влиянието си сред чарлстънските морски търговци, за да ги убеди да присъстват. Той бе довел и собственото си обкръжение от видни държавници в „Ел Робле“. Годеежът и предстоящата женитба на Брендън и Джениел щяха да бъдат огласени преди полунощ.

Брендън се облегна на една от колоните на портала, захапвайки горчивия край на пура, която бе направена от тютюна, отгледан на собствената му земя в „Чели“. Черните му очи шареха наоколо.

Джениел бе облечена в бална рокля от виолетов атлаз, която Брендън ѝ бе купил от магазина на госпожица Ивет Ванити в Чарлстън.

Златният медальон, подарен ѝ от него през онази отдавна отминала Бъдни вечер, сега бе масивно инкрустиран с диаманти и висеше изящно около нежната ѝ шия. Той потупа джоба на черната си кадифена жилетка и усети допира на изпъкналата кутия със сватбения

й пръстен. Масивният диамант, заобиколен от опали, сигурно щеше приятно да я изненада.

Той се намръщи за момент и тръсна пепелта от пурата си върху излъскания керамичен под. Дяволският му под. С тока на обувката си той можеше да смачка пурата и да остави на робите да я почистят. Той бе пълен господар на „Ел Робле“ и се канеше да си вземе жена.

Педантично бе следил за изпълнението на всички подробности. Дори Джон Петерсън, който бе дал съгласието си за сватбата, бе видимо очарован от бъдещия дом на дъщеря си. През целия ден Брендън имаше разтревожен вид, но той почти изчезна след третото уиски. Всичко трябваше да бъде на място през тази нощ. Предстоеше му само да завоюва Джениел.

Джениел бе хрисима, покорна и почти приятно сговорчива сега, позволявайки му да изпълни повечето от желанията ѝ. Брендън не се питаше дали я обича. Тя бе твърде важна за осъществяването на плановете му. А и той доста дълго бе чакал тази нощ. При мисълта за Джениел, лежаща разсъблечена в обятията му, той усещаше нарастващото напрежение между хълбоците си. Джениел щеше да го дари със синове. Той щеше да я държи за отглеждането и възпитанието им, докато спомените за Райън изчезнат от паметта ѝ.

Брендън нетърпеливо хвърли пурата си на земята, бързо се отправи към балната зала и грабна Джениел в прегръдките си за един валс.

Райън спря изкачването си към портала на „Ел Робле“, задържан от възпиращата ръка на неучтивия лакей.

— Само джентълмени с покана могат да влязат вътре! — провлечено и заплашително изговори слугата.

— Изчезвай! — изръмжа Райън.

Широката му длан леко докосна дулото на шотландския револвер на Кемерън Маклафлин. Лакеят отстъпи и му направи път да мине. Нервите на Райън бяха подложени на изпитание след отвратителната езда от пристана, на имението „Петерсън“, където бе изтръгнал от Джеда новината за бала в „Ел Робле“ по случай годиша на Джениел.

Райън знаеше местоположението на бившия дом на Челмър Пиърс. Той бе на повече от два часа езда от „Петерсън Ууд“, по пътя, лъкатушещ от планините към северния завой на река Сейнти. Райън се

бе изсмял на впечатляващата новина, че бившият надзирател на „Чели“ — Брендън Орд, бе преименувал местността в „Ел Робле“.

Райън високомерно закрачи нагоре по мраморните стъпала, изтупвайки праха от синия си жакет. Забързано приглади с ръка разрошената си от вятъра коса и тропна с крака, за да изтупа праха от високите си английски ботуши. Присъствието му тази вечер щеше да стъписа нея и всички останали, но той нямаше никакво основание да изчаква.

Морис Чепмън пръв съзря Райън и веднага позна красивия си извънбрачен син — детето, заченото от гълбините на искрената му любов към Лорена Диверъл. Мъчителният спомен за нощта, когато Джонатан бе стрелял в Райън и за неговата собствена намеса, при която призна, че е баща на Райън, неочаквано му отнеха възможността за контрол. Морис се обърна настрани към мрака на слабо осветения коридор. Райън непременно щеше да го потърси. Споменът бе още пресен.

Райън не потърси обичайните познати лица. В блъсканицата на множеството, събрано в блестящата бална зала, той видя само едно лице — нейното. Появяването му предизвика вълна от безпокойство. Изумените гости се разделиха и заотстъпваха, щом той закрачи решително по ефектния червеникав под от кедрово дърво. Тази нощ той се бе натрапил на бившите си приятели, но не го бе грижа.

Застанала близо до верандата с музикантите, Джениел бавно се обърна към неочаквано смълчаната бална зала. Тя интуитивно разбра, дори преди да се огледа наоколо.

Прилоша ѝ от вълнение и тя се олюля. Външността на Райън бе доста груба и недодялана — дълга брада, грубо скроено сако от кариран син шотландски плат и английски високи ботуши със сребърни шпори. Лицето му бе мрачно и силно загоряло от слънцето и морските ветрове. Само безпощадните сиво-сини очи бяха все същите. Райън Диверъл бе тук в този момент и никога не бе бил по-красив.

Равните му бели зъби блестяха на мургавото лице. Бръчките на огорчение се стопиха, когато очите му я помилваха. Джениел нервно се огледа за Брендън. Не бе ли споменал, че ще отиде до избата за двайсет бутилки отлежало бордо за годежния им тост? Но това бе преди известно време, а Брендън все още го нямаше.

Музикантите намериха разрешение и настроиха инструментите си сред напрегнатата тишина. Изборът им попадна на френска полонеза. Гостите нерешително изчакаха. Никой не се приближи към Райън.

— Моля да танцувате с мен този танц, милейди! — арогантно каза Райън с лек шотландски, провинциален акцент и шпорите шумно одраскаха полирания под.

Той я грабна в обятията си. Докато я придържаше твърде близо до себе си, вдъхна добре познатия аромат на жасмин. Джениел сякаш се сля с него, оставяйки го да я смаже, да я грабне ароматът на речен мускус и коне, хладната сила на ръцете му, мъжествената топлина на тялото му. Тя бе в прегръдките му и плуваше към него, в неговия свят.

Опияняващият сън бе внезапно прекъснат и Джениел грубо бе изтръгната от прегръдката на Райън. С удължено от ярост лице Брендън ги бе разделил.

— Много неподходяща вечер си избрал, Райън! — язвително каза той.

— Имал съм много такива ноци! — лаконично отвърна Райън и стрелна с очи Брендън.

Бившият му надзирател бе придобил благия вид на богат плантатор.

Джон Петерсън пристъпи напред с пламтящи от ярост очи.

— Ще те помоля веднага да си тръгнеш, Диверъл! Твоето присъствие на тази официална вечер е неприемливо. Брендън и Джениел имат намерение да...

— Намеренията им не ме засягат! — изръмжа през рамо Райън.

Джон Петерсън направи опит да сдържи гнева си.

— Не можеш да се перчиш тук в ролята на шотландски лорд и да очакваш... — Думите му се стопиха под пронизващия хладнокръвен поглед на Райън.

— Можем да приложим и този начин на джентълменски обноски! — презрително каза Райън, припомняйки си с горчивина следобеда в библиотеката на Херлсън Мейлън в Ла Пуеблита пор ла Байя. — Начинът, при който животът на мъжете се преобръща от сблъсък с господстващите джентълменски правила на поведение: принудителни сватби, прицелващи се револвери в ръцете на синове на

джентълмени. Тази нощ обаче аз предпочитам да се съобразя с моите собствени правила.

С крайчето на околото си Райън долови призоваващия жест, който Брендън се бе опитал да прикрие, викайки облечения в тъмносиньо лакей да се намеси. Той напрегнато изчака моментното вълнение да отмине. Те бяха съвсем близо.

Ръката му неочаквано замахна, сграбчи Джениел през кръста и я изтегли към него. Пистолетът бе в ръката му и решително бе насочен към Брендън.

— Вземам Джениел с мен! — твърдо заяви той и направи крачка назад.

— Тя нищо ли няма да каже за съдбата си?! — изсъска към него Джон Петерсън.

Райън се подвоуми за миг осъзнавайки, че откакто бе дошъл, тя не бе казала нито дума. Бе твърде късно. Планът му бе започнал да действа и решението ѝ нямаше значение.

— Бога ми, Райън — разгореци се Брендън, — ще те убия!

— Животът на плантатор те е покварил, Брендън! — студено каза Райън. — Ролите ни се размениха!

Брендън безразсъдно го удари, сграбчи ръката му и започна да я извива, докато дулото на револвера не се блъсна в черепа му. Тръпки побиха Джениел, когато Брендън се плъзна към пода и падна в краката ѝ.

С бързината на пантера, притискайки я все още близо до себе си, Райън бе отишъл до стената. Те се спуснаха по стълбите и излязоха през входната врата. Той я качи на седлото до себе си и ожесточено пришпори. Жребецът неспокойно се впусна в бесен галоп, носейки се край тъмните дървета по пътя.

Джениел изохка, когато Райън грубо я издърпа към себе си и сплете ръце около нея. Тя не усещаше главата на раменете си. Блъсна я ненадеен страх за собствената ѝ безопасност. Смразяващият шок от необичайното появяване на Райън и собственото ѝ безразсъдно поведение сега я плашеха. Тя разбра, че не язди с Райън Диверъл. Това бе един непознат човек. Но Брендън щеше да ги последва и слугите му щяха да ги открият. Те щяха да обесят Райън.

Дъхът на Райън изгаряше шията ѝ. Той ожесточено пришпорваше скопеното животно, без да отслабва нито за миг

напрегнатия ритъм. Конят профуча надолу по черния нощен път към завоя на реката. Райън дръпна юздите и животното рязко промени посоката, насочвайки се към пясъчната плитчина.

Петно от лунна светлина се мерзелееше между дъбовете пред тях. Едно пронизително, след това постепенно утихващо цвилене се понесе над блестящия пясъчен нанос. Райън отпусна леко юздите на коня и го отклони встрани от стърчащите клони на дъбовете. Подплашен горски ибис излетя от нощното си гнездо и изграчи към тях. Райън спря жребеца и напрегнато зачака.

Върху тесния пясъчен нанос се разстла огромната сянка на тромав великан, закривайки отчасти крачещата зад него дребна фигурка. Райън поведе коня си през плитчината към тях.

Джениел се сви до Райън и усети, че напрежението му намалява. Той светкавично скочи от коня и я издърпа от седлото. Тя се люшна към пръхтящия кон и пръстите ѝ се оплетоха в буйната му грива. За сега конят сякаш бе последната ѝ връзка с действителността. Но не и по-нататък, зарече се тя. Тя нямаше да върви по-нататък с този луд човек.

— Рион... — дойде от тъмнината плътен дрезгав глас. — 'Ие съм готов, както El Capitan нареди.

Райън прекоси тинестата плитчина и не след дълго се върна с три коня. Подире му крачеше един великан.

— Можеш да яздиш сама или с мен — спокойно каза Райън.

— Няма да тръгна с теб, Райън!

Зад тях чернокожият гигант се метна върху седлото на коня си и се доближи до запотения кон на Райън.

— Прилива, Рион! — прошепна дребничкият мъж. — Трябва да хванем прилива.

Райън се отдалечи от нея и забързано каза нещо на двамата мъже. Когато пак тръгна към нея, краката му бяха натежали.

— След тази нощ за мен не ще има безопасно място на сушата, Джениел! — тихо каза Райън. — Ще те отведа с мен в морето.

Джениел почувства, че краката ѝ се огъват. Крехкото ѝ тяло се плъзна от коня. Две силни ръце я уловиха преди тъмнината да я погълне.

Звукът от плискащи вълни, разделящи се при носовата греда, тихият шум на веслата и отпуснатата в прегръдките му Джениел,

успокоиха Райън. „Уейвърли“ бе пуснал котва в плитчините на Сейнти Пойнт. Уайлър старателно бе изпълнил заповедите му, а Драш и Енрико го бяха изчакали на определеното място.

Джениел се размърда срещу него и тихо промърмори. Въпреки студената утринна мъгла, мачтата на „Уейвърли“ леко просветваше на фона на потъмнялото море.

---

[1] Водно пространство, близо до брега, удобно за престой и маневриране на кораби (мор.). — Б.пр. ↑

[2] Голяма корабна лодка (мор.). — Б.пр. ↑

**ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
РАМКЕЙ**

ГЛАВА 26

Морският вятър се блъскаше в опънатите предни платна. Солена пяна хвърчеше и пръскаше по бледото ѝ лице. Джениел стоеше изправена върху главната палуба на „Уейвърли“. Краката ѝ трепереха, но стомахът ѝ най-после се успокои. Струваше ѝ се, че злата смърт щеше да бъде едно блаженство в сравнение с това, което преживя. Тя бе изгубила всяка надежда, че ще оцелее след яростната атака на морската болест през последните няколко дни. Огромни като планини вълни монотонно прииждаха и се отдръпваха и безжалостно я измъчваха.

В кратките мигове, когато Райън оставаше с нея, тя отвърщаше лицето си, отвращавайки се от него и от самата себе си. Нищо не можеше да спре безпощадното люлеене. След това — мазолестата, покрита с лунички ръка на Уайлър върху горещото ѝ лице. Утешенията му: „Изпий това, девойко, ще т’отпусне!“ — докато поднасяше сместа от уиски и мед към тебеширенобелите ѝ устни.

Тя се облегна на главната мачта и успя да запази равновесие, взирайки се напред, докато „Уейвърли“ се носеше към вечния зелен хоризонт. Мътните жълто-кафяви води на Сейнти се влачеха като спомените ѝ. Целият си досегашен живот бе прекарала край ограничени от брегове води, лъкатушещи към морето и никога не си бе представяла тази необятна водна вселена. Свободата на морето можеше да я накара да забрави почти всичко. Почти...

Шокът от това, че вижда отново Райън, обляния в кръв Брендън, лежащ в нозете ѝ, отчаяното бягство към пясъчния нанос на Сейнти Пойнт, безкрайното изтегляне на баркаса към открито море — всички тези събития я доведоха до това състояние. Сега тя искаше да се върне у дома, дори ако това налагаше да се омъжи за Брендън. Най-после си бе доказала, че малко се интересува от него, въпреки че силното вътрешно вцепенение, което усещаше, не се бе променило. Ако Райън опиташе поне малко да промени държанието си: да я ухажда с уважение, да се отърси от придобитите варварски шотландски обноски

— вероятно тя би могла... Не, не можеше! Райън бе променен. Изисканите му маниери бяха напълно изчезнали.

Джениел се усмихна, насърчавайки самата себе си. Тя бе доловила мрачните, неодобрителни погледи, които Уайлър отправяше към Райън. А веднъж дори бе чула част от разгорещената им караница.

— За бога, човече, да н'би да си остави акъла в бъчвата с ябълки?! Ти м' каза, че'щ отвидем девойката в Чарлстън да са ожениш за нея, не че'щ са развяваш през нощта с нея и да пролейш дори и кръвта на годиника й. Тя е рожба на държавник! Сега'ш определят наградъ за глупавата ти глава. А може и военния флот да та приследва. Ни си по-харен от идин мошеник! — изрева Уайлър.

— Това е моят кораб, Уайлър! Няма да поставяш под съмнение решенията ми! — разгневи се Райън.

— Н'ще участвам в проклетото й отвличане! Няма да остана капитан на кораба и да изпълнявам заповедите на идин идиот!

— Но аз имам намерение да се ожена за нея! — изкрещя Райън.

— За бога, човече! Това'й нивероятно! Тя изглежда до теб кат пълзяща усойница. Ни виждам в очите й обич към теб!

— Това ще се промени! — рязко отвърна Райън и гласът му бе заглушен от воя на вятъра върху горната палуба.

Джениел се наведе и повдигна мокрия подгъв на виолетовата си бална рокля. Обшитите й със сребърни конци чехли с модерни италиански токчета се бяха съсипали. Сега проумя, че донякъде морската й болест бе всъщност носталгия. При тази мисъл стомахът й започна отново да бушува.

— *Senorita!* — тихо извика зад нея кубинецът Енрико. — *Senor Рион ви изпраца чаша чай на палубата, за да успокоите вашата mal de mer!*^[1]

Загрижена усмивка огря мургавото му обветрено лице.

Джениел се обърна и пое чинийката с тракащата в нея чаша. Кубинецът носеше една сравнително чиста риза на ярки ивици, а на едното му ухо блестеше обица. Той неспокойно потупваше брадата си.

— Дамата по-добре днес, не?

— Да, благодаря!

Думите на Джениел се изгубиха в усиливащия се вятър. Енрико хвърли поглед нагоре към опънатите платна на бармстенга, които се издуваха от югоизточния ураган. Лицето му придоби разтревожен вид.

— El Capitan каза, че може да променим курса на кораба и да съберем платната, ако вятърът се усили.

Очите на Енрико изглеждаха твърде големи върху дребното му лице.

— El Capitan хвърли разчепкани кълчища във водата, за да направи пътека за „Уейвърли“. — Лицето на Енрико бе огряно от друга безгрижна усмивка.

Джениел се опитваше да отклони погледа си от издигащите се вълни, докато неразположението в стомаха ѝ утихнеше. Успя да глътне от чая, който бе топъл и изненадващо добре приготвен. Нямаше представа какво искаше да ѝ каже кубинецът за кораба.

— Да не би той да се страхува от лошото време? — безучастно запита тя.

— А, не *senorita*, El Capitan от нищо не се бои! — каза Енрико.

— Къде е твоят спътник — огромният чернокож? — попита тя.

— Ааа, приятелят ми Драш е зает със задълженията си. Той помага на мъжете, които връзват въжетата.

Джениел обърна отегчено главата си встрани и погледът ѝ бе привлечен от движението по палубата. Няколко от матросите бяха поели работата при мачтите. Двама се катереха по въжетата за закрепване и без да обръщат внимание на клатушкането на кораба, продължаваха пътя си към долния шкотов ъгъл на платното^[2]. Джениел внимателно наблюдаваше катеренето и вратът започна да я боли, докато те се предвижваха към стенгата^[3]. От взирането и височината отново се замая и неуверено се олюля.

Въпреки че бе слаб на вид, Енрико здраво улови нежната ѝ ръка. Райън бе встрани от нея и я грабна в прегръдките си. Джениел обгърна врата му с ръце, усещайки стабилната гореща сила на тялото му.

— Морето днес е развълнувано, Джениел — спокойно каза той и я понесе надолу към капитанските помещения.

— Вълнението е същото и долу! — язвително отбеляза Джениел.

Райън не отговори, а продължи да я носи по коридора. Отваряйки малката врата на каютата с рамо, той заобиколи газената лампа и внимателно я постави върху люлеещата се койка. След това бавно се изправи и я погледна с безизразен поглед.

— По-добре ще е, ако останеш в каютата, докато премине бурята, която Уайлър предсказа — безучастно каза той.

Джениел скочи на крака и се вкопчи в рамката на койката.

— Мразя да стоя тук долу! Въздухът е тежък и мръсен, а и почти няма какво да правя!

Райън се намръщи, а широката му длан поглади брадата му.

— Нямам време да развличам дамите на борда! — троснато каза той.

Все още намръщен, отиде към сандъка с вещите на Уайлър, побутна го леко и го отвори. След това надникна вътре, взе един вързоп с дрехи и ги запрати към Джениел.

— Ето, мадам, поправи и закърпи това, стига, разбира се, да запазиш необходимото равновесие!

Джениел улови дрехите с две ръце. Теменужените ѝ очи се разшириха от удивление, когато от вързоба се изхлузи дълго дамско наметало от розова коприна. Пръстите ѝ погалиха изящната материя. Тя обърна очи към Райън.

— Чие е това, Райън? — студено попита тя.

Очите му съзряха коприненото наметало на Кип Маклафлин.

— То е на племенницата на Уайлър — дрезгаво отвърна той.

— Беше ли тя на борда на „Уейвърли“? — недоверчиво попита Джениел.

— Да, за известно време.

— С теб?

— Не ме разбра, Джениел! Беше...

— Както и аз някога се опитвах да ти обясня присъствието ми в „Чели“, преди ти да ме бе прекъснал!

— Тогава, за бога, продължавай слугинското си перчене! Кърпи моряшките дрехи. Чисти вонящата каюта. Не ме е грижа!

— Може би ще трябва да облека копринената пелерина, за да ти припомня отминалите щастливи времена?! — ядосано му се подигра тя.

Райън рязко се доближи до нея, грубо сграбчи раменете ѝ. Широката му длан проследи очертанието на лицето ѝ, след това се сви в юмрук, който повдигна нагоре брадичката ѝ.

— Вероятно съм сгрешил в преценката си — спокойно каза той, придърпвайки я към себе си и вдишвайки познатия свеж аромат на платиненорусата ѝ коса.

Джениел остана безчувствена в прегръдката му.

— Заведи ме у дома, Райън!

Ръцете му се дръпнаха настрани.

— Не мога, Джениел.

— Но ти можеш вечно да плаваш така. Няма ли някакво пристанище тук наблизо, където можем да спрем и аз да изпратя на татко, или Брен...

Тя изстина.

Устните на Райън се сляха в упорита сурова линия.

— Аз имам известни задължения. Съветвам те да се забавляваш някак си, докато бурята отмине.

Обърна се на токовете на ботушите си и наперено излезе от каютата.

Вратата се затръшна след него. Райън заизкачва разлюлените стъпала към коридора на главната палуба. Фучащият с пълна сила вихър се вкопчи в него и го избута встрани, към въжетата за закрепване на мачтите.

— Дръж здраво руля!

Уайлър насочи усилията си да надвие вятъра, който сякаш възнамеряваше да разруши кораба. Грубите му ръце стискаха щурвала.

— Готови за балансиране на рея на четвъртото платно! — изрева Уайлър.

Райън отскочи, изправи се на крака и продължи пътя си към горната палуба, хвърляйки бегъл поглед на халса^[4]. Разбра, че корабът следваше курс по посока на вятъра. Заплашителната тъмнина, надвиснала отгоре, се бе снижила и пророни първите капки дъжд от внезапната вихрушка.

— Не ми харесва лупинга^[5] на вятъра! — извика Уайлър, кимайки към Райън. — Т'ва предвещава ураган.

Райън се върна към урагана от собствените си объркани мисли. Да върви по дяволите тогава! Джениел бе досада, неприятност, дразнител, едно съчетание от цупене, веселие и апатична женственост. Тя го бе накарала да проклена себе си, че изобщо е напуснал Шотландия, за да се върне при нея. Той все още бе разстроен и объркан от реакцията си на фалшивите доводи на Ивън Рийд. Въпреки всичко не би могъл да понесе мисълта, Джениел да се омъжи за някой друг, освен за него самия... или поне така си бе мислил. Сега се

съмняваше. По дяволите, тия теменужени очи, които не му даваха покой!

— Колко път има до Кейкъс Пасаж? — изкрещя той към Уайлър.

— Вчера казах — два. Ако ураганът ни повлече, може да ни запрати към Хондурас — отвърна Уайлър и погледна халса на издутите платна на щирборда.

— Той отново се премести! — извика Райън преди Уайлър да успее да извърти руля и палубата да бъде залята.

— Мътните го взели! Корабното въже се заплете в долния шкотов ъгъл на платното — изруга Уайлър и нареди на Уилсън да се изкачи по въжетата на мачтата откъм подветрената ѝ страна.

— Долната бармстенга е заплетена! — изкрещя той на Райън, който стоеше до кормилото.

Райън извика на глас решението, което току-що бе взел.

— Ще се насочим към бреговете на остров Гранд Кейкъс. Енрико познава там едно семейство, даващо вила под наем. Ще отведе Джениел там и ще намеря някой да ѝ прислужва.

— Точно тъй! Стига само девойката и бурята да проявят желание — замислено каза Уайлър, а острият му поглед се насочи към фигурата на Уилсън, който бе в долната част на корабното въже.

— Т'ва ме озадачава, момко! Вие и двамата — ти и твоят кораб — сте в затруднение!

Джениел се бе сгушила на люлеещата се койка. Така ужасната и смразяваща морска болест бе изчезнала. Каютата бе забулена в мрак. Безкрайните издигащи и спускащи се разпенени морски вълни обливаха капците на люковете. Огромната морска шир бе обезумяла, бичувайки, блъскайки, вкопчвайки се в яростните ветрове и пропилявайки силите им, за да разкъса и погълне всичко, което се бе осмелило да припари в нейния обсег.

Хапейки устните си до кръв, давейки се в горещи сълзи, след като Райън бе излетял от каютата, сега тя си пожела той да е при нея. Не желаше да го отблъсне, или да го нарани. Знаеше за неизброимите му жени преди нея, а много вероятно и след нея. Тя просто не бе подготвена за решението му да се качат на борда на неговия кораб.

„Уейвърли“ бе едно свещено място за нея. Очевидно за Райън това не бе така.

Той не бе споменавал нищо за плановете си, свързани с нея и я бе оставил сама да гадае. Единственият път, когато я бе докоснал, бе за да ѝ помогне при един от започващите пристъпи на болестта. Тогава бе говорил нежно, бе милвал косата ѝ и я бе притискал до себе си.

От онази нощ тя си спомни само, че той промълви нещо за своя син, за техния син, но тя не можа да чуе добре и не можеше да бъде сигурна. Оттогава той стоеше настрана, изпращайки други да се интересуват за състоянието ѝ. И така бе до днешния ден, когато и двамата избухнаха.

Корабът и безкрайното море правеха странни неща с всеки. Тясното ограничено пространство, нестабилното ходене, вечното нервно напрежение, примесено с известна доза страх, действаша върху чувствата и усещанията. На брега имаше развлечения. В морето развлеченията не бяха много.

Енрико леко почука на вратата, откряна я и мушна мургавата си глава в процепа.

— *Senorita, por favor, Senor Rion pregunta*^[6], уф, каза да ви донеса някаква *comida*^[7]. Печката в корабната кухня беде запалена веднага, щом бурята утихне.

Той влезе на пръсти в полумрака на каютата, държейки в ръце поднос, покрит с жълтеникаво ленено платно. Мушамата му блестеше от дъждовните капки.

Джениел трепна и погледна към порцията консервирано говеждо месо, с която стомахът ѝ трябваше да се пребори. Кафето обаче ухаеше приятно.

— Усилва ли се бурята? — тихо запитва тя, наблюдавайки как Енрико повдигна хлъзгавия фитил на газения фенер.

— Красива *senorita* не трябва стои сама в тъмнината — монотонно изговори Енрико и се загледа в червеникавите отблясъци на светлината върху платиненорусата ѝ коса.

— Аз съм разглезен затворник! — твърдо каза Джениел и добави още захар в кафето си.

— А, не *senorita*. Аз чувам какво Рион казал на *El Capitan*. Плаваме към едно място...

Енрико не можа да довърши, тъй като „Уейвърли“ потрепери и се наклони първо надясно, след това — наляво към вятъра, запращайки Джениел в леглото. Фенерът отчаяно увисна и се завъртя в луд кръг. Енрико седна, като придържаше разкъравения си нос и мърмореше нещо на развален английски език. Джениел припълзя през койката да му помогне, но той ѝ махна с ръка да се отдръпне.

„Уейвърли“ се подметна, гмурна се във водата и остър трясък на греди проехтя над палубата. Викове и писъци се смесиха с воя на вятъра.

Енрико се прекръсти. Черните му очи станаха огромни. Челото му се покри с пот. Под вратата на каютата започна да се процежда вода.

— Свий платната!

Ужасната команда отекна в наводнения коридор. Вратата на каютата се огъна под напора на смазващата вълна от морска вода. Вторият помощник-капитан нагази в каютата и придърпа прогизналата мушама към себе си.

— Дамата трябва да дойде с мен! — каза раздразнено той и посегна към ръката на Джениел. Наметна я с жълтата мушама и изчака да я облече.

— К-какво стана? — заекна Джениел.

— Главната мачта се разби, а марселът и брамстенгът се заплетоха. „Уейвърли“ се пълни с вода, мис! — решително отвърна помощник-капитана.

— Ай-й! — изстена Енрико и завъртя огромните си очи.

— Ще потънем ли? — прошепна Джениел, нагазвайки във водата, за да излезе от каютата.

Вторият помощник-капитан не отговори. Само по-силно стисна ръката ѝ, повеждайки я в просмукания от вода коридор на засегнатия от бурята кораб.

Наклонените палуби бяха заливани от безпощадните вълни. Те внимателно се промъкваха през останките от разбити мачти и бъркотията от разкъсани платна. Небето и морето се бяха срещнали и бяха образували един врящ котел, в който Джениел не можеше да открие линията на хоризонта.

Измокрена и премръзнала, тя зъзнеше сред купчината мокри мушамы, струпани в малкото помещение за моряците при носа на

кораба. Енрико затвори вратата към обезумялото море.

— Изрежи и отстрани задната и предната мачта! — изкрещя Уайлър, надвиквайки воя на вихъра.

Измръзналите моряци се приведоха към вятъра, взеха брадви и забързаха. Задната мачта се катурна първа. Предната я последва и полетя към ревящите вълни.

С един удар Драш събори пръта при носа на кораба. „Уейвърли“ силно се разтресе и си възвърна правилното положение.

— Лостът на кормилото леко се отчупи, капитане! — изкрещя Уилсън.

— Боже опази! Застани при помпите! — изрева Уайлър от върха на купчината остатъци от главната мачта.

„Уейвърли“ се олюля по посока на вятъра, мъчейки се да се задържи изправен над врящия котел. Мълнии от синя светлина разтърсваха морето отвъд носовата греда на „Уейвърли“. Джениел се задъхваше от трясъка на гръмотевиците, които ехтяха над високите вълни. Дъждовните капки се смесваха със солените сълзи по лицето ѝ, когато се обърна и проумя, че бе захвърлена сред въжетата от предната част на кораба.

— Неподвижната помпа се запуши, сър! — извика един глас от отворието в палубата.

— Започни да изгребваш с ведра, преди и тя да е потънала! — прогърмя гласът на Уайлър.

Джениел протегна покритата със солена кора длан към ожуленото си лице. Колко часа „Уейвърли“ се бе борил с урагана? Нежна светлина очерта линията на хоризонта. Това здрач ли бе или пладне?

— Успокойте се, *senorita*, корабът няма да потъне! — тихо каза Енрико, обръщайки се с лице към нея.

Пред кораба се изпречи друга гигантска вълна, която изпълни палубата с пяна. Дантелени пенести вълни отделиха режещите инструменти от коловете, на които бяха привързани. Джениел не можеше да си поеме дъх от бълващата морска вода и непрестанно бършеше парещата сол от очите си. Когато можеше отново ясно да вижда, тя повдигна лицето си.

Пред нея изникна Райън. Той се поколеба, но след това я притисна в обятията си. Целуваше косата ѝ, шията ѝ. Горещите му

устни потърсиха нейните, отвеждайки я в безопасното пространство на ласки и нежност.

Тя остана сгушена до него много след като той бе отдръпнал устните си.

— К-къде беше? — прошепна тя, докосвайки лицето му.

— Навсякъде, мила. Забравяш, че това е *моят* кораб! — усмихна се Райън.

— Ще... ще заминем ли за... — започна Джениел.

— Уайлър каза, че вихърът утихва. „Уейвърли“ ще плава до към пладне. С помощта на неподвижните помпи, изгребването на вода с ведра и свежия западен повей ще излезем извън обсега на урагана. Ще издържим! — каза спокойно той и се обърна да си върви.

— Райън, има нещо, което искам да знам! — каза Джениел и улови ръката му.

— Не сега, Джениел. Може би по-късно, когато вятърът утихне. Трябва да се връщам долу. Когато каютата стане безопасна за теб — ще изпратя някого да те доведе.

Джениел видя как се спусна през люка към трюма на кораба. Оголената палуба на „Уейвърли“ проблясваше на бледата утринна светлина. Засега това бе достатъчно...

---

[1] Морска болест (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Възел на ъгъла на платното (мор.). — Б.пр. ↑

[3] Първа горна наставка на мачтата; когато тя е висока и се състои от две или повече части (мор.). — Б.пр. ↑

[4] Ъгъл на закрепване на платната (мор.). — Б.пр. ↑

[5] Остра смяна в посоката на движение (мор.). — Б.пр. ↑

[6] Моля да ме извините, госпожице, господин Райън помоли (исп.). — Б.пр. ↑

[7] Храна (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Дрънченето на прикованите с вериги помпи отекваше в залятия от вода коридор под палубите.

— Продължава да се изкачва! Натезава откъм подветрената страна! — извика Уилсън от четириъгълната палуба.

— Боже опази! Знаех си, че е отишла доста напред! — ядоса се Уайлър, шляпайки из покачващата се вода на горната палуба.

Райън бе застанал на оградената четвъртита палуба и наблюдаваше вълните, удрящи се в задната част на кораба. Той уморено подпря ръка на коляното си. Уайлър дойде и застана до него, вперил очи в прочистеното небе.

— Мили боже! Я гледай! Бог чу молитвите ми. Ако успеем да поддържаме курс на североизток към търговските пътища, ще можем да достигнем бреговете на малките Бахамски острови.

— Без нито една мачта и изпотрошено кормило е малко вероятно да се задържим по-дълго в открити води — спокойно отбеляза Райън.

— Жилезните й механизми са добри! Аз лично са убедих в това. Тя е имала и по-лоши изпитания. Ни забравяй, момко, чи тя победи в сражението с британския военен кораб! — гръмогласно каза Уайлър.

После сграбчи едната ръка на Райън и разгледа ожулената кървяща длан.

— Ш' трябва да отделиш малко време на ръцети си. Доста дълго си бил на помпите.

Райън внезапно се разсмя, подтиквайки го да започне.

— Последния път, когато видях готвача, той плуваше край каютата си и гонеше кухненските прибори, които се носеха около него.

Уайлър се намръщи, не намирайки нищо смешно в думите на Райън.

— Къде е момичето ти? — запита той и погледна косо към появяващата се слънчева светлина.

— Спи в прогизналата койка в каютата на помощник-капитана. На най-долната палуба Енрико намери една консерва с херинга и няколко сухи бисквити и се погрижи за прехраната й.

Уайлър неодобрително поклати глава.

— Т'ва, което направи, е погрешно, момчето ми! Тя насила дойде на кораба и можеше да загине във вихрушката.

— Всички ние можехме и все още можем да загинем! — разгорещено отвърна Райън.

— Тъй е, но ми са струва, че твоят кораб ще стигне до сушата.

Уайлър изцеди водата от капитанската си униформа. Дълбоки бръчки от умора набраздиха червендалестото му лице.

— Време е да отменим караула при помпите! Моряците бързо се уморяват от мръсния въздух и липсата на прясна вода.

— В каютата имам буре с ром — отбеляза Райън и издърпа прогизналата риза през главата си.

Уайлър широко се усмихна.

— Бог да те поживи, Райън! Хората ми сигурно са жадни и твоят ром ще ги ободри. Може пък и аз да пийна с тях.

Усмивката върху лицето на Райън се стопи. Той внезапно посочи към четвъртитата палуба на щирборда. Уайлър също го видя.

Плавателният съд се бе устремил към тях като метеор. Това бе двумачтова шхуна с удължена средна част и едно оръдие при предната мачта. Шхуната бе оцветена в черно чак до най-долната палуба. Тя се носеше без флаг и приближаваше с голяма скорост.

Уайлър нервно дръпна брадата си.

— Не ми харесва туй, Райън! Мириши ми на неприятност.

— Ще окачим нашия злочест флаг, стига само да го открия долу — каза Райън и скочи на крака.

— Недей, момко! — предупреди Уайлър. — Те веч' са видели наш'то окаяно положение.

— Това са пирати — каза Райън, давайки отговор на собствения си въпрос.

— Може и да е тъй. Ний по-добре да намерим някакви сухи оръжия на борда и да придупредим моряците да са нащрек. Задръж половината от хората при помпите и прати останалите горе на палубата. Ний сме уязвими, тъй че те ще опитат да ни вземат на абордаж. Прати Драш да стои при твойто момиче. Енрико ще трябва да му обясни за опасността. Неблагоразумие ще'й да научат, че има жена на борда.

Командите на Уайлър бяха спокойни и обмислени, въпреки че, съдейки по намръщеното му лице, той бе разтревожен.

Райън прекоси палубата с широки крачки, хвърляйки поглед встрани към бързоходната шхуна, устремена към тях. Трябваше да настоява „Уейвърли“ да остане въоръжен както по-рано, когато той плаваше на нея. Трябваше да разбият мародерите от морето.

Джениел се бе сгушила в койката и бе заспала под парцали от разпокъсани платна. Райън я съзерцаваше, усещайки остра болка на съжаление и разкаяние. Две години от техния живот бяха опустошени, а сега може би и остатъкът от него, ако не оцелееха след последната заплаха, която се носеше по морето право към тях.

— Джениел! — нежно я повика той и вдъхна силното ухание на жасмин, което все още се излъчваше от платиненорусите ѝ коси.

Тя леко се размърда. Райън се наклони над нея и я взе в обятията си. Все така бавно тя отвори големите си теменужени очи.

— Райън, к-какво?

Той докосна с пръст устните ѝ.

— Чуй ме, Джениел. Нямаме много време. Един неприятелски кораб ни доближава от югоизток. Той няма флаг, а на „Уейвърли“ няма почти никакво оръжие или платна, за да лавира. Може да стане опасно. Ти ще останеш тук с Драш и Енрико, докато аз не дойда при теб. Не трябва да се появяваш на палубата. Разбираш ли?!

Джениел изпитателно погледна замислените му очи — техният син цвят сега бе потъмнял и изгаряше от жестоко безпокойство. Тя понечи да каже нещо, но той спря думите ѝ с горещите си устни — една нежна целувка, говореща неясно за чувствителност и топлина. Тя все още бе замаяна от тази целувка и не бе отворила очи, когато той я върна към действителността.

— Трябваше утре да пуснем котва, Джениел. Бях намерил място за теб на остров Гранд Кейкъс.

Когато тя отново отвори очи — той си бе отишъл.

Мийд Бенингтън даде знак на боцмана да стреля с „Дългия Том“ към океанския търговски кораб. Той вдигна далекогледа към окото си и видя червения корпус, потопен в опустошителната морска вода. Конструкцията на фрегатата, като че бе френска. Тя бе разрушена, с

повалени мачти и бавно потъваше в поглъщащите я води. След като нагласи на фокус далекогледа си, той прочете обкованите със злато букви в предната част на кораба: „Уейвърли“.

Нетърпеливо тръсна русата си глава. Фрегатата плуваше — един изпотрошен плавателен съд, бързо поглъщан от водата и едва ли си струваше да се полагат усилия за спасяване на имуществото му. А и не бе в характера му сам да взема решение за спасителни акции. Може би на борда все още имаше някакви провизии, стига само хората от екипажа да се бяха запасили.

Докато изучаваше фрегатата, нещо докосна струните на паметта му. Веднъж „Уевърли“ бе печелила сражение, но тогава амбразуриите й не бяха празни. Сега нямаше развят флаг, но нямаше и мачти, на които да бъде окачен. Тя бе насочена към търговските пътища и бе възможно да достигне до Бахамските острови. Но не и преди той да я плякоса. Фрегатата щеше да бъде потопена!

— Няма сигнал, сър! — рапортува боцмана.

— Как по дяволите да подадат сигнал?! Неговата палуба е оголена и пуста! — прогърмя гласът на Бенингтън.

— Има екипаж на борда — критично отбеляза помощник-капитанът, който по всяка вероятност бе португалец и сложи косматата си ръка върху огромното си шкембе.

— Едно нежно предизвикателство! — изръмжа Бенингтън и закопча колана със сабята около кръста си. — Вдигни кървавия ни флаг! Готови за абордаж!

„Коперхед“ бързо доближи немощния търговски кораб, оставяйки в готовност платната си, а добре въоръженият пиратски екипаж стоеше в очакване.

Капчици пот блестяха по веждите и челото на Мийд Бенингтън, когато се наведе към отпуснатите ванти. Той даде знак да бъде спуснат във вода баркасът.

— Предайте се, или ще умрете! — изрева той над тясната ивица вода, която разделяше корабите.

Райън погледна арогантния пиратски капитан и усети бодване от далечен спомен.

— Уайлър, аз познавам отнякъде тоя негодник! — промърмори Райън.

— Прилича на проклетите си паразити, гадината! — изръмжа Уайлър.

— Може да направим опит да преговаряме — студено отбеляза Райън, когато баркасът с пиратския екипаж се приближи отстрани.

— Май няма да стане! — намръщи се Уайлър и му направи знак да се придвижи напред.

Най-добрите стрелци от редовете на екипажа щяха да стрелят по пиратите с единствените три сухи мускета, останали на борда.

— Не можем да ги отблъснем. Твърде много са — спокойно каза Райън.

— Може и да е тъй, но хитрината може да ги накара да се разколебаят и решат, че оголения търговски кораб ни си струва риска!

Уайлър неочаквано замахна и вдигна високо разперените пръсти на ръката си, сигнализирайки за първия залп.

Викове на болка и страх се понесоха от баркаса. Райън безмълвно наблюдаваше страховития спектакъл, безразличен към избиването. Уайлър бе нападнал пиратите изневиделица.

Уилсън и хората му презаредиха и по команда от Уайлър изстреляха втори залп. От „Коперхед“ все още нямаше ответна стрелба.

Русолявият капитан отново се появи сред такелажа на долната палуба. За миг, Райън ясно видя мъжа. Очите му се присвиха и тогава той си спомни.

Без предупреждение големият топ от левия борд на „Коперхед“ избълва дъжд от олово, прицелвайки се в разклатените греди на „Уейвърли“. На главната палуба зейна дълга цепнатина. Второто оръдие изригна дим, последвано от преградния огън на по-малките огнестрелни оръжия. Пиратите атакуваха яростно отстрани, застрашавайки единия борд на собствения си кораб.

Райън лежеше плътно долепен към палубата и предпазливо повдигна глава, за да огледа и прецени щетите. Уилсън се бе проснал по гръб, а невидящите му очи бяха вперени в небето, което той никога вече нямаше да види. Райън изумено се втренчи в тъмната локва кръв до краката му. Механикът, който бе край него, не помръдваше.

Уайлър приклепна близо до него.

— Отзад има два баркаса — дрезгаво каза той.

— Предай се, Уайлдър! Това е лудост! — глухо каза Райън.

Уайлър недоверчиво го изгледа.

— И ний сме пиратстващи мъже. Затуй никога не ще отстъпим!

— Никога досега не съм се сражавал с пирати от сал! — скептично каза Райън.

— Тъй е — замислено каза Уайлър. — Добре, момко, ний ще са предадем, но проклетият капитан е мой! — изскърца със зъби той и побутна гравираната дръжка на острия си нож.

След призива за капитулация Мийд Бенингтън стъпи на борда на поразения кораб. Мургавото му лице бе безизразно, докато очите му обхождаха разпръснатите тела по палубата на „Уейвърли“.

— Инди! — извика Бенингтън. — Претърсете телата на ранените и убитите и доведете капитана и всички оцелели при мен!

Инди кимаше с глава, докато прокарваше окървавена ръка по късата си сабя и избърса острието ѝ в гърба на мъртвия помощник-капитан. Устата му висеше отворена, а изпъкналите му, намръщени черни очи се изцъкляха, когато облизваше жълтеникавите си лиги. Острието на късата сабя мушна Райън.

— Ти ли си капитана? — изфъфли с испански акцент Инди.

— Аз съм собственикът на кораба! — отвърна Райън.

За миг Инди гледаше озадачено. След това устата му се отвори в беззъба усмивка и без никакво предупреждение, силно удари гърба на Райън с плоската страна на сабята си. Райън полетя напред по хлъзгавата дъсчена палуба. После бавно се надигна, а очите му бяха на нивото на покритите с кора от засъхнала кръв ботуши на Инди.

— Разбра ли какво те попитах, англичанино? — подигравателно каза португалеца и ритна силно Райън в лицето.

Плюейки кръв, Райън яростно сграбчи олюляващите се ботуши. Португалецът изгуби равновесие и тежко се строполи край него. Райън инстинктивно посегна към гърлото на пирата и дълбоко впи пръстите си в мускулестата плът.

— Райън Диверъл!

Грубият дрезгав британски акцент на гласа над него, спря нападението му. Олюлявайки се, Райън се изправи на крака, смътно дочувайки хриповете на португалеца.

Очите му се срещнаха с жълто-зелените животински очи на Мийд Бенингтън. Разклащайки глава, за да проясни съзнанието си, той

скептично се вгледа в слабия, русоляв капитан на пиратите.

Една изкривена усмивка играеше по устата на Бенингтън.

— Значи пак стана тъй, аз да съм победителят! — подигра се Бенингтън. — Мършавото копеле от „Броксбърг“ има още много да се учи!

Думите на Райън бяха неясни.

— Бенингтън... — бе всичко, което успя да каже. — Защо, за бога?

Бенингтън отметна назад главата си и се захили — мъчителен, нервен, смразяващ смях, който разцепи въздуха.

— Не си ли спомняш, че по времето, когато бяхме заедно в „Броксбърг“, мой кумир бе Стеди Бонет?!

Райън недоверчиво поклати глава.

— Семейството ти бе известно и уважавано в Англия. Твоят баща бе...

— Толкова мрачен, колкото сивите каменни стени, които ни затваряха живи в тази гробница, наречена „подготвително училище за момчета“! — каза Бенингтън, наблюдавайки как Инди оправяше изутия си ботуш.

— Моят кораб е разрушен и потъва — лаконично каза Райън, изучавайки непроницаемото изражение върху лицето на Бенингтън. — Понесохме жестоките удари на урагана. Моля да ни бъде разрешено да продължим към бреговете на Бахамските острови! Ще го укрепим и...

— Все още си дипломат, а негоднико Райън?! — Очите на Бенингтън алчно просветнаха. — Значи се опитвате да ме уговорят да ви пусна да си вървите и да върна обратно храната, която задигнах? Кажете ми, плакал ли си от болка, когато директорът ти налагаше наказание?

Райън го стрелна с убийствен поглед. С крайчеца на окото си той видя да се приближава Уайлър, охраняван от двама тежковъоръжени пирати. Очите на Уайлър бяха безизразни, а голямата му уста бе здраво стисната.

Бенингтън се подпря на парапета, скръсти ръце на гърдите си и се намръщи от ярката слънчева светлина.

— Представи се! — обърна се троснато той към Уайлър.

Райън ядосано наблюдаваше как мускулестият врат на Уайлър бясно пулсираше, докато той се мъчеше да се овладее.

— Спокойно, Уайлър! — предупреди го Райън, правейки крачка към него.

Блясъкът на стомана просветна, преди някой да успее да помръдне. Тънкото острие се заби в гърдите на Мийд Бенингтън и той застана. Уайлър закрепил острието, завъртя го и склучил мускулестите си ръце около стройния пиратски капитан.

— Никой не ще ме свали от кораба! — изговори през зъби Уайлър.

Райън чу само бързото метално свистене от замаха зад него. Португалецът Инди разряза въздуха с късата си сабя и я заби дълбоко в шията на Уайлър. Той се плъзна надолу към тялото на Бенингтън и главата му нелепо се килна към лявото му рамо.

Зашеметен, Бенингтън разсеяно примигваше към Райън. Инди бързо прескочи неподвижното тяло на Уайлър, разкъса ризата на Бенингтън и грубо издърпа дръжката на забодения от Уайлър нож.

— Шотландският негодник го бе укривил при хълбока си! — изсъска Инди и започна да тъпче плат в прореза на раната. Мийд Бенингтън с пепеляво лице се взираше в капещата от раната си кръв.

Райън преглътна твърдата буца, заседнала в гърлото му.

— Бога ми, Бенингтън, аз ще те убия!

— Райън! — Письъкът на Джениел разцепи въздуха над палубата.

Тя се отскубна от двамата пирати, които я държаха и се втурна към обятията на Райън. Теменужените ѝ очи се разшириха от ужас, когато видя Уайлър да лежи по очи в нарастващата червена локва от собствената му кръв.

Райън я издърпа по-близо и притисна главата ѝ към гърдите си.

— Уайлър е мъртъв, Джениел! Не гледай натам!

Потъмнелите от болка очи на Мийд Бенингтън трепнаха при вида на Джениел.

— Коя сте вие, мадам? — дрезгаво промълви той.

— Дамата е с мен! — озъби се Райън.

— Омъжена ли сте? — обърна се Бенингтън към Джениел.

— Ние... не... аз... — заекна Джениел, усещайки, че Райън бе непреклонен.

— Тя е моя! — повтори преднамерено бавно той.

Изведнъж „Уейвърли“ се наклони наляво, издавайки вледеняващ стон от недрата на сгромолясващите се греди. Палубата се размести

под краката им. Пиратският екипаж набързо се отмести встрани и се приготви да се качи в голямата лодка.

— Днес нищо не е твое! — злобно каза Бенингтън. — Искам от теб добре да го запомниш!

— Нямаме време да я потапяме, капитане! — изфъфли Инди и избута Бенингтън към парапета.

— Кой е останал на левия борд? — забързано попита Бенингтън.

— Един чернокож великан. Както сам виждате — ограничихме товара и екипажа, капитане.

— Вземете чернокожия! Ще го продам в Ямайка. Отведете половината от екипажа на „Коперхед“. Другите ги разпределете в големите лодки и ги изоставете. Диверъл и тази дама тръгват с нас.

Джениел се опираше в Райън, докато вървяха към парапета. Тя хвърли един прощален поглед на оголената палуба на „Уейвърли“. Тялото на Уайлър лежеше близо до останките от предната мачта. Тя повдигна очи към Райън.

— Какво ще стане с Уайлър? — тихо запита.

Лицето на Райън бе непроницаемо.

— Неговият и моят ден ще дойде! — закле се той. После взе ръката на Джениел и ѝ помогна да премине над парапета на левия борд.

ГЛАВА 28

Райън сепнато повдигна глава и се напрегна от шума на застрашителните стъпки, които приближиха залостената врата. Той несъзнателно издърпа тежката верига, приковаваща го към задния дъсчен трюм. Сега в съзнанието му дните се сливаха, а еднообразието им бе прекъсвано единствено от мъченията горе на палубата, когато португалският помощник-капитан — Инди, упражняваше уменията си и биеше с пръчка останките от плът по гърба му.

Болезнено предчувствие го обзе след първите пет удара, поздравяващи го с „добре дошъл“ при страданието. От следващите пет той почувства, че се извисява и свободно излетя от собственото си тяло, отлитайки безпрепятствено към най-долната бездна, където не усещаше нищо и най-накрая се пробуди в ръцете на Драш.

— Рион!

Гърленият глас на Драш подразни слуха му. Драш отиде до вратата и се послуша. Отекващите стъпки постепенно заглъхваха надолу, към трюма за товари. Инди като че ли се бе уморил от упражнението.

Райън се протегна по корем, без да обръща особено внимание на настоящите молби на Драш да се погрижи за гърба му. Цярът, който Драш бе забъркал със слюнки и парчета от мухлясали бисквити, бе успокоил отчасти болката и бе спрял кървенето.

Мотивите на Мийд Бенингтън бяха съвсем явни. С бичуването той трябваше да си осигури авторитет, да унижи Райън, да го прекърши и разбира се — да получи един скрит реванш за раната, направена му от ножа на Уайлър. Но Бенингтън сигурно желаше още нещо от него. В противен случай — би го убил още на борда на „Уейвърли“.

Драш протегна ръка и се наведе към прангата, която го придържаше към задните греди. Инди бе предпазлив и разбираше, че със силата си Драш можеше да разчупи дървения обков и сам да се освободи. Инди говореше езика на неговия народ.

— Прекрати мърморенето си! — изпъшка Райън. — Енрико не е между живите, за да преведе, а аз не мога да разбера думите ти!

Издаднал в луда еуфория от болката, той неочаквано тихо се разсмя, забелязвайки сърдитото мръщение на Драш каза:

— Не, чернокожи мой приятелю — прошепна Райън между изблиците от смях, — аз не съм полудял, а само си спомних един друг дивак на една друга земя, който опитваше да успокои страданието ми с церовете на племето йемаси.

Драш проточи масивния си врат и неуверено се усмихна на Райън.

— Това се случи в „Чели“ — възобнови бълнуването си Райън. — Моят приятел Ивън бе там... не, Ивън не ми е приятел. Ако не бе той, аз щях да съм в Шотландия, женен за девойка с огнени коси и очи с цвят на есмералди. Да, и тя бе миловидна девица... Знаеш ли нещо за девиците, черни ми приятелю? Те създават неприятности, но са възхитителни. Ех, а пък аз им се наситих...

— Рион! — Извика Драш, прекъсвайки неговия транс.

Райън се отпусна по корем върху покритите със засъхнала кръв корабни платна. За щастие, заспа.

Пиратската шхуна „Коперхед“ бе опънала платна по южния вятър под блестящото лазурно небе и се носеше със скорост, която за Джениел изглеждаше невероятна. Тя бе благодарна, че никой не бе я доближавал, откакто бе настанена в малката каюта, с изключение на един въоръжен моряк с прошарена коса, който два пъти на ден й донасяше подноса с храна и ведро с прясна вода. Дни преди това тя бе видяла да оковават Райън във вериги и да ги отвеждат с Драш някъде надолу под палубите. Оттогава не бе го виждала нито веднъж.

През трите изминали дни на борда на „Коперхед“ Джениел имаше достатъчно много време да мисли и да крои планове. Усещаше, че е станала твърда и непроницаема. Дори ужасните мигове от последната сцена на борда на „Уейвърли“ не я измъчваха. Тя щеше да оцелее, като надхитри всички.

Пиратският капитан Мийд Бенингтън привлече нейното внимание. На ръст почти колкото Райън, с хищнически черти, той говореше като джентълмен и високомерно и надменно командваше

екипажа на кораба си. Райън като че ли го познаваше отпреди и сякаш му бе обиден за нещо. Единствено очите на Бенингтън я плашеха. Дълбоко в тях се таеше някакъв трескав кехлибарен блясък на жестокост.

Пиратите търсеха злато, а нейният баща можеше да отдели от своето. Какво ги привличаше повече от златото? Сигурност? Не, те бяха обречени и преследвани хора, загрубели и безчувствени авантюристи, какъвто бе станал и Райън, след като я отвлече от „Ел Робле“. Тя трябваше да намери начин да се доближи до Мийд Бенингтън и да му направи едно предложение, което щеше да ѝ помогне да се върне невредима в Чарлстън.

Когато бърникаше вътрешното резе на вратата с ноктите на ръката си, то леко помръдна. Струваше си да опита.

Тумбестият пират, който държеше подноса на дървената си ръка, се хлъзгаше и клатушкаше върху покапалата мазнина на дъсчения под. Черните му венци се оголиха в хищна усмивка, докато я оглеждаше похотливо и злобно.

Джениел отстъпи от непоносимото зловоние, което се излъчваше от него.

— Кажи на капитана си, че желая да говоря с него! — каза тя, влагайки в думите си цялата решителност, на която бе способна.

Ледените като мрамор очи, вкопани в обветрените бръчки на лицето му, се обърнаха и проблеснаха към нея. Той с нищо не показва, че я бе разбрал.

— Разбирате ли английски? — настойчиво запитва Джениел.

Сакатият пират посочи към нея с мръсния си осакатен пръст.

— Дамътъ има нужда от мъж! — нахално ѝ се подигра той, посочвайки нарастващата изпъкналост между краката си.

Джениел се отдръпна към амбразурата, оглеждайки се трескаво за някакъв път за бягство. Вонящият му на ром дъх опари шията ѝ.

— О, капитанът обича големи жени да го завладяват. А пък аз харесвам мършави повлекани, дето са кожа и кости.

Той свирна, пъхвайки изкривените пръсти в устата си и след това погали нежните ѝ гърди.

Джениел се въоръжи с цялата си сила и самообладание. Когато лепкавата, жълтеникава слюнка от беззъбата му уста докосна рамото ѝ, тя си помисли, че ще повърне, ала вместо това изпищя.

Мийд Бенингтън мъчително наведе рамото си и погали снежнобялата превръзка, която покриваше ребрата му. За негово щастие шотландският капитан бе стар, тромав и непохватен с ножа. Той повдигна нагоре очи и се намръщи, виждайки Инди да влиза в каютата.

— Един проблем, капитане — забързано изфъфли Инди и погледна встрани от суровите жълтеникави очи, които го гледаха свирепо.

— Какво означава това? — настойчиво запитва Мийд Бенингтън.

— Жената, капитане. Долф, капитанският готвач, се опита да я възседне и...

— Успя ли? — засмя се Бенингтън и се завъртя на стола си.

— Чух писъка ѝ и го издърпах, преди да препусне!

Бенингтън издърпа револвера си и насочи дулото право към сърцето на португалеца. След това небрежно превъртя барабана.

— Вероятно Инди предпочита смъртта пред подчинението на заповедите ми! — каза Бенингтън.

Кехлибарените му очи проблеснаха с убийствена насмешка. Инди усети капчици студена пот по лицето си. Бе виждал своя капитан да убива човек заради по-малко провинение от това. Той тежко се отпусна на коленете си и умоляващо допря двете си ръце.

— Не можех да знам, капитане! — захленчи той.

— Тя бе поверена в твои ръце, Инди! Наредих никоой да не я закача. Тя е много ценна за мен, тъй като смятам да я разменя.

— Знам, капитане.

Бенингтън отклони встрани револвера си.

— Ти и Долф ще трябва да увиснете на мачтата — колебливо каза той. — Окови Долф във вериги, докато стигнем пясъчния риф. Що се отнася до теб...

— Аз ще ѝ нося храната, капитане — нерешително предложи Инди.

Бенингтън отметна назад главата си и се разсмя.

— И не забравяй да ѝ запустиш устата, та писъците ѝ да не се чуват! Някой ден, Инди, аз мога да я дам и на теб, след като съм приключил с по-важните неща. А дотогава — ще я оставиш на мира!

Инди покорно кимна и бавно стана, забърсвайки с опакото на косматата си ръка потта, която обливаше лицето му.

Бенингтън все още си играеше с револвера си.

— Какво става с негодника от трюма?

— Не издава нито звук, докато го бия, капитане!

Бенингтън разстла навигаторските карти на масата и се наведе над тях.

— След един ден ще пуснем котва в Рам Кей — замислено каза той и продължи полугласно. — Дори в „Броксбърг“ той бе отвратително упорит!

Неочаквано се развесели и се обърна към Инди.

— Нека го доведат при мен и донесат много храна. Той ще може да ме гледа, докато вечерям.

— Но, капитане, човекът е...

— Окървавен? Вонящ? Изтощен и умиращ от глад? Толкова по-добре! Това ще отвори апетита ми.

Бенингтън се усмихна, а животинските му очи се изцъклиха в очакване.

Райън се нуждаеше от малко подкрепа, когато чистият морски въздух докосна белите му дробове. Португалският помощник-капитан не носеше плетения камшик на колана си. Вместо това на бедрото му се поклащаше италианска сабя от потъмняло сребро.

Избледняващата дневна светлина се носеше от последните лъчи на пламтящото слънце — ослепително пурпурно кълбо, което се настаняваше в своето водно гнездо. Нежен полъх на морския бриз нагъна парцаливите панталони на Райън, докато следваше Инди към горната палуба.

Благословени мигове на свобода от оковите, морска пяна пръскаща лицето му и светлина... господи, да... светлина!

Мийд Бенингтън мрачно кимна, когато Райън влезе в каютата. Той доля мадейра в наполовина изпразнената си чаша и стрелна Райън с безизразните си кехлибарени очи. Устните му се изкривиха в надменна усмивка.

— Как я караш, негоднико Райън?

Райън мислено го удари. След това успокои яростта си. Мийд Бенингтън притежаваше известен налудничав маниер на поведение, който добре се запомняше.

— Какъв отговор очакваш? — запита външно спокоен Райън.

— Кратък! — изръмжа Бенингтън.

— Днес нямаше никаква гимнастика с камшика на твоите главорези и никаква солена вода или гранясала каша! Може пък моята представа за пиратския начин на живот да е погрешна.

— Вероятно! — отвърна Бенингтън и потопаи показалеца си във виното. — Какво мислиш за мореплавателското ми умение?

— Резултатно — за полуразрушени плавателни съдове! — отвърна Райън.

Райън ядосано грабна шишето с виното от масата и си наля пълна чаша с мадейра. Изпи го на един дъх и отново си наля, без да откъсва очи от Мийд Бенингтън. Той имаше предимство. Бенингтън искаше да получи нещо от него.

Райън продължи безразсъдното си поведение.

— Къде е момичето? — настойчиво попита той.

— Засега е в безопасност. По-нататък всичко ще зависи от твоите действия! — студено отвърна Бенингтън.

— Накъде плавате? — попита Райън, усещайки успокояващото въздействие на пивкото вино в празния си стомах.

Бенингтън го стрелна с мрачен поглед.

— Първо — условията! — изръмжа той. — Твоите услуги след пристигането, срещу нейното безопасно завръщане в Каролина!

— Какви услуги? — подигра се Райън. — Да подложа гърба си на Инди, за да поиграе камшикът му? Още една окаяна душа, която да обитава изоставения ти въшлив трюм. Трябва да ти откажа!

В този миг вратата на каютата леко се откряна и се появи готвачът, носейки табла с димяща храна. На масата бяха поставени голям самун хляб, варени малки морковчета и едно сочно пиле, плуващо в собствения си сос.

Райън преглътна, замаян от вида на храната. Последното му хранене бе на борда на „Уейвърли“, няколко дни преди това.

Смеейки се истерично, Бенингтън ритна таблата с ботуша си, разпращайки парчетата от разбитите глинени съдове и разсипаната храна из каютата.

— Ако желаеш да ядеш, негоднико, ближи дъските като куче!

Той бе мъртвешки блед и треперещ от ярост. Гласът му неочаквано секна и премина в безумен смразяващ смях.

Райън полека се отпусна на един стол, решен да удържи срещу бесуващата лудост. Той добре помнеше начините. Спокойно изправи шишето с вино и посегна за две калайдисани канички. Напълни ги догоре и предложи едната на Бенингтън.

Хипнотизиран за миг, Бенингтън се вторачи в протегнатата кана. След това нервно стана от стола си и разтърка с ръка челото си. Унилото му изражение показва на Райън, че възбудата му спада.

— Говореше ми за условия — тихо му напомни Райън.

Все още потиснат, Бенингтън го гледаше безизразно. След дълго мълчание се прокашля.

— Директорът в „Броксбърг“ хвалеше умението ти за проектиране и строителство. Все още ли го притежаваш?

Това Райън най-малко бе очаквал. Спокойно отговори:

— Да, така е.

— Момичето е дъщеря на Джон Петерсън — лаконично отбеляза Бенингтън. — Една обява в Хавана твърди, че си я отвлякъл. Бе определено щедро възнаграждение за онзи, който те залови. Сега нейната свобода зависи от нашето сътрудничество.

— От какъв проект се нуждаеш?

— В лагуната Рам Кей ще бъде построен док, а също така и един сухопътен мост над залива, който ще бъде отворен за мен и ще затваря пътя на всеки натрапник, давайки ми възможност да избягам, ако това е необходимо. Моята сила нараства, Райън. Нуждая се от пристани за товарене и разтоварване. Колонията ми на пясъчния риф е пълна с хора като мен. Хора, които...

— Се нуждаят от крал! — рязко отбеляза Райън.

Бенингтън го изгледа сърдито.

— Континенталната флота е обявила война на пиратите, които плячкосват американски кораби. Те ще те принудят да оцелееш, както направих аз.

Райън не бе имал работа с континенталната полиция.

— С какви материали разполагаш? — безцеремонно попита той.

— Два търговски кораба се разделиха напоследък с товара си от дървен материал, който е натрупан на брега.

Бенингтън увърташе, отпускаяки се под въздействието на виното.

Райън се раздвижи на стола си и се наведе над масата.

— Ето сега моите условия! — дрезгаво изрече той. — Аз ще проектирам твоите докове и мостове в замяна на безопасното завръщане на момичето в Чарлстън. Няма да искате никакъв откуп за нея, както и аз да я придружавам до пристанището. Под ваша охрана — ако много държите на това.

— Не! — изрева Бенингтън и скочи на крака, а жълтеникавите му очи блестяха от ярост.

Райън бавно се надигна от масата до нивото на твърдите като кремък очи на Бенингтън.

— Извикай португалския си идиот и ме върни в трюма!

Бенингтън трепна и колебливо махна с ръка. Той имаше нужда от уменията на Райън, но проклетият негодник бе отишъл далеч. Знаеше, че проектът не бе по силите на когото и да било от хората му. Кокалчетата на ръката му побеляха, стиснали масата отстрани.

— Не си направил списъка с условията за собственото ти освобождаване! — язвително каза Бенингтън.

— Няма да те моля повторно за това! — отвърна Райън.

— От теб ще стане забележителен пират, Райън!

Райън с безразличие сви рамене.

— Обикновено доказвам това със сабята — спокойно отбеляза той. — Засега имам нужда от баня, поднос с прилична храна и мехлем за гърба ми. А що се отнася до дъщерята на държавника...

— Тя твоя собственост ли е?! — лукаво го прекъсна Бенингтън и насочи безизразните си очи към издатината на мъжествеността му.

— Желая да я видя! — озъби се Райън.

— Когато му дойде времето, Райън. Смятай, че тежките ти изисквания дотук са приети, с изключение на момичето. Това само би те възбудило, а няма да бъде толерантно от моя страна. Предупреждавам те, Райън — моето великодушие може лесно да изчезне.

Райън се обърна към вратата.

— Кога ще акостираме?

— Утре на обед! — запалено отвърна Бенингтън, позволявайки на ръката си да потрепне по издутите му слабини. Райън Диверъл притежаваше една непостоянна и обърквана чувствителност.

Бенингтън замислено наблюдаваше как широкия гръб на Райън изчезна в дъното на коридора. Засега дивечът щеше да бъде оставен на

мира. Диверъл бе направил грешка. Помисли си, че е спечелил.

ГЛАВА 29

Ефектните бели пръсти на блестящ вулканичен пясък посягаха към морето. Неостаряващите палми на Рам Кей ясно се виждаха от левия борд на „Коперхед“.

Джениел притисна парцаливите останки от виолетовата си бална рокля към гърдите си и се вслуша в енергичните команди, подвиквани по палубата. „Коперхед“ се движеше покрай бреговата линия, следвайки капиллярите на невисокия прилив, които се разливаха в дълбоката вътрешна лагуна.

Резките, непълни команди на Мийд Бенингтън отекнаха по коридора, последвани от оглушителен трясък. Сега пък долетяха яростни звуци на същия испански език, който говореше Инди. Последва тишина. Пиратите тръгнаха към брега.

Джениел се втурна към вратата и притисна ухото си към олющената полирана повърхност на дървото. Не можеха да я изоставят на борда! Тя задумка с юмрук по вратата, докато кокалчетата на ръката ѝ не я заболяха. Все още никой не идваше да я освободи.

— Има ли някой горе? — яростно извика тя и горещи сълзи потекоха от очите ѝ.

Отговориха ѝ само опияняващите трели на фрегатите^[1], кръжащи отвъд лагуната, наметната с дебелото дъхаво одеяло на нощта.

Веднъж Райън я бе оставил затворена в „Чели“, привързана към леглото му, очакваща волята му. Ужасът, който я бе обхванал тогава, бе нищожен в сравнение с това, което изпитваше сега.

— Има ли някой? — опита отново Джениел, обезверена от ехото на собствения си глас.

Минутите бавно се нижеха. Тя упорито се настани долу и зачака. Нямаше и какво друго да прави.

Един час по-късно дървената палуба над нея заскрибуца и приглушени стъпки се прокраднаха по стъпалата на коридора. Гредата, с която бе залостена вратата, с пукот се огъна под резкия напор на метал.

Португалецът Инди широко отвори вратата и нахълта в каютата.

— Капитанът те приветства с „Добре дошла“ в Рам Кей — изфъфли той на развален английски.

После сложи косматата си ръка на кръста и подигравателно ѝ се поклони.

— Ще ме придружите ли?

Той злобно се усмихна. Думите му изразяваха не толкова молба, колкото заповед.

Джениел се поколеба за миг, опитвайки се да предугади намеренията му. Спомена за нападението на отвратителния капитански готвач я накара да потрепери.

Инди отново ѝ направи жест да го последва. С царствено скована походка, Джениел премина пред него през тясната врата, без да обръща внимание на похотливото му изражение.

Тя внимателно стъпваше по разпилените от бурята валчести камъни, които оформяха естествен каменен мост между палубата и сушата. Притеснена спря в началото на брега — нямаше пътека, по която да продължи.

Инди приглушено изсумтя, показвайки нетърпението си и Джениел покорно го последва към задушната джунгла от смарагдова зеленина, подплашвайки рояци насекоми, които я обкръжиха.

Тя се спъна в жълтеникавото гладко стъбло на една лоза и падна почти върху Инди. Ужасено се огледа и видя, че кълбото, което бе взела за лоза, бавно запълзя към младата гора. След още няколко крачки по отъпканата коралова пътека те излязоха на дълго, открито песъчливо пространство сред гората. Другият му край бе очертан от грубоватото построени кошари от дърво и рибарски мрежи.

„Кошари за домашни животни“ — насърчително си помисли Джениел. Но те не бяха предназначени за животни. През тесните цепнатини Джениел можа да види, че вътре имаше мъже. Райън! Райън трябваше да е някъде там.

Нещо стегна гърлото ѝ. Тя бе поразена от неочакваната гледка, разкрила се пред очите ѝ. Дори чернокожите роби в Каролина не бяха държани в малки като кафези клетки под жаркото тропическо слънце. Преглъщайки надигащата се ярост в гърдите ѝ, тя се извъртя към португалеца и изкрещя с разтреперан глас:

— Това е нечовешко!

— Но е необходимо! — изръмжа Инди. Сграбчвайки я за ръката, той я поведе напред през просеката.

Не след дълго приближиха ниска мраморна постройка със сламен покрив, облепена с черупки от миди. Джениел никога преди това не бе виждала такава сграда. Островните палми растяха в добре оформен кръг около нея и я предпазваха от жаркото слънце.

Инди почука два пъти по наклонената врата. Отвътре се понесе настойчивият глас на Мийд Бенингтън.

— Влизай, Инди!

Джениел профуча и изпревари португалеца, привлечена от прохладата на сградата. Попаднала веднъж вътре, тя се стъписа от потискащия, мрачен интериор.

— Бързо един стол за дамата! — нареди Мийд Бенингтън и се надигна от писалището си.

Джениел потърси пипнешком гладкия твърд стол зад себе си и благодарна, че го е намерила, отпусна прималелите си нозе. Ако някога бе изпитвала нужда от смелост и сила — това бе в този момент.

Студена метална чаша бе поставена в ръката ѝ и побутната към устните ѝ. Тя отпи от сладката, непозната за нея течност. Един глас със силен британски акцент достигна до притъпените ѝ сетива:

— Съчувствам ви, милейди!

Джениел повдигна теменужените си очи към гласа и видя замъглените очертания на златистата фигура на Мийд Бенингтън, наведени над нея. Той бе разсъблечен до кръста. Русолявата му коса бе вързана на тила. Вниманието ѝ бе грабнато от великолепия златен пръстен на ръката му. Тя не можеше да отдели погледа си от него.

Бавно отпи от чашата, а жаждата все още я измъчваше. Чашата мигновено бе дръпната от ръката ѝ и отново бе напълнена.

— Един разнообразен остров, милейди, украсен с папая — обясняваше Мийд Бенингтън, а гласът му бе странно различен.

— С възхитителни китайски изделия — изфъфли Инди от ъгъла на стаята и замлъкна, улавяйки суровия поглед на капитана си.

Джениел се почувства по-добре, дори великолепно. Първо, тя щеше да поиска да види Райън, а след това — да я освободят. И най-накрая щеше да настоява да бъдат пуснати хората от малките клетки. Когато понечи да говори, тя усети, че езикът ѝ е натезжал. Изчака да се успокои от тръпките, които я побиха, окуражавайки се сама.

— Имате вид на джентълмен, господине — колебливо започна тя. — Затова настойчиво ви моля да видя човека, когото пленихте на „Уейвърли“. Казва се Райън Диверъл.

Тя мъчително преглътна, решена твърдо да продължи.

— Имам намерение да обезпеча моята свобода с всички разноски, както и неговата. Освен това има един въпрос, свързан с хората, които са затворени като животни при просеката...

Думите ѝ заглъхваха, преди да достигнат до собствените ѝ уши. Какво ли би могло да я направи толкова безстрашна?

— Напълно несправедливо е да се отнасяте по този начин към което и да било човешко същество!

— Ще взема под внимание молбите ви, мадам... когато му дойде времето — спокойно каза Бенингтън.

Джениел усети учтивост в думите му и... като че ли той очакваше нещо да се случи. Обхвана я друго продължително втрисане и стрелите на избухващи бели светлини се понесоха пред очите ѝ. Стаята бе неясна, а столът ѝ започна да се движи наоколо. Тя не можеше да го задържи. Последният звук, който чу, бе самоувереният смях на Мийд Бенингтън.

Райън се вцепени и ръката с издълбаната катуна замръзна, преди да достигне устата му. Той присви очи докато Драш боравеше с острата брадва, разсичайки яростно кръглия пристанищен стълб на две части. Драш методично хвърляше разсечените греди към купчината близо до водата.

Мийд Бенингтън нямаше време за губене. Канадският дървен материал, плякосан от френски товарен кораб, бе пренесен от сала до отдалечения край на рифа. Райън и останалата паплач от екипажа, състоящ се от недоволни матроси, няколко души от зоната на Карибско море и няколко от неговите хора от „Уейвърли“, бяха подкарани като стадо покрай лагуната, следвайки саловете до мястото на строежа. Грандиозността на задачата и възникналите допълнителни неудобства от това, че само няколко от мъжете разбираха точното предназначение на сечивата или можеха да преведат командите му, все повече го убеждаваха, че Мийд Бенингтън бе наистина луд човек. Единствено

разбиращите очи на Карлсън — механика на „Уейвърли“ го крепяха и му даваха сили.

— Може да се направи, Райън — лаконично бе казал Карлсън и плътният му глас сливаше думите.

— Дървеният материал е зелен и непригоден за този климат. Необходимо е време за изсушаване, а пък аз разполагам с твърде малко — намусено отговори Райън.

— Лагуната се стеснява близо до водопада, а там има съединени скали. За да влезем от онази страна ще трябва да вземем опитен навигатор — отбеляза Карлсън.

— Или лунатик! — предложи Райън.

Бе възхитен от плана на Бенингтън да построи док и да го съедини чрез един незабележим мост със сушата. Корабът, хвърлил котва тук, щеше да е избягал далеч преди неприятелят да излезе насреща, стига само щурманът да познаваше добре теснините. Той или трябваше да знае местоположението на моста сред бъркотията от островчета, или щеше да е безнадеждно изгубен. След не повече от няколко седмици Бенингтън възнамеряваше да опита коридора от тази страна на рифа. Строежът на дока трябваше да приключи преди този ден.

Райън разстла на коленете си чертежите за строежа върху пясъка и отново ги огледа. В най-лошия случай, трудът го крепеше и го откъсваше от мъчителните мисли за други неща, като Джениел, например. Единствената връзка между Райън и Бенингтън сега бе португалецът Инди. Той уверяваше Райън, че американската дама е на удобно и безопасно място и очаква времето, когато мостът ще бъде завършен и тя ще може да отплава за Каролина. Райън не бе виждал Джениел от деня, когато ги отведоха на борда на „Коперхед“.

— Носилките са готови за връзване! — съобщи Карлсън, който бе клекнал встрани от Райън.

— Само първите десет, за да проверим как са захванати — каза Райън, а погледът му се плъзна по тясното водно пространство.

— Веднъж да почнем направо по сушата и ще бъде по-лесно! — отбеляза Карлсън, бършейки изпотеното си лице.

И двамата скочиха на крака, когато видяха Инди да приближава, носейки жълтеникава хартия в ръката си.

— Донесох новини от вашия град, за да облекча изолацията ви — изфъфли Инди, подавайки на Райън подгизнала от вода страница от вестник „Чарлстън газет“.

Очите на Райън жадно прегледаха напечатаното. Чарлстънският театър на Севидж Грийн представяше постановката „Трагедията на Ърл от Есекс“. Конкуриращият го градски театър бе построен в западната част на улица „Чърч стрийт“ между алеята „Сейнт Майкъл“ и улица „Тред стрийт“ и щеше да бъде открит с благотворителната постановка за арменските пленници на алжирците.

Продължи да чете. Нов хиподром бе спонсориран от генералите: Чарлз Пикни, Уилям Уошингтън, Уилям Молтри, Якоб Рийд и господата Уилям Елсън, О’Брайън Смит, Габриел Мейнаголт, Уейд Хемптън и Едуард Финуик и бе организиран като четвъртия жокей клуб на Южна Каролина. Това обещавахе да бъде „парад на красиви жени, светски кавалери и елегантни екипажи“.

Райън отметна назад главата си и се разсмя. Влудяващият звук предизвика сърдито мръщение върху абаносовочерното лице на Драш. Този звук бе често повтарян след престоя на „Коперхед“.

Инди отстъпи крачка назад, неуверен за по-нататъшното поведение на Райън. Той несъзнателно посегна към шипа от макайра^[2], който винаги бе у него при обиколките му из рифа.

Райън мигновено изтрезня.

— Уунашее! — изрева той към карибците, които се завтекоха след неговата заповед.

— Trabahar!^[3] — извика той на другите. Мъжете покорно се върнаха към задачите си.

Райън се завъртя около Инди.

— Връщам се с теб на пирогата — сърдито каза той на португалеца.

— Н-но капитанът не е казал... — фъфлеше Инди, преглъщайки слюнката, която непрекъснато се стичаше от устатата му.

— Или сега ще дойда с теб, или твоят капитан ще си търси друг майстор. Карлсън може да се справи до утре. Имам да уредя нещо с Бенингтън.

Инди плъзна осакатения си пръст по грубата си брада. Удоволствието на неговия капитан с американската дама можеше да бъде прекъснато и той скъпо щеше да заплати за това. Но Диверъл не

му остави право на избор. Все пак, когато капитанът му бе дал хартията за Райън, в очите му блестеше скрито задоволство.

Португалецът предпазливо изучаваше мършавия яростен мъж, който стърчеше над него. Американският морски капитан бе овладян от вледеняваща убийствена решителност, която дори той, с майсторския си камшик не бе могъл да възпре. Даже по-силни мъже от него плачеха, някои дори умоляваха, не и този американец.

Най-после Инди кимна на Райън да го последва. Разчистването на сметките между двамата капитани, несъмнено щеше да настъпи... и то скоро.

---

[1] Морска птица с голяма, дълга, крива опашка, която живее край топлите морета. — Б.пр. ↑

[2] Голяма океанска риба с дълъг остър шип. — Б.пр. ↑

[3] Работи! (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Холандската шхуна „Рен Хорн“ бавно спусна въжето на котвата си в уединената плитчина на Рам Кей. Тя бе най-новата жертва от последния грабеж на Мийд Бенингтън. Товарът от необработена захар, влакно от американска агава^[1] и тютюн нямаха голямо значение. Бенингтън се стремеше към самата шхуна.

Инди му докладва, че работата по моста и дока в лагуната е свършена до половината, но Райън Диверъл започнал да става все по-сприхав относно проекта. Той настоявал за повече хора и инструменти, повече греди и по-добра храна за работниците. „Толкоз по-добре!“ — реши Бенингтън. Плановете му за бъдещето на Райън в Рам Кей почти се бяха приближили към своя край. Заниманията с американската повлекана той щеше да провежда нощем и планът щеше да бъде точно на място. Райън го очакваше едно изключително занимание.

Джениел бавно се разбуди от пронизващите ивици дневна светлина, които я дразнеха и сякаш изтръгваха очите от главата ѝ. Тънък слой от пот блестеше по голото ѝ тяло. Тя облиза с език пресъхналите си устни, опитвайки се да си спомни кога за последен път е била облечена. Мийд Бенингтън я предпочиташе свършено гола.

Тя посегна към малката кана встрани от леглото, както правеше всяка сутрин през последните няколко седмици, и жадно отпи от пенливата с цвят на праскова островна напитка — тази, която Инди предлагаше като „Китайска наслада“. Тя щеше някак да се оправи с това, че си говореше сама. Само да не се чувстваше така замаяна и отнесена.

— Аз съм Джениел Кристина Петерсън. Мой дом е имението „Петерсън Ууд“ в Южна Каролина.

Трябваше да го повтаря безкрайно, защото сетивата ѝ бяха така притъпени от особеното усещане, което я бе обхванало, че се затрудняваше да запомни дори и това.

Тя се отнасяше в една страна, където всички се усмихваха, но очите им не бяха весели. Последният ясен факт в забуленото ѝ съзнание бе, че е разменила свободата си срещу живота на Райън Диверъл. Така тя бе станала блудница на Мийд Бенингтън.

Джениел замечтано се усмихна, припомняйки си, че в Чарлстън такива жени бяха предлагани за любовници на разни мъже. Звучеше хладно и учтиво, дори — интригуващо. В нейното положение обаче нямаше нищо интригуващо или приятно. Най-грубите и болезнени моменти от ненаситните привички на Мийд Бенингтън бяха ѝ доказали, че тя не бе с нищо по-добра от пристанищните блудници.

Джениел внезапно потръпна. Нежната ѝ ръка се разтрепери, след като бе изпила и последната капка от каничката с островната напитка. Омразната Мануела щеше скоро да дойде и да я напълни отново. Мануела е била любовница на Бенингтън преди нея и той бе извършвал същите извратени действия с тъмнокожата жена, които извършваше сега и с нея. Отново я побиха тръпки при мисълта, за това.

Бенингтън я бе доближил в деня след пристигането им в Рам Кей, когато мислите ѝ все още бяха необяснимо объркани, а обкръжението ѝ — пропито от продължителни смътни и двойствени пропадания. На моменти тя чувстваше, че се извисява до най-високия връх на своето същество, а в мрачните дълбини тя сънуваше, че е безтелесна.

Острият глас на Бенингтън я атакуваше през пластове от реалност и унес:

— Истината, мадам, е, че аз държа всички живеещи в тази колония под моя власт! Онзи, който ми се противопостави — умира!

Джениел се олюляваше на стола си.

— Какви са намеренията ви към мен?

Гласът, който излезе от гърлото ѝ бе странно изтънял.

Бенингтън сухо се изсмя.

— Ами, вие сама разбирате — кискаше се той. — Това ще ни спести време.

— Настоявам да видя мъжа, който бе пленен с мен! — неубедително каза Джениел.

— Невъзможно! Той е в другия край на рифа и бе наказан заради явното си неподчинение. Едва ли бихте понесли гледката, която

представява сега.

Нежните пръсти на Джениел здраво стиснаха ръба на стола.

— К... какво сте направили с него?

— Остава да реша какво трябва да направя с него! — рязко каза Бенингтън.

Джениел настоя:

— Моят баща е Джон Петерсън от Южна Каролина — успя да изрече. — Той ще плати откуп за безопасното ми завръщане в Чарлстън. Моля ви, господине, положението, което...

— Аз знам коя сте вие! — прогърмя гласът на Бенингтън. — А моите информатори знаят за колко е оценена главата на Райън Диверъл. Неговият живот не зависи от мен. Неговата съдба от този момент, ще зависи от това, доколко вие държите на него.

Джениел можа само глупаво да го погледне. Всичките ѝ мисли и представи бяха изкривени и объркани. Устните ѝ се отвориха, но не можа да издаде нито звук.

— Моето предложение е много просто — продължи Бенингтън, а жълтеникавите му очи се втренчиха в нея. Той бавно се приближи, наведе се и постави ръцете си на слабите ѝ рамене.

— Райън Диверъл безпрепятствено ще си отиде, ако ти решиш да останеш с мен в Рам Кей!

Думите на Бенингтън прозвъняха някъде в изкривеното съзнание на Джениел. Тя тръсна главата си, за да я проясни.

— За колко време? — въздъхна най-последно.

Самоувереният смях на Бенингтън проряза тежкия въздух.

— Докогато аз реша, мадам!

Джениел се окопоти и поиска от краката си да я повдигнат, за да стане от стола и да се противопостави.

— В противен случай? — притаи дъх тя.

— В противен случай вашият любовник ще бъде обесен пред очите ви!

Джениел не можа повече да сдържи чувствата си. Тя помнеше само, че солени сълзи потекоха по страните ѝ и нежно закапаха по ръцете ѝ.

— Виждала ли сте някога да бесят човек? — ехидно попита Бенингтън. — След счупването на врата езикът се подува и почернява, последните телесни течности се изливат...

— Спрете! — изкрещя Джениел и запуши ушите си с юмруци.

Бенингтън дръпна ръцете ѝ встрани. Устните му доближиха до нейните.

— Добре помислете, мадам! — изръмжа той.

За известно време Джениел остана напълно, мълчалива. Собственото ѝ дишане отекваше силно в ушите ѝ. Вълнуващите спомени за лицето на Райън — високомерно и красиво, за сиво-сините му очи, които ѝ се надсмиваха при първата им среща в „Чели“, преминаха през съзнанието ѝ. Тя все още го обичаше, за бога!

Бенингтън бе отишъл до вратата и бе направил знак на Инди да влезе в стаята. Те оживено разговаряха на испански, докато Джениел седеше с безизразни очи. Между отблъскващия тъмнокож португалец и мургавия пиратски капитан съществуваше едно особено, извратено другарство. Неясно емоционално раздразнение премина между тях и накара Джениел да потръпне от ужас. Инди с отвращение наблюдаваше Джениел, а моравият му език облизваше лигавата му уста.

След като Инди излезе, Бенингтън застана пред нея. Той се разкрачи. Тя мълчаливо се взираше в изящно изкованата катарама от чисто сребро върху широкия му колан. Погледът ѝ несъзнателно се плъзна по-надолу.

— Очите ви галят една част от мен, която с нетърпение ви очаква! — почти нежно изрече Бенингтън.

Джениел повдигна питащите си теменужени очи към него.

— Как ще научи Райън, че решението ми го е освободило? — нерешително попита тя.

— Аз ще му кажа! — излъга Бенингтън.

— Кога? — неуверено промълви тя.

— Когато го отпратя — каза Бенингтън.

Джениел само кимна. Климатът на острова я бе разболял. Унесена, тя залитна към Бенингтън, блъсвайки лицето си в мускулестите му бедра.

— Мануела ще приготви банята за вас, мадам. Предпочитам жените да са чисти, преди аз да ги изцапам! Довечера ще започнем с инструкциите как да ми служиш. Очаквам съвършенство и ще го получа!

Джениел прие чашата студена течност, която той тикна към устните ѝ. Странната смес имаше учудващо успокояващ вкус. Всичко приключи. Райън щеше свободно да си замине, а по-късно Бенингтън щеше да освободи и нея.

Искрици на надежда проблеснаха в съзнанието ѝ.

Струваше ѝ се, че първият ден с Бенингтън е бил преди много години. Джениел пусна краката си на пода и издърпа една тънка материя върху голото си тяло. След изминалите седмици тук, тя малко приличаше на себе си. Не се интересуваеше особено от храната и бе видимо отслабнала. Спеше през деня, за да събере останалите ѝ сила и активност, които Бенингтън изискваше от нея всяка нощ.

В началото той не бе брутален и сякаш бе пристрастен към самия акт. Пошлостта да наблюдава как Мануела изпълняваше някои движения с гладкото си тъмно тяло, употребата на сочните ѝ устни, неестествените реакции на Бенингтън — всичко това я бе отвратило. Но след първите няколко нощи на обучение това също бе станало част от мъглявия вятърничав сън.

Бенингтън бе ненаситен. Дори когато бе сигурна, че е изчерпан — той продължаваше. Веднъж, когато усети, че се пресилва отвъд ръба на собствената си задоволеност, той неочаквано се отдръпна и я отблъсна встрани.

— Няма да търпя вместилище, което смразява устрема ми! — изкрещя той и ръката му я удари по лицето. — Да те вземат дяволите, кучко! Ако още веднъж изречеш името му, докато съм с теб, ще те дам на Инди! — изруга Бенингтън, изблъсквайки я гола от спалнята.

Джениел унесено докосна натъртеното място върху бледото си лице, осъзнавайки смътно, че бе прошепнала името на Райън.

Райън се качи в пирогата и ядосано огледа просеката. Задушлив дим пълзеше от няколкото останали огнища за готвене. С пареща златиста червенина островното слънце залязваше в морето. За миг той бе погълнат от гледката, свързваща го с усещането за море. Закованата стена на кораба „Рен Хорн“ се очертаваше на фона на слабата светлина на здрача. Райън се поспря да огледа шхуната.

— Какъв е тоя кораб? — обърна се той към Инди.

Инди облиза слюнката върху набитата си брадичка.

— Холандски! — раздразнено промърмори той.

— Ново попълнение на Бенингтъновата флота — каза сякаш на себе се Райън.

— Ще има още много други — навъсено обясни Инди и го поведе през просеката.

Той знаеше, че Бенингтън бе с жената и почувства безпокойство. Неговият капитан можеше да го убие, но той бе заплашен от хладнокръвната решителност на Райън Диверъл. Ако Бенингтън се ядосаше дотолкова, че да убие и Диверъл и жената, то и капитанът му трябваше да се лиши от предишните удоволствия.

— Кога я доведохте? — попита Райън, посочвайки с ръка към шхуната.

— Преди няколко дни. Тя е предназначена за плаване и нападение — разсеяно каза Инди.

Натрапчива мисъл за бягство премина в съзнанието на Райън. Щеше да има нужда от екипаж. Ако успееше да освободи дори двама от моряците на „Уейвърли“...

— Капитанът не обича изненадите — изфъфли Инди, бутайки ръката на Райън.

— Присъствието ми тук не е изненада за него! — сдържано отвърна Райън, мислейки за лукавото мъчение, което му бе причинил Бенингтън, давайки на Инди страницата от вестника. Цялата тактика на Бенингтън бе твърде очевидна.

— По-добре изчакайте, докато аз...

Райън бе уморен от играта на криеница.

— Не! — извика той. — Аз не съм пленник! Бенингтън и аз се споразумяхме за срокове и условия.

— Условия?! — зяпна Инди и се вторачи в широкия гръб на Райън, когато той се понесе към бараката на Бенингтън.

Райън блъсна с юмрук изкривената дъсчена врата и се втурна вътре, готов да се опълчи срещу Бенингтън. Той не бе спазил условията!

Бенингтън се бе изтегнал гол в единия край на тесния хамак. Краката му бяха широко разтворени, а ръцете му поставени върху коленичилата пред него фигура. Облак от сребристи къдрици на платиненоруса коса се разстилаше по бедрата на Бенингтън. Мургава,

златиста голота — красива и нежна. Едно видение, което се извиваше в странен, нечуван ритъм на странното сливане. Джениел бе...

Бенингтън промърмори нещо и потрепервайки се изправи. За миг револверът се озова в ръката му и жълтеникавите му очи студено се повдигнаха към Райън.

Райън се приближи до него и блъсна Джениел встрани. Бенингтън бързо скочи на крака и щракна ударника на оръжието.

— Ти си виновен затова, негоднико! — изсъска той. — Твоята жена предпочете да бъде моя блудница!

Райън се колебаеше, удържайки атаката си. Той грубо изправи Джениел, отвратен от това, което видя. Пръстите му се вкопчиха в косата ѝ, обръщайки лицето ѝ към себе си.

— Истина ли е това? — изхриптя той и яростно разклати Джениел.

Джениел повдигна замаяните си теменужени очи към него. Изражението ѝ бе неразбиращо и лишено от чувства. Тя мълчаливо кимна с глава.

Когато Райън я пусна, Джениел се свлече на пода и главата ѝ клюмна към слабото ѝ рамо. Преглъщайки изгарящата ярост, която бе заседнала в гърлото му, Райън се нахвърли върху Бенингтън.

— Какво, за бога, си направил с нея? — настойчиво попита той.

— Нищо, което тя да не е пожелала да ѝ сторя! — изръмжа Бенингтън, стискайки все още здраво револвера си. — Жените винаги избират по-добрата възможност.

— Дойдох да сложа край на споразумението ни, Бенингтън! — заяви решително Райън, без да обръща внимание на риданията, които от време на време се откъсваха от устните на Джениел.

— Би ли искал да се върнеш в морето? — с половин уста попита Бенингтън.

— Земният ти мост е просто една подробност сега, когато е направен план на строежа. Докът е завършен. Карибците и моите хора могат да се погрижат за останалото. Моята уговорка е спазена! — ядосано изръмжа Райън.

Инди влезе в стаята без предупреждение. Късата му сабя бе извадена. Малките му сърдити очички видяха неподвижната фигура на Джениел и голотата на Бенингтън. По тъмното му лице бавно премина зловна животинска усмивка. Планът на капитана бе успял.

Държейки пистолета в едната си ръка, Бенингтън нахлузи брича си.

— Доведи Мануела да се погрижи за жената! — нареди той и тръгна към вратата. После усмихнат се обърна към Райън.

— Имам подарък за теб, Диверъл! — каза той и го подкани навън.

Инди се въртеше край Райън и не го изпускаше от очи. Райън пристъпи навън, хвърляйки през рамо един поглед към Джениел. Тя отново му бе изневерила. Сега си бе заслужила съдбата.

— Какъв е подаръкът ти? — попита грубо Райън.

— Давам ти назаем шхуната под твоето собствено командване, Инди като помощник-капитан и половината от плячката! — рязко каза Бенингтън.

Все още разкъсан от сцената, на която бе станал свидетел, Райън намусено помисли, че Бенингтън дава много повече от това, което бе обещал. Джениел бе една невярна кучка, която много лесно преминаваше от един мъж към друг. Само че този път не бе надзирателят от „Чели“, а един пиян британски сержант.

— Съюз на пиратските капитани! — кисело отбеляза Райън.

— Аз подбирам само способните! — строго отвърна Бенингтън.
— Други пирати в тези води бяха обединили усилията си и плаваха като флота, и колкото повече кораби ограбваха, толкова по-голямо бе възнаграждението им.

Райън усети, че усилващият се нощен бриз разроши косата му. Да усеща непокорното море отново под краката си! Морският вятър свободно да духа в лицето му... Нищо вече не го свързваше със сушата. Отговорността му за Джениел бе свалена.

— Ще плавам с твоята шхуна, Бенингтън — каза спокойно Райън. — Но да се разберем: аз командвам кораба! Това включва бойната техника и лоялността на твоите хора. Ще взема някои от моя екипаж на „Уейвърли“, стига само те да желаят да плават под пиратски флаг. Няма да допусна никаква намеса от твоя страна!

— Не желая да бъда мамен за моя дял от плячката! — кипна Бенингтън.

— Не е в моя стил да мамя когото и да било! — отвърна Райън.
— Ще изведа шхуната извън обсега на прилива и ще я изпитам как се

движи срещу вятъра. Моята стратегия е различна от твоята и аз пак ти напомням тоя факт!

Бенингтън бавно се усмихна.

— Тя е бързоходна, Райън, първокачествена и вярна!

Бенингтън сведе очи и започна да пристъпя от крак на крак върху блестящия пясък.

— Твоята жена... тя ти донесе разочарование! — предпазливо каза Бенингтън.

Райън се наежи.

— Жените винаги носят разочарование! — каза отсечено той, обърна се на тока си и гордо закрачи надолу към брега.

---

[1] Многогодишно американско растение, от листата, на което се получават влакна за въжета, върви, груба прежда. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Ивън Рийд изпъна широките си рамене, опитвайки се да докара офицерската стойка, подобаваща на морски офицер. Стоманеносивите му очи бяха нащрек, тъй като бе застанал пред контраадмирала на континенталната флота на Южна Каролина.

Адмиралът изглеждаше строг и елегантен, а гласът и маниерите му — изискани.

— Разберете, Рийд — заяви Канингъм, — обикновените военни правила не ще позволят това. Вашият британски произход ви кара да подценявате патриотизма към страната, към която ние сега изявяваме претенции. Ако не беше парафът на Джон Петерсън върху вашата молба и острата нужда от лекар, аз нямаше да мога да гарантирам вашата аудиенция!

— Разбирам, сър! — дрезгаво отвърна Ивън.

— Единствено заради мисията, в която ще се закълнете. След приключването ѝ, ще бъдете изместен! — навъсено продължи адмиралът.

— Това ми бе обяснено, сър. А и само заради тази мисия аз се чувствам задължен да се присъединя.

Адмиралът повдигна побелелите си вежди към Ивън.

— Шестте кораба ще обхождат и претърсват пиратските морски пътища, докато не бъде намерена сенаторската дъщеря. Междувременно пиратът Райън Диверъл ще бъде преследван и пленен. Това е двойна мисия!

Ивън успя да задържи погледа си спокоен, но ръцете му трепереха. За щастие, той щеше да бъде на борда, когато Джениел бъде намерена, а Райън — заловен. Какво ли бе тласнало Райън към скандалното пиратство през последната година — умът му не го побираше. За федералните власти бе загадка и къде бе укривана Джениел през това време.

— Имахме една унция късмет през тази седмица — иронично продължи контраадмирал Канингъм. — Един бивш член от екипажа на кораба на Диверъл — „Уейвърли“, едно момче на име Карлсън, бе

изтеглен на борда на федералния кораб „Сейнт Огъстийн“. Човекът е бил измъчван и захвърлен да се носи по течението. Преди да умре той бълнуваше за пират на име Бенджамин или нещо подобно и каза името на Петерсън. Когато го разпитвах за неговия кораб, човекът само промълви „отмъщавам“. Така че това бе първата достоверна дума, която сме получили по въпроса за една година.

Ивън усети как сърцето бумтеше в ушите му.

— Как бе определено, че мъжът е плавал с Диверъл? — попита той.

— Несретникът носеше моряшките си документи, вързани към гърдите. Странно произшествие. Сякаш някой се бе опитал да предаде съобщение.

Адмиралът се намръщи, ровейки из документите си.

— Записан сте в списъка на екипажа на флагманския кораб „Тринити“. Положихте ли лекарска клетва пред американските власти?

— Направих го, сър — отвърна Ивън.

— Флотата е снабдена с провизии и има нареждане да отплава във вторник. Вицеадмиралът ще подпише временното ви назначение. Ще ви бъде дадена офицерска значка.

Едно внезапно разочарование обхвана Ивън и той трепна от думите на адмирала. Като британски сержант на борда на „Довър“ неговият ранг бе уважаван и почитан. Въпреки това, той бе водил тежки битки и бе тропал на много врати, за да постигне това назначение. Хората от американския морски флот не бяха сантиментални и гледаха с неодобрение на бившия британски морски офицер, който търсеше тяхната благосклонност.

— Джон Петерсън изпраща чрез мен своята признателност — лаконично каза Ивън. — Безопасното завръщане на дъщеря му ще се отрази добре на разклатеното му здраве.

Лицето на контраадмирал Канингъм омекна.

— Джон Петерсън направи доста, за да подпомогне нашия флот и е почитан от командването. Аз се зарекох да потърся отговорност за нанесеното оскърбление на дъщеря му. Човекът, който е извършил това безчинство, да бъде окован във вериги на входа на пристанището ни!

Лицето на Ивън бе непроницаемо.

— Според морското право ли, сър?

— Според всяко право! — изкрещя адмиралът.

Ивън набързо се сбогува и си тръгна.

Холандската шхуна „Рен Хорн“, прекръстена на „Авенджър“, заобиколи залива Дериън и доближи Барнакуила. Югоизточният вятър издуваше платната ѝ.

Стройното мускулесто тяло на Райън бе почерняло от слънцето. От два дни той преследваше френския корвет „Портобелло“, който бе претъпкан с товар и едва се движеше, въпреки внезапния вятър.

Снажният холандски боцман Орт дер Беер се бе съгласил да плава под пиратски флаг, но да не напуска кораба си. В екипажа на Райън имаше шейсет и осем мъже, в това число и Драш. Една част от тях бяха от „Уейвърли“, а друга — от размъкнатите негодници на Бенингтън, които бяха доказали своята благонадеждност при изпълнение на суровите задължения в морето. С Орт дер Беер на борда като първи помощник-капитан, Инди стана излишен. Това бе облекчение. Райън почти бе пребил от бой Инди, когато португалецът поиска да получи командването. Имаше и още нещо — бяха прерязани последните пътища за влияние на Бенингтън върху екипажа.

— Ще го превземем ли? — попита Орт дер Беер, наблюдавайки изражението на Райън.

— Придържа се много близо до брега — отвърна Райън и свали далекогледа от очите си. — Нека покаже намеренията си. Ако промени посоката и тръгне на североизток, тогава най-вероятно пътува за Кингстън.

Той сви рамене и се намръщи от яркото слънце. „Авенджър“ щеше да дебне и да продължи да го следва, а след това да промени курса и да се обърне, с цел да заблуди тарана^[1] — една неочаквана маневра, от тези, които Уайлър умееше и за които казваше, че е заел от службата си на римски кораб.

Преди да пристъпи към действие, Райън вземаше под внимание необходимостта от промяна в маневрите в зависимост от ветровете, интелигентността на неприятелския капитан и собствената си съдба. Но основната му стратегия в повечето сражения бе надеждата.

Бенингтън вероятно бе преценил пригодността и възможностите на шхуната. „Авенджър“ бе силен, бърз и маневрен и откликваше на ускорените движения като едномачтов кораб. Той напълно отговаряше

на потребностите на един мародерстващ пиратски кораб, плячкосващ по-големи и по-тромави „кораби на висота“.

Бързоходни параходи, натоварени с китайски чай, китоловни кораби и дори рибарски лодки бяха сред жертвите на Райън, след като той започна да дебне във водите на Големите Антили и постепенно разширяваше гамата с испански, британски и френски търговски кораби. Първоначалната борба със собствената му съвест не му позволяваше да се измъкнат. Той бе превзел извън Ню Орлеан само един — „Суалоу“, натоварен с ром и захар, и бе позволил на екипажа да избяга. А след това се бе напил до безсъзнание.

— Той се насочва на север, капитане! — каза Орт дер Беер на заваления си английски.

— Остави я да води! — нареди Райън, настанявайки се върху родана^[2].

Нямаше защо да бърза. С опънати платна можеха да го заловят преди здрач. Той предпочиташе пленяването по здрач и често преди започване на атаката, притискаше жертвата до плитчините край бреговата линия. Като че ли това бе най-подходящото време, което до голяма степен хармонираше с мрака в душата му.

— Те имат девет оръдия, сър — отбеляза Орт.

— При нейното наклоняване сачмите от изстрелите ни ще отидат на вятъра — каза с безразличие Райън и мургавият му пръст се плъзна по плетеницата на въжето, навито около родана.

Няколко месеца преди това — зелен и вилнеещ в ролята на агресивен пиратски крал, той не можеше да прецени величината и да проумее богатството, което бе натрупал от грабежите си. Дори по време на войната с британците, с благословията на Уошингтън той бе спечелил от нападенията на своя американски капер богатство, по-малко от една частица от сумата, която сега притежаваше. Клетвата, която бе дал в Шотландия цяла вечност преди това, бе дала плодове. Милостта загина в битките заедно със съвестта му.

Пиратската колония на Мийд Бенингтън в Рам Кей процъфтяваше, но рисковете в морето бяха нараснали, след като той и Диверъл все по-често бяха разпознавани в сраженията. Райън бе предложил да променят мястото на операциите им, но Бенингтън отказа.

— С кораб в другия край на рифа бягството е сигурно, дори ако ни издирват. Нали това бе предназначението на земния мост, който ти построи през лагуната — мотивира се Бенингтън.

— Бягството никога не е сигурно! — противопостави се Райън. — Коридорът през лагуната е коварен и труден за излизане. Боен кораб може да блокира входа и да залови единия от нас.

— Дразниш ме с предпазливостта си, Райън!

Спорът с Бенингтън бе безполезен. Той мислеше и действаше фанатично, увлечен от плячката, която Райън можеше да не подели с него.

Орт дер Беер побутна Райън. Дълбокият му глас бе напрегнат.

— Най-добре е да легнем на левия борд и да потеглим, капитане!

— Така е — съгласи се Райън.

Корветът ги бе поставил в затруднено положение, променяйки курса си на изток към сушата. Въжетата от нерви в стомаха на Райън се бяха омотали, както винаги преди бой.

Райън сви дланите си на фуния и ги вдигна към устата си.

— Готови всички! Заеми бойна позиция!

Битката започна.

С мрачна и уморена физиономия Морис Чепмън се отпусна в омачканото си кожено кресло все още потресен. Красноречивият държавник, чийто приятен глас бе убеждавал хиляди хора, Джон Петерсън, бе умрял. Последният от семейство Петерсън щеше да бъде погребан в имението „Петерсън Ууд“. Оставаше само Джениел, но бе доста съмнително дали бе оцеляла в морето.

Морис премигна към прилежно подредените документи на писалището си, опитвайки се да отвлече мислите си от обхваналата го депресия. Ако бездната от грижи все така го поглъщаше, той отново щеше да посегне към пиенето. Но това не трябваше да се случва, за бога! Все още имаше надежда. С помощта на невидимия закон на справедливостта, те все някак си трябваше да достигнат до отговора. Адвокатската му интуиция му подсказваше това.

Райън бе станал пират и се бе присъединил към оная омразна пасмина от хора, която си навличаше чистата омраза на обикновените умове. Какво ли го бе накарало да се върне към този начин на живот, от

който веднъж вече с горчивина се бе отказал? Дори в дните, когато се занимаваше с каперство, той виждаше разликата между тези, които плаваха под флага на свободната им страна и онези, които опустошаваха моретата с обикновено обирничество, поддържайки се взаимно, за да спечелят. Имаше една съществена разлика и Райън я бе разбрал.

Преди два месеца Ивън Рийд беше плавал с военната континентална флота. Стремехът му бе да открие Джениел, преди баща ѝ да умре. Морис и Ивън бяха обсъждали и възможността да я намерят с Райън.

— Райън трябва да знае местонахождението ѝ. Сигурен съм! — каза Ивън. — Ако тя е жива, то сигурно ще е близо до мястото, където е и той.

— Грабежите на Райън са обхванали целия район на Карибско море. Той не е показал предпочитание към корабите или страната, под чийто флаг плават — огорчено бе отвърнал Морис. — Трябва да живее доста далеч от местата на нападенията.

— Континенталната флота е объркана от необичайното му поведение, но ще го залови — замислено отбеляза Ивън.

— Ще бъде обесен! — бе казал Морис, борейки се с нахлулите чувства.

— Но преди това ще бъде разпитан — бе добавил Ивън и в сивите му очи бе проблеснала надежда.

Внезапно Морис бе изтръгнат от мислите си от необичаен шум на пристанището, намиращо се по-надолу. Една голяма тълпа се бе събрала и развълнуваното ѝ множество се увеличаваше. Той се изправи на прозореца и срещна погледа на помощника си, Бенджамин, който с лакти си пробиваше път към кантората. Морис забързано излезе да го посрещне.

— Кораб с призраци, сър! — задъхваше се Бенджамин. — Само че тя не е там!

Морис хвърли поглед към бреговата линия.

— Лоцманът се качи на борда му и го доведе до тук! — развълнувано говореше Бенджамин.

— Какво представлява той? — попита Морис.

— Френски кораб, сър. Един докер каза, че е корвет. Той няма име и е натоварен със злато!

Морис се втренчи в разрошения си помощник и се опита да вникне в смисъла на думите му.

— Нямаше ли някакви други отличителни знаци?

— Чух да казват, че това е подарък за града от пирата Диверъл!

Морис тежко се отпусна и седна на обветрените стъпала. Дишането му бе секнало. Той успя само да зяпне към Бенджамин, който се обърна и отново се завтече към пристанището.

По-късно през деня Морис бе повикан от канцеларията на Адмиралтейството, която искаше неговия съвет във връзка с решението, което трябваше да вземе относно законността на откраднатия товар и преразпределението му в държавната хазна, обедняла покрай дейността на чарлстънското пристанище. Такъв инцидент не се бе случвал в града от 1741 година.

Морис се улови, че несъзнателно е погледнал към дръзкия калиграфски почерк на Райън.

НАГРАДА ОТ МОРЕТО ЗА ЖИТЕЛИТЕ НА ЧАРЛСТЪН.

„Едно дарение, джентълмени, което не търси прошка.“

Райън Диверъл

Морис объркано продължи да чете и препрочита същите думи, не вярвайки на очите си. Бележката рязко бе издърпана от ръката му и бе заместена с азбучния списък на товара.

„800 сандъка с какао;

68 сандъка със сребърни монети, съдържащи 310 000 кесии с по осем монети;

Инкрустирана златна чиния, църковен сервиз от златни и сребърни прибори;

Сребърна двуколка;

Перли и диаманти с тежина над 600 грама;

Злато, старинни златни токи и кутии за емфие.

Първи преброител.

Помощник преброител.

Собственик на пристанището.“

— К... как пристигна френският кораб и откъде? — успя да запита Морис.

Чиновниците от пристанището неодобрително поклатиха глави.

— Бе забелязан да се носи от приливните и отливни течения недалеч от Идайсто. Зигзагообразното му движение привлякло вниманието на боцмана. Той се уплашил, че корабът може да се блъсне в пристанището — обясни един от тях.

— Но все някой е плавал на него от толкова далеч! — предположи Морис.

Младият лейтенант кисело каза:

— Лудория, сър! Една чисто налудничава шега!

Морис отегчено изгледа бледия младеж.

— Дарение на един кораб, натоварен със злато, едва ли би могло да се смятат за лудория! — иронично каза той. — Като че ли това е някакъв благороден жест.

— От мошеника пират ли, сър? Едва ли! Пиратите са известни с тоя род шеги. Често това им печели достъп до пристанището.

Морис се надигна от стола, обхванат от внезапна умора от всичките тези събития. А и тук не му бе мястото да обяснява характера на Райън. Ръката му се отпусна върху дръжката на вратата, а погледът му се насочи към униформените мъже.

— Принуден съм да заключа, че инцидентът най-вероятно е ход на опитен морски капитан, принасящ своя щедър дар на града — съдържано каза Морис и се обърна да си върви.

---

[1] Борда с оръдията (мор.). — Б.пр. ↑

[2] Съоръжение за дигане и спускане на товари; макара, върху която се навива конопено или друго въже (мор.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

И последната подпорна греда бе поставена на място, повдигайки разбития корпус на „Уейвърли“ от твърдата земя. Пропитите от вода греди тежко изстенаха, когато бяха подпрени здраво от дървената рамка и сякаш се съпротивляваха на възраждането си. „Уейвърли“ щеше да бъде основно ремонтиран и пригоден за нови плавания по море.

Райън го бе забелязал в плитчините на малкия остров Абако, където се въргаляха останките му. Първото, което му дойде наум, бе че това е видение, част от кошмарното нощно препускане, през което той и Орт дер Беер бяха отвели завзетия френски корвет недалеч от пристанището на Чарлстън.

Докато се носеха под опънати платна, те се озоваха в клопката на две британски шхуни. Свиха платна, ускориша ход и подадоха сигнален изстрел с оръдието към кораба „Авенджър“. Амбразуриите на „Авенджър“ се наклониха и всяко от двете му оръдия избълва огън — една неочаквана тактика за шхуните, които очевидно не бяха въоръжени и сами попаднаха в клопка.

Акцията бе отнела време. Лъскавите шхуни опънаха платна и бързо се отправиха към обвития с мъгла бряг на Флорида. По време на пътуването част от екипажа на Бенингтън се опита да вдигне бунт на кораба, протестирайки срещу решението на Райън да отплава с корвета си към Чарлстън и да направи дарение на града с ценния товар. Райън бързо и навреме се справи с подстрекателите и окова останалите във вериги. Оставаше само да се пребори с Бенингтън след завръщането си в Рам Кей.

На „Уейвърли“ бяха издигнати временни мачти. Водата бе изпомпвана до момента, когато корабът можеше да издържи теглене на буксир от „Авенджър“. Райън съжаляваше за Карлсън, бившия механик на „Уейвърли“, който бе изпаднал в дива ярост един следобед и бе нападнал Инди с брадва недалеч от лагуната. Бенингтън бе наредил Карлсън да бъде обесен, но Райън се бе намесил по време на предварителните мъчения и Карлсън, полужив с привързани към него

моряшки документи, бе пуснат от рифа да се носи по водата в една голяма лодка. Това бе за предпочитане пред обесването.

Райън обиколи червения корпус на „Уейвърли“, издигащ се нелепо към кобалтовото нощно небе. Тежки, лениви облаци носеха към рифа влажното, меко дъждовно ухание.

Райън едва гледаше от умора. Присъствието му на кораба бе като едно разяждащо напомняне. Останалите в сянка спомени за Уайлър, Шотландия, Чарлстън и дори — „Чели“, ясно изникнаха в мислите му — неумолими, мъчителни и разкъсващи се, когато опитваше да ги съедини.

Райън бавно крачеше по брега към просеката, изгубен в бъркотията на собствените си черни мисли. Ромът щеше да му помогне както винаги, стига само да успееше да се напие достатъчно. Новите му карти за канала при остров Юкатан бяха в бараката на Бенингтън. Той имаше нужда малко по-подробно да ги разучи преди следващото си плаване и преди да вкуси черния ром, който го отвращаваше.

Изнервен от непредвиденото закъснение на Райън, Бенингтън бе заминал с „Коперхед“ на кратко крайбрежно плаване към Хиспаньола, надявайки се да залови товара от слонова кост, за който се носеше мълга, че е отплавал от Британска Гвиана. Бе казал, че ще се върне след две седмици. Междувременно, португалецът Инди щеше да командува колонията до завръщането на Райън.

Бараката на Бенингтън бе потънала в мрак. Дали бе взел и Джениел със себе си на „Коперхед“, питаше се Райън, докато приближаваше входа. Бутна внимателно с лакът вратата и тя се откряна. Райън влезе вътре и пипнешком потърси огнивото. Пръстите му се спряха на купата с лой върху масата и той започна да търси фитила. Когато пламъкът се издигна, Райън чу шум от боричкане в съседната стая и фъфлещия испански на Инди. Когато посегна към кутията с картите, ръката на Райън трепереше.

— Perra! Chupa camera!^[1] — пискливите думи на Инди се заплитаха в устата му. — Както го правиш за капитана! — изръмжа, а после изсумтя.

Нещо изпраця. След това писъкът на Джениел разцепи тишината.

Райън се хвърли към вратата, разби я с крак и я отвори. На бледата лунна светлина той видя Инди да стои изправен над нея с

камшик в ръка. По осакатеното му голо тяло се стичаше животинска пот. Инди се обърна и камшикът му тежко изсвистя във въздуха близо до главата на Райън.

Вбесен, Райън се хвърли към него, сграбчи хлъзгавата тлъста плът и го блъсна в коляното си. След това изрита португалеца в хълбоците.

— Мръсен нерез! — изсъска Райън и сграбчи шипа от макайра, който Инди бе оставил близо до вратата.

С внезапен жесток удар шипът разкъса плътта и изпраця в костите, пронизвайки точно сърцето на Инди. Дори след като ръката на Райън бе пуснала оръжието, Инди все още безмълвно се гърчеше в предсмъртни конвулсии.

Райън клекна до Джениел. Той нежно я повдигна към себе си и отдръпна платиненорусата коса от лицето ѝ. Дори в бледата далечна светлина от лоената лампа, той можа да види тъмните следи от натъртвания по лицето ѝ.

— Господи, Джениел! — промълви Райън, преглъщайки твърдата буца, заседнала в гърлото му.

Джениел му се стори като малко дете в обятията му.

— Дори Бенингтън не е могъл да те направи доброволно своя любовница — прошепна той.

Главата на Джениел клюмна към ръката му. Задушаваци ридания се изтръгнаха от устните ѝ. Една крехка ръка се вкопчи в ризата му.

— Моля те... — умоляваше го тя, впивайки пръстите си в гънките на ризата му — Моля, вече не...

Райън имаше чувството, че изтръгнаха вътрешностите му през стомаха. Изящно красива и обезверена, Джениел му бе изневерила, примамвайки Бенингтън. Тя бе предпочела мъж, който най-добре щеше да изпълни собствените ѝ планове. Умно! Но плановете ѝ бяха рухнали. Не бе доценила маниакалните подбуди на Бенингтън, ядосала го е и се е наложило той да я предаде на португалеца. Бе забравила, че пиратският устав не допускаше всеки до кърмата!

Райън огледа мъничката стая, търсейки някаква част от облеклото ѝ. Накрая дръпна покривалото от леглото и я наметна с него, вземайки я на ръце. Той прекрачи прага на вратата, спирайки за миг, за да духне пламъка на фитила.

Бледа лунна светлина се разстилаше по пътеката към брега. Разминаха се единствено с Мануела, която не ги забеляза, тъй като бе твърде пияна и похотливо очакваше да бъде възседната от един от моряците на Бенингтън.

Райън срещна Драш, който седеше близо до „Уейвърли“. В големите очи на чернокожия великан проблесна учудване.

— Пирогата! — прошепна Райън, правейки му знак с глава. — Докарай пирогата!

Драш тръгна през групата палмови дървета, заобикаляйки малкото заливче. Не след дълго се върна, дърпайки пирогата по пясъка.

Тясната пирога бе само за двама. Райън закрепил Джениел на коленете си, докато Драш избути лодката от брега и я направляваше покрай неясната брегова линия. Те щяха да заобиколят плитчините през коридора към лагуната, където бе акостирал „Авенджър“.

Райън уморено се протегна до Джениел, благодарен за това, че тя най-после се бе успокоила. През цялата дъждовна нощ Джениел бе разкъсвана от редуващите се пристъпи на ридания, прекъсвани от писъци. Тя непрестанно умоляваше за „бебида папая“ и веднъж Райън отчаяно я раздрусал, за да утихнат виковете ѝ.

— По дяволите, Джениел! Не издържам повече! Не мога да разбера за какво молиш.

— М... моля... аз имам нужда от това! — бе изстенала Джениел, протягайки ръце към него.

От нежните му докосвания тя раболепно се свиваше и се разтреперваше, а влудяващият плач се подновяваше. Объркан, Райън потърси навън Орт дер Беер, който бе в баркаса, близо до земния мост.

Холандецът, облечен само в домашни панталони от муселин, плъзна грубата си длан по рошавата си гъста коса и леко се намръщи, докато Райън описваше нощния инцидент, пропускайки извратената сцена между Инди и Джениел.

— Тя викаше за нещо, което щяло да я отпусне — каза Райън. — Дали някой от моряците има представа за някаква напитка от папая?

Орт дер Беер подсвирна през зъби.

— Мъжете имат разрешение да плакнат гърлото си с техния ром, капитане. Тук те го смесват със змийска мас и морска вода и казват, че е приятно.

— Отиди до лагера и разучи за какво говори тя! — помоли накрая Райън, страхувайки се да остави Джениел сама.

Малко след като часовникът бе ударил полунощ, Орт дер Беер тихо почука на вратата на каютата на Райън. Райън превъртя ключа в ключалката и покани Орт вътре. Холандецът хвърли неспокоен поглед към отпуснатото тяло на Джениел и подаде на Райън една кратуна, пълна с някаква течност.

— Старата мулатка, която слугува на Бенингтън... няколко щипки тютюн развързаха езика ѝ! — забързано обясни Орт. — Каза, че Бенингтън и португалецът използват това и са го давали на момичето, когато са го водели към брега.

Орт спря, страхувайки се да продължи. Райън повдигна кратуната към ноздрите си, вдишвайки острия, сладникав мирис на папая.

— Какво е смесено вътре?

Орт избягваше погледа на суровите леденостудени очи.

— Евразийски мак, сър — тихо каза той.

— Опиум? — недоверчиво попита Райън. — Сигурен ли си?

— Старицата ми показва връзка със семена, сър. Тя сама ги стрива...

Погледът на Орт се плъзна зад Райън, към Джениел. Тя бавно помръдна глава.

— Съжалявам, капитане! — промърмори той и се измъкна през вратата.

Райън внимателно постави кратуната на масата и ритна стола под себе си. По всяка вероятност Джениел е била упоявана от момента, когато е стъпила на Рам Кей. Това обясняваше нейното безразличие и отпуснатост, изцъкления празен израз на тъмносините ѝ очи. В това се криеше и причината, че тя никога не бе напускала жилището на Бенингтън, за да го потърси. Парчетата от мозайката бяха заели точно местата си. Бенингтън бе направил отделна сделка с всеки един от тях и бе прекъснал всякакви връзки до постигането на намеренията си.

Бенингтън се нуждаеше от построяването на доковете и моста, и от опитен капитан за съюзник при осъществяването на пиратските си амбиции. Джениел е била ключът. Същевременно той не ѝ бе дал

възможност да избира. Всеки от тях бе действал според водовъртежа на собствените си мотиви.

Райън протегна дългите си крака и кръстоса ръце зад тила си, заслушан в тихото неравномерно дишане на Джениел. Тя се размърда и се обърна към него. Райън протегна ръка и я издърпа по-близо до себе си, мислейки си, че тази нощ щеше да е по-добре да не се отдели от нея.

— Железните й механизми са добри! Аз сам се убедих в това!

Отсечените думи на Уайлър връхлетяха Райън, докато разглеждаше изработката на медния обков по дължина на ватерлинията на „Уейвърли“. Един от карибците бе смесил охра и кафяво-червени пигменти от залива и се бе заел да боядисва с тях нейния изискан червен корпус. Корабните платна не бяха много, ала Орд дер Беер бе намерил в бараките с товари, достатъчно конопено платно, което можеше да се снади към съответните корабни платна. От разрушена съборетина, потънала в топлите води на залива, „Уейвърли“ отново се бе превърнала в годен за плаване кораб.

До една седмица Райън се надяваше да го вземе и го въведе в движение. Той отново мрачно се замисли за Уайлър. Корабът „Уейвърли“ бе последният плавателен съд под негово командване.

Райън събра инструментите в работната си торба и се огледа за пирогата. Бенингтън все още бавеше завръщането си на рифа. Това бе като тежко, зловещо затишие.

През изминалите седмици Райън бе оставил Джениел с Орт дер Беер на борда на „Авенджър“. Дер Беер се отнасяше внимателно към Джениел и вече не се притесняваше от страданията й, породени от пристрастяването към питието с опиум. Той дори бе намерил някои дрехи, за да я издокара и бе силно обезпокоен, когато мъничките дрехи увиснаха върху крехката фигура на Джениел. По някакъв странен начин, Джениел бе очаровала навъсения снажен холандец, карайки го от време на време да се усмихва. Но усмивката му мигновено се стопяваше, щом твърдият като кремък поглед на Райън го предупреждаваше да излезе.

Всекидневните обичайни дейности по ремонта на „Уейвърли“, връщането привечер на борда на „Авенджър“, постепенно се бяха

превърнали в приятен навик. Фактът, че Джениел го очаква да се върне всяка вечер, някак си го успокояваше. Тя все още бе запазила ореола на сдържаност около себе си, не позволявайки нито дума или докосване да разчупят крехкото ѝ лустро. Райън не я притесняваше с присъствието си и всяка нощ мятеше сламеника си на палубата под яркия многозначителен блясък на тропичните звезди. Понякога, когато големите ѝ теменужени очи го удавяха в дълбините си и лудо проблясваха, а светлината от фенера танцуваше в платиненорусата ѝ коса, решението му да не я докосва почти се стопяваше.

Напомняйки си, че бе само неин пазач до завръщането на Бенингтън, той бе достатъчно силен да направи ясен избор. Между компанията на моряците, сред които с усилие щеше да задържа под мишница бутилката с ямайски ром, и тази — на Орт дер Беер на палубата, забравяйки неприкритата болка в замъглените очи на Джениел, след като я оставеше сама.

През деня Джениел бе необуздано променлива, жадуваща да побъбри с някого или да намери нещо, което да я отвлече от самата нея. Орт дер Беер бе заминал на разсъмване с Райън към просеката, където бе укрепен „Уейвърли“, оставяйки Драш с нея на борда на „Авенджър“. Джениел боязливо обикаляше палубата, почти заслепена от внезапната яркост на великолепното тропическо слънце. Тя несъзнателно бе вдигнала изпитото си бледо лице към лъчите му и към полъха на островния вятър, пиейки оздравителната им сила.

Драш бе седнал в края на четириъгълната палуба и търпеливо поправяше платната. Впечатлена от сръчността на огромните му пръсти, които прекарваха иглата от китова кост през твърдото неподатливо конопено платно, тя несъзнателно бе вперила в него премрежените си очи. Най-после Драш любопитно повдигна тъмен поглед.

— Нямах намерение да зяпам — промърмори виновно Джениел и погледна встрани.

„Е — с безразличие реши тя, — чернокожият гигант никога няма да ме разбере.“ А и защо ли се извиняваше на роб — не можеше да проумее. Но всъщност, толкова много неща, които бе казала или направила, я притесняваха и объркваха сега.

Райън бе най-загадъчен. Висок, почернял от слънцето брадясал пират. Гъвкав, с широки рамене, слаб, с обезпокояваща мъжественост

и новоизграден рефлекс да убива, което я ужасяваше. Райън не се бе поколебал да убие Инди онази нощ. Студеният, ясен къс от бруталност подхождаше на Пиратът лорд. Дали бе познавала Райън Диверъл преди това? Никой не можеше да я убеди, че това е същият човек.

С детски жест Драш тръгна към нея, носейки малка кутия в голямата си протегната напред ръка. Тя я повдигна от синкавата му длан и с възхищение видя един комплект от малки шивашки принадлежности, сгущени в кадифените вдлъбнатини на кутията.

Неочаквано тя се сконфузи и погледна към грубо тъканата моряшка фланелка на Орт дер Беер, която бе вързана около нежната ѝ талия. Дори обикновеният ум на чернокожия великан бе забелязал жалкото ѝ облекло и бе предложил средство да го оправи. Ако побързаше, тя можеше да го прекрои и да направи някакво подобие на рокля преди завръщането на Райън.

Притеснено ухапа долната си устна. Крехките ѝ пръсти трепереха от страх да не се изложи. В имението „Петерсън Ууд“ Мина се грижеше за роклите. Докато Мина кроеше и шиеше, Джениел не можеше да си намери място от нетърпение. За миг Джениел си помисли, че задачата, с която се бе захванала, не е по силите ѝ. Ала след това решително слезе долу, окуражена от гъделичкащото предизвикателство. Тя щеше да опита и в най-лошия случай щеше да си запълни времето с това. А резултатът може би щеше да накара Райън да я забележи. Тя все още бе жена, която се интересува и държи на външността си. Жена с чисто женски желания. Тази нощ тя се надяваше да го докаже.

Райън пусна работната си торба на пясъка близо до лагуната и хвърли настрани брича и раираната си риза. След това бавно се потопи в притихналите смарагдови води на лагуната. Лошото му настроение блажено се отдели от него заедно с натрупаната нечистотия и пот от изминалия ден.

А на другия ден „Уейвърли“ отново щеше да усети морето под стабилния си корпус. И последният баласт бе натоварен и тя можеше да се освободи от подпорните греди и да се понесе по водата. Платната ѝ щяха да бъдат като струни. Новите ѝ мачти бяха от твърдо островно дърво и махагон. „Уейвърли“ имаше нужда от плавния дизайн на

холандската шхуна, която той сега командуваше, а твърде вероятно — и от изключителната скорост на „Авенджър“, но упоритата френска фрегата бе негова. „Уейвърли“ бе домът му.

Когато Райън наближи, на борда на „Авенджър“ нямаше никого. За миг, стомахът му панически се сви. Не, Бенингтън не можеше да види кораба му от север. Ами Драш? Къде ли по дяволите се бе дянал тоя чернокож негодник?! Драш бе разбрал заповедта му да не оставя Джениел сама. Ами ако Джениел бе излязла да скита навън...

— Рион! — Гласът на Драш долетя откъм земния мост.

Черният великан люлееше фенер по пътеката, водеща към колибата на Орт дер Беер и махна на Райън да го последва.

С няколко широки крачки Райън се озова зад него.

— Къде е тя? — попита той.

Лицето на Драш бе безизразно и той продължи да върви по пътеката пред Райън. Дразнещата миризма от печено на шиш месо пълзеше във въздуха. Райън успя да види светлина на огън отвъд моста.

Орт дер Беер бе клекнал близо до шиша и усърдно зашиваше една дива пуйка. Райън нямаше настроение за шеги.

— Къде е момичето? — изкрещя той.

Орт дер Беер погледна разсеяно към Райън и продължи с една ръка да върти шиша.

— Драш улови пуйката близо до заливчето — промърмори той. — Дамата желаше...

— Аз поисках да я изядем — тихо каза Джениел от мрака.

Райън се огледа наоколо, а сиво-сините му очи бяха обезумели от гняв. Погледът му проблесна над нея и постепенно омекна, докато я разглеждаше. От пленяването им на „Уейвърли“, той не я бе виждал облечена в рокля. Тази, с която бе сега, бе несръчно скроена от грубо тъканата риза на Орт дер Беер и деликатно прилепваше към нежните извивки на тялото ѝ. Под гърдите ѝ бе набрана с тесен шев от дребни бодове. Платиненорусата ѝ коса бе израсла още по-дълга и се спускаше по слабия ѝ гръб като буен пролетен облак от нежни паяжини. Той бе забравил, невероятната красота на Джениел.

Драш му подаде чаша светъл ром. Райън го опита и след това седна отстрани, без да сваля очи от Джениел. Ласкавата приказна нощ премина в хранене и разсеян, насила поддържан разговор между

мъжете. Думите му изглеждаха някак безсмислени и Райън не можеше да си спомни точния момент, когато другите си бяха тръгнали, оставяйки го насаме с Джениел.

След известно време Райън се изправи и протегна мургавата си ръка към Джениел.

— Ще имаш ли достатъчно сили за една разходка до лагуната?

Думите прозвучаха отсечено и вдървено в ушите му, като че бяха изговорени от ученик.

Джениел повдигна пламтящите си теменужени очи към него.

— Мисля, че да — тихо отвърна тя.

Лагуната бе изпъстрена с плувачи петна от лунна светлина, закривани от воала на буреносните облаци, които бяха набраздили небето. Горичката бе оживяла с шумолящите звуци на свечеряването. Райън ѝ показва розовите фламинго в лагуната, които изящно подгъваха единия си крак под тялото и така прекарваха нощта в гнездата си.

Това бе миг, когато мирозданието се протягаше към новото и се вълнуваше, когато обикновеното познато обкръжение пламваше и грееше с неопетнена свежест.

Джениел не усети как пръстите на Райън докоснаха платиненорусата ѝ коса, как тя се бе обърнала разтреперана към него и без да се бои, пожела той да я прегърне. Неговият дъх с аромат на море, горещите му и влажни устни върху нейните и непоносимата болка от спомена за минали желаниа... тя жадно вкуси всичко това, настоявайки за много повече.

Горещият пясък под нея я обгърна, докато пламенните, трескаво търсеци ръце на Райън я галеха и изучаваха. Устните му се долепиха до нейните, опрощавайки, разбирайки и блажено благославяйки накрая изящните ѝ гърди. Той спря наслаждавайки се на тяхното съвършенство, привлече ги... плени ги... Тя не можеше повече да издържа.

— Господи, сега, Райън! — възбудено каза тя.

Райън я дръпна към себе си, обхвана я със силните си ръце и се отпусна с цялата си тежест върху нея. Кадифен трепет я тласна, издигайки се, нападайки и оттегляйки се, без да напуска глъбините ѝ. Джениел го подканваше, прилепвайки се към прегръдката му, улавяйки го в развълнуваната ръкавица на дълбините си. В един покъртителен

миг на сливане, когато горещите бели вълни я погълнаха, тя притисна Райън към себе си.

Не след дълго Райън се размърда и я повдигна в обятията си. Чистият, влажен нощен въздух докосна с хладния си полъх голите им тела.

— Райън? — прошепна учудено тя, увивайки ръцете си около шията му.

— Отново, мила — въздъхна той, долепил ръце до лицето ѝ, — но този път на кораба!

Нежното полюшване на „Авенджър“ бе отново под нея — познато, приспивно, успокояващо. Горещите длани на Райън отново се раздвижиха, милвайки я, спирайки да изучат гърдите ѝ, галейки, настоявайки. Устните му запълзяха надолу и Джениел бе обхваната от влудяващото усещане за сладостно прорязване, за затваряне... не за открехване... след това извисяване, и тя покорно се разстла и притихна до него. Чак тогава Райън ѝ позволи да се оттегли.

Когато влажните и студени зари на тебеширенобялата зора се процедиха през люка на каютата, Райън отново я взе в прегръдките си. Избледняващите необикновени нощни звезди непокорно проблеснаха към идващия ден и след това настъпи полумрак.

---

[1] Кучка! Долна проститутка! (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

Райън забеляза кораба на Бенингтън, който се носеше от югоизток със скорост от единайсет морски мили и развяваше пленения Юниън Джек и кървавия флаг на „Коперхед“, който бе една вариация на всяващото ужас пиратско знаме на Кристофър Мууди.

Бенингтън бе атакувал британски кораб, ето защо Райън предположи, че испанският товар от слонова кост е бил доста добре ескортиран за самостоятелна атака.

„Уейвърли“ се бе наклонил на послушната си котва извън плитчините. Докато стоящите на едно място корабни съоръжения бяха укрепени, то подвижните бяха снабдени. Марселът и брамстенгът бяха вече закачени. „Уейвърли“ щеше да има нужда, от още конопено платно, докато успееше да купи необходимите корабни платна от Пуерто Плата.

Възбуден ропот премина сред мъжете, когато видяха „Коперхед“. Орт дер Беер дойде и застана до Райън.

— Моряците ще докажат, че са на твоя страна, капитане — разтревожено каза той.

— Верността на екипажа зависи от гвинеите и крузейрото. Те се тревожат само за джобовете си — мрачно отбеляза Райън.

Каперският му екипаж на времето бе от по-различни хора. Мръсната измет, която сега командуваше, се интересуваше само от собственото си благополучие. Тяхната вярност се измерваше със злато. Райън знаеше, че такъв момент неминуемо ще настъпи. Когато Бенингтън бе пощадил живота му след пленяването на „Уейвърли“, клетвата, която бе дал заради Уайлър и заради самия него, бе само думи. Сега тя бе реалност.

Райън предпочете да се опълчи срещу Бенингтън на собствената им пиратска територия. „Авенджър“ бе акостирал в другия край на рифа, но Джениел бе тук. Райън бе решил да отплава и вземе Джениел със себе си, но от друга страна, много добре познаваше Бенингтън. Фанатичният пиратски крал щеше да претърсва морските пътища, докато не намереше и убиеше и двамата. Този път поне, щеше да има

възможността да се срещне вечерта с Бенингтън. Двата пиратски екипажа щяха да почетат с присъствието си дуела между техните капитани, докато един от тях не излезеше победител.

Пресушаващата умора от последната нощ с Джениел изчезна, щом Райън видя напредването на „Коперхед“. Той несъмнено бе станал ненаситен, обладавайки я безброй много пъти, решен да я има до насита. Бушуващото настървение го бе оставило великолепно изтощен и все пак искащ още. Нейните греещи теменужени очи светеха от задоволство. Разговорите между тях бяха трудни и несръчни, но телата им си бяха казали останалото. Нито оскърбителното поведение на Бенингтън към нея, нито явната закана в действията на португалеца бяха имали значение за някого от тях през изминалата нощ. Те бяха вплетени в изгарящо от нетърпение посрещане и бяха някак си по-различни. Както бе тогава, за пръв път в „Чели“. Както винаги щеше да бъде.

Райън напусна „Уейвърли“ и закрачи обратно към просеката. Бенингтън щеше да дойде за него и той трябваше да бъде готов. Този път нямаше да има условия и уговорки.

Езиците на червените пламъци прескачаха разстлания кръг от лагерни огньове, които бяха част от страховитата и убийствено уравнивесена постановка на пясъчната просека в Рам Кей. Седефената дръжка на късата сабя изглеждаше непозната и тежка в ръката на Райън, пред тънката рапира, която предпочиташе. Изненадващо бе, че Бенингтън не му се сърдеше, но убийственият блясък на жълтеникавите му хищни очи, предупреждаваше Райън да не подценява преуспяващия пират.

— Много жалко, негоднико, Райън! — каза преди това Бенингтън. — Не съм опечален от загубата на португалския си помощник-капитан, нито от тази на твоята американка, а единствено от глупостта на твоя морал! — каза той във връзка с френския корвет, който Райън бе дарил на жителите на Чарлстън. — Аз исках да имам Пират-генерал, а ти, Райън Диверъл, бе многообещаващ. Но не ми остави друга възможност, освен дуела. Това е разточителство, Райън... излишно разточителство!

— Този начин на живот не бе по мой избор — студено му отвърна Райън.

— Този начин на живот те направи богат! — рязко отвърна Бенингтън. — Още една загуба... до края на нощта ти няма да си между живите!

Плячката от битката вече бе получена. Победителят щеше да разпредели ограбеното от пленената британска бригантина и да го предаде на двата екипажа. Размерът на премията, която той и Бенингтън бяха определили и превърнали в британски лири, бе обозначен в кредитно писмо, което се пазеше в Мартиника. Моряшките сандъци, пълни с крузейрос и индийски маури, щяха да бъдат използвани за гарнизон. Бенингтън със сигурност знаеше, че много скоро Рам Кей щеше да бъде подложен на атака.

Пиратският кодекс позволяваше на всеки моряк да избере къде да остане: при оцелелия капитан и да се подчини на заповедите му, или доброволно да напусне рифа. И отново тежестта на златото в джобовете им обикновено ги убеждаваше да останат.

Бенингтън съсредоточено обиколи и се успокои, но в очите му с цвят на кехлибар остана убийственият самоуверен блясък. Мургавото му чело бе покрито с тънък слой пот. Капчици покриваха и ръката му, която трепереше от тежестта на късата сабя. Това бе обичайна практика — банален дуел между пирати. Той бе станал достатъчно опитен в това отношение. Пламтящите му ноздри долавяха острия мирис на смъртта. Едно лъжливо движение и едно изкусно съсичане от край до край. Това изискваше само няколко секунди.

Райън само леко се отмести. Твърдите му като кремък очи очакваха и се опитваха да предвидят действията на Бенингтън, който искаше да облекчи ръката, която държи сабята и наклони тялото си, за да му бъде по-удобно. Нямаше време за второ решение. Първият удар трябваше да бъде смъртоносен. При този дуел нямаше нито блъскане, нито парирание... нито едно от изтънчените движения на рапира.

При всяко случайно завъртане за стабилизиране на краката, ботушите им хрущяха върху кората от вулканичен пясък. Бенингтън се отклони вляво и се приведе наполовина, готов да скочи, но Райън бе нащрек и за част от секундата мушна острието на сабята си. Високо, вдясно дългото острие намери прицела си.

Груб, дивашки смях, такъв, какъвто издаваха шотландските бойци, излезе от гърлото на Райън, когато пъкна изкривеното острие. Очите на Бенингтън се обърнаха от шока и устата му зейна.

— За Уайлър! — изрева Райън и ръката му пусна треперещото острие.

Бенингтън се строполи назад върху топлия пясък. Невиждащите му кехлибарени очи все още отразяваха шока от изненадата.

Джениел неспокойно се мятеше на койката си. Бе късна нощ, а Райън все още не се връщаше. Може би шеговитата горчивина, която бе забелязала в леденосините му очи на излизане от каютата ѝ, говореше, че той крие нещо от нея. Райън я бе обладал много пъти след онова първо утро в „Чели“, но никога, никога не бе ѝ казал, че я обича.

През изминалата нощ край лагуната, когато страстта ги бе завладяла, правейки ги смирени, Джениел си бе помислила, че може би имаше шанс Райън да ѝ прости и дори да я обикне.

Изведнъж тя се стресна. Да ѝ прости? Да ѝ прости за какво? Затова че бе заложила тялото си, за да го освободи? Райън трябваше да я обича и боготвори заради саможертвата, която бе направила.

Тя яростно се метна обратно върху въженото легло. Да го вземат дяволите! Той не бе нищо повече от един авантюрист, неблагодарник, обикновен пират... малко повече от това, за което Бенингтън претендираше, че е. И къде ли бе тази нощ? С някоя от слугините мулатки, които забавляваха пиратските екипажи? През изминалата нощ жаждата му за нея бе отчаяна и ненаситна. Той я целуна и погали стотици пъти. А тя изцяло се бе предала, изчервявайки се от новооткритата чувственост. А всъщност е била глупачка!

Тя ядосано вдигна фитила на фенера, а нежните ѝ пръсти трепереха от ярост. Щеше да му покаже, щеше...

Стъпките от тежките моряшки ботуши на Райън отекнаха надолу по коридора — звуци, подобни на биенето на сърцето ѝ. Широките му рамене се блъснаха във вратата и той застана, олюлявайки се заплашително в ниската рамка на вратата.

Леденосините му очи бяха обезумели и изцъклени. Той бе пиян, много пиян.

Джениел разтревожено отстъпи назад от него.

— Изчезвай! — изсъска тя.

Устните на Райън се изкривиха в жестока, цинична усмивка.

— Да изчезна от собствения си кораб?! — подигравателно запитва той. — Едва ли, мила!

Движейки се на зигзаг, той се доближи до нея, допирайки гърба ѝ до ръба на койката. Зави ѝ се свят от миризмата на черен ром и парфюмирана женска пот, които бяха полепнали по него. Отвратена, тя сграбчи чаршафа, за да покрие голотата си.

— Скромна блудница ли, мила?

— Негодник! — изсъска Джениел. — Ти ме спаси от Инди само за да...

Ръката на Райън ожесточено се вкопчи в косата ѝ.

— Тази нощ, аз още веднъж убих заради теб! Дошъл съм, за да си получа възнаграждението, кучко!

Джениел усети, че ѝ се гади от страх, когато устните му се впиха в нейните. Той я задушаваше с милувките си. Тя немощно извика.

— Райън... изслушай ме. Недей, Райън!

Пръстите му се вкопчиха в ръцете ѝ, причинявайки ѝ болка.

— Тази нощ аз съм пиратският крал на Рам Кей! Истински пират! А ти, мила, си кралската метреса!

Джениел се дръпна и се освободи само за да бъде заловена миг след това.

Диви, освирепели пръсти разкъсваха плътта ѝ. Тя безразсъдно го удари в непосилната борба.

— Никога не ще ме имаш, след като си бил с друга жена! — зариди отчаяно тя, когато той се наведе над нея.

Саркастичен смях се изтръгна от гърлото му.

— Тази нощ аз обладах много жени и всички те бяха блудници като теб!

Докато той се отдаваше на примитивния си животински инстинкт, причинявайки ѝ само болка, тя по някакъв начин успя да се освободи от него. Той можеше да я обладае още безброй пъти, да се възползва от тялото ѝ, както бе направил сега, но през тази нощ Райън бе отрязал последната малка нишка на любовта, която тя бе изпитвала към него. Той никога нямаше да се промени — както и тя. Безполезно бе да вярва в друго.

По-късно, когато той се оттегли от нея, все още силно възбуден, препъвайки се и залитайки от алкохола, тя бе сигурна.

Ивън Рийд зае бойна позиция, усещайки буцата в корема си, втвърдена от страх. Виждаше се осеяният с палми бряг на Рам Кей. Триста и шейсеттонният флагмански кораб „Тринити“ бе разузнал Игзама Саунд, разделяйки усилията си с трите дъщерни кораба в Кет Айлънд. „Тринити“ и ескортът от два едномачтови кораба щяха да се сражават и да нападнат по суша от изток, докато най-тежкия кораб от ескадрата — „Агнес“, щеше да атакува от западната страна на рифа.

Контраадмирал Канингъм блажено тържествуваше след събраната информация от оцелелите след нападението на Бенингтън британци. Неуловимият Пират-лорд Диверъл живееше в Рам Кей. Континенталната флота щеше да го проследи до бърлогата му. Останалото щеше да бъде история.

Ивън се намръщи срещу слънцето, усещайки едно особено чувство на празнота.

— Джениел, аз се надявам, в името на Бога, че ако си жива, ще си на безопасно място, докато това тук премине! — тихо се молеше той. — И, Райън, приятелю, ще ми се никога да не бях...

— Вдигни всички весла! — изрева боцманът.

Механикът и хората му се забързаха да приготвят запушалките и големите дървени чукове. Оръжейният майстор с помощниците си и половината от стрелците се завтекоха да проверят бордовата артилерия и прегледат зарядите.

Неочаквано барабаните дадоха сигнал за бойна готовност и боцманът извика в рупора:

— Всички по местата!

Моряците се изтеглиха в колона по един към малката палуба при кърмата и към предната част на кораба. Въжетата при голямото оръдие бяха метнати свободно, а покривалото му — дръпнато.

Цялата артилерия на палубите и под тях бе придвижена към амбразуриите и насочена към мястото в обсега на обстрела.

Ивън зае с офицерите от „Тринити“ съответната бойна позиция. Тялото му се изпъна при подадения от командира сигнал за стрелба.

— Огън!

Ожесточената канонада започна и тръпките, които го побиха от бълващите огън оръдия на „Тринити“, не бяха по-силни от нарастващото вълнение, което се надигаше у него.

Джениел залости колибата на Орт дер Беер, изумена от оглушителния, бучащ рев, който тресеше пясъка под нозете ѝ. Тежка черна мъгла се виеше спираловидно над лагуната. Яростни оръдейни изстрели ехтяха на последователни серии, с малки интервали и опустошаваха Рам Кей. Острата пукотевица на пушките и револверите повтаряше тяхното бучене.

Джениел се завтече към „Авенджър“. Земният мост се плъзна под краката ѝ. Гредите му се извиха и разпиляха от земен трус. Въздухът бе изпълнен със сажди, струяща пепел и пясък. Дърветата край лагуната бяха почнали да се огъват от пламъци. Джениел погледна обезумяла нагоре към „Авенджър“ и сърцето ѝ прималя. Предната мачта бе в пламъци.

— Джениел! — силният глас на Орт дер Беер мрачно проехтя по палубата.

Джениел се затича, но се препъна и се просна върху люлеещия се мост към палубата. Тя мъчително се вдигна сама, избърса окървавените си ръце в полата си и сграбчи протегнатата ръка на Орт дер Беер.

С бясна скорост Драш издърпваше въжето на котвата.

— О... отпред... господи... флотата! — задъхваше се Орт, издърпвайки Джениел на палубата.

Джениел обърна към него обезумелите си очи. Безсилните ѝ пръсти запушиха ушите ѝ. Думите ѝ бяха заглушени от един трус от канонадата. Орт дер Беер се прекатури и ръцете му бавно се изплъзнаха от нейните.

Ужасена, Джениел се вцепени и впери поглед в холандеца, който бе силно преbledнял. Неизвестно как тя се носеше в червена водниста кръв, в един пашкул на вечността, където не усещаше и не чувстваше нищо. Надменното, подигравателно лице на Райън се мерзелееше над нея и след това то също изчезна.

— Вие вероятно сте Рийд? — внимателно запита контраадмирал Канингъм.

— Да, сър! — бързо отвърна Ивън, навеждайки се над Джениел.

— Тук има и други ранени, нуждаещи се от вашата помощ, след като приключите с момичето.

Канингъм се намръщи, хвърляйки поглед надолу към крехкото среброкозо момиче, лежащо на сламеника в краката му. Дъщерята на

Джон Петерсън бе намерена жива на борда на горящия „Авенджър“, а пиратската колония Рам Кей бе разрушена. Пиратът Диверъл се бе отървал от капана им и бе отплавал с „Уейвърли“ преди два дни. Но те щяха да го намерят. Това бе само въпрос на време.

Ивън внимателно докосна нежните окървавени ръце на Джениел, задушавайки се от ужасяващия ѝ външен вид. Голям, наскоро зараснал белег от рана, преминаваше по тесния ѝ гръб и рамото, а кадифената ѝ кожа все още носеше следите от неотдавнашни удари.

Ивън бе отстранил обгорелите дрипи на грубата ѝ блуза, потресен от мършавото ѝ, изтощено тяло. Оплетената ѝ платиненоруса коса се спускаше под слабите ѝ бедра, обгръщайки я с дължината си. Той бавно я прегледа за счупвания, като внимаваше да не ѝ причини болка. Тя бе физически здрава, макар и почти неузнаваема — просто бе уплашена до смърт.

Когато я обърна по гръб, тя се размърда и от гърлото ѝ с мъка се изтръгна болезнено стенание.

— Шшшт! Тихо, Джениел! — монотонно каза Ивън. — Сега си в безопасност. Ще те заведа у дома.

Теменужените очи на Джениел широко се разтвориха от ласкавите думи на Ивън. Те се присвиха и най-после се съсредоточиха върху загорялото от слънцето лице. Той я притисна до себе си и я залюля като дете, галейки разбърканата ѝ платиненоруса коса.

Джениел започна да трепери. Зъбите в устата ѝ затракаха. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ивън!

Тя ридаеше и многократно повтаряше името му, вкопчвайки нокти в него.

— Континенталната флота атакува рифа, Джениел. Но Райън се отърва — дрезгаво каза той.

— Р... Райън, той дали... той — заекна Джениел, притискайки лицето си в мокрото рамо на Ивън.

— Райън и другите! — мрачно каза Ивън и изтегли Джениел поблизо до себе си.

ГЛАВА 34

Райън завъртя решително руля на „Уейвърли“, опитвайки се да коригира наклоняването откъм подветрената страна. Въглищният прах по въжетата за прикрепване на мачтите ѝ, както и намаляващата численост на екипажа ѝ от двайсет и трима души, несвикнали да обслужват по-голяма фрегата, бяха убедили Райън, че корабът се нуждае от повече поправки, преди товарът му да се отправи към Мартиника. Ремонтът в Рам Кей не беше достатъчен, но въпреки това корабът плаваше надеждно. Проблемът с теглото на товарите щеше да бъде премахнат от механиците в дока с помощта на сръчността и умението им.

„Уейвърли“ вече реагираше на завъртането на кормилото, макар и малко неуверено и мудно, поради липсващите платна. Райън се нуждаеше от още едно пътуване, за да се убеди, че корабът е годен за плаване и че може да вземе Джениел до Мартиника. Там той бе намерил за нея начин безопасно да отпътува за Чарлстън. Сега тя бе свободна да се завърне у дома. След смъртта на Бенингтън и пьянската нощ, прекарана с нея, той разбра, че тя гори от нетърпение да си отиде. Джениел го мразеше и имаше за какво, разсеяно помисли той. Райън можеше да я насили да остане в Рам Кей като негова любовница, но не това бе намерението му. Дори страстното желание към нея да бе намаляло, оставяйки само горчивия вкус на пепел в устата му. Той би могъл да си избере която и да е от темпераментните слугинчета мулатки и да има по-добър акт. Ако бе достатъчно пьян.

Джениел искаше да го направлява с острите си язвителни думи, да анализира неговата сила, смелост и решителност с дяволския си благороден произход и надменни аристократични навици, да го пониже с теменужените си очи. След онова първо утро в „Чели“, когато я бе обладал, тя, неизвестно как, бе направила една скрита цепнатина в емоционалната му броня и всеки път, когато отново я обладаваше, тази броня се огъваше и отстъпваше по малко. Единственият начин да я поправи, бе да захвърли бронята.

— Платна, сър... извън пристанището! — тревожно извика назначеният отскоро първи помощник-капитан и посочи с пръст към бързо движещия се на разстояние от тях плавателен съд.

Райън съсредоточено го разгледа. Мозъкът му работеше бързо. За пробното изпитание на „Уейвърли“ той бе избрал опустелите води близо до Литъл Игзам, защото само няколко кораба използваша този воден път, предпочитайки по-голямата обиколка през протока Крукед Пасаж. „Уейвърли“ не бе подготвен за морско сражение. Двете оръдия бяха ръждясали от солената морска вода, а временните плавателни съоръжения — мудни. В този миг Райън взе решение да поеме курс към Юма Стрейтс.

— Заобиколи го! — нареди Райън, подготвяйки бягството си.

Той хвърли поглед нагоре към ясното небе над главата си — нямаше надежда да се спусне мъгла.

— Друг кораб, сър! — дрезгаво каза морякът, поемайки кормилото от здравата хватка на Райън.

— Той е изтеглен откъм подветрената ни страна, така че ще компенсирате! — изръмжа Райън и забързано се отправи към палубата.

— Трети кораб, сър! — извика оръдейният майстор, когато Райън минаваше покрай него.

Райън се закова на мястото си и недоверчиво се втренчи в носещия се военен кораб, който пресичаше линията на хоризонта. Звездите и линиите искряха върху развяващия се на мачтата флаг.

— Свети Боже! Капитане — зловецът изрева кормчията, — американската флотилия!

„Уейвърли“ нямаше почти никакъв шанс да се отдалечи от големия военен кораб, а и неговият ескорт от бързоходни едномачтови кораби щеше лесно да притисне „Уейвърли“. Във всеки случай, морето изведнъж се бе напълнило с американски кораби.

— Пълен напред! — изкрещя Райън, поемайки руля отново.

Той насочи кораба по посока на вятъра, усещайки неохотното потрепване и напрежението, обхванали подветрената страна. Бе изгубил ценни минути в маневрата, но мощната кърма и марселът бяха поели по новия курс. „Уейвърли“ сякаш се надигна за нов живот. Кутватера^[1] й сочеше в посока югоизток.

Контраадмирал Канингъм свали далекогледа от очите си и на лицето му бе изписана изненада.

— Промяна на тактиката — кисело обясни той и подаде далекогледа на лейтенанта. — Много жалко, че един изключителен морски капитан е напуснал правия път!

Лейтенантът начумерено кимна, наблюдавайки как „Уейвърли“ се носеше по големите вълни, следвайки посоката на вятъра. В старата френска фрегата с нейния червен корпус имаше нещо обезпокоително и величествено, което силно го привлече. Нейният капитан добре знаеше как да ускори хода ѝ и дори това бе впечатляващо. Тъжно наистина, че Пиратът лорд безнадеждно бе уловен в здравата клопка на флотилията! Той почти бе склонен да...

— Вдигни сигналните флагове за предупредителен залп! — тържествено каза адмирал Канингъм и кръстоса ръце отзад.

Той видя, как съпътстващите го едномачтови кораби от ескорта бавно потвърдиха командата му. Военните кораби се устремиха напред и се подредиха в боен ред за преследване. Алебардите на дванайсетте им, деветфунтови оръдия се наклониха и стреляха на малки серии. Левият едномачтов кораб се доближи на един изстрел разстояние от „Уейвърли“ и даде първия предупредителен изстрел.

„Уейвърли“ непокорно промени посоката си и обърна десния си борд срещу вятъра, отказвайки да се подчини на предупредителната заповед на флотата.

Контраадмирал Канингъм зяпна от учудване, а сред офицерите премина приглушен шепот на изненада.

— Много добре, Диверъл. Щом предпочиташ да бъдеш окървавен герой, ние ще те поразим във водата! — тежко въздъхна той. — Открийте огън!

„Уейвърли“ бе отскочил напред, сякаш предугаждаше смъртоносния преграден огън на едномачтовите кораби. Един от тях сви и се отклони към задната част на „Уейвърли“, мятайки куките си. Вторият се изви и застана успоредно на десния борд, а дулото на оръдието му се прицели. Военният кораб уверено го задмина и застана напречно.

— Предайте се всички! — дойде зловец вик от палубата на левия едномачтов кораб.

Широките длани на Райън се бяха заковали на гладко полирания щурвал, а в съзнанието му отекваха предсмъртните думи на Уайлър: „Никой не може да ме свали от кораба!“.

Залп от ожесточени изстрели се изсипа върху носа на „Уейвърли“. Райън погледна към временните платна. Снадените им въжета се извиваха и огъваха под напъна на вятъра. Пиратският екипаж бе зашеметен и разколебан от смазващата сила на огъня и вдъхващата страх флота. Някои от тях лежаха, захлупили с ръце главите си, а други мълчаливо стояха и наблюдаваха как екипажите на едномачтовите кораби приготвяха куките си за абордаж.

Атаката на оръдията все още не бе започнала. Райън бе достатъчно близо, за да огледа оръдията и мунициите им. Те искаха да го заловят жив.

Куките се закачиха за парапета на левия борд на „Уейвърли“. Райън отпусна щурвала и издърпа револвера и късата си сабя.

Със силен вик той се хвърли сред качилите се, неприятелски моряци, разчиствайки пътя си със сабята. Бе подтикван от дива ярост, която го запрата във водовъртежа на боя със саби и ножове. В главата му звучеше страховития вик на шотландския боец:

„Бий се или умри, бий се или умри, бий се или умри, но опитай!“.

Най-после Райън бе попаднал в капан. Той се огъна и падна по очи, когато цевта на един мускет го удари отзад, а върху устните му замръзнаха словата на старинния шотландски боен вик.

Всеки съдебен процес във Вицеадмиралтейския съд имаше отрезвителен ефект върху гражданите на Чарлстън. Например на бичуваният пират Едуард Тийч, който бе страшилище за града и през пролетта на 1718 година безсрамно бе блокирал чарлстънското пристанище. През месец ноември на същата година, неговото подобие — майор Стеди Бонет бе публично обесен в Чарлстън след пленяването му край нос Феър Ривър. Гражданите още помнеха члена на Правителствения съвет Самюел Уорит и неговия четиригодишен син, който бе задържан като заложник на позорния разбойник Бонет, докато губернаторът Джонсън не изпълни исканията му. Всички тези

събития бяха наложили практиката за незабавно езекутиране на всеки заловен пират.

Намесата на континенталната флота и успешното приключване на пиратската ѝ мисия, размърда и възбуди патриотичния плам на жителите на Чарлстън. Пиратът лорд Диверъл бе окован във вериги. Изумително жестоко и смайващо звучаха фактите, че за своята кратка и невероятна кариера, той бе пленил и ограбил повече от двеста и петдесет плавателни съда от британска, френска, испанска, холандска и португалска националност в района на Карибско море.

Дарението на френския корвет, натоварен с един изключително ценен товар, който Пиратът лорд мистериозно бе отпратил до чарлстънското пристанище, остави само блед спомен в умовете на повечето граждани. Конфискуваното злато бе пропиляно и забравено.

Морис Чепмън добре помнеше инцидента и това бе засилило вярата му в извънбрачния му син. Сега той бе сигурен в това, че Райън бе имал сериозни основания за действията си. Но пред Вицеадмиралтейския съд трябваше да бъде разкрита голата истина. В противен случай, както се бе зарекъл Канингъм, Райън можеше да бъде „прикован във вериги на входа на пристанището“. Райън обаче упорито отказваше каквато и да било защита пред съда.

По настояване на Морис, съдията Роджър Трот се бе застъпил пред легалните морски власти, позовавайки се на факта, че Пиратът лорд някога бе служил на родината си под командуването на генерал Уошингтън и бе използвал своя търговски кораб „Уейвърли“, за да премине през британската блокада по време на войната. Освен това Райън бе предал на федералните морски сили златото, принадлежащо на капера. В резултат на упоритото и неуморно настояване на Морис съдията Трот предяви иск до съдебните заседатели на Вицеадмиралтейския съд да допуснат публично разглеждане на делото, напомняйки на Канингъм, че Морис Чепмън имаше приятели сред високопоставените държавни служители, а новосформираната континентална флота щеше и за в бъдеще да се нуждае от финансова помощ.

Дъщерята на Джон Петерсън бе върната невредима в Чарлстън, макар и твърде късно, за да я види баща ѝ. Закрилата на Диверъл, докато тя била затворена в Рам Кей, направила възможно спасяването ѝ. Балансирайки везните на флотското мнение и възможните

последници от загубата на постъпления за военноморските сили, контраадмирал Канингъм неохотно отстъпи.

След това Морис Чепмън се зае с изумения Херлсън Мейлън, напомняйки му, че проектът за конструкцията на преуспяващата му сега корабостроителница е дело на Райън. След горчива размяна на реплики, по време на която Морис бе принуден да признае, че Райън действително е бил отговорен за болестта на Кейли, тъй като е отплавал преди първата им брачна нощ, Херлсън Мейлън се съгласи да даде поддръжката си за оправдаването на Райън.

Морис бе извоювал една благоприятна победа, печелейки още един поддръжник за оправдаването на Райън, а Мейлън — отрупването на корабостроителницата с поръчки за строеж на едномачтови кораби за флотата.

Ивън Рийд спокойно изчака Джениел да си възвърне самообладанието. Нежните ѝ трепереци пръсти се бяха впили като смъртоносно менгеме в седалката на каретата. Красивото ѝ лице бе преbledняло и изопнато, и приличаше на болезнена маска под многобройните воали на утринния ѝ тоалет.

— Не мога, Ивън! Бог ми е свидетел — не мога! — шепнеше тя.

Ивън наклони лицето ѝ към себе си и измъчените ѝ теменужени очи го погледнаха умоляващо.

— Баща ти бе справедлив и благороден човек, и ако беше жив, сигурно щеше да последва поддръжката на приятелите си. Ти трябва да присъстваш вместо него на процеса на Райън. Показанието, за което Морис те помоли, може да допринесе за спасяването на живота на Райън!

— А... аз не желая да го видя! — захленчи Джениел и се вкопчи в ръкава на Ивън.

— Аз пък мисля, че желаяш, Джениел!

Външната зала на Общинската палата бе претъпкана. Някои граждани бяха се покачили на раменете на други, за да успеят да зърнат прочутия Пират-лорд. Съдията Трот бе в мрачната си съдийска тога, придружен от двама флотски съдии и контраадмирал Канингъм, облечени в тъмносинята униформа на военноморските сили, с перуки

на главите си. Всички те се качиха в съдийската ложа и с отегчени лица се заеха да разлистват намиращите се пред тях документи.

Когато съдията Трот даде знак за тишина, в претъпканата заседателна зала настъпи ледено мълчание.

— Доведете затворника Райън Диверъл — съдържано нареди той.

При изскърцването на високата двойна врата, юнкерите се изпънаха и застанаха мирно. Сред зрителите плъзна изпълнен със страхопочитание и благоговение шепот.

Висок и строен, облечен в тъмносин редингот, с извити под тъп тъгъл ревери, които сякаш напиреха да покрият широките му рамена, Райън прекрачи разтворената врата, забавяйки неизменната си горда походка, която предизвика спазъм в пресъхналото гърло на Джениел. Острите, упорити черти на почернялото му от слънцето лице изглеждаха по-изразителни без брада. Сиво-сините му очи бяха непроницаеми и от време на време проблясваха към тълпата в залата.

Джениел се отпусна към облегалката на коравия си стол, облекчена, но все още разочарована. Ако Райън бе довлечен окован във вериги, покрит със затворническа мръсотия и обграден от яки високи тъмничари, състрадателният сега съд, щеше да му се надсмее. Всичко тук ѝ приличаше на някаква пародия — сякаш Райън не се нуждаеше от съдебен процес.

Морис Чепмън забързано се отправи към съдиите и адмиралите, отваряйки досието му. Той кимаше и почитателно се покланяше на всеки един от тях, показвайки, че бе готов да започне защитната си реч за Пиратът лорд Райън Диверъл.

Съдебният процес се проточи цели две седмици — едно безпрецедентно време за процес от този род. Морис Чепмън ежедневно подготвяше и представяше нови документи и свидетели в полза на Райън.

Вестник „Чарлстън газет“ неочаквано написа и за своя сметка помести статия за злочестата съдба на Райън в ръцете на Мийд Бенингтън, загатвайки, че плененият капитан на търговски кораб бе проявявал загриженост към дъщерята на бившия високопоставен държавен служител Джон Петерсън.

Морис Чепмън разбра кога пулсът на общественото мнение започна да се надига в полза на оправдателната присъда за Райън Диверъл. Дори адмирал Канингъм се бе насиллил да придаде на лицето си едно по-любезно изражение.

При едно от последните заседания Морис, без да бърза, призова Джениел да даде показания.

Райън нервно запристъпва от крак на крак и се наежи, а леденосините му очи гневно го стрелнаха.

— Бях ти забранил да правиш това, Морис! — изсъска през зъби той и бе призован да запази спокойствие.

С нежна грация Джениел се отпави към ниската ложа, разположена под съдийската маса. Теменужените ѝ очи избягваха да гледат към Райън.

Тя стеснително седна на тесния стол и отпусна студените си длани в скута.

Морис Чепмън се доближи до нея с хладнокривно изражение върху умореното си лице.

— Моля да ми простите, мис Петерсън, за припомнянето на този непоносим момент. Става въпрос само за последното обвинение относно вашето отвличане, за което аз изисквам и очаквам справедливите ви думи.

Райън се раздвижи на стола си, пребледнявайки леко от развихрилия се у него гняв. „Да те вземат дяволите, Морис!“ — мислено ругаеше той. Използването на каквито и да било женски показания бе недопустимо. Внезапната мисъл, че ако не бе той, Джениел можеше да бъде омъжена за Джонатан Чепмън, загриза стомаха му. Обесването бе много по-за предпочитане, пред веригите на семейните задължения. Особено пък и когато Джениел бе засегната.

— Питам ви, мис Петерсън, бяхте ли взета против волята си и изнасилена от подсъдимия Райън Диверъл на борда на неговия кораб?

Стремителният поток от думи не достигна до Джениел.

„Отвлечена, изнасилена, опустошена, бита и унижавана от един извратен пиратски главатар, дрогирана, бита — да, всичко това! Да, да и да!“

Но неизвестно как, други, погрешни думи се отделиха от устните ѝ.

— Не, господин адвокат.

След това Ивън взе ръката ѝ и внимателно я поведе през тълпата от зрители. Креслив женски глас достигна отнякъде до нея.

— Кажете истината, красива лейди. Обзалагам се, че Пиратът лорд е легнал с теб!

Всички плуващи край нея лица ѝ се сториха ужасно изкривени. Гледаха я злобно и похотливо, вкопчваха се в роклята ѝ. Тя вдървено се облегна на Ивън. Вече можеше да види каретата. Само още няколко стъпки...

Оглушителната врява от прибързаното обявяване на помилването на Райън отекна в изпълнената заседателна зала на Общинската палата. Райън се отърси от вцепенението, когато вицеадмиралът приповдигнато зачете условията за помилване. Документите му за управление на морски плавателен съд и капитанските му права се отнемаха за период от десет години. Бе лишен от собственост над „Уейвърли“, „Авенджър“ и „Коперхед“. Златото, оставено за съхранение на кредитната му сметка в Мартиника щеше да бъде конфискувано и разпределено за нуждите на управата на Южна Каролина.

Устните на Райън се сляха в сурова надменна линия, докато продължаваха формалностите по изпълнението на съдебните решения. Най-последно всичко приключи и без да каже нито дума, той тръгна през тълпата. Една пътека се разтвори пред него, в морето от замъглени лица.

По-късно, когато бе паднала нощта, Райън бавно закрочи край покритите с мъгла докове, вдишвайки соления дъх на безсмъртното пулсиращо море, питайки се защо Джениел бе излъгала.

---

[1] Носова греда на кораб (мор.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

Ако затвореше очи и силно се съсредоточеше, Джениел можеше да върне назад рояка от бликащи видения. Можеше да спре някое от тях и да продължи да живее в него известно време. Беше се свила в любимото кресло на баща си, с чаша бордо. Запаленият наскоро огън в камината доволно пращеше и тя можеше да се огледа в бледото огледало на спомените.

... Широкият мускулест гръб на Райън, опрян върху такелажа, снежнобялата му набрана риза, милваща извивката на раменете му, сиво-сините му пронизващи очи, натежалите буреносни небеса над морето — тя бе възкресила всичко това, тя наистина бе го сторила. Високите ботуши на Ивън изтрополяха по излъскания под на официалната гостна с обичайния му навик да заобикаля ориенталските персийски килими, постлани в средата. След съдебния процес срещу Райън и завръщането им от Чарлстън, Ивън ѝ бе признал, че се чувства неудобно в имението „Петерсън“.

Джениел вече не се занимаваше със собствеността си. Ивън и тя... с тях бе по-различно. Ивън не изискваше нищо от нея, а сега — дори и женитба. Сега тя особено много се нуждаеше от него и той знаеше причината за това.

Ивън се усмихна и се наведе над нея, за да докосне леко с устни косата ѝ.

— Късно е, Джениел. Ела да си легнеш.

— След малко — промърмори тя и повдигана към него замечтаните си теменужени очи.

— Не, Джениел, остави спомените на мира! — строго каза Ивън и притисна ръцете ѝ в своите. — Аз няма да допусна да...

Неочаквано Джеда се появи на вратата. Върху абаносовото му лице бе изписана тревога.

— Един конник, мис Джениел! Той сега дошъл и казва...

— Джениел!

Джениел запази самообладание и са обърна към твърдия, изпълнен с горчивина глас на Райън. Ивън се вледени и остави ръцете

й да се изплъзнат от неговите.

— Един от нас трябва да му каже, Джениел — рязко каза Ивън, — или аз ще...

Райън гордо закрачи към библиотеката и изникна на вратата. Мургавото му лице бе стихнало в червеникавата ръкавица на огъня от камината. Около него все още имаше здраво навита пружина от високомерие. Той поспря на прага, запазвайки равновесие, сякаш палубата на „Уейвърли“ все още се люлееше под краката му.

— Да ми каже какво? — настойчиво попита Райън.

Ивън мрачно погледна Джениел, а след това срещна непреклонните очи на Райън. Между тях легна мълчание, готово всеки момент да се разбие на малки ледени парченца.

— Остави ни, Ивън! — твърдо заповяда Райън.

С преднамерено високомерно изражение Ивън благосклонно целуна Джениел по челото, взе чашата й и я остави настрана.

— Недей! — опита се да каже Джениел, но чу решителното хлопване на вратата, която Ивън затръшна след себе си.

— Дойдох да чуя причината за поведението ви, мадам! — изръмжа Райън.

— Всичките ми подбуди останаха в Рам Кей, доколкото мога да си спомня — уморено каза Джениел и сведе очи към блестящата материя на атлазената си рокля.

— Аз насила те отведох и също така те задържах като моя любовница, след като убих Бенингтън. Чувството за вина ме задушаваше, мадам.

— Един пират, бил той и лорд, не може да изпитва никакво чувство за вина — спокойно отвърна Джениел.

Райън се наведе над нея и подпря двете си ръце върху облегалката на креслото, затваряйки я в клетка.

— Пиратът лорд, за когото говориш, е мъртъв! Той умря на борда на „Уейвърли“, защитавайки кораба си.

Платиненорусата коса на Джениел погали ръката му, когато тя повдигна блестящите си теменужени очи към него. Той долови, излъчващия се от нея лек, деликатен аромат и невероятната й нежност, която го съкрушаваше. Наведе се да я целуне. Устните му пламенно се устремиха към нейните.

Джениел се бореше с трепетната болка, стягаща гърлото ѝ. Думите се изплъзваха от устните ѝ пряко волята ѝ.

— Моля те, върви си, Райън! Желая да си вървиш.

После ѝ се прииска да изтрие по някакъв начин безсмислените думи.

Райън се изправи в цял ръст пред нея. За миг видя Инди разголен и изпотен, а камшикът му изсвистя над Джениел, чу перверзния смях на Бенингтън, докато Джениел лежеше дрогирана в краката му. Ако би могъл отново да ги убие, той щеше да е благодарен за възможността.

— Каж ми, Джениел — бавно изрече Райън, — щеше ли да легнеш с Бенингтън, ако беше моя жена?

Лицето на Джениел се изкриви от мъчителна болка. Прозрачните ѝ теменужени очи затрептяха от ярост.

— Не! Не, за бога! Не бих му се подчинила, дори ако трябваше отново да спасявам живота ти!

Моментна изненада проблесна върху лицето на Райън. След това то отново стана непроницаемо.

— Нима загатваш, че това е била цената за спасяването на моя живот?

— Да, Райън, така беше — протичко отвърна Джениел. — Бенингтън обеща да те освободи, след като доковете и мостът бѣдеха завършени.

Райън вбесен удари юмрук в дланта си.

— Бенингтън излъга и двама ни! — кипна той.

Джениел видя как дръпна ръцете си от креслото ѝ и уморено се изправи. Дали някога Райън щеше да спре да я измъчва? Тя почувства, че силите ѝ бяха изчерпани от вълнение. Същите думи, същите безкрайно повтарящи се обвинения...

— Питам се, Джениел — каза накрая той, — защо животът и на двама ни бе така труден и мъчителен. Когато те отвлякох от „Ел Робле“ не го сторих, за да станеш моя любовница. Уайлър ми казваше, че греша в обноските си към теб. Ураганът... и... последвалите събития ми попречиха. Дали съм те молил...

— Бременна съм, Райън! — неочаквано каза Джениел, чувствайки, че не може да понесе мъчителната нежност на думите му.

Райън сграбчи крехките ѝ рамене и я задържа в прегръдките си. Ледените искри в уплашените му очи я разпѣваха. Тя имаше

усещането, че е превърната в леден мраморен къс.

— Господи, Райън, не прави това!

Шибна я жестокия звук от неизбежните думи.

— Мое ли е детето?

Джениел мъчително поклати глава. От устните ѝ се изтръгна продължителен вледеняващ стон.

— Твое? Или на Бенингтън, или на Инди, или може би на Ивън?!

— задушаваше се от плач тя, борейки се за въздух, готова всеки миг да изпадне в истерия. — Ще ти кажа, Райън! Нито Инди... той никога не е харесвал... той предпочиташе... — Гласът ѝ се запъваше и колебаеше. — А Бенингтън отплува от рифа и аз прекарвах времето си в забрава. Ивън...

Райън я издърпа към себе си и яростно я разклати, преди да я вземе в прегръдките си.

— За бога, Джениел... аз знаех, но... Прости ми! — шепнеше той, целувайки нежно, усещайки соления вкус на сълзите ѝ.

Устните му опариха лицето ѝ.

— Синът ни бе заченат през оная нощ край лагуната! Той се появи от нашата любов, Джениел!

Джениел усети, че силните му ръце я вдигнаха и понесоха из стаята. Сега тя можеше да сгуши глава на широкото му рамо и да почувства силата му. Дори само в този миг, през тази нощ...

Тя неочаквано трепна. Теменужените ѝ очи се разшириха.

— Къде си?

— Преди всичко бих искал да ти доставя удоволствие, мила! Свещеникът, който дойде с мен от Сейнти Пойнт, ще благослови първата ни брачна нощ с молитвата си!

— Р-Райън — недоверчиво заекна тя. — Трябва да се подготвя. Аз нямах...

— Тази нощ няма да ти е нужна рокля, любима! Утре, когато се отправим за „Чели“, вероятно... — немирно се усмихна Райън, целувайки я отново.

Издание:

Линда Лаутън. Пиратът лорд

ИК „Бард“, София, 1993

Редактор: Теофил Саев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.